1. BÖLÜM :HAYATIN OLAĞANÜSTÜ ÇEŞİTLİLİĞİ

Dünyanın hemen her noktasında insanın gördüğü veya göremediği bir yaşam hüküm sürmektedir. Dünya üzerinde herhangi bir canlının bulunmadığı bir yer yok gibidir. Her ortamda, hem ortamla hem de birbirleriyle tam bir uyum içinde pek çok canlı türü yaşar. Bir damla deniz suyundan okyanuslara, bir tutam topraktan kıtalara, buzullardan sıcak su kaynaklarına, toprağın metrelerce altından soluduğumuz havaya, vücudumuzun içinden derimizin üstüne kadar...

Dahası, yeryüzü çok çeşitli vücut yapılarına, sistemlere, davranış biçimlerine ve özelliklere sahip canlılara ev sahipliği yapar: Metrenin milyonda biri boyutundaki bir bakteriden yaklaşık 100 metre boyunda ve 2.500 ton ağırlığındaki dev bir sekoya ağacına; yer değiştirmeyen ağaçlardan göç ederken yirmi bin kilometre uçan kıyı deniz kırlangıçlarına veya binlerce kilometre yol kateden somon balıklarına; birkaç saat yaşayan Mayıs sineğinden on bin yıldan fazla yaşayan örnekleri bulunan Creosote çalısına; okyanuslarda yalnız başına dolaşan bir orfoz balığından milyonlarcası bir arada yaşayan karıncalara; narin ve zarif bir orkideden radyasyondan bile etkilenmeyen bir böceğe kadar...

Minnesota Üniversitesi Ekoloji Profesörü David Tilman'ın ifade ettiği gibi, *"Dünyanın en dikkat çekici özelliği hayatın varlığıdır, hayatın en dikkat çekici özelliği ise çeşitliliğidir."* 2

Gezegenimizdeki hayatın çeşitliliği ve zenginliği, bilim çevrelerinde özel bir terim ile ifade edilir: "Biyoçeşitlilik". Bu terim, biyolojik çeşitlilik ifadesinden türetilmiştir ve dünyadaki hayvanlar, bitkiler, mantarlar, mikroorganizmalar, kısacası tüm canlı türlerini kapsayan bir terimdir.

Biyoçeşitlilik, halen yaygın olarak kullanılan bir terimdir. Zannedildiğinin aksine, tanıdık bir kavram haline gelişi oldukça yenidir. Her ne kadar canlılığın çeşitliliği üzerine araştırmaların eski bir geçmişi olsa da, konunun biyoçeşitlilik adı altında bilim dünyasına girmesi 1986 yılında gerçekleşmiştir. Bu kavram, 21-24 Eylül 1986'da Washington'da, Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi ve Smithsonian Enstitüsü tarafından düzenlenen Biyoçeşitlilik Sempozyumu'nda doğmuştur.3 Bu tarihten sonra biyolojik çeşitliliğin önemine ve birinci dereceden korunması gerektiğine dikkat çeken girişimler bir hayli hızlanmıştır. Biyoçeşitlilik bir bilim dalı olmuş; birçok ülkede çeşitlilik araştırmaları için fonlar ayrılmış, enstitüler kurulmuştur. Haziran 1992'de Rio de Janeiro'da düzenlenen Birleşmiş Milletler Çevre ve Kalkınma Konferansı'nın ardından biyoçeşitlilik, tüm dünya ülkelerinin ortak konularından biri olmuştur.

Yeryüzünde Ne Kadar Canlı Türü Var?

Biyoçeşitliliği tanımlamak, anlamak ve belirli bir sayıya indirgeyebilmek için, biyoloji biliminde "tür" kavramı kullanılır. Bir canlı türü, doğada yalnız kendi aralarında çiftleşebilen ve çoğalabilen, yapısal ve işlevsel özellikleri birbirine benzer bireylerden oluşan bir popülasyondur. (Bu kavram "Evrimin Türleşme Çıkmazı" bölümünde detaylı olarak ele alınmaktadır.)

Yeryüzünde ne kadar türün var olduğu sorusu yüzyıllardır pek çok insanı düşündürmüştür. Bu soruyu cevaplandırmak için uzun süredir kapsamlı araştırmalar yapılmaktadır. İçinde bulunduğumuz döneme kadar

olan bilimsel çalışmaların sonuçları, buna ilişkin kesin bir rakam söylenemeyeceğini; fakat söz konusu rakamın çok büyük olduğunu ortaya koymuştur. Burada konunun uzmanı olan bilim adamlarının görüşlerine yer verilmektedir.

Ünlü hayvan bilimci Edward O. Wilson, biyoçeşitlilik kavramını ilk defa ortaya atan ve bu alanda otorite olarak kabul edilen bilim adamlarından biridir.4 Harvard Üniversitesi Profesörü Wilson'un değerlendirmesi şöyledir:

"Hiç kimse, hayvanlar, bitkiler ve mikroorganizmalar dahil canlı organizmaların kaç türü olduğunu bilmemektedir ama muhtemelen bu sayı en az 5 milyondur, hatta 100 milyonu bulabilir... Öncelikle biyolojik çeşitlilik miktarı konusunu düşünün. Dünya üzerindeki organizma türlerinin sayısı tam olarak bilinmiyor. Bugüne kadar yaklaşık 1.5 milyon türe isim verilmiştir ama gerçek sayı muhtemelen 10 milyon ile 100 milyon arasındadır." 5

Smithsonian Enstitüsü'nden çevre bilimi ve biyoçeşitlilik uzmanı Thomas E. Lovejoy'un görüşü ise şöyledir:

"Halen tanımlanan türlerin sayısı 1.4 milyon düzeyindeyken, başta gelen soru toplamda kaç tane türün var olduğudur. Türlerin toplam sayısına ilişkin şimdiki tahminler 10 milyondan 100 milyona değişiyor." 6

Cornell Üniversitesi Profesörü Quentin Wheeler ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi Profesörü Joel Cracraft, bir makalelerinde konuya ilişkin tahminlerini şöyle ifade ederler:

"Geçmiş iki yüzyıldan fazla zaman içinde dünyadaki türler üzerine oldukça bilgi toplanmış olmasına rağmen, hala biyoçeşitlilik hakkındaki soruların en kolayına kesin yanıtlar veremiyoruz: Ne kadar tür var? Tahminler 3 milyon ile 100 milyon tür arasında değişiyor." 7

Stanford Üniversitesi'nden Taylor Ricketts ise, yeryüzündeki canlı çeşitliliğine dair düşüncesini şu şekilde dile getirir: *"Dünya, bilinen 1.7 milyondan fazla türe ev sahipliği yapıyor ve muhtemelen bu sayının 10 katı daha keşfedilmeyi bekliyor."* 8

Padua Üniversitesi'nden Alessandro Minelli, biyoçeşitliliğe ilişkin şu andaki tahminlerin "oldukça belirsiz" olduğunu ve bunun için 5 milyondan 130 milyona uzanan çok farklı sayıların telaffuz edildiğini açıklamaktadır.9 Biyoloji Profesörü Minelli'ye göre, *"Dünyadaki tür çeşitliliğini tahmin etmek bile kolay değildir. Bu, kısmen şimdiki biyoçeşitlilik envanterimizin eksikliği yüzündendir."*

Encarta Ansiklopedisi halen saptanmış ve isimlendirilmiş türlerin sayısının 1.750.000 olduğunu; dünyadaki türlerin toplam sayısına ilişkin tahminlerin ise, kimi bilim adamlarına göre 10 milyonun, kimilerine göre 100 milyonun üzerinde olduğunu belirtmektedir.10 *Britannica Ansiklopedisi*'ne göre, tanımlanmayı ve isimlendirilmeyi bekleyen pek çok tür vardır ve günümüzde 10 milyon ile 30 milyon arasında canlı türünün yaşadığı tahmin edilmektedir.11

Şunu da eklemek gerekir ki, yukarıdaki tahminler günümüzde yaşayan türler içindir; tarih içinde nesli tükenen türleri kapsamamaktadır.

Biyoçeşitliliğin Büyüklüğü

Yeryüzündeki mikroorganizma, mantar, bitki ve hayvan türlerinin zenginliği muazzamdır. Biyolojik çeşitliliğin büyüklüğünü kavramak için bazı örnekler verilebilir. Profesör Wilson'un hesabına göre, her bir milyon türü sadece tanımlamak için yapılacak katalog 60 metrelik bir kütüphane rafını dolduracaktır.12

Şimdi bir de biyoçeşitliliğe farklı bir yönden baka lım. Türlerin genetik zenginliklerini de hesaba katalım. Yalnızca insan türünün, *Homo sapiens*'in DNA molekülünde kayıtlı bulunan bilgi, tam bir milyon ansiklopedi sayfasını doldurur. Yani her bir insan hücresinin çekirdeğinde, insan vücudunun işlevlerini kontrol etmeye yarayan bir milyon sayfalık bir ansiklopedinin içerebileceği miktarda bilgi kodlanmıştır. İnsanın on milyonlarca türden sadece biri olduğu düşünülürse, olağanüstü bir tablo ortaya çıkar. Öyle ki yeryüzündeki kağıtların tamamını türlerin genetik bilgisini yazmaya ayırsak bile, yeterli olmayacaktır.

Tek hücreli ökaryotlar (Protista), algler, bakteriler, mantarlar, yosunlar, çiçekli bitkiler, süngerler, mercanlar, böcekler, kuşlar, sürüngenler, balıklar, memeliler, kısacası canlı kategorilerinin çokluğu akıl almaz boyutlardadır. Bu boyut o kadar büyüktür ki, bazı bilim adamları ve araştırmacılar, türlerin tamamını belirleme ve tanımlama hedefinin ulaşılamaz olduğunu düşünmektedir.13

Imperial College'den iki araştırmacı, Andy Purvis ve Andy Hector, *Nature* dergisindeki "Biyoçeşitliliğin Ölçüsünü Anlamak" adlı makalelerinde önemli bir noktanın üzerinde dururlar. Purvis ve Hector, bilgisayar ve internet teknolojisinin, bundan önce hiç görülmediği kadar kapsamlı tür listeleri hazırlama imkanı verdiğini; şu ana kadar bilgi bankalarında trilyonlarca bayt bilgi toplandığını belirtirler. Ancak bu devasa bilgi, adı geçen bilim adamlarının deyişiyle, "*okyanusta yalnızca küçük bir damla*" kadardır.14

Şunu da belirtmek gerekir ki etkileyici olan, sadece türlerin toplam sayısı ve çeşitliliği değildir. Ayrıca her türün içinde çok sayıda çeşitlenme, yani varyasyon vardır. Örneğin, köpeklerin tümü *Canis familiaris* adlı tek bir tür altında toplanırlar. Bununla birlikte, görünümleri, ağırlıkları, uzunlukları, renkleri, davranış biçimleri ve özellikleri farklı yüzlerce köpek ırkı vardır.

Dikkate alınması gereken başka bir olgu da, bazı hayvan türlerinin, hayatının farklı dönemlerinde farklı vücut yapılarına sahip olmasıdır. Mesela Monark kelebeği, larva, pupa ve ergin dönemlerinde yapı, büyüklük, renk, yaşam alanı, davranış biçimi ve biyolojik sistemler açısından büyük bir çeşitlilik gösterir.

	Tanımlanmış Tür Sayısı	**Tahmini Tür Sayısı**
Bakteriler	4.000	1.000.000
Mantarlar	75.000	1.000.000
Ökaryot Tek Hücreliler	40.000	300.000

Algler-Deniz Yosunları	45.000	400.000
Kara Bitkileri	270.000	300.000
Yuvarlak Solucanlar	25.000	500.000
Kabuklu Hayvanlar	45.000	150.000
Örümcekgiller	80.000	750.000
Böcekler	1.000.000	10.000.000
Yumuşakçalar	100.000	200.000
Kordalı Hayvanlar	50.000	55.000
Diğerleri	130.000	300.000
Toplam (yaklaşık olarak)	**1.900.000**	**15.000.000**

Biyoçeşitliliği gösteren tablo.

Tüm bu gerçekleri gözlemleyen ve yeryüzündeki tür zenginliğini fark eden herkesin kendi kendine şu soruyu sorması gerekir: Nasıl olmuş da bu kadar canlı çeşitliliği ortaya çıkmıştır?

Bu soru evrimcilerin başını ağrıtan, canını sıkan bir soru olmuştur ve olmaya da devam edecektir. Tek bir türün bile sözde "evrim senaryosu"nu yazmak, Darwinizm için büyük bir sorun iken, milyonlarca türün "evrimleşmesi" içinden çıkılmaz bir problemdir. Önyargılarını bir kenara bırakan ve vicdanıyla düşünen insanlar ise, şu gerçeği çok iyi kavrarlar: Tüm canlı türleri alemlerin Rabbi olan Allah'ın dilemesi ve yaratmasıyla var olmuştur. Sözü edilen muazzam çeşitliliğin tek açıklaması budur ve bunun dışında bir açıklama aramak boşuna bir çabadır.

Her ne kadar kuşlar, sürüngenler ve memeliler gibi büyük hayvanlar daha çok dikkat çekse de, çeşitliliğin en çok olduğu canlı grubu böceklerdir. Günümüzün bulgularına göre, türlerin toplamının yaklaşık üçte ikisini böcekler oluşturmaktadır.15 Bu sınıfa mensup isimlendirilmiş ve tanımlanmış yaklaşık bir milyon tür vardır.16

Bu tablo, biyoçeşitliliğe ilişkin halen bilim dünyasında genel kabul gören yaklaşımlara dayanmaktadır. Araştırmalar derinleştikçe yepyeni bulgular ortaya çıkmaktadır. Her yıl yeni bitkiler, hayvanlar, böcekler, deniz canlıları keşfedilmektedir. Her araştırma, dünyadaki canlı zenginliğinin

bilinmedik bir yönünü gün ışığına çıkarmaktadır. Dolayısıyla bu tablodaki sayı ve oranlar zamanla değişmektedir.

Biyoçeşitliliğin yeryüzündeki dağılımı tam anlamıyla bilinmemektedir. Günümüze kadar gözlemlenen olgu, kutuplardan ekvatora doğru gidildikçe tür sayısında genel bir artış olduğudur. Kesin bir şey söylenememesinin ana nedeni ise, gerek karalar gerekse denizlerde araştırılmayı bekleyen sayısız ekosistem olmasıdır. Yeryüzünün pek çok bölgesi henüz kapsamlı bir şekilde incelenememiştir.

Türler bakımından özellikle zengin yerler "sıcak bölgeler" şeklinde adlandırılır. Bunlar çoğunlukla tropikal bölgelerde ve adalarda yer alırlar. Conservation International isimli örgüt yeryüzündeki karaların sadece %1.4'ünü oluşturmakla birlikte, karada yaşayan türlerin yaklaşık yarısını barındıran 25 "sıcak bölge" belirlemiştir.17

Bilim Dünyasındaki Çalışmalar

Bilim tarihinin en önemli isimlerinden biri olan Carl Linnaeus'un *Systema Naturae* adlı kitabını yayımlamasından bu yana geçen yaklaşık 250 yıllık sürede, 1.75 milyon kadar tür isimlendirilmiş ve tanımlanmıştır. Bu sayı, daha önce de belirttiğimiz gibi, dünya üzerindeki toplam türlerin küçük bir bölümüdür. Ayrıca üzerinde durulması gereken bir nokta ise şudur: Araştırmacılarca isimlendirilen bu kadar tür, henüz bilimsel bir indeks altında toplanamamıştır. Diğer bir deyişle, bilinen 1.75 milyon hayvan, bitki, mantar ve mikroorganizmanın tamamını içeren bir liste henüz yoktur.18 Bu durum, iki milyona yakın kitap bulunan büyük bir kütüphanede, kitapların yerini gösteren düzenli bir liste olmamasına benzetilebilir.

Türlerin tamamını kapsayan bir kataloğun eksikliği, doğal olarak bazı karışıklıklara yol açmaktadır. Bilim adamları, bunu ortadan kaldırmak için halen isimleri bilinen türleri bir indeks altında toplamaya çalışmaktadırlar. Bu alanda yürütülen birçok çalışma vardır. Örnek olarak, bilinen türleri katalog haline getirmeyi amaçlayan bir çalışma olan *Türler 2000 Programı* verilebilir.19 Bu proje kapsamında 2001 yılı sonunda 250.000 kadar tür listelenmiştir; 2003'e kadar kataloğun 500.000 türü kapsayacağı sanılmaktadır.20

Biyoçeşitliliğe ilişkin diğer araştırmalar ise, henüz bilinmeyen türleri saptamak için yapılanlardır. Günümüzde başta ABD'den olmak üzere pek çok ülkeden binlerce bilim adamı, yeryüzündeki türleri araştırmaktadır. Bu çalışmalara ayrılan toplam bütçe yüz milyonlarca Amerikan Doları'dır. Biyolojik çeşitliliği keşfetmek ve anlamak amacıyla, araştırmacılar ve bilim adamlarından oluşan birçok kurul halen faaliyet göstermektedir.

Söz konusu çalışmalar çerçevesinde, 2001 ve 2002 Uluslararası Biyoçeşitlilik Gözlem Yılları ilan edilmiş; dünya üzerindeki türler hakkında daha çok bilgi edinmek için özel bir çalışma başlatılmıştır.21 Tanınmış biyologlar, çevre bilimciler ve uzmanların görev aldığı bu araştırma, 21. yüzyılın bilim ve eğitim alanındaki en büyük gelişmelerinden biri olarak görülmektedir. Colorado State Üniversitesi Profesörü ve Uluslararası Biyoçeşitlilik Gözlem Yılı Kurulu Başkanı Diana Wall, bu çalışmanın önemini şöyle özetlemektedir:

"Bilim adamları yaklaşık 1.75 milyon türü tanımladılar, fakat hala tanımlanacak 12 milyondan fazla türün var olduğunu tahmin ediyoruz. Türlerin %99'unun dağılımı, yoğunluğu, sayıca çok olmaları veya soylarının tükenme tehlikesi altında olup olmadığı hakkında bilgimiz yok. Ayrıca bu türlerin toprağın verimli hale getirilmesi, atık maddelerin ayrıştırılması ve suyun arıtılması gibi konularda bize ne kadar fayda sağladıkları hakkında yeterli bilgiye sahip değiliz.

Biyoçeşitliliği araştırmak, ilaçlarda kullanılacak yeni genlerin ve kimyasal maddelerin keşfinden ekinlerin ıslahına veya kirli bölgelerin temizlenmesine kadar birçok fayda verecektir. Belki daha da önemlisi, türlerin nerede olduğunu, sağlıklı ekosistemleri ayakta tutmaktaki rolünü ve onları nasıl koruyacağımızı öğrenmek, karalarımız, ırmaklarımız ve okyanuslarımız hakkında daha bilgili kararlar almak açısından hayati değerde olacaktır." 22

Bu alanda başlatılmış yeni bir çalışma da "*Bütün Türler*" adlı projedir.23 Bu projede Edward Wilson ve Peter Raven gibi tanınmış biyoçeşitlilik uzmanları yer almaktadır; amaç ise, türlerin tamamını isimlendirmek, tanımlamak ve her biri için bir internet sayfası hazırlamaktır. Söz konusu çalışmanın kompleksilik açısından bilim dünyasındaki diğer projelerin çok ötesinde olduğu, örneğin *İnsan Genomu Projesi*'nden daha geniş kapsamlı olduğu 26 Ekim 2001 tarihli *Science* dergisinde belirtilmektedir. *Bütün Türler Projesi* araştırmacılarının tahminlerine göre, yeryüzündeki türler üzerine bir bilgi bankası oluşturmanın maliyeti 20 milyar Amerikan Dolarıdır.24 Sadece bu rakam dahi projenin büyüklüğü hakkında bir fikir vermektedir.

Öyle anlaşılmaktadır ki içinde bulunduğumuz yüzyıl, artan araştırmalarla birlikte daha önce tanımadığımız canlıların keşfedilişine tanık olacağımız bir dönemdir. En küçüğünden en büyüğüne kadar keşfedilen her yeni tür ise, düşünen ve akleden insanlara, yaratılıştaki üstünlüğü bir kere daha gösterecektir.

Son Durum

Biyoçeşitlilik araştırmaları konusunda 21. yüzyılın başında gelinen nokta nedir? Yüksek bütçeli araştırmalar ve kapsamlı çalışmalar sonucunda, yeryüzündeki canlı çeşitliliğinin ne kadarı anlaşılabilmiştir?

Bu sorulara verilecek yanıtlar önemlidir. Çünkü biyoçeşitliliğin eşsiz bir yaratılış harikası olduğunu bir kez daha gözler önüne serecektir.

Bilim adamlarının ortak görüşüyle, daha katedilmesi gereken çok uzun bir mesafe vardır. Prof. Wilson'un ifade ettiği gibi, *"yeryüzündeki biyoçeşitliliğin sadece çok küçük bir kısmı keşfedilmiştir"*.25 Missouri Botanik Bahçesi Direktörü ve Biyoloji Profesörü Peter Raven ise, bilim adamlarının *"yüz yüze geldiği görevin muazzam olduğunu"* vurgulamaktadır.26

Öncelikle şunu hatırlatmak gerekir ki, bilindiği kabul edilen 1.75 milyon tür, henüz bilimsel kriterlere göre düzenlenmiş ve sınıflandırılmış değildir. Profesör Minelli'nin ifadesiyle, *"Biyolojik çeşitliliğin tanımlanmış ve isimlendirilmiş bölümünde bile ciddi sorunlar vardır."* 27 Diğer bir araştırmacı, California Üniversitesi'nden John Alroy da bilimsel literatürdeki tür isimlerinin muhtemelen beşte birinin geçersiz olduğunu belirtmektedir.28

Dünya Kaynakları Enstitüsü uzmanlarına göre, uzaydaki yıldızların sayısı hakkında, dünyada ki türlerin sayısından daha iyi bir anlayışa sahip durumdayız.29 Oxford Üniversitesi'nden tanınmış çevre bilimci Norman Myers de bunu farklı bir şekilde ifade eder: *"Biyoçeşitlilik gezegenimizin ana özelliği olmasına rağmen, evrendeki atomların toplam sayısı üzerine dünyadaki türlerin tamamı hakkındakinden daha çok şey biliyoruz."* 30

Bu gerçeği dile getiren bir diğer bilim adamı ise, James Cook Üniversitesi Tropikal Yağmur Ormanı Ekolojisi ve Yönetimi Araştırma Merkezi Direktörü Nigel E. Stork'tur. Profesör Stork, biyolojinin temeli olan biyoçeşitliliğe ilişkin verilerin çok yetersiz olduğunu şöyle belirtir:

"Son yıllarda biyologlar, Dünya gezegenini paylaştığımız organizmalar hakkında ne kadar az şey bildiğimizi kabul ettiler. Özellikle, toplam olarak kaç tane tür var olduğunu belirleme çabaları şaşırtıcı biçimde sonuçsuz kaldı... Bu delillerin gösterdiği, biyolojinin bazı temel konuları ve organizmaların dağılımı üzerine gerçekte ne kadar az şey bildiğimizdir. Türlerin ne kadar yaygın olduğunu söyleyemeyiz, tür havuzunun büyüklüğünü bilmiyoruz, ve türlerin belirli bir yaşam ortamına, toprak tipine, orman tipine, veya bazı durumlarda bir ağaç türüne ne derece özgü olduklarını bilmiyoruz." 31

Burada anlatılanları şöyle özetlemek mümkündür: İsimlendirilmiş durumdaki çoğu türün yeryüzündeki dağılımları, yoğunlukları, yaşam alanı içindeki konumları ve genetik çeşitlilik miktarına ilişkin veriler henüz kesin şekilde bilinmiyor.32 Dahası, var olan türlerin büyük bir çoğunluğu henüz tanınmıyor. Tüm çaba ve gayretlere rağmen, canlılardaki muhteşem çeşitliliğin ancak çok küçük bir bölümü hakkında bilgi sahibiyiz.

İlerleyen bölümlerde delilleriyle açıkça göreceğimiz gibi, yeryüzündeki bu muazzam tür zenginliği, canlıların tesadüfler sonucunda ortaya çıktığını öne süren evrim teorisini kesin bir biçimde yalanlamakta ve tek bir gerçeği şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamaktadır: Yaratılış.

Dünya üzerindeki hayatın görkemli zenginliği ancak özel bir yaratılışın sonucudur. Ve bu yaratılış üstün güç ve akıl sahibi olan Allah'a aittir. Allah'ın tüm canlıları yaratışı bazı ayetlerde şöyle haber verilir:

Göklerin ve yerin yaratılması ile onlarda her canlıdan türetip-yayması O'nun ayetlerindendir... (Şura Suresi, 29)

... O'na mülkünde ortak yoktur, herşeyi yaratmış, ona bir düzen vermiş, belli bir ölçüyle takdir etmiştir. (Furkan Suresi, 2)

Ekosistemler ve Biyoçeşitlilik

Ekosistem belirli bir alanda bulunan canlıları ve fiziksel çevreyi içeren bir kavramdır. Bünyesinde barındırdığı canlılarla birlikte bir göl, bir orman, bir mercan resifi ekosisteme birer örnektir. Örneğin Sibirya'da bulunan Baykal Gölü, 2.500 bitki ve hayvan türünü barındıran bir ekosistemdir.33 Her ekosistem kendine özgü bir canlı çeşitliliğine sahiptir; türlerin sayıları ve

özellikleri ortamdan ortama değişiklik gösterir. Örneğin, Kuzey Amerika'daki tipik bir ormanda onlarca, Güney Amerika'daki bir yağmur ormanında ise yüzlerce ağaç türü vardır.

Burada üzerinde durulması gereken nokta şudur: Dengeli ve sağlıklı bir ekosistem geniş bir yelpazedeki canlı türlerine ev sahipliği yapar. Çok sayıdaki tür iç içe geçmiş kompleks bir sistem içinde birbirine bağlıdır ve bunların her biri ekosistemin denge içinde işlemesinde küçük veya büyük pay sahibidir.

Öyle ki bazen tek bir türün bile yok olması durumunda, bütün ekosistem aksar ve denge bozulur. Örneğin, 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başında, Amerika'nın kuzeybatı ve Kanada'nın batı sahillerindeki su samurları neredeyse soyları tükenme noktasına kadar avlandılar. Su samurları deniz kestanesi ile besleniyorlardı; onların yokluğunda, deniz kestaneleri hızla çoğalarak geniş yosun yataklarını tahrip etmeye başladılar. Yosunların zarar görmesi, aynı sularda bulunan birçok balık ve omurgasız canlı türünü olumsuz yönde etkiledi ve sayılarının azalmasına neden oldu. Su samurlarının koruma altına alınmasıyla, 20. yüzyılın sonuna doğru yosunlar çoğaldılar ve bölgedeki denge tekrar kuruldu.34

Konuya ilişkin gözlemlenmiş pek çok vaka vardır. Söz konusu örnekler şu gerçeği daha iyi kavramamıza yardımcı olmaktadır: Canlı türleri hem birbirleriyle hem de bulundukları çevre ile mükemmel bir uyum içinde yaşamlarını sürdürmektedir.

Yeryüzündeki muazzam canlı çeşitliliğinden oluşan sistemin kompleksliğini tanımlamak için "olağanüstü kompleks" ifadesi bile çok yetersiz kalır. Bunun daha iyi kavranması için şu gerçeğin üzerinde düşünülmesi yerinde olacaktır: Tüm bilim adamları el ele verseler ve insanoğlunun tüm bilgi-teknoloji birikimi ve maddi imkanları biraraya getirilse, söz konusu sistemin çok küçük bir taklidi bile oluşturulamaz. Dünyaca ünlü Biyoçeşitlilik Uzmanı Edward Wilson, bu gerçeği bir örnekle anlatır; bilim adamlarının, tamamen kesilecek bir yağmur ormanındaki türleri önceden toplayarak, başka bir yerde tekrar biraraya getirmesinin kesinlikle mümkün olmadığını şöyle ifade eder:

"Binlerce biyolog, bir milyar dolarlık bir bütçeyle bile bu görevi yerine getiremez. Bunu yapmanın bir yolunu hayal bile edemezler. Bir orman parçasında çok fazla sayıda tür yaşar: diyelim 300 kuş, 500 kelebek, 200 karınca, 50.000 kın kanatlı, 1000 ağaç, 5000 mantar, on binlerce bakteri türü ve ana gruplardan oluşan uzun listeden daha niceleri. Belli bir yaşama alanı, şaşmaz bir mikro iklim, belli besinler, hayat döngüsünün safhalarını tetikleyecek şekilde özelleşmiş ısı ve nem döngüleri isteyen her türün doğada belli bir mevkisi vardır. Türlerin çoğu diğer türlere ortakyaşarlık bağlarıyla bağlıdır; partnerleriyle kendilerine has doğru konfigürasyonda bir araya gelmezlerse hayatta kalamaz ve üreyemezler.

Biyologlar, Manhattan Projesi'nin (ABD yönetimince yürütülen ve ilk atom bombasının üretilmesiyle sonuçlanan araştırma projesi) taksonomik eşdeğerini tersten gerçekleştirse, bütün türlerin kültürlerini sınıflandırıp korusa bile topluluğu tekrar biraraya getiremez. Kırılmış bir yumurtayı eski haline getirmeye çalışmaya benzer bu." 35

Profesör Wilson'un bu ifadelerinden anlaşılmaktadır ki, bir ekosistemin insan aklı ve bilgisi ile dahi oluşturulması mümkün değildir.O halde bir ekosistemin -evrimcilerin iddia ettiği gibi- kör tesadüflerin eseri olarak meydana gelmesi tamamen imkan dışıdır. Bu konuya ilişkin olarak Cornell Üniversitesi'nden tanınmış Botanik Profesörü Karl Niklas'ın şu ifadesi de anlamlıdır:

"Fosillerde, canlı organizmalarda ve kıtalarda gördüğümüz ekolojik yapıların tesadüf sonucu olduğunu sanmıyorum." 36

Şüphesiz, mükemmel bir uyum içinde faaliyet gösteren ekosistemler, üstün bir Yaratıcının varlığının ve yaratılış gerçeğinin apaçık delillerindendir. Aynı zamanda, yeryüzündeki biyoçeşitliliğin ve kusursuz düzenin, kör tesadüfler ve başıboş rastlantılar sonucunda oluştuğunu iddia eden Darwinizm'i kesinlikle yalanlamaktadır.

Şimdi zengin bir çeşitliliğe sahip bazı ekosistemleri ele alarak biyoçeşitlilikteki yaratılış gerçeğini daha yakından inceleyelim.

Biyosfer 2 Projesi'nden Alınacak Dersler

Ortada tartışmasız bir gerçek vardır. Yaşamımız, yeryüzündeki milyonlarca canlı türüne, kusursuz dengelere ve mükemmel işleyen ekosistemlere bağımlıdır. İçtiğimiz suyun arıtılması, soluduğumuz havanın oluşması, tarım yaptığımız toprağın verimli bir hale getirilmesi, yediğimiz besinlerin üretilmesi, kullandığımız eşyaların hammaddelerinin oluşturulması ve daha sayısız faaliyet canlılar tarafından gerçekleştirilir. Çoğu insan, canlılar sayesinde elde ettiği ve her an iç içe yaşadığı bu nimetleri gereği gibi takdir etmez; hatta çoğunlukla düşünmeye bile gerek duymaz. Oysa bunlar, üzerinde durulması ve derin düşünülmesi gereken gerçeklerdir. Şu soru bile düşünce tembelliğinden ve alışkanlığın getirmiş olduğu bakış açısından kurtulmak için yeterlidir: Söz konusu hizmetleri bizim adımıza gerçekleştiren canlılar yok olursa, ne olur? Cevap açıktır: Biz de varlığımızı sürdüremeyiz. 21. yüzyılın gelişmiş teknolojisini ve tüm maddi olanaklarımızı seferber etsek bile, yeryüzündeki dengeleri ve yaşamamız için gerekli koşulları sağlayamayız. Bu gerçeği bir kez daha teyid eden son bilimsel araştırmalardan biri "*Biyosfer 2*" adlı proje olmuştur.

Bu projenin amacı, 13.000 metre karelik kapalı bir alanda, sekiz kişiye, bitkilere ve hayvanlara iki yıl süreyle yaşam alanı sağlayacak bir ekosistem oluşturmaktır.37 Bu sistem içinde tarım alanları, ormanlar ve denizler gibi doğal ekosistemlerin benzerleri yer almaktadır. *Biyosfer 2 Projesi*'nin yürütüldüğü ortam, şimdiye kadar ekolojik araştırmalarda kullanılan kapalı araştırma alanlarının en büyüğü ve en kompleksi olarak kabul edilmektedir. Ancak bu proje başarısız olmuş ve birçok bilim adamını hayal kırıklığına uğratmıştır. Rockefeller Üniversitesi'nden Joel Cohen ve Minnesota Üniversitesi'nden David Tilman, *Science* dergisindeki makalelerinde, söz konusu girişimin sonucunu şöyle ifade ederler:

"(Biyosfer 2 Projesi,) Özgün tasarımında ve yapımında kullanılan muazzam kaynaklara rağmen (1984'den 1991'e kadar yaklaşık olarak 200 milyon Amerikan Doları) ve milyonlarca dolarlık işletme bütçesine rağmen, sekiz insanı yeterli besin, su ve hava ile 2 yıl boyunca geçindirecek kapalı bir sistem oluşturmanın imkansızlığını kanıtladı. Biyosfer 2 yönetimi, Biyosfer 2'yi dışarıdan destekleyecek neredeyse sınırsız enerji ve teknolojinin mevcut olmasına karşın, pek çok beklenmeyen problem ve sürprizle karşılaştı." 38

1991 ile 1993 yılları arasındaki deneyde, *Biyosfer 2* tesisinde çıkan ve yaşamı olanaksız hale getiren bazı "beklenmeyen problemler" şunlardı: Oksijen oranının %14'e düşüşü, karbondioksit

konsantrasyonundaki ani yükselmeler, nitrik oksit miktarının beyine zarar verecek kadar artışı, çoğu canlı türünün (örneğin, 25 omurgalı türünden 19'unun) yok oluşu, bitkilerin döllenmesini sağlayan hayvanların tamamının ölmesiyle çoğu bitki türünün neslinin tükenmesinin kesinleşmesi, suların kirlenmesi, yosunların aşırı büyümesi, karınca, hamamböceği ve çekirgelerin aşırı artışı...39

Kısacası tüm çabalara karşın, *Biyosfer 2* kapalı sisteminde, yeryüzünde milyonlarca senedir mükemmel bir şekilde işleyen dengeleri meydana getirmek; dolayısıyla insanlar, bitkiler ve hayvanlar için yaşanabilir bir ortam oluşturmak mümkün olmadı.

Sonuç olarak, Popülasyon Profesörü Joel Cohen ve Ekoloji Profesörü David Tilman, söz konusu projeden çıkarılması gereken dersi şöyle özetlerler:

"Hiç kimse doğal ekosistemlerin insanlara bedava olarak sunduğu yaşam destek hizmetlerini temin edecek sistemlerin nasıl tasarlanacağını henüz bilmiyor." 40

Yağmur Ormanları

Yağmur ormanı veya tropikal orman denilince ilk akla gelenler, göz alıcı kelebekler, orijinal görünümlü böcekler, rengarenk kuşlar, geniş yapraklı, büyük ve yemyeşil ağaçlardır. Yağmur ormanları ekvatora yakın bölgelerde bulunan, iç içe geçmiş, daima yeşil ve yüksek ağaçlardan oluşan ormanlardır. Bu ormanların en önemli özelliği ise, olağanüstü sayıda hayvan ve bitki türünü barındırmasıdır. Milyonlarca kilometre karelik bir tropikal ormanın hemen her yeri çok çeşitli canlı türlerinin yuvasıdır.

250 yıl kadar önce, Güney Amerika'daki yağmur ormanlarına ilk ayak basan Avrupalı araştırmacılar, gördükleri çeşitlilik karşısında hayrete düşmüşlerdi. Her yeni araştırma da buradaki bitki ve hayvan türlerinin zenginliğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Tropikal kuşaktaki bir ormanın diğer ormanlardan oldukça farklı bir yapısı vardır. Bir yağmur ormanında, geniş gövdelerinde çeşitli liken ve mantar türleri bulunan yaklaşık 50 metre uzunluğundaki ağaçlar yer alır.

Çok sayıda kuş, böcek, hayvan türü, bu ağaçların üst tabakasında yaşamlarını sürdürür. Yüksek ağaçların altında, palmiye, sedir, maun, incir gibi orta boy çeşitli ağaçlar bulunur. Bunların gövdeleri de renk renk orkideler, kaktüsler, eğrelti otları ve yosunlarla kaplıdır. Ormanın en alt tabakası olan ot katı ise, oldukça sık bir bitki örtüsü oluşturur ve büyük bir zenginlikteki böcek, bakteri ve mantar türlerine ev sahipliği yapar. Kısacası, bir yağmur ormanının en karakteristik özelliği, insanı şaşkına çeviren canlı çeşitliliğidir.

Karaların sadece %7'sini oluşturan yağmur ormanlarında, yeryüzündeki bitki ve hayvan türlerinin %50'sinden fazlası yaşamaktadır. Şu da var ki araştırmacılar bu oranın, biyoçeşitlilik hakkındaki bilgimizin artmasıyla değişebileceğini belirtmektedir. Buna ilişkin, Smithsonian Enstitüsü'nden tanınmış araştırmacı Thomas Lovejoy önemli bir tespit yapmaktadır: *"Daha çok araştırmacı tropikal ormanı farklı yöntemlerle inceledikçe, daha fazla biyoçeşitliliğin var olduğu görülmektedir."* 41

Söz konusu çeşitliliği gözünüzde canlandırabilmeniz için birkaç örnek verelim: Bir hektar (10.000 metre kare) tropikal orman 600'den fazla ağaç türü barındırabilir.42 Amazon Havzası'nın bir bölgesinde, bir gün içinde, 440 tür kelebek toplanabilir.43 Tek bir ağacın üzerinde 43 ayrı karınca türü44; 650 farklı böcek türü görülebilir.45 Yine bu bölgedeki bir kilometre karelik ormanlık alanda yüzlerce tür kuşa rastlamak mümkündür. Borneo'da 10 ağaçtan örnek alındığında, 2.800'den fazla eklem bacaklı hayvan türü bulunabilir.46 Tropikal ormanlarda yaşadığı tahmin edilen böcek türü sayısı milyonlarcadır.47

Dikkat edin. Yukarıda bahsedilen sayılar belirli bir ortamdaki canlıların toplam sayısı değildir; canlı türlerinin sayısıdır. Bu muazzam sayılara ek olarak insanda hayranlık uyandıran diğer bir olgu da, yağmur ormanlarındaki kimi uzmanlara göre milyonlarca, kimilerine göre on milyonlarca canlı türünün mükemmel bir uyum ve iş birliği içinde yaşamasıdır.

Genellikle yağmur ormanları toprağının zengin ve verimli olduğu sanılır. Ancak bu kanaatin doğru olmadığı kısa bir zaman önce anlaşılmıştır. Bu ormanların toprağı diğer ormanlarınkine kıyasla besin açısından fakirdir.48 Nasıl olup da fakir topraktan çok zengin bitki çeşitliliği çıktığı sorusuna gelince, bunun yanıtı yağmur ormanı ekosisteminin mükemmelliğindedir.

Tropikal ormanlardaki canlı çeşitliliği, bir bütün halinde ve karşılıklı hassas dengelere dayalı olarak yaratılmıştır. Örneğin, yağmur ormanının tabanında yaşayan mikroskobik canlılar, minik böcekler ve mantarları

ele alalım. Bunlar dev ağaçlar ve küçüklü büyüklü hayvanlara kıyasla oldukça küçük boyutlardadır; ancak önemli görevler üstlenirler: Ormanın temizliğinden ve toprağın verimli duruma getirilmesinden sorumludurlar. Ağaçlardan düşen yaprak ve dalları, ölü hayvanları değerlendirerek ekosisteme geri kazandırırlar. Böylece hiçbir şey israf edilmez. Profesör Edward Wilson bu mekanizmanın önemini şöyle anlatır: *"Yaprakkesenler ve diğer karınca türleri, bakteriler, mantarlar, termitler ve akarlarla birlikte ölü bitkilerin çoğunu işler ve besleyici maddeleri bitkilere geri döndürerek büyük tropik ormanları hayatta tutar."* 49

Yağmur ormanlarında kaç milyon canlı türü yaşadığını hala bilmiyoruz. Ancak şunu çok iyi biliyoruz: Bu ekosistemlerdeki her türün görevi ve önemi farklıdır ve milyonlarca tür mükemmel bir uyum içinde yaşamaktadır. Bu gerçek, *Bilim ve Teknik* dergisinde Amazon'daki yağmur ormanlarının anlatıldığı bir makalede şöyle dile getirilir:

*"Amazon Havzası'ndaki bu karmaşık ekosistemde türlerin sürekliliği birbirlerinin yaşamına sıkı sıkıya bağlıdır. Bitki ya da hayvan olsun, her bir tür, bu milyon parçalı sistemin küçük bir bölümüne katkıda bulunur. Ağaçların, ağaçlardaki epifitlerin (toprakta köklenmeye gereksinim duymayan bitkiler) ve mantarların, maymunların, vampir yarasaların, kartalların, papağanların, ırmaktaki timsahların, piranhaların ve nilüferlerin, gözle görülmeyen mikroorganizmaların, içinde yaşadıkları bu dev ekosisteme hepsinin farklı katkıları vardır. Burada çok hassas dengeler söz konusudur. Yağmur ormanı tüm bu türlerle birlikte var olur. Tek bir türün bile ortadan kalkması birçok dengeyi bozar."*50

Ormandaki bazı türler arasında öyle bir uyum vardır ki, biri olmadan diğeri de yaşayamayacak kadar birbirlerine bağımlıdırlar. Yağmur ormanındaki ağaçların %90'ı tohumlarını yaymak için hayvanlara ihtiyaç duyarlar.51 Diğer taraftan, böcek larvaları, tırtıllar, kuşlar ve diğer hayvanlar da bu ağaçların tohumlarıyla beslenirler. Örneğin, incir ağacı türleri ile incir sineği türleri birbirlerine

öylesine bağımlıdırlar ki, ayrı olarak soylarını devam ettiremezler. İncir sinekleri olmasa incir ağaçları kendi kendilerini dölleyemezler; incir ağaçları olmasa incir sinekleri doğal yaşam alanlarından yoksun kalırlar. Tropikal bölgelerdeki 900'den fazla incir türünün her biri için farklı bir tür incir sineği bulunur.52

Burada önemli bir noktaya dikkat çekmek gerekir: İncir sineğinin vücut ve ağız yapısı ile çiçeğin yapısı ve üreme organları; böceğin uçuş programı ile çiçeğin açış zamanlaması gibi özellikler tam bir uygunluk içindedir. Türler arasındaki bu birebir uyumu açıklamak ise, Darwinizm için her zaman dev bir sorun olmuştur. Bu olgunun tek bir açıklaması vardır: Bitkiler ve hayvanlar arasındaki uyum büyük bir yaratılış harikasıdır. Bu sistemin zaman içinde küçük değişimlerle, evrimin şuursuz mekanizmalarıyla gelişme ihtimali yoktur. Örneğin, *Xanthopan morganii* adlı bir kelebek türü ve bir tür Madagaskar orkidesi arasındaki uyumlu beraberliği inceleyelim. Bu kelebek nektar toplarken 30-35 cm uzunluğundaki hortumunu bu orkidenin yaklaşık 30 cm derinliğindeki çiçeğinin içine doğru uzatır ve onun döllenmesini sağlar.53 Çiçeğin derinliğindeki yumurtanın döllenmesi için, bu orkide, bu uzunlukta hortumu olan bir böceğe ihtiyaç duymaktadır; yani her iki türün birbirleriyle uyum içinde olmaları zorunludur. Evrimciler bu durum karşısında çıkmazdadırlar. Çünkü birbirinden ayrı olan bu iki türün, birbirlerine paralel bir "evrim süreci"ni hem de eş zamanlı bir şekilde geçirmeleri mümkün değildir.

Bunu şöyle açıklayalım: Madagaskar orkidesinin ve sözkonusu Xant-hopan morganii türü kelebeğin çok daha kısa bir boya ve hortuma sahip olan atalarının bulunduğunu varsayalım. (Evrim teorisine göre, bu varsayımdan yola çıkmak gerekir.) Bu durumda, her iki türün de birbirleriyle eş zamanlı olarak uzamaları, bunun için kelebeğin ve orkidenin eş zamanlı olarak hortum veya kanal boylarını uzatan mutasyonlara maruz kalmaları, bu mutasyonların bu canlılarda (hiç örneği görülmemiş bir şekilde) sadece yararlı bir değişiklik yapması; mutasyona uğrayan bireylerin aynı yerde ve yanyana bulunmaları; birbirleri ile temasa geçmeleri; diğer mutasyona uğramamış bireylere göre daha avantajlı olup çoğalmaları ve bu sözde mutasyon-seleksiyon sürecinin milyonlarca yıl boyunca hep tesadüfen "hatasız" olarak devam etmesi gerekir.

Buna inanmak, bir kilit ile onu açacak olan anahtarın ayrı ayrı ve birbirlerine uyumlu bir biçimde "tesadüfen" oluştuklarına inanmak gibidir. Oysa, açıktır ki, aklın gereği, birbirine büyük uyum içinde bulunan iki yapının birer yaratılış örneği olduğunu kabul etmektir. Bir diğer deyişle, aklın gereği, orkidenin ve kelebeğin birbirlerine uyumlu olarak yaratıldıklarını kabul etmektir.

Tropikal orman canlıları arasındaki kusursuz uyumun bir başka örneğine Amazon'un "su basan ormanlar" olarak adlandırılan bölgelerinde rastlanır. Su basan ormanları Amazon Irmağı ve kollarının kıyı kesimlerinde yer alır ve yılın çok yağış alan döneminde sular altında kalırlar. İşte bu sırada harika bir olay gerçekleşir. Suya düşen meyveleri yemek için gelen balıklar, meyvelerdeki tohumları dağıtırlar. Böylece bazı ağaç türlerinin döllenmesini sağlarlar.

Şöyle bir soru akla gelebilir: "Yağmur ormanlarındaki canlı zenginliğinin, buralarda yaşayan yerliler açısından önemli olduğu açıktır, fakat bu bölgelerde yaşamayan milyarlarca insan için ne önemi olabilir?" Böyle bir sorunun yanıtı ise, bilim adamları tarafından verilmiştir: Söz konusu ormanlardaki bitki ve hayvanların, dünya üzerindeki her insan için hayati önemi vardır. Tropikal ormanlar, atmosferdeki karbon ve oksijen dolaşımında, küresel iklim sisteminde, yeryüzündeki su

dolaşımında ve daha birçok dengede rol oynarlar; ayrıca yeni besinler, ürünler ve ilaçlar için muazzam bir kaynak oluştururlar. Fotosentez sırasında, atmosferden karbondioksit alıp oksijen vermeleri nedeniyle "dünyanın akciğerleri" olarak adlandırılırlar.

Yağmur ormanlarının görkemli canlı çeşitliliği Darwinizm açısından oldukça sıkıntı vericidir. Böyle bir durum, evrimcilere hikaye üretme fırsatı dahi vermemektedir. Nitekim evrimci araştırmacılar tropikal ormanlardaki muazzam çeşitliliğin nedenlerini bilmediklerini itiraf etmektedirler.54 Oysa ortada apaçık bir gerçek vardır: Tüm canlılar gibi, söz konusu ormanlardaki tek hücreli, bitki ve hayvan türlerini de Allah yaratmıştır. Evrimciler içine düştükleri çıkmazdan kurtulmak istiyorlarsa, bu gerçeği kabul etmelidirler.

Evrimci iddianın ne kadar akıl dışı olduğunu göstermek için bir örnek verelim: Onlarca farklı ürünün üretildiği büyük bir fabrikayı hayalinizde canlandırın. Bu fabrikanın her biri televizyon, bilgisayar gibi teknolojik cihazlardan oluşan geniş bir ürün yelpazesi olsun. Söz konusu fabrikayı ve ürünlerini dikkate alarak kendi kendinize şu soruları sorun: Bunlar, hiçbir bilinçli müdahale olmaksızın çeşitli elementlerin tesadüfen birleşmeleriyle meydana gelebilir mi? Bu ileri teknoloji ürünü aletler, zaman içinde güneş, rüzgar, yıldırım ve benzeri doğa olaylarının etkisiyle oluşabilir mi?

Elbette böyle bir şey mümkün değildir; herkes bilir ki gerek fabrika gerekse imal edilen cihazlar, mühendisler, yöneticiler ve çeşitli uzmanların tasarım ve planlamasının eserleridir. Şimdi bir de her biri günümüzün en karmaşık elektronik cihazından çok daha kompleks sistemlere sahip on milyonlarca canlı türünün bir arada yaşadığı yağmur ormanlarını düşünün. Şüphesiz milyonlarca senedir mükemmel bir uyum ve iş birliği içinde yaşayan canlılardan oluşan böyle bir ortam, evrim teorisinin iddia ettiği gibi, tesüdüflerle kendiliğinden oluşamaz. Buradaki üstün Akıl, en ince detayına kadar alemlerin Rabbi olan Allah'a aittir.

Mercan Resifleri

Mercan resifleri, ölü mercan hayvanlarının, alglerin ve kabuklu yumuşakçaların taşlaşmış formlarının zaman içinde katmanlaşmasıyla oluşur. Tropikal kuşakta yer alır ve oldukça geniş alanlara yayılabilirler. Renk ve şekil zenginliğinin yanı sıra resifleri dikkat çekici kılan, barındırdıkları canlı çeşitliliğidir. Bu yüzden yağmur ormanlarına da benzetilirler. Gözle görülmeyen planktonlardan 6 metre uzunluğundaki köpek balıklarına kadar çok çeşitli deniz canlısı, mercan resiflerinin sakinleridir.

Mercan resiflerinde, birbirlerinden çok farklı on binlerce tür canlı yaşar: Benekli, çizgili, parlak renkli, çarpıcı desenlerle süslü balıklar, sürüler halinde dolaşan balıklar, rengarenk mercanlar, değişik görünümlü deniz böcekleri, göz alıcı deniz bitkileri, sadece mercan kayalıklarına özgü süngerler, midyeler, istiridyeler, deniz kestaneleri, yengeçler, deniz yıldızları, mikroskobik canlılar, omurgasızlar...

Örnek olarak, Avustralya Büyük Set Resifi, 2.000 kilometre uzunluğuyla canlı organizmalardan meydana gelmiş dünyanın en büyük yapısıdır; 2.000 kadar balık, 400 mercan, 4.000 yumuşakça türüne ev sahipliği yapar.55 Daha doğrusu, bunlar günümüze kadar saptanan türlerin sayılarıdır ve her yıl yeni hayvan ve tek hücreli canlı türleri keşfedilmektedir.

Maryland Üniversitesi Zooloji Profesörü Marjorie Reaka-Kudla'ya göre dünyadaki mercan resiflerinde halen tanımlanmış toplam tür sayısı 93.000, tahmin edilen sayı ise en az 950.000'dir.56

Mercan kayalıkları, karalarda olduğu gibi, birbirlerini tamamlayacak ve birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde yaratılmış canlılarla doludur. Örneğin mercan hayvanları, dokularının içindeki tek hücreli algler (*zooxanthellae*) ve dış yüzeyindeki yeşil algler ile ortak yaşam sürerler. Mercan hayvanları, alglerin fotosentez yaparak ürettikleri besinin bir bölümünü alırlar. Algler ise, ihtiyaç duydukları besleyici maddeleri mercan hayvanlarından temin ederler. Aynı zamanda mercan, alg için güvenli bir yaşam ortamı oluşturur.

Mercan resifleri genellikle besin maddeleri açısından fakir olarak sınıflandırılan sulardadır.57 Resiflerin nasıl bu sularda gelişmeyi başardıkları sorusu uzun zamandır merak konusu olmuştur.58 Son araştırmalara göre, resiflerdeki tür zenginliğinin nedenlerinden biri, söz konusu canlıların muazzam bir verimlilik ve iş birliğiyle çalışmasıdır. 18 Ekim 2001 tarihli *Nature* dergisinde yayımlanan bir araştırma, mercan resiflerinin oyuklarında yaşayan çeşitli sünger, midye, halkalı solucan türlerinin ne kadar önemli olduklarını ortaya çıkarmıştır. Çoğu küçük boyutlarda olan bu canlılar, bitkisel planktonları süzerek mercan hayvanlarının ihtiyaç duyduğu amonyak ve fosfat gibi maddeleri salgılamaktadırlar.59 Kısacası, resif oyuklarında yaşayan binlerce küçük canlı türünden oluşan sistem, eşsiz bir filtre istasyonu gibi hizmet vermektedir.

Söz konusu ekosistemdeki mikroorganizmalar, bitkiler ve hayvanlardan sağladığımız bazı faydalar ise şöyledir: Mercanlar denizlerden aldıkları kalsiyumu, kalsiyum karbonat olarak salgılarlar. Benzersiz bir kimya laboratuvarı gibi faaliyet gösterir; hem okyanuslarda hem de atmosferdeki karbondioksit dengelerinin düzenlenmesinde önemli rol oynarlar. Mercan resiflerindeki balık, midye ve çeşitli canlılar yüz milyonlarca insanın besin kaynağıdır. Resifler çoğunlukla deniz yüzeyine yakın yerlerde geliştikleri için sahilleri büyük dalgaların yıpratıcı etkisinden korurlar; böylece erozyonu önler, fırtınaların verdiği tahribatı azaltırlar. Mercan kayalıkları sayesinde kıyı ile resif arasında, okyanusa kıyasla daha durgun, dolayısıyla büyüme dönemindeki balıklar ve kabuklu deniz hayvanları için daha elverişli bir ortam meydana gelir.

Bunların yanı sıra mercan resiflerindeki canlı çeşitliliğinden kaynaklanan genetik materyal zenginliği tıbbi araştırmalarda, yeni ilaçların geliştirilmesinde kullanılmaktadır. *National Geographic* dergisi yazarlarından Biyolog Douglas Chadwick, resif canlılarından elde ettiğimiz bu faydaların bir kısmını şöyle ifade etmektedir:

"Tıbbi araştırmalar mercan resiflerinde yaşayan daha fazla organizmayı ortaya çıkardıkça, oradaki canlılarla insanlık arasındaki bağlar artacaktır. Bazıları şimdiden iltihaplar, astım, kalp hastalıkları, lösemi, tümörler, bakteriyel enfeksiyonlar, mantar ve HIV dahil olmak üzere virüslere karşı aktif bileşikler sağlamıştır. Araştırmalar, deniz salyangozları ve bazı süngerler tarafından balıkları püskürtmek için kullanılan kimyasal maddelerin, karada böcek öldürücü ilaçlar olarak da sonuç verdiğini bulmuştur. Tropikal konik salyangoz zehirinin farmakolojik özelliklerinin incelenmesi, morfinin yerini alabilecek bağımlılık yapmayan bir çözümü ortaya çıkarmıştır. Mercan iskeletleri, kemik implantasyonlarında destek materyali olarak kullanılmak üzere araştırılırken, mercanlarda yaşayan deniz kamçılıları da potansiyel bir ağrı kesici madde sunmaktadırlar." 60

Mercan kayalıklarında yaşayan canlıların her bir türü olağanüstü sistem ve özelliklerle donatılmıştır. Örneğin bazı balık ve hayvanlar, insanlardan daha çok renk reseptörüne sahiptirler; renkleri insanlardan daha iyi görürler.61 Resif balıklarının çoğu renklerini belirli ölçülerde değiştirebilirler; bazı türler bunu bukalemunlar kadar hızlı yapabilirler.62 Büyük gözlü levrekler, sincap balıkları gibi bazıları, duyarlılığı yüksek gözleri sayesinde, gün ışığının olmadığı derinliklerde veya gece karanlığında avlanabilirler. Kirpi balıkları midelerini balon gibi şişirip dikenlerini dikleştirerek kendilerini savunurlar.63 Papağan balıkları geceleri jelatinimsi bir madde ile tüm vücutlarını kaplayarak kendilerini kamufle eder; güçlü gagamsı ağızlarıyla mercanlardan parçalar kopararak üzerlerindeki alglerle beslenirler.64 Çöpçü balıkları ve temizlikçi karidesler balıkların üzerindeki parazitlerle beslenirler. Elbette burada sayılanlar, resif canlılarındaki mükemmel sistemler ve kusursuz özelliklerden yalnızca birkaçıdır.

Resiflerde yaşayan bazı balık türleri, ortam ile oldukça uyumlu renkleri sayesinde kendilerini çok iyi kamufle ederler. Diğer taraftan melek balıkları ve kelebek balıkları gibi bazı türler oldukça dikkat çekici renklere sahiptirler. Deniz altında uzaktan fark edilebildikleri için yırtıcı balıklar tarafından avlanmaları ve kısa sürede nesillerinin tükenmesi kaçınılmaz görünmektedir. Ancak çarpıcı renklere sahip bu balıklar kendilerine özgü savunma yöntemleriyle yaşamlarını sürdürürler. Burada üzerinde durulması gereken nokta şudur: Evrimciler, Darwinizm'in öngörüleriyle taban tabana zıt olan bu durumu açıklayamazlar. Bu konuyu ele alan evrimci araştırmacılardan biri deniz biyoloğu Justin Marshall'dır. Queensland Üniversitesi'nden Dr. Marshall, *Scientific American* dergisindeki "Resif Balıkları Neden Bu Kadar Renklidirler?" adlı makalesinde, bunun "gizemlerden biri" olduğunu dile getirir; ayrıca bunu çözmek amacıyla yürütülen çabaları "güzel olduğu kadar hayal kırıklığına uğratıcı" şeklinde tanımlar.65

Gerçekte ise, ortada ne bir gizem vardır, ne de hayal kırıklığına uğratıcı bir durum. Sadece tarih tekerrür etmektedir. Darwin'in *"Şimdilerde ise doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla rahatsız ediyor. Örneğin bir tavuskuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta ediyor"*66 şeklinde dile getirdiği sıkıntılarını, onun takipçileri de yaşamaktadır. Kısacası, resiflerdeki canlı çeşitliliği, benzersiz özelliklere sahip hayvanlar ve türler arasındaki mükemmel uyum, Darwinistler için bir kabus niteliğindedir. Bu kabustan kurtulmak içinse yapmaları gereken, hayranlık uyandıran renklere ve görünümlere sahip resif balıklarını yaratanın Allah olduğunu kabul etmektir.

Özellikle akvaryum hobisi olanlar çok iyi bilirler ki tropikal deniz balıklarını ve mercanları akvaryumda beslemek oldukça zordur. Bunun başlıca nedeni, bu canlıların resiflerdeki doğal ortamını akvaryumda kesintisiz bir şekilde meydana getirmedeki zorluktur. Bir deniz akvaryumundaki tuzluluk, sıcaklık, pH, ışık, oksijen oranları, suyun kimyasal bileşimi belirli değerler arasında tutulmak zorundadır. Bir deniz akvaryumundaki mercan ve balıklar, ortamdaki küçük değişimlerden olumsuz etkilenmeye oldukça açıktırlar. İdeal koşullar teknolojik cihazlar tarafından hassas ve sürekli olarak ayarlanmadığı takdirde hayvanlar ölürler.

Şimdi sadece birkaç balık ve mercan türü içeren bir deniz akvaryumunu işletmenin güçlüğünü göz önünde bulundurarak düşünün. Mercan resiflerindeki on binlerce canlı türü kendiliğinden veya tesadüfen meydana gelebilir mi? Mercan kayalıklarının oyuklarını kendilerine yuva edinen balıkların, göz alıcı renkleri, etkileyici avlanma ve savunma sistemleri, kendilerine özgü vücut yapıları, duyu

organları, sistemleri, genetik bilgileri rastlantıların sonucu olabilir mi? Resiflerdeki bitkiler, hayvanlar, planktonlar ve mikroorganizmaların milyonlarca senedir uyum ve düzen içinde yaşadığı ortam, üstün bir aklın müdahalesi olmaksızın gerçekleşebilir mi?

Elbette, böyle bir şey olamaz. Bu sorulara evet yanıtı vermenin mantıksızlığı, düşünen ve akleden her insan için son derece açıktır. Hayret uyandıran özelliklere sahip resif canlıları, yaratılıştaki üstünlüğü ve ihtişamı göstermektedir; kendilerini yaratan Allah'ın sonsuz sanatını ve sınırsız ilmini gözler önüne sermektedir.

Derin Deniz Canlıları

Sahilde yürürken veya denizde yüzerken yosunlar ve çeşitli deniz bitkileri gözünüze çarpmıştır. Bunlar ve bazı mikroskobik planktonlar fotosentez yoluyla besin üretirler. Böylece denizlerdeki besin zincirinin ilk basamağını oluştururlar. Ancak en derin noktası 11.000 metre, ortalama derinliği ise 5.000 metre olan okyanuslarda, 100 metrenin altına güneş ışığı ulaşmaz. Dolayısıyla buralarda fotosentez imkanı yoktur. Yüksek bir basınç, 2-4°C gibi düşük bir sıcaklık ve sürekli karanlık vardır. Kıt besin kaynakları, üst tabakalardan yağan atıklar ve organik maddelerden oluşur. Kısacası söz konusu olan, insanların alışkın olduğundan tamamen farklı bir ortamdır. Tüm bu zor koşullara rağmen, okyanusların derinliklerinde çeşitli balıklar, birbirlerinden çok farklı omurgasız hayvanlar ve mikroorganizmalar yaşarlar.

Okyanuslarda derinliğe bağlı olarak sıcaklık, basınç, besin maddelerinin yoğunluğu ve ışık oranı değişir. Deniz yüzeyinden tabanına doğru inildikçe koşullar farklılık gösterir. Bununla birlikte her derinlikte, ortamın koşullarına uygun yapı ve sistemlere sahip canlılar yaşamlarını sürdürürler: Okyanusların derinliklerine özgü balıklar, midyeler, deniz laleleri, süngerler, kabuklular, karidesler, yengeçler, yumuşakçalar, ahtapotlar, mürekkep balıkları, derisi dikenliler, solucanlar, deniz yıldızları, deniz kestaneleri, denizanaları, ıstakozlar, tek hücreliler, isimlerine ancak ileri seviyedeki biyoloji kitaplarında rastlanabilir canlılar, ancak doğa belgesellerinde görülebilir hayvanlar...

Amerikalı tanınmış deniz ekolojistleri Frederick Grassle ve Nancy Maciolek'in ifadesiyle, denizlerin altında 10 milyon tür olabilir.67 Burada özellikle dikkat çeken bir nokta şudur: Daha önce yaşamın olmadığı sanılan bir ortamda, okyanusların birkaç bin metre tabanında şaşırtıcı bir tür zenginliğinin var olduğunun ortaya çıkarılmasıdır. Rutgers Üniversitesi Deniz ve Kıyı Araştırmaları Enstitüsü Direktörü Frederick Grassle araştırmalarına dayanarak şu değerlendirmeyi yapar:

"Topladığımız örnekler gösterdi ki okyanus tabanı, gerçekte, mevcut tür sayısı açısından tropikal yağmur ormanlarıyla yarışabilir. Okyanus dibi fiziksel olarak bir çölü andırabilir, fakat tür çeşitliliği açısından daha çok tropikal bir yağmur ormanı gibidir." 68

Bir araştırmada, 2.100 metre derinlikteki okyanus tabanından alınan her 30x30 santimetrelik numunede 55-135 farklı tür bulunmuştur.69 Güney Avustralya açıklarındaki bir diğerinde ise, 10 metre karelik deniz zemininde 800'den fazla türün varlığı belirlenmiştir.70

Şu da var ki, henüz okyanusların çok büyük bölümü hiçbir bilimsel araştırmaya konu olmamıştır. Tuscia Üniversitesi'nden Francesco Canganella ve Japonya Deniz Bilimi ve Teknolojisi Merkezi'nden Chiaki Kato'nun belirttiği gibi, *"Araştırmacıların çabalarına ve bilimsel metotlardaki gelişmelere rağmen, okyanusların sadece küçük bir bölümü kolaylıkla erişilebilir durumdadır ve bundan dolayı deniz dünyasının büyük bölümü henüz bilinmemektedir."* 71 Dolayısıyla her yeni araştırma bilinmeyen türlerin varlığını gün ışığına çıkarmaktadır.

21. yüzyılın başında keşfedilen bir biyolojik olgu şöyledir: Okyanus dibindeki çamur tabakasında bulunan bazı bakteri ve arkebakteriler metan tüketmektedir. Böylece bizim için hayati öneme sahip bir faaliyet göstermektedir. Bu mikroorganizmaların her yıl yaklaşık 300 milyon ton kadar metan tükettikleri sanılmaktadır. Uzmanlara göre; *"Bu miktar, insanların tarım, çöp gömme, ya da fosil yakıt kullanma yollarıyla atmosfere saldıkları metan miktarına eşittir."* 72 Dolayısıyla 20

Temmuz 2001 tarihli *Science* dergisinde belirtildiği gibi, *"Bir zamanlar varlığı olanaksız sanılan bu metan yiyen mikropların, şimdi gezegenin karbon dolaşımı açısından çok önemli olduğu görülmektedir."* 73

Burada dikkat çekici olan diğer bir olgu da söz konusu bakteriler arasındaki kusursuz iş birliği ve düzendir. Ancak içinde bulunduğumuz yüzyılın teknolojisiyle anlaşılabilen iş birliği şöyle özetlenebilir: Bakteriler sayesinde (onlardan bazı yapısal farklılıklar taşıyan) arkebakteriler oksijensiz ortamda metanla beslenebilirler; arkebakteriler ise bakterilerin ihtiyacı olan karbonu sağlarlar.

Okyanusların binlerce metre derinliklerinde, oksijenin dahi bulunmadığı çamur katmanında yaşayan bu gözle görülmeyen canlılar durmaksızın insanlar için çalışırlar. Bu tek hücreli canlıların yok olmaları durumunda neler olacağını düşünmek, bunların bizim için önemini açıkça gösterir: Bu mikroorganizmalar ortadan kalktıkları takdirde, açık denizlerin dibinde bulunan büyük miktardaki metan gazı atmosfere karışır, sera etkisi nedeniyle küresel ısınma baş gösterir, dünyanın her yerindeki iklim dengeleri bozulur ve dünya yaşayamayacağımız kadar sıcak bir gezegene dönüşür.

2001 yılında anlaşılmıştır ki, okyanusların altındaki yer kabuğunun içinde bazı bakteri türleri yaşamaktadır.74 Bu mikroorganizmaların doğal yaşam alanı, deniz yüzeyinin binlerce metre altındaki okyanus tabanının 300 metre derinliğe kadar olan bölümüdür. Yaşam alanlarının yanı sıra, söz konusu canlıların faaliyetleri de insanı hayrete düşürmektedir. Bu bakterilerin besin kaynakları kayalardır; kayaları yiyerek beslenirken tüm canlılar açısından çok önemli bir işi daha gerçekleştirirler: Okyanuslarda, elementlerin ve kimyasal maddelerin dolaşımına önemli katkıda bulunurlar.75 Dikkat edin, yeryüzündeki yaşam için çok önemli olan bu işlemi yapanlar, tüm laboratuvarlar ve bilim adamları biraraya gelseler bile yapamayacakları bu işi gerçekleştirenler, tek hücreli organizmalardır.

Okyanus dibindeki diğer bir ekosistem ise sıcak su kaynaklarıdır.76 Bu kaynaklar, dünyanın kabuğundaki yarıklardan, içinde çeşitli minerallerin bulunduğu sıcak suyun çıktığı yerlerdir. 20. yüzyılın sonlarında keşfedilen bu kaynakların çevresinde şimdiye kadar 300'den fazla tür saptanmıştır.77 Bazıları parlak kırmızı renk tüylere sahip birkaç metre uzunluğunda büyük boru solucanları, dev istiridyeler, midyeler, ahtapotlar ve farklı görünümlerdeki omurgasızların bir arada yaşadığı ortam, araştırmacıların oldukça ilgisini çekmiştir. Bu canlıların besinlerini nasıl sağladığı sorusuna cevap aranırken daha da hayret verici gerçekler ortaya çıkmıştır.

Sıcak su kaynağının çevresindeki ekosistemde bulunan boru solucanı, bildiğimiz solucanlardan çok farklı bir türdür; ağzı ve sindirim sistemi yoktur. Dokularının içinde yaşayan bakteriler sayesinde besin ihtiyacını karşılar. Boru solucanının her 28 gramlık dokusu 285 milyar bakteri içerir.78 Bu bakteriler kemosentez yapar; yani sıcak su kaynağından çıkan kimyasal maddeleri besine dönüştürür. Boru solucanı da bu besini değerlendirerek yaşar. Okyanusun derinliklerinde, bakteriler besin zincirinin ilk halkasıdır; bazı omurgasızlar bu mikroorganizmalar sayesinde, ahtapot gibi hayvanlar ise bu omurgasızlar sayesinde soylarını devam ettirirler. Yakın bir zamana kadar canlılığın var olmadığının sanıldığı bu ortamdaki türlerin zenginliği ve uyumu hayranlık vericidir.

Okyanusların tabanında, kimyasal açıdan zengin ancak soğuk olan su sızıntılarının yakınlarında da çeşitli canlıların var olduğu tespit edilmiştir. Her yeni araştırma ve gelişme, okyanus tabanının zenginliği hakkında ne kadar az şey bildiğimizin bir göstergesi olmaktadır.

Şimdi şu gerçeği göz önünde bulundurun: Derin deniz araştırmalarında kullanılan denizaltılar ancak son 70 yıl içinde geliştirilmiştir. Binlerce metre derine inen bir keşif denizaltısı özel olarak tasarlanmıştır. Bu tasarım, çeşitli bilim dallarından uzmanlar tarafından yapılmıştır. En derin okyanusların diplerinde milyonlarca senedir yaşayan her canlı türü de, bulunduğu ortama en uygun yapıda yaratılmıştır. Dahası bu canlıların hücrelerindeki mekanizmalar, keşif denizaltılarındaki sistemlerden kat kat komplekstir. Böylesine karmaşık yapıların ise, evrimin iddia ettiği gibi, tesadüfen oluşması kesinlikle mümkün değildir. Okyanusların derinliklerindeki canlı çeşitliliği ve bunlardaki üstün özellikler, herşeyi yaratan Allah'a aittir.

Bakteriyel Ekoloji

Canlılık denildiğinde, çoğunlukla hayvan ve bitki türleri göz önüne gelir; hatta bazı insanlar canlılığın sadece bunlardan oluştuğunu düşünürler. Oysa, çıplak gözle görülmemelerine rağmen, yeryüzündeki canlıların tamamının kütlesel olarak %25-50'sini oluşturan bir canlı grubu vardır: Mikroorganizmalar.79

Mikroorganizmaların önemli bir bölümünü ise bakteriler oluşturur. Bunlar küresel, çubuksu veya spiral biçimlerde olabilirler; çoğunun boyutu 0.001 milimetreden küçüktür. O kadar küçüktürler ki bu cümlenin sonundaki nokta kadar bir yere yüz binlercesi sığabilir.80

Yeryüzündeki her ekosistem ve her canlı türü doğrudan veya dolaylı olarak bakterilerin faaliyetlerine bağlıdır. (Yeryüzündeki yaşam ve hassas dengelerde, bakterilerin olmazsa olmaz önemi ilerleyen bölümlerde anlatılacaktır.) Hemen hemen her yerde bulunurlar.81 Buzullar, sıcak su kaynakları, tuz, asit, kimyasal madde veya kirlilik oranı çok yüksek ortamlar, insan ve hayvanların dokuları ve organları, oksijensiz derin deniz ve toprak katmanlarında dahi binlerce bakteri türü barınır. Örneğin, sağlıklı bir insanın bağırsakları 400 farklı bakteri türü içeren küçük bir ekosistemdir ve bu canlılar bağırsakların düzenli bir şekilde faaliyet göstermesinde çok önemli bir pay sahibidir.82

Bakteriler, canlılar arasında en çok çeşitlilik gösteren fakat en az bilinen gruplardandır.83 21. yüzyıl teknolojisini bile çaresiz bırakan bir çeşitlilikleri vardır. Denebilir ki binlerce bakteri türü ve milyarlarca bakteri bireyi içeren bir gram toprak, mikroskobik düzeyde bir yağmur ormanını andırır. Yani, bir yağmur ormanında karşılaşılan olağanüstü çeşitliliğin bir benzerini, mikroskop altındaki bir tutam toprak parçasında da görmek mümkündür.

Mikrop ve bakteri türlerinin belirlenmesi için bugüne kadar yapılan bilimsel çalışmalar, yapılması gerekenin yanında çok ama çok azdır. Bu organizmalar üzerinde araştırma yapmanın zor olmasının bazı nedenleri vardır: Bakteri türlerinin çoğunun laboratuvarda, kültür ortamında üretilememesi; bir damla deniz suyunda veya bir tutam toprakta dahi milyarlarcasının bulunması gibi... Bakteri türlerinin inanılmaz zenginliği bile, aslında son yıllarda, genetik bilimindeki ilerlemelerle anlaşılmıştır.

Mikroskop altında benzer görünen bakterilerin dahi genetik yapıları incelendiğinde, bunların aslında birbirlerinden çok farklı türler oldukları fark edilmiştir. Northwestern Üniversitesi

Mikrobiyoloğu David Stahl'ın deyişiyle, bir bakteri diğerinden *"Bir boz ayının bir meşe ağacından farklı olduğu kadar"* farklı olabilir.84

Profesör Wilson, *Doğanın Gizli Bahçesi* adlı kitabında, söz konusu organizmalara ilişkin son gelişmeleri şöyle özetler:

"Ancak sistematiğin esas kara deliği bakterilerdir. Kabaca 4000 bakteri türünün resmen tanımlanmış olmasına rağmen, yakın zaman önce Norveç'te yapılan araştırmalar, orman toprağının her bir gramında bulunan 10 milyar organizmanın arasında bilim için neredeyse tümüyle yeni olan 4000 ila 5000 bakteri türünün varlığını ortaya çıkarmıştır, ayrıca sığ deniz çökeltilerinin her bir gramında da birinci gruba dahil olmayan ve yine çoğu yeni 4000 ila 5000 tür daha bulunmuştur." 85

Konunun uzmanlarından, Maryland Üniversitesi Biyoteknoloji Enstitüsü Başkanı Rita Colwell ise, dünya üzerindeki bakteri zenginliğine dair şu sayıları verir:

"Sadece 3.000-4.000 bakteri türü tanımlanmıştır. 300.000 kadar bakteri türünün var olabileceği tahmin edilmektedir; fakat bu sayı büyük ihtimalle 3.000.000'a daha yakındır." 86

Çoğu insan bakterileri sadece hastalığa yol açan zararlı varlıklar olarak düşünür. Ancak böyle bir düşünce doğru değildir. Bakterilerin çok az bir bölümü hastalık etkenidir.87 Elinizdeki kitabın çeşitli bölümlerinde anlattığımız gibi, yeryüzünde yaşamın oluşumu ve sürekliliğinde, canlılık için zorunlu olan hassas dengelerin düzenlenmesinde, bakterilerin olmazsa olmaz bir önemi vardır.88 Bu gerçek, Chicago Üniversitesi Biyokimya ve Moleküler Biyoloji Bölümü Profesörü James Shapiro tarafından şöyle belirtilir:

"Bakteriler çok küçük olmalarına rağmen, bilimsel tanımlamanın çok ötesine giden biyokimyasal, yapısal ve davranışsal kompleksiklikler gösterirler. Günümüzün mikroelektronik devrimine uygun olarak, bakterilerin boyutunu basitlikten çok kompleksiklikle eşit saymak daha mantıklı olabilir... Bakteriler olmaksızın yeryüzünde hayat şu anki haliyle var olamazdı." 89

Hızlı çoğalmalarına, bu kadar küçük ve bu kadar çok olmalarına karşın, bakteriler en ufak bir karışıklığa yer vermeyecek şekilde faaliyet gösterirler. Bunun ise tek bir açıklaması vardır: Yaptıkları son derece kompleks işlerden (örneğin siyanobakterilerce gerçekleştirilen fotosentez gibi) bireylerinin ve türlerinin sayılarına kadar bakterilerle ilgili her türlü detay, onları yaratan Allah'ın dilediği ve belirlediği şekildedir. Nerede, ne zaman ve hangi sayıda olmaları gerektiğini bilen ve planlayan; onları yeryüzündeki dengelerin düzenlenmesinde ve dünyanın insan yaşamı için elverişli bir ortam olmasında vesile kılan Allah'tır.

2. BÖLÜM:
İNSAN İÇİN YARATILMIŞ
CANLILAR

Yeryüzündeki muazzam canlı çeşitliliğini anlamak için yağmur ormanlarında veya denizin altında keşif yapmak, mikroskop ya da teknolojik cihazlar kullanmak zorunlu değildir. Bilinçli bir insanın, çevresindeki bitki ve hayvan türlerine bakması bile çeşit çeşit canlılarla dolu bir dünyada yaşadığını kavraması için yeterlidir. Ancak çoğu insan ya bu açık gerçeği görmezden gelir ya da bunun üzerinde düşünmeye gerek duymaz ve böylece büyük bir hataya düşer. Çünkü biyoçeşitlilik, yeryüzündeki sayısız dengeler ve insan yaşamı açısından olmazsa olmaz bir öneme sahiptir. Farklı canlı türleri sayesinde neler elde ettiğimizi ve bunların yok olduğu takdirde neler kaybedeceğimizi düşünürsek, biyolojik çeşitliliğin değeri daha iyi anlaşılır.90

Şurası bir gerçek ki, doğumumuzdan ölümümüze kadar mikroorganizmalardan, bitkilerden ve hayvanlardan istifade ederiz. Üstelik bunlara karşılık herhangi bir bedel ödemeyiz. Canlıların sunduğu imkanların bizim için neden paha biçilmez olduğunu, Philadelphia Doğal Bilimler Akademisi biyolojik çeşitlilik uzmanı Ruth Patrick şöyle ifade eder:

"Farklı yapılara, farklı kimyasal bileşimlere ve farklı yaşam sürelerine sahip çok sayıdaki türün varlığı, gezegenimizin her yerinde insanlar için, hayatın en önemli temellerinden birini oluşturur." 91

Stanford Üniversitesi'nden tanınmış Biyoloji Profesörü Paul Ehrlich ise aynı gerçeği, *"mikroorganizmalar, bitkiler ve hayvanlar olmaksızın şimdiki biçiminde toplum var olamaz"* 92 şeklinde dile getirir.

Biyoloji Profesörü ve Biyoçeşitlilik Uzmanı Peter Raven, dünyanın insan için yaşanabilir bir gezegen olmasında, canlıların hayati rolünü şöyle anlatır:

"İnsanın varlığı diğer yaşam formlarına ayrılmaz bir şekilde bağlıdır. Tüm insanlar, besin, malzeme, enerji ve hatta soluk aldıkları hava için dünyanın flora, fauna ve mikroorganizmalarına ihtiyaç duyarlar." 93

South Florida Üniversitesi Profesörü Bryan Norton da dünya üzerindeki tür zenginliğinin değerinden şöyle söz eder:

"Biyoçeşitliliğin değeri var olan herşeyin değeridir. Şu andan dünyanın sonuna kadar bütün ülkelerin gayri safi milli hasılalarının toplam değeridir. Bunu biliyoruz, çünkü hayatlarımız ve ekonomilerimiz biyoçeşitliliğe bağımlıdır. Eğer biyoçeşitlilik yeterli oranda azalırsa, ve felaket noktasını bilmezsek, artık hiçbir şuurlu varlık olmayacaktır. Onlarla birlikte, ekonomik veya başka bütün değer yok olacaktır." 94

Çevremizdeki bitki ve hayvan türlerinden elde ettiğimiz faydalara her gün şahit oluruz. Ancak bir de çıplak gözle göremediğimiz veya bilgi sahibi olmadığımız canlılar vardır. Onlar da insanlık için hayati değerde işlemler yapmaktadırlar. Profesör Paul Ehrlich bu konuya ilişkin şu yorumu yapar:

"Biyolog olmayanlar tarafından çoğu bilinmeyen organizmalar, medeniyet için zorunlu olan ekolojik sistemlerde rol oynarlar." 95

Özellikle teknolojideki gelişmeler yeryüzündeki çeşitliliğin önemine ilişkin bazı gerçekleri gözler önüne sermiştir: Şimdiye kadar önemsiz veya faydasız görülen pek çok canlı, insanların yepyeni nimetlere kavuşmasına vesile olmaktadır. Örneğin, garip görünümlü bir deniz solucanı hastalıkların tedavisinde kullanılacak kimyasal maddeler içermektedir. Veya bakterileri ele alalım. Yakın geçmişte ortaya çıkarılan bakteri türleri insanlık için büyük yararlar vaat etmektedir. Örneğin, ABD'deki Potomac Nehri'nin katmanlarında bulunan bir mikrop türü, ozon tabakasını tahrip eden kloroflorokarbon gazlarını "parçalama" yeteneğine sahiptir.96 Bir diğer örnek, Amerika'daki Yellowstone Ulusal Parkı'nın sıcak su kaynaklarında keşfedilen *Thermus aquaticus* adlı bakteri, genetik biliminin ilerlemesinde önemli bir rol oynamıştır.97 Bu mikroorganizmadan elde edilen bir enzim sayesinde, İnsan Genomu Projesi, gen testleri ve gen analizlerinin ayrılmaz bir parçası olan PCR (Polimeraz zincirleme reaksiyonu) yöntemi geliştirilmiş; böylece 1980'li yıllarda haftalar süren DNA profilinin çıkarılması işlemini çok kısa sürede yapabilmek mümkün olmuştur.98

Canlılar insan yaşamına, yeryüzündeki ekosistemlere ve dengelere sayılamayacak kadar çok katkıda bulunurlar. ABD'nin çeşitli üniversitelerinden 11 tanınmış uzman99 tarafından hazırlanan "Ekosistem Hizmetleri: Doğal Ekosistemlerin İnsan Topluluklarına Sağladığı Faydalar" adlı makalede, bu katkıların önemi ve kompleksliği şu örnekle anlatılır:

"Örneğin, insanların Ay'a yerleşmeye çalıştıklarını hayal edin. Varsayın ki Ay, önceden mucizevi bir biçimde insan yaşamını sağlayan temel koşulların bazılarını elde etmiş olsun: bir atmosfer, bir iklim ve dünyadakine benzer fiziksel bir toprak yapısı gibi. İnsan kolonicilerin yüz yüze geldiği önemli sorun şu olacaktır: Verimsiz yüzeyi oturulur hale getirmek için dünyadaki milyonlarca türden hangilerinin Ay'a götürülmesi gerekir?

Bir kişi bu sorunu sistematik olarak şöyle çözmeye çalışabilir: öncelikle bütün türlerin arasından doğrudan doğruya yiyecek, içecek, baharat, elyaf, kereste, ilaç, balmumu, kauçuk ve yağlar gibi endüstriyel ürünler olarak kullanılacakları seçerek. Bir kişi çok seçici olsa bile, liste yüzlerce, hatta binlerce tür tutabilir. Ve bu yalnızca bir başlangıç olacaktır, çünkü kişi, daha sonra bunları desteklemek için hangi türlerin çok önemli olduğunu hesaba katmak ihtiyacı duyacaktır: Bakteriler, mantarlar, toprağı verimli yapmaya ve atıkları ve organik maddeleri ayrıştırmaya yardım eden omurgasızlar; çiçekleri dölleyen böcekler, yarasalar ve kuşlar; otlar, şifalı bitkiler ve toprağı tutacak, su dolaşımını düzenleyecek ve hayvanlara besin sağlayacak ağaçlar. Bu düşünce egzersizinin açık mesajı şudur ki hiç kimse insan yaşamını desteklemek için türlerin hangi bileşiminin (hatta yaklaşık olarak kaç tane türün) gerekli olduğunu bilmiyor.

Bir kişi türleri direkt olarak seçmekten çok başka bir yaklaşımı deneyebilir: Ay kolonisi tarafından ihtiyaç duyulan ekosistem hizmetlerini sıralayarak ve sonra her birini gerçekleştirmek için gerekli türlerin çeşitlerini ve sayısını tahmin ederek. Fakat belirli bir ekosistem hizmetinin faaliyetinde hangi türlerin önemli olduğunu belirlemek, kolay bir iş değildir. Örnek olarak toprak verimliliğini ele alalım. Toprak organizmaları, bitkilere gerekli besin maddelerinin kimyasal dönüşümü ve fiziksel transferi açısından çok önemlidir. Ancak toprak organizmalarının bolluğu kesinlikle şaşırtıcıdır. Mesela, Danimarka'daki 0.8 metre karelik çayırın altında, toprakta yaklaşık olarak 50.000 küçük halkalı solucan ve akrabaları, 50.000 böcek ve hemen hemen 12 milyon yuvarlak solucan bulunur. Ve bu hesap sadece bir başlangıçtır. Toprak hayvanlarının sayısı, toprak mikroorganizmalarının sayısı ile

karşılaştırıldığında çok azdır: Bir tutam verimli toprak 30.000'in üstünde tek hücreli organizma, 50.000'den fazla alg, 400.000'den fazla mantar ve milyarlarca bakteri içerebilir. Koloniciler, verimli ve sürekli bitki gelişimini, toprağın yenilenmesini, atıkların yok edilmesini ve benzer hizmetleri sağlamak için Ay'a hangi canlıları götürmelidirler? Toprakta yaşayan bu türlerin çoğu gelişigüzel bir incelemeye bile konu olmamıştır: bugüne kadar hiçbir insan gözü bir mikroskop ile onlara göz atmamıştır, şimdiye kadar hiçbir insan eli onlar için bir isim veya tanım yazmamıştır, ve çoğu insan zihni onları düşünmeye bir an bile ayırmamıştır. Bununla birlikte ciddi gerçek şu ki, E.O. Wilson'un söylediği gibi: onların bize değil, bizim onlara ihtiyacımız var." 100

Söz konusu makaleyi kaleme alan bilim adamlarının anlatmak istediği açıktır: Bilimdeki tüm ilerlemelere rağmen, canlıların ekolojik sistemlerde oynadığı hayati roller yeni yeni anlaşılmaktadır. Bir gerçek ise kesin olarak bilinmektedir. Canlı zenginliğinin oluşturduğu ortam, yeryüzünü insan için gereken tüm şartların biraraya geldiği bir yer haline getirmektedir. Tüm bu olguların ortaya koyduğu gerçek ise apaçıktır: Durmaksızın bizim adımıza faaliyet gösteren milyonlarca tür, kendiliğinden veya rastlantıların art arda eklenmesiyle oluşamaz; onları sonsuz ihsan sahibi olan Rabbimiz yaratmış ve hizmetimize vermiştir.

Elinizdeki kitabın bu bölümünde, tür zenginliğinden sağladığımız nimetlerin çok az bir kısmı ana hatlarıyla incelenecek; böylece "niçin yeryüzünde muazzam bir çeşitlilik var?" sorusu da bir ölçüde yanıtlanmış olacaktır.

1) Besin Kaynağımız Olan Bitki ve Hayvanlar

Yaşamak için yer ve içeriz; böylece trilyonlarca hücremizdeki işlemler için gerekli olan proteinler, amino asitler, karbonhidratlar, yağlar, vitaminler, mineraller ve sıvıları temin ederiz. Sağlıklı bir yaşam sürdürebilmek için düzenli olarak beslenmemiz zorunludur. Burada dikkat çekici bir nokta vardır: Beslenmek zor, sıkıcı veya külfetli değil, hoşumuza giden bir işlemdir. Günlük gıda gereksinimlerimizi karşılarken, yemeklerin, içeceklerin, meyvelerin, sebzelerin, pastaların, tatlıların, şekerlemelerin eşsiz tatlarından büyük bir zevk alırız. Bugüne kadar tattığınız hepsi birbirinden leziz yiyecekleri ve içecekleri gözünüzün önüne getirmeye çalışın: Susuzluğunuzu gidermek için içtiğiniz meyve suları, yaz sıcağında yediğiniz kavun ya da karpuz, mangalda pişirilen kuzu pirzolası veya balık, çikolatalı dondurma, ıspanaklı börek, sütlaç, mantı, aşure, çilekli pasta, mantarlı pilav, bal…

Vücudumuzun ihtiyaçlarını karşılayan bu lezzetli besin maddelerinin tümünüyse bitkiler ve hayvanlardan sağlarız. Yeryüzünün değişik bölgelerinde farklı kimyasal yapılara ve besin değerlerine sahip tahıllar, meyveler, sebzeler, kara ve deniz hayvanları bulunur. Canlılar, milyarlarca insana beslenme imkanı sunarlar. Örnek olarak, insanlar tarafından tüketilen balık miktarı yılda yaklaşık 100 milyon tondur.101

Şu da var ki günümüzde mevcut biyolojik çeşitliliğin sadece küçük bir bölümü kullanılmaktadır. Örneğin, tanınmış çevre bilimci Norman Myers'e göre, insanlar tarih boyunca beslenme amacıyla 7.000 bitki türünden faydalanmıştır.102 Buna karşın yenebilir bitkilerin sayısının en azından 75.000 olduğu tahmin edilmektedir.103 Özellikle tropikal bölgeler, besin değeri yüksek binlerce bitki türüyle

doludur. Missouri Botanik Bahçesi Direktörü Peter Raven'in belirttiği gibi, 250.000 tür çiçekli bitkiden bazıları halen tarım yapılamayan bölgelerde yetiştirilebilir ve verimli ürünler verebilir.104

Çoğu insan biyoçeşitliliğin önemini gereği gibi kavrayamaz. Buğday, pirinç, mısır gibi bazı tahılların, belirli sebze ve meyvelerin, etinden ve sütünden faydalanacağı birkaç çeşit hayvanın kendisi için yeterli olacağını düşünür. Elbette bu türler insanın besin gereksinimi açısından yeterlidir. Ancak bunlar çok çeşitli bakteri, hayvan, böcek, mikroorganizma türlerine doğrudan veya dolaylı olarak bağlıdırlar; yalnızca kendi başlarına var olamazlar. Padua Üniversitesi'nden Maurizio Paoletti bu olguyu şöyle belirtir:

"Binlerce bitki, hayvan ve mikroorganizma, tarımsal ekosistemlerdeki ekin döngüsünde veya hayvansal üretimde bağlantılıdır. Bunların çoğu hakkında hala az şey bilinmektedir." 105

Yeryüzündeki milyonlarca tür canlıyı kusursuz bir denge içinde birbirine bağlayan besin zincirini ele alalım. Herhangi bir ekosistemde, yeşil bitkiler gibi "üretici", hayvanlar gibi "tüketici", bakteri ve mantarlar gibi "parçalayıcı" organizmalar bulunur. Yeşil bitkiler, deniz yosunları, algler ve bazı "fotosentetik" bakteriler, yeryüzünün eşsiz besin üreticileridir; bu canlılar her saniye milyonlarca şeker molekülü üretirler.106 Yeşil bitkilerin ürettiği organik besin miktarı yılda 550 milyar tondur.107 İnsan ise, besin zincirinin sonuncu halkasını oluşturur. Mesela, bizim için iyi bir protein kaynağı olan sudak balığı (tatlı su levreği), algleri yiyen küçük omurgasız hayvanlarla beslenen küçük balıklarla beslenir. Kısacası, karnımızı doyurmak ve sağlıklı beslenmek amacıyla yediğimiz bir balık, denizlerdeki gözle görülmeyen organizmalardan küçük hayvanlara kadar pek çok canlı türüne bağımlıdır. Söz konusu durum, her gün yediğimiz bitkisel ve hayvansal besinlerin kaynağı olan tüm canlılar için geçerlidir.

Alışkanlık ve önyargıları bir kenara koyarak canlılar dünyasına baktığımızda, dikkat çekici bir nokta ile karşılaşırız. Pek çok bitki ve hayvan, kimyasal yapıları, çekici kokuları ve lezzetli tatları ile besin ihtiyaçlarımızı eksiksiz bir şekilde karşılarlar. Gerek bu harika uyum, gerekse yeryüzündeki besin zincirinin sayısız detayı, asla tesadüflerle açıklanamaz. Söz konusu canlılar, özel olarak yaratılmış ve eşsiz birer nimet olarak bizlere verilmişlerdir. Gereksinim duyduğumuz yiyeceklerin kaynağı olan bitki ve hayvanları yaratan ise, sonsuz şefkat ve merhamet sahibi olan Allah'tır. Bu gerçek bazı ayetlerde şöyle bildirilmektedir:

Allah, gökleri ve yeri yaratan ve gökten su indirip onunla size rızık olarak türlü ürünler çıkarandır... (İbrahim Suresi, 32)

Asmalı ve asmasız bahçeleri, hurmaları ve tatları farklı ekinleri, zeytinleri ve narları -birbirine benzer ve benzeşmez- yaratan O'dur. (Enam Suresi, 141)

Ellerimizin yaptıklarından kendileri için nice hayvanları yarattığımızı görmüyorlar mı? Böylece bunlara malik oluyorlar. Biz onlara kendileri için boyun eğdirdik; işte bir kısmı binekleridir, bir kısmını(n da etini) yiyorlar. Onlarda kendileri için daha nice yararlar ve içecekler vardır. Yine de şükretmeyecekler mi? (Yasin Suresi, 71-73)

2) İlaç Yapımında Kullanılan Canlılar

Günümüzde binlerce mikroorganizma, mantar, bitki ve hayvan türü, hastalıkların tedavisinde kullanılmaktadır. Pek çok ilaç, canlılardan elde edilen kimyasal maddeler (veya bu maddelerin laboratuvarlarda üretilmesi) ile hazırlanmaktadır. Örneğin, bugün hemen herkesin tanıdığı bir ağrı kesici olan aspirinin kaynağı söğüt ağacının kabuğudur. Yüzlerce senedir sıtma tedavisinde kullanılan kinin, kınakına ağacının köklerinde ve kabuğunda bulunmaktadır. Halen tıbbi amaçlı olarak kullanılan bitki türlerinin sayısı yirmi binden fazladır.108 Illinois Üniversitesi Profesörü Norman Farnsworth'a göre, yaklaşık dört milyar insanın temel ilaç kaynağı bitkilerdir.109

Çoğunun adını bile duymadığınız canlıların, tıpta ve ilaç sanayiinde kullanımı her geçen gün artmaktadır. Göğüs ve yumurtalık kanserine karşı kullanılan "taxol" Kuzey Amerika'daki porsuk ağacının kabuğundan; kanser gelişimini engelleyen "Squalamine" bir köpek balığı türünün karaciğerinden; kalp yetmezliği çeken kişilere destek olan "digitalis" yüksük otundan; Hodgkin hastalığı ve çocuklardaki kan kanserine karşı etkili olan iki kimyasal madde (*vinblastine* ve *vincristine*) cezayir menekşesinden elde edilmiştir. Kuzey Amerika ve Batı Hint Adaları'nda rastlanan atnalı yengeçteki pıhtılaştırıcı bir maddenin sayesinde, aşılarda, haplarda ya da tıbbi gereçlerde bulunan ve ölüme yol açabilecek bakteriler saptanabilmektedir.110 Mikroplarla mücadelede kullanılan antibiyotik maddeler genellikle bakteri ve küf mantarlarından alınmaktadır. Yalnızca doğum kontrolünde üç bin bitki türünden faydalanılmaktadır.111

Canlılardaki bu çeşitlilik olmasaydı, tıp ve ilaç endüstrisinden söz etmek mümkün olmayacaktı. Açıktır ki pek çok canlı türü insanlardaki bazı hastalıklar ve sağlık sorunlarını ortadan kaldıracak özelliklere sahiptir. Buna rağmen henüz doğadaki canlıların çok küçük bir bölümü tanımlanabilmiş; tanımlananların da küçük bir kısmı kapsamlı olarak incelenebilmiştir. Örneğin, California Üniversitesi Profesörü Peter Bryant'ın belirttiği gibi, yağmur ormanlarındaki bitkilerin yaklaşık %1'lik bir bölümü tıbbi açıdan araştırılmıştır.112 Hastalıklara karşı etkili olup olmadığı çok yönlü olarak incelenen bitkilerin ve omurgasız hayvanların sayısı çok azdır.113 Görünen odur ki insanların hastalıklardan kurtulmasına vesile olacak harika proteinler, moleküller ve kimyasal bileşimler, canlılarda mevcuttur.

Bunların yanı sıra, yeni ilaçların ve aşıların denenmesinde ve tıbbi araştırmalarda, bakteriler, kuşlar, maymunlar, fareler, kediler, köpekler, tavşanlar, domuzlar, böcekler ve daha birçok canlı kullanılmaktadır. Örneğin, Drosophila meyve sineği genetik araştırmalarda yoğun olarak kullanılan bir laboratuvar deneğidir. Armadillo, cüzzam araştırmalarında kullanılan birkaç hayvan türünden biridir.114 Sadece ABD'deki bilimsel çalışmalarda faydalanılan hayvan sayısı yılda 18-22 milyondur.115

Unutulmamalıdır ki hastalığı da şifayı da yaratan Allah'tır. Hastalığın iyileşmesi için uygulanan tedaviler, kullanılan ilaçlar birer vesiledir. Aynı şekilde, tedavilerde ve ilaçların yapımında kullanılan mikroorganizmalar, hayvanlar ve bitkiler de birer vesiledir. Bu canlıları ve bunların hastalık ve rahatsızlıklara çare olan özelliklerini yaratan, sonsuz şefkat ve merhamet sahibi olan Rabbimizdir.

3) Biyoçeşitlilik ve Ürünler

Gerek temel, gerek lüks ihtiyaçlarımızın kaynağı canlılardır. Günlük yaşantımızın hemen her anında kullandığımız ürünleri gözümüzün önüne getirelim: Isınmak için kullandığımız yakıtlar, yünlü, pamuklu veya ipekli giysiler, arabamızı çalıştıran benzin, notlarımızı yazdığımız kağıtlar, ağaç veya plastikten yapılmış mobilyalar, endüstrinin bel kemiği olan petrol ve petrol ürünleri, hayvansal ve bitkisel yağlardan yapılmış temizlik malzemeleri... Kuşkusuz, bunlar veya benzeri ürünler günümüz medeniyetinin vazgeçilmez unsurlarıdır. Ve unutulmaması gerekir ki, milyonlarca senedir yaşayan yaratılış mucizesi canlı türleri olmasaydı, söz konusu ürünler de olmayacaktı.

Bilim adamlarının ortak görüşü, biyolojik çeşitliliğin eşi benzeri olmayan bir hazine olduğu ve henüz bilinmeyen türlerin insanlık için engin yararlar içerdiğidir. Profesör Edward Wilson'un ifadesiyle, *"Vahşi türler, yeni ilaçlar, ekinler, lifler, petrolün yerini alacak maddeler ve toprağın ve suyun ıslahı için sonsuz bir kaynaktır."*116

İnsanlara büyük faydalar sunacak özelliklerle donatılmış bir canlı grubu da bakterilerdir. Örneğin, biyoteknoloji alanındaki bilimsel çalışmalarda büyük oranda bakterilerden faydalanılmaktadır. *Acetobacter xylinum* adlı bakteri selüloz üretiminde, *Alcaligenes eutrophus* adındaki bakteri plastik üretiminde kullanılmaktadır.117 Bazı siyanobakteri türlerinin, kağıt ve ağaçlardan elde edilen diğer ürünlerin üretiminde kullanılabileceği anlaşılmıştır.118 2002 yılında sonuçları açıklanan bir araştırmaya göre, bir bakteri türü olan *Desulfuromonas acetoxidans,* deniz çamurunu kullanarak elektrik üretmektedir.119 Kısacası bakteriler, çok çeşitli üretim yapabilme kapasitesine sahip benzersiz fabrikalardır.

4) Teknolojiye Model Olan Canlılar

Okyanusların derinliklerinden göllere, çöllerden ormanlara, toprağın altından havaya kadar her yer, şaşırtıcı özelliklere ve sistemlere sahip çeşit çeşit canlılarla doludur. Tasarımcılar, araştırmacılar ve bilim adamları bunlardan dersler çıkarır; bitkiler ve hayvanların yaratılış özelliklerini örnek alarak, yeni modeller üretir, tasarımlar yaparlar. Sadece insan becerisiyle yapıldığı sanılan birçok şeyin tasarımı ise, gerçekte doğada mevcuttur. Büyük bir bilgi birikimi ve insanların yıllar süren araştırmaları sonucu ortaya çıkan yapılar veya teknolojik ürünlerin modelleri, canlılarda zaten milyonlarca yıldır mevcuttur.

Yeryüzündeki çeşitlilik gözlemlenip, incelendikçe teknolojide kullanılacak modeller keşfedilmektedir. Bugün onbinlerce araştırmacı canlılardaki üstün ve yüksek verimli sistemleri teknolojiye uyarlamaya çalışmaktadır. İnsanlığın bu sayede elde ettiği imkanlar sayılamayacak kadar çoktur. Örneğin, bazen adını bile duymadığımız bir hayvan türünden, hafif ama sağlam ürünlerin yapımında kullanılacak kimyasal maddeler sağlanabilmekte; bu ürünlerden günlük hayattan uzay çalışmalarına kadar pek çok alanda faydalanılmaktadır. Profesör Edward Wilson tür çeşitliliğinin konuya ilişkin önemini şöyle belirtmektedir:

"Biyolojik çeşitlilik geleceğin keşif sahasıdır... İnsanlığın gerçek keşif sahası dünyadaki hayattır; bu hayatın keşfi ve bu konu ile ilgili bilgilerin bilime, sanata ve günlük hayata aktarılmasıdır." 120

Canlılardaki özellikler insanoğlu için her zaman tükenmez bir ilham kaynağı olmuştur. Modern teknolojik ürünlerin büyük bölümü, doğadaki canlı özelliklerinin taklididir. Örneğin, havacılık endüstrisi kuşlar ve diğer hayvanlardaki sistemlerin taklit edilmesiyle günümüzdeki ileri seviyesine ulaşmıştır. Son olarak, köpekbalıklarının hızlı yüzmelerini sağlayan yüzgeçler örnek alınarak, "winglet" adı verilen ve uçağın kanat ucuna takılan parçalar yapılmış; böylece uçakların performansı yükseltilmiş ve önemli oranda yakıt tasarrufu sağlanmıştır.121

Yunusların ağızlarındaki buruna benzer çıkıntı modern gemilerin pruvalarına model olmuştur. Dünyanın önde gelen helikopter firmaları yusufçuk böceğinin uçuş sistemini taklit eden modeller üretmiştir. Robot üreticileri böceklerdeki sistemlerden esinlenerek küçük robotlar geliştirmeye çalışmaktadır. (Model canlılar konusuna ilişkin, *Doğadaki Tasarım* ve *Düşünen İnsanlar İçin* adlı kitaplarımızda birçok örnek verilmiştir.)

Şüphesiz, yepyeni ürünler ve yöntemler geliştirmemizi sağlayan üstün özellikteki canlılar, Allah'ın yaratışındaki üstünlüğü daha iyi anlamamıza yardımcı olmaktadır.

---

5) Genetik Zenginlik

Bütün canlılar, insanoğlunun bugüne kadar karşılaştığı en kompleks yapı olan hücrelerden oluşur; diğer bir ifadeyle canlılığın yapı taşı hücredir. Hücrenin bilgi bankası ise DNA molekülüdür. Gözle görülmeyen DNA molekülünde muazzam boyutlarda bilgi kayıtlıdır. Örneğin, insan hücresindeki tek bir DNA'da tam bir milyon ansiklopedi sayfasını dolduracak kadar bilgi saklıdır. Söz konusu devasa bilgi, nükleotid adı verilen dört özel baz ile kodlanmıştır. Bakteri hücresinde yaklaşık bir milyon nükleotid çifti ve bin gen vardır; bitki ve hayvan hücresinde ise 1 milyar ile 10 milyar arasında nükleotid çifti ve on binlerce hatta birkaç yüz bin gen bulunur. Her türün DNA'sındaki nükleotidlerin dizilimi yani genetik yapısı farklıdır. Dahası, bir canlı türü içindeki her bireyin DNA molekülündeki bilgi dizilimi de farklıdır.

Bu biyolojik olguların anlamı açıktır: Yeryüzünde muazzam bir tür çeşitliliğinin yanı sıra akıl almaz bir genetik çeşitlilik söz konusudur. Şimdiye kadar dünya üzerinde yaşamış milyonlarca canlı türü ve sayısız bireyin tümünün birbirlerinden farklı olmasının altında yatan neden işte budur. Türler, tür içindeki varyasyonlar ve bireyler bulundukları ortama uygun genetik özelliklere sahiptirler.

Var olan muazzam genetik zenginlik sayesinde, binlerce senedir bitki ve hayvan türleri ıslah edilebilmekte; aynı türe bağlı farklı varyasyonların çaprazlanmasıyla istenilen özellikleri taşıyan ırklar yetiştirilmektedir. Çaprazlama (melezleme) yönteminden pek çok tahıl, meyve, sebze, bitki ve hayvanın yetiştirilmesinde yararlanılır. Mesela, yetiştiriciler, koyun veya inek gibi hayvanlar arasında en iyi et veya süt veren cinsleri elde edebilmek için özel çiftleştirme programları uygularlar. Et ve süt verimi yüksek ancak doğa şartlarına karşı dayanıksız inekler ile et ve süt verimi düşük ancak dayanıklı inekler arasında çiftleştirme yaparak her iki üstün özelliğe sahip kuşaklar elde ederler.122

Buğday, pirinç, mısır gibi günlük yaşantımızın ayrılmaz bir parçası olan bitkiler de genetik çeşitlilik sayesinde ıslah edilmiştir. Yabani bitki türleri kullanılarak hastalıklara, iklim koşullarına, kuraklığa dayanıklı ve yüksek verimli varyasyonlar geliştirilmiştir. Bu konuya ilişkin şu örnekler verilebilir: Yakın geçmişte Meksika'da keşfedilen yabani bir mısır türünün, *Zea diploperennis*'in, hastalıklara neden olan 7 virüse karşı direnç genlerinin olduğu görülmüştür.123 Bu yabani mısırın genetik yapısından sağlanan verim artışı, yılda milyarlarca dolar değerindedir.124 Afrika'da bulunan bir yabani arpa türünün öldürücü bir virüse karşı taşıdığı genler ve Asya kökenli yabani bir şeker kamışı türünün hastalıklara karşı direnç genleri, türdeşlerinin verimini artırmak için; And Dağları'nda keşfedilen yabani bir domates türü, hemcinslerinin şeker içeriğini yükseltmek amacıyla kullanılmıştır.125 Dünya Kaynakları Enstitüsü'nün verilerine göre, 1930 ile 1980 yılları arasında ABD'de, pirinç, arpa, buğday, pamuk, şeker kamışı rekoltesinin iki katına; domates rekoltesinin üç katına; mısır ve patates üretiminin dört katına çıkmasının başlıca nedeni genetik çeşitliliktir.126

Burada şu bilimsel gerçeği hatırlatmakta da fayda vardır: Bilimi ideolojilerine alet etmeye çalışan bazı kesimlerin çarpıtmaya çalıştıklarının aksine biyoçeşitlililğin hayali bir teori olan evrim teorisiyle hiçbir ilgisi yoktur. Evrim savunucuları doğadaki varyasyonların yani genetik çeşitlenmenin kaynağını kendilerince evrim teorisinin bir ispatı gibi göstermeye çalışarak, biyoloji konusunda detaylı bilgiye sahip olmayanları yanıltmaya çalışırlar. Oysa genetik çeşitlilik bütünüyle biyolojik bir süreçtir ve o türün bireylerinin zaten sahip oldukları genetik bilginin çaprazlanarak ortaya yeni gen

kombinasyonlarına sahip bireylerin çıkmasından ibarettir. Dolayısıyla genetik çeşitlenme sırasında ortaya ne yeni bir gen ne de yeni bir tür çıkar. Tür hep aynı tür, genler hep aynı genlerdir. Yalnızca mevcut genler farklı kombinasyonlarda bir araya gelirler. Sonuçta, sözde evrimleşme gibi bir süreç hiçbir zaman söz konusu değildir.

Genetik çeşitlilik yeryüzündeki içiçe geçmiş ekolojik zincirinin en önemli halkalarından biridir. Stanford Üniversitesi Biyoloji Profesörü Paul Ehrlich genetik zenginliğin önemini şöyle dile getirir: *"Nükleer savaştan başka, muhtemelen ekinlerin genetik varyasyonunun azalmasından daha ciddi bir çevresel tehlike yoktur."* 127

Tartışma götürmez ki, tarım ve biyoteknoloji alanında yaşanan gelişmeler, biyoçeşitliliğin uçsuz bucaksız genetik bilgi bankası sayesinde mümkün olmuştur. Profesör Ehrlich'in ifade ettiği gibi, *"Doğal ekosistemler, şu ana kadar insanlara sayısız yarar sağlamış ve daha çok ama çok fayda sağlayacak potansiyele sahip engin bir genetik kütüphane muhafaza etmektedir.*" 128

6) Biyolojik Mücadelede Kullanılan Canlılar

Tarım alanlarına, meyve bahçelerine veya ormanlara zarar verebilecek böceklerin artışı, çok çeşitli canlılar tarafından önlenir. Çeşitli kuş, örümcek, böcek asalağı, yaban arısı, sinek, uğurböceği ve mantar türleri ve daha pek çok organizma, böcek zararlılarının %99'unu kontrol altına alırlar.129 Çoğu insan için bir anlam ifade etmeyen türler, ekolojik dengelerin düzenlenmesinde önemli pay sahibidirler. Bu yararlı organizmaların böcek öldürücü kimyasal maddelere duyulan ihtiyacı azaltarak ve ekinleri koruyarak, ekonomiye yılda milyarlarca Amerikan Doları katkıda bulunduğu tahmin edilmektedir.130 Böcek öldürücü ilaçların doğadaki dengeleri bozduğu, yararlı hayvanları öldürdüğü ve insan sağlığını olumsuz etkilediği düşünülürse, söz konusu organizmaların ne kadar önemli oldukları daha iyi anlaşılır.

Yararlı hayvan ve organizmalar zararlı böceklere karşı biyolojik mücadelede kullanılırlar. Örneğin, Avrupa mısır kurdu *Pyrausta nubilalis* ve Japon böceği *Popillia japonica*, doğal düşmanları ve parazitleri tarafından ortadan kaldırılırlar. Yine aynı amaçla, meyve zararlısı böceklerin larvalarıyla beslenen yaban arıları, yetiştirildikten sonra California meyve bahçelerine salınmaktadır.131 Sonuç olarak, doğadaki dengelerin oluşmasında farklı canlı türlerinin farklı görevleri vardır.

Burada şunu da belirtmek yerinde olacaktır. Çoğu insan böcekler denildiğinde, öncelikle tarım ve insan sağlığı açısından zararlı olanlarını düşünür. Oysa bu büyük bir yanılgıdır. Maidstone Müzesi'nden Böcekbilim Profesörü Ed Jarzembowski'nin belirttiği gibi, her zararlı böceğe karşılık binlerce zararsız veya faydalı böcek türü vardır.132 Gerek karalarda gerekse denizlerdeki besin zincirinde, çiçekli bitkilerin döllenmesinde, yeryüzünün temizliğinde ve birçok küresel dengede, böcekler etkin rol oynarlar. Daha doğrusu, insan yaşamı böceklere doğrudan veya dolaylı olarak bağımlıdır.

7) Elementlerin Dolaşımında Canlıların Rolü

Şimdiye kadar yaşamış canlıların toplam kütlesi, halen mevcut karbon ve azot atomlarının toplam kütlesinden kat kat fazladır. Peki, dünyadaki karbon, azot ve diğer atomların miktarı sınırlı olduğu ve uzaydan önemsenecek miktarda madde gelmediği halde, yaşam nasıl devam edebilir?

Bu sorunun yanıtı, canlıların yapısındaki elementlerin yeryüzünde sürekli bir devir ve dolaşım içinde olmasındadır. Bu yüzden hiçbir şey israf olmaz. Bitki ve hayvan artıkları ve ölmüş organizmalarda bulunan elementler boşa gitmez; doğadaki mükemmel dolaşım sistemleri sayesinde tekrar kullanılırlar. İşte bu döngüler, büyük ölçüde, adını bile duymadığınız ve görmediğiniz canlılar tarafından gerçekleştirilmektedir.

Dünyadaki element döngülerinden biri karbon dolaşımıdır. Bilindiği gibi, bitkiler fotosentez yaparken atmosferden bir karbon iki oksijen atomu içeren karbondioksit moleküllerini alırlar. İnsanlar ve hayvanlar ise solunumla havaya karbondioksit verirler. Ancak bu oran, atmosferdeki karbon dengesini sağlamak için yeterli değildir. Zira karbonun önemli bir bölümü ölü bitki ve hayvanlarda toplanmaktadır. İşte bu noktada bakteri ve mantarlar devreye girer ve ölü canlılardaki karbonu tekrar atmosfere geri kazandırırlar.

Canlılığın devamı açısından önemli olan diğer bir döngü ise azot dolaşımıdır. Bitkiler, amino asit ve protein sentezi yapabilmek için azota ihtiyaç duyarlar; ancak atmosferde gaz halinde bulunan azotu doğrudan kullanamazlar, azotu nitratlar halinde topraktan alırlar. İşte bu dönüşümü bazı mikroorganizmalar gerçekleştirir. Azot, nitrit bakterileri tarafından nitrite, daha sonra nitrat bakterileri tarafından nitrata dönüştürülerek bitkiler tarafından kullanılabilir hale getirilir. İnsanlar ve hayvanlar da ihtiyaç duydukları azotu bitkilerden temin ederler. Yani, azotun canlıların kullanabileceği hale dönüştürülmesinde, tek hücreli canlıların olmazsa olmaz bir önemi vardır. Azot dolaşımının ne kadar hassas dengelere dayandığı şöyle özetlenebilir: Topraktaki azotun yetersiz olması halinde, bitkiler ve dolayısıyla onlara bağımlı olan insanlar ve hayvanlar var olamazlar. Azot oranının normalin üstünde olması durumunda ise, hava kirliliği ve asit yağmuruna yol açan, ozon tabakası ve ekolojik ortamı tahrip eden zehirli bir gaz olan nitrik oksit atmosferde çoğalır; içme suları kirlenir, göller, nehirler ve diğer tatlı su ekosistemleri zarar görürler.133

Dünyadaki su dolaşımında ise, ormanlar önemli bir görev üstlenirler.134 Toprak tarafından emilen yağmur veya kar suyu, bitki ve ağaçların faaliyeti sonucunda su buharı olarak atmosfere geri döner. Ağaçların yapraklarından muazzam bir miktarda su buharlaşır. Diğer bir ifadeyle bitkiler, topraktaki suyu vücutlarından geçirerek atmosfere ulaştıran benzersiz su pompaları gibi çalışırlar. Böylece su, toprağın derinliklerinde yok olmadan yeryüzünde sürekli bir devir yapar.

Bunların yanı sıra, fosfor, sülfür ve diğer bazı elementlerin küresel döngülerinde de canlılar önemli rol oynarlar. Burada üzerinde durulması gereken bir nokta da söz konusu dolaşımların mükemmel bir verimlilikle sürüp gitmesidir. Bu verimliliğin üstünlüğünü şu kıyasla anlatabiliriz: İçinde bulunduğumuz dönemin son derece ileri teknolojik olanaklarına rağmen, atıklarımızın yaklaşık %10 gibi küçük bir oranı geri kazanılabilmektedir.135 Oysa milyonlarca senedir canlılar tarafından gerçekleştirilen dolaşımların verimliliği %100'e yakın bir orandadır. Şüphesiz bu durum, canlılardan meydana gelen sistemdeki sayısız yaratılış harikasından biridir.

8) Biyoçeşitliliğin Ekosisteme Olumlu Etkileri

İster bir göl, ister bir orman alanı, isterse bir mercan kayalığı olsun, tüm ekosistemlerin faaliyeti, büyük ölçüde canlılar tarafından kontrol edilir. Bu kitap boyunca bahsettiğimiz gibi, değişik organizmalar, dünyanın insan için uygun bir yaşam ortamı olmasında büyük pay sahibidirler. Son bilimsel araştırmalar bu gerçeğin yanı sıra, biyolojik çeşitliliğinin ekosistemin üretkenliğini, verimliliğini, dayanıklılığını ve kararlılığını arttırdığını ortaya koymuştur. Yani belirli bir çevredeki tür sayısı çoğaldıkça, sistem daha sağlıklı ve daha düzenli işlemektedir.

Çeşitli üniversitelerden 12 bilim adamı136 tarafından hazırlanan "Biyoçeşitlilik ve Ekosistem Performansı" adlı makalede belirtildiği gibi, Amerikalı ve Avrupalı uzmanların araştırmaları, tür sayısı ile verimlilik arasında doğru orantı olduğunu açıkça göstermiştir.137 Diğer bir ifadeyle, tür zenginliği, yüksek verimlilik anlamına gelmektedir. Örneğin, Minnesota Üniversitesi Ekoloji Profesörü David Tilman ve arkadaşlarının, yedi yıl süren deneylerinin sonucu şöyledir: Belirli bir ortamda, çok bitki türünden oluşan alan, bir veya birkaç türden oluşan alana kıyasla daha fazla ürün vermektedir. 16 bitki türünün ekildiği alan, tek bir türün ekildiği alandan 2.7 kat daha çok ürün vermektedir.138 Profesör Tilman'a göre bunun nedeni, çok türün yer aldığı ortamlarda kaynakların daha verimli kullanılmasıdır. Ekosistemdeki her tür, insan toplumundaki farklı bir iş koluna benzemektedir. Nasıl bir toplumda iş kolu çoğaldıkça refah artıyorsa, bir ekosistemde tür sayısı çoğaldıkça verimlilik artmaktadır.139

Burada üzerinde durulması gereken önemli bir nokta vardır. Söz konusu deney ve araştırmalara göre verim artışının nedeni, türler arasındaki iş birliğidir.140 Oysa Darwinizm'de iş birliği veya ortak çalışma gibi kavramlara yer yoktur. Darwinizm'e göre doğa, canlıların birbirleriyle "yaşam" için kıyasıya mücadele ettikleri, zayıfların güçlüler tarafından yok edildiği bir yerdir. Kısacası, gözlemler evrim teorisini bir kez daha yalanlamıştır.

Yakın geçmişteki araştırmaların gün ışığına çıkardığı diğer bir gerçek ise, tür çeşitliliğinin ekosistemlerin dayanıklılığını arttırdığıdır. Kuraklık, zararlı böcekler, hastalıklar ve iklim değişiklikleri gibi olumsuz koşullara karşı biyoçeşitlilik adeta bir "sigorta" mekanizması olmaktadır.141 Yani tür çeşitliliği çok olan ekosistemler olumsuz şartlardan daha az etkilenmektedirler. Ayrıca biyolojik çeşitlilik ekosistemlere "esneklik" kazandırmaktadır.142 Diğer bir ifadeyle, bir ekosistemin olumsuz koşullardan sonra eski denge haline dönüşü daha kısa zamanda gerçekleşmektedir. Örneğin, Afrika'daki Serengeti otlağının tür açısından zengin alanları, hayvanların otlamasından sonra kolaylıkla eski konumuna dönmektedir.143

9) Canlıların Sağladığı Çevre Hizmetleri

Bu satırları okurken, milyonlarca türün ve sayısız canlının sizin asla altından kalkamayacağınız işleri kusursuz şekilde yaptığını hiç düşündünüz mü? Gerçek şu ki, en küçüğünden en büyüğüne çeşitli organizmalar üstlendikleri görevleri başarıyla gerçekleştirmeseler, ne siz ne de diğer canlılar var olabilirdi.

Son yıllarda canlıların gerçekleştirdikleri bazı çevre hizmetlerinin ekonomik değerini ölçmeye yönelik çalışmalar yapılmıştır. Bununla birlikte söz konusu hizmetlerin çoğu paha biçilemez değerdedir. Stanford Üniversitesi'nden Taylor Ricketts, atmosferdeki oksijen dengesini örnek vererek bu gerçeği şöyle vurgulamaktadır:

"Biyoçeşitliliğin değeri ölçülemeyecek kadar yüksektir. Eğer insan yaşamı bitkilerin oksijen üretimine bağlı ise, bu hizmetin değerini ölçmek anlamsızdır." 144

Oksijen Üretimi: Yaşam için gereken unsurlardan biri olan oksijen, yeşil bitkiler ve siyanobakteri adı verilen bakteriler tarafından sağlanır. İnsanlar, hayvanlar ve mikroorganizmalar tarafından tüketilen oksijen, bu canlıların gerçekleştirdiği fotosentez işlemiyle sürekli olarak yeniden üretilir ve denge korunur. Yeşil bitkiler yılda yaklaşık olarak 500 milyon ton oksijeni havaya verirler.145 Atmosferdeki gazların ve yeryüzündeki ısının dengelenmesinde, yine yeşil bitkilerin ve bazı tek hücreli organizmaların hayati bir önemi vardır. Örneğin, doğadaki karbondioksit miktarı bitkilerce dengelenmediği takdirde, sera etkisi oluşur, yeryüzünün ısısı artar ve buzullarda erime meydana gelir. Bunun sonucunda bazı bölgeler sular altında kalırken, bazıları çölleşir, kısacası canlıların yaşamı tehlikeye girer.

Bitkilerin Döllenmesi: Ekosistem hizmetlerinden biri, çiçeklerin ve bitkilerin hayvanlar kanalıyla döllenmesidir. Çiçekli bitkilerin, yaklaşık 220.000 türü başarılı bir üreme için hayvanlara gereksinim duyarlar. Arılar, kelebekler, böcekler, yarasalar, kuşlar, sinekler, toplam olarak yüz binden fazla farklı hayvan türü bu işlemde görev alır146; polenleri çiçeklerin erkek organlarından dişi organlarına taşırlar. Ormanlar, çayırlar, tarım alanları, bahçeler ve diğer ortamlardaki bitkilerin büyük bir bölümü polenlerini taşıyan hayvanlara bağımlıdır; bu hayvanlar olmazsa onlar da yok olurlar.

İnsanların yediği bitkisel besinlerin üçte biri hayvanlar tarafından döllenir.147 Geçtiğimiz yıllarda yapılan bir araştırmaya göre, bitkilerin hayvanlar ile döllenmesinin yıllık ekonomik değeri 200 milyar Amerikan Dolarıdır.148 Polen taşıyıcı hayvanların ne kadar önemli olduğu son yıllarda ABD'nin bazı bölgelerinde görülen meyve üretimindeki düşüş ile bir kez daha anlaşılmıştır; zira buralardaki yabani arı türlerinin yok olması ve bal arılarının sayıca azalması meyve rekoltesini olumsuz etkilemiştir.149

Ayrıca binlerce tür hayvan, ağaç tohumlarını dağıtarak ağaçların üremelerine ve ormanların oluşumuna da büyük katkıda bulunur. Mesela, beyaz kabuklu bir çam türü (*Pinus albicaulis*), *Nucifraga columbiana* adlı bir kuş türünün yardımıyla çoğalır. Bu çam ağacının tohumları sıkıca kapalı kozalağının içindedir; adı geçen kuşun kozalağı açarak tohumları çıkarması ve onları gömmesiyle *Pinus albicaulis* nesli devam eder.150 Utah State Üniversitesi Orman Biyolojisi Profesörü Ronald Lanner *"Birbirleri İçin Yapılmışlar: Kuşlar ile Çamların Ortakyaşarlığı"* adlı kitabında, kuşların çam ormanlarının oluşumundaki hayati rolünü anlatır.151

Temizlik Hizmetleri: Çöpleriniz toplanmasaydı, evinizin kısa sürede nasıl bir hal alacağını tahmin edebilirsiniz. Aynı durum yeryüzü için de geçerlidir. Ağaçlardan düşen yapraklar, ölü hayvan ve bitkiler, çöpler ve sanayi atıkları yığılıp birikseydi, dünya üzerinde yaşam imkansız hale gelirdi. Böylesine olumsuz bir durum, karıncalar, termitler, akarlar, mantarlar, böcekler, omurgasız hayvanlar ve büyük ölçüde bakterilerin çalışmasıyla önlenir. Milyonlarca tür canlı, ölü organizmaları ve organik atıkları ayrıştırarak minerallere ve besleyici maddelere dönüştürürler. Çok çeşitli bakteri türleri adeta

bir fabrikanın montaj hattındaki işçiler gibi, daha doğrusu kusursuz bir iş birliği içinde çalışırlar. Örneğin, ölü hayvanlar veya hayvani atıklardaki azot, önce çürükçül bakteriler tarafından amonyağa dönüştürülür; amonyak ise, nitrit bakterilerince nitrite, sonra da nitrat bakterilerince nitrata dönüştürülür. Mükemmel işleyen bu sistem sayesinde, doğa temizlendiği ve organik maddeler tekrar geri kazanıldığı gibi, canlıların besin ihtiyacı karşılanır. Söz konusu canlıların her yıl işlediği ve yeniden değerlendirilmesini sağladığı maddenin 130 milyar ton kadar olduğu düşünülmektedir.152

Çeşitli ağaç türlerinden oluşan ormanlar, yeryüzünün temizlenmesine büyük katkıda bulunurlar. Havanın yaklaşık %50'sini temizler ve dezenfekte ederler. Zehirli gazları ve kirli suları filtre ederek temizlerler. Bir hektar çam ormanı yılda 30-40 ton, bir hektar kayın ormanı ise yılda 68 ton toz emer.153

Denizlerin arıtılmasında görev alan pek çok canlı vardır. Örneğin, midyeler suyu süzerek beslenirken çok önemli bir iş daha yaparlar: Benzersiz birer filtre gibi deniz suyunu süzerler. Günümüzde Kuzey Amerika'daki Chesapeake Körfezi'nde görülen bulanıklığın nedeni, buradaki midyelerin aşırı derecede avlanmasına bağlanmaktadır. Birkaç on yıl öncesine kadar Chesapeake'deki midyelerin, körfez suyunun tamamını her üç günde bir filtre ettiği hesaplanmaktadır.154 Bu körfezin 310 kilometre uzunluğunda ve 6-40 kilometre genişliğinde olduğu düşünülecek olursa, midyelerin yaptığı işin büyüklüğü daha iyi anlaşılır.

Bakteri ve bitkiler ise zehirli atıkların temizlenmesinde insanlara yardımcı olmaktadır. Bazı bitki türleri, örneğin hardal ailesine mensup olanlar, ağır metalleri topraktan çekerek kendi dokularında toplar, böylece toprağı zehirli maddelerden arındırırlar. Kurşun, bakır, cıva, kobalt gibi insan sağlığına zararlı metal ve atıkların yoğun oldukları alanların temizlenmesinde bitkilerden faydalanılmaktadır. Bazı bakteri türleri de, toprakta ve suda kirliliğe yol açan maddeleri bileşenlerine ayırma görevini üstlenirler; çevre ve insan sağlığı açısından tehlikeli birtakım atıkları ortadan kaldırabilirler. Söz gelimi, benzini ayrıştıran bakteri türleri hemen her çeşit toprakta bulunur.155 Mikroorganizmalar, 1989 yılında Alaska'da meydana gelen bir petrol tankeri kazası sonrasında, bu bölgedeki sahillerin temizlenmesinde kullanılmıştır.

Özetle, denizler, karalar ve atmosfer sürekli olarak canlılar tarafından temizlenir. Şu vaka, bu hizmetin ekonomik açıdan taşıdığı değerin büyüklüğünün kavranmasına yardımcı olabilir: Yakın geçmişte New York'ta su kalitesinin düşmesi üzerine yetkililer bir araştırma yaptılar. İki seçenek vardı: Bir su arıtım tesisi kurmak 6-8 milyar Amerikan Dolarına; buna karşın şehre su taşıyan ve bu suyu doğal olarak arıtan havzayı ıslah etmek ise 1-1.5 milyar dolara mal olacaktı. Bu sonuçları göz önünde bulunduran New York yetkilileri su havzasını ıslah etme kararı aldılar. Zira araştırma sonuçları bu sayede 10 yılda 6 milyar doların üstünde bir tasarruf elde edileceğini göstermekteydi.156

İklimin Düzenlenmesi: Dünyanın dengeli bir iklim yapısına sahip bir gezegen oluşunda, ağaçlar, bitkiler ve ormanların payı vardır. Ormanlar havanın nemini sabit tutar; yaz sıcaklığını 5-8.5 derece azaltır, kış sıcaklığını ise 1.6-2.8 derece artırır, dolayısıyla sıcak ve soğuğu dengeler.157

Ormanların tahrip edilmesi yeryüzündeki su dolaşımını ve iklim dengelerini olumsuz etkiler. Bugün belirli bölgelerde sık sık yaşanan sel baskınları ve kuraklıklar bu gelişmenin bazı sonuçlarıdır. *National Geographic* dergisinde ormanların ekolojik önemine ilişkin şöyle bir örnek verilir:

"Sözgelimi, Amazon Havzası'nda orman örtüsü, su çevrimini sağlayan temel etkendir ve yağmurların yarısı havza içinde oluşmaktadır. Yağmur ormanlarının yerinde çayırlar olsa, sıcaklık artar ve yağmurlar azalırdı. Bu da bütün bölgenin iklimini büyük ölçüde değiştirirdi." 158

Toprağın Korunması: Ağaçlar ve bitki örtüsü erozyonu engeller; toprağı, yağmur ve rüzgarın aşındırıcı etkisine karşı korurlar. World Watch Enstitüsü'nün Başkanı Lester Brown'un şu sözleri düşünülürse, erozyonu önleyen ağaçlar ve ormanların önemi daha iyi anlaşılabilir:

"Ekilebilir topraklar yalnız tarımın değil uygarlığın kendisinin temelidir... Toprak kaybı, uygarlığın karşılaştığı en ciddi tehlikedir. Petrol rezervlerinin tükenmesi halinde uygarlık hayatta kalabilir; fakat toprağın üst tabakasının kaybıyla bu uygarlık ayakta kalamaz." 159

Toprağın Zenginleştirilmesi: Toprağın altı, küçük olmalarına karşın çok büyük görevler üstlenen canlı türleriyle doludur. İşte bu canlılar toprağın verimsizleşmesini engeller. Örneğin, solucanlar, karıncalar ve daha birçok hayvan türü toprağı alt üst ederek havalandırır ve zenginleştirirler. Bir hektarlık alandaki solucanlar, yılda 10 ton kadar toprağı yutar ve "öğüterek" daha verimli bir hale getirirler.160

Profesör Edward Wilson toprağın derinliklerinde yaşayan, çoğunu tanımadığımız fakat bizim açımızdan son derece önemli canlı türlerini şöyle anlatır:

"En çıplak çöller haricinde nerede elinize iki avuç toprak alsanız karıncalar ve yaykuyruklardan tardigradlar ve rotiferlere, gözle görülebileninden mikroskobiğine binlerce omurgasız hayvanla yüz yüze gelirsiniz. Elinizde tuttuğunuz türlerin çoğunun biyolojisi bilinmemektedir: Ne yedikleri, neye yem oldukları, hayat döngülerinin ayrıntıları hakkında belli belirsiz bir fikrimiz vardır, biyokimyaları ve genetikleri hakkındaysa muhtemelen hiçbir şey bilmeyiz. Bazı türlerin büyük olasılıkla bilimsel bir isimleri bile yoktur. Herhangi birinin var olabilmemiz için ne kadar önemli olduğuna dair bir fikrimiz yoktur. Onlar üzerinde yapılacak araştırmalar kuşkusuz insanlık yararına kullanılabilecek yeni bilim ilkeleri öğretecektir bize. Her biri kendi başına büyüleyicidir." 161

Sonuç olarak, burada incelenenler, canlılar tarafından gerçekleştirilen hizmetlerin çok küçük bir bölümüdür. Bununla birlikte söz konusu bilgilerin taşıdığı anlam oldukça açıktır: Bizim için düşünemeyeceğimiz kadar değerli işler yapan canlılar sayesinde hayatımızı sürdürürüz. Hayatımızı sürdürmemize vesile olan görkemli canlı çeşitliliğini kusursuz bir uyum içinde yaratan ise, alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Şüphesiz, biyolojik çeşitlilikten elde ettiklerimiz, Allah'ın insan için yarattığı sayısız nimetlerdendir. Allah'ın ihsan ettiği nimetlerin büyüklüğü bir ayette şöyle bildirilir:

Size her istediğiniz şeyi verdi. Eğer Allah'ın nimetini saymaya kalkışırsanız, onu sayıp-bitirmeye güç yetiremezsiniz. Gerçek şu ki, insan pek zalimdir, pek nankördür. (İbrahim Suresi, 34)

3. BÖLÜM:
EVRİMİN TÜRLEŞME ÇIKMAZI

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. İlk başta cansız maddelerden tek hücreli bir canlı türü oluşmuş, bu canlı türü zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm toplam 3.7 milyar yıllık çok uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Kısacası, Darwin tarafından ortaya atılan teoriye göre, canlılığın olağanüstü çeşitliliği, doğal süreçlerin ve rastlantısal etkilerin bir ürünüdür.

Oysa bilimsel bulgular evrim teorisinin bu iddiasını kesinlikle yalanlamaktadır. Paleontoloji, genetik, biyokimya gibi birçok bilim dalı açıkça göstermektedir ki, değil canlılığın çeşitliliği, tek bir canlı türünün bile kökeni evrim ile açıklanamaz.

Darwinizm'in türleşme iddialarının geçersizliğinin ele alındığı bu bölümde, öncelikle biyolojik sınıflandırma hakkında bazı genel bilgiler verelim.

Canlıların Sınıflandırılması

Şimdiye kadar karşılaştığınız veya bilgi sahibi olduğunuz hayvan, bitki ve mikroorganizma isimlerini alt alta yazmayı deneyin. Meydana gelen liste ne kadar uzun olursa olsun, yeryüzündeki canlı türlerinin çok ama çok küçük bir bölümünü temsil edecektir. Şimdi bir de farklı ülkelerden farklı insanların benzer listeler hazırladıklarını düşünün. Bunlar biraraya getirildiğinde daha kapsamlı bir liste elde etmek mümkün olacaktır. Ancak bu sefer daha da önemli bir problem ortaya çıkacaktır. Aynı canlının farklı şekillerde isimlendirilmesi veya farklı canlıların aynı şekilde adlandırılması gibi nedenlerle, liste karmakarışık bir hal alacaktır.

İşte bu sorunların üstesinden gelebilmek için, biyologlar, her bitki ve hayvana bilimsel bir ad verirler. Tüm organizmaları iki terimli bir adlandırma sistemine (binomial sistem) göre tanımlarlar. İki kelimeden oluşan bu isim genellikle Latincedir. (Bu, Latincenin uluslararası bilim dili olarak kullanıldığı dönemden kalma bir uygulamadır.) Örneğin, hemen her gün karşılaştığımız köpekler *Canis familiaris*, kediler *Felis catus* olarak adlandırılırlar.

Bilimsel isimlendirme, genel adları çoğunlukla karıştırılan türleri ayırt etme imkanı sağlar. Mesela, Avrupa'da Robin olarak tanınan kuş, Amerika'da aynı adla adlandırılan kuştan farklıdır. Bu kuş türlerine ayrı bilimsel adlar verilerek karışıklık önlenmiş olur. Avrupa Robin kuşunun adı *Erithacus rubecula*, Amerikan Robininin adı ise *Turdus migratorius*'tur.162

Bilim adamları, isimlendirmenin yanı sıra, canlıları belirli bilimsel ilkelere göre tanımlar ve sınıflandırırlar. Canlıları adlandırma, tanımlama ve sınıflandırma bilimi "taksonomi" veya "sistematik" olarak adlandırılır. Örneğin hayvanlar, vücut yapıları ve sistemleri, iç organları, gelişim devreleri, davranış biçimleri, genetik bilgileri gibi çok çeşitli özellikler göz önünde bulundurularak sınıflandırılırlar. Yok olan türlere ilişkin bilgiler ise fosillerden elde edilir. Söz konusu sınıflama içinde

hiyerarşik kategoriler, diğer bir deyişle yedi ana grup vardır. Bu gruplar yukarıdan aşağıya (veya büyükten küçüğe) doğru şöyledir:

Alem (Kingdom)
Filum veya Şube (Phylum, çoğulu Phyla)
Sınıf (Class)
Takım (Order)
Aile (Family)
Cins (Genus, çoğulu Genera)
Tür (Species)

Bilinen her canlı yukarıdaki yedi grup içinde kendine özgü bir konuma sahiptir. (Bu hiyerarşik düzende ara kategoriler de vardır.) Örneğin, beyaz çam olarak tanıdığımız ağaç, bitkiler aleminin ve *Tracheophyta* filumunun bir üyesidir; sınıfı *Pteropsida*, takımı *Coniferales*, ailesi *Pinaceae*, cinsi *Pinus*, türü *Pinus strobus*'tur. Köpekgillerden yırtıcı ve etçil bir hayvan olan kurdun bilimsel adı ise *Canis lupus*'tur; *Chordata* filumu, Memeliler sınıfı, *Carnivora* takımı, *Canidae* ailesi ve *Canis* cinsi kategorilerine dahildir.163

Sınıflandırmanın en büyük birimi alemdir. 20. yüzyıla kadar biyologların çoğu, canlılar dünyasını bitkiler ve hayvanlar olmak üzere ikiye ayırmıştır. Geçtiğimiz yüzyıl içinde, özellikle mikrobiyoloji ve biyokimya alanlarındaki ilerlemeler ise, bunun yetersizliğini açıkça ortaya çıkarmıştır. Günümüzde beş alemli bir sınıflandırma genel kabul görmektedir. Hayvanlar ve bitkilerin yanında, mantarlar, protista ve monera ayrı birer alem sayılmaktadır.

Bir milyondan çok tanımlanmış türü içeren hayvanlar alemi, en büyük alemdir; çok hücreli, besinlerini sindirerek alan, çoğunluğu hareketli, kompleks organ ve sistemlere sahip canlılardan meydana gelir. Bitkiler aleminde ise 260.000'den fazla tür yer almaktadır; bitkiler son derece kompleks bir işlem olan fotosentez yoluyla hem kendi besinlerini üretir, hem de diğer organizmaların besin ihtiyacını karşılar. Bitkiler gibi fotosentez yapabilecek mekanizmaları, hayvanlar gibi sindirim sistemleri olmayan mantarlar, yaklaşık yüz bin üyesi ile ayrı bir alemdir. *Protista* alemi, algler, diyatomlar gibi, hücre çekirdeğine sahip, çoğu tek hücreli organizmalardan oluşur; bu mikroskobik canlılar aleminde yüz binden çok türün varlığı bilinmektedir. *Monera* ise, bakteriler gibi hücre çekirdeği olmayan tek hücrelileri içerir; bu alem içinde on binden fazla tanımlanmış tür vardır.

Biyolojik sınıflamada alemden sonra filum (şube, bölüm) gelir. Farklı biyologlara göre sayıları değişmekle birlikte, yaygın olan, 32 hayvan filumu ve 10 bitki filumunu kapsayan sınıflandırmadır. Hayvanlar alemini ele alırsak, bir filum altındaki tüm hayvanlar temelde benzer bir vücut planına sahiptir, ancak filumlar birbirlerinden çok farklıdır. Örneğin süngerler filumu, balıklar, memeliler, kuşlar, sürüngenler gibi omurgalıları içeren *Chordata* filumundan tamamen farklıdır. Bizim için tanıdık olan böcekler, deniz kabukluları gibi canlıları barındıran eklem bacaklılar filumu (*Arthropoda*), hayvanlar aleminin en büyük filumudur.

Belirli bir sınıfa mensup canlılar bir filumun üyelerinden daha çok ortak özelliğe sahiptirler. Örneğin, kuşlar, sürüngenler ve memeliler *Chordata* filumundan ancak farklı sınıflardandırlar. Kanatlara ve diğer hiçbir hayvan grubunda görülmeyen bir yapı olan tüylere sahip kuşlar *Aves* sınıfında; yumurtlayarak çoğalan, soğukkanlı ve vücutları pullarla kaplı olan sürüngenler *Reptilia*

sınıfında; yavrularını doğuran ve emziren, sıcakkanlı ve kıllı bir deriye sahip memeliler *Mammalia* sınıfındadırlar.

Biyolojik sınıflandırmada, sınıfın bir altındaki hiyerarşi takımdır. Yakından tanıdığımız sınıflardan biri olan memelilerin 23 takımı vardır. Köstebek ve kirpi gibi böceklerle beslenen memeliler *Insectivora* takımına; fare ve sincap gibi kemiriciler *Rodentia* takımına; köpek ve kurt gibi etle beslenen yırtıcılar *Carnivora* takımına dahildirler.

Takımın bir alt basamağı ise ailedir. Örnek olarak, memeliler 100'den fazla familyadan oluşur. Kediler ve köpekler *Carnivora* takımından olmakla birlikte; kediler *Felidae*, köpekler ise *Canidae* ailesindendirler.

Cins birbirlerine çok benzeyen, fakat genellikle birbirleriyle çiftleşmeyen canlı gruplarını kapsar. Mesela, *Canidae* ailesinde yer alan köpek ve tilki farklı cinslerdir. Köpeğin cinsi *Canis*, tilkinin cinsi ise *Vulpes*'tir.

Tür, biyolojik sınıflandırmanın temel birimidir; kendi aralarında çiftleşen, yapısal ve işlevsel özellikleri aynı olan benzer bireylerin oluşturduğu topluluk şeklinde tarif edilebilir. Bir cins altındaki farklı türlerin farklı bilimsel adları vardır. Örneğin, kızıl tilki *Vulpes vulpes*, çöl tilkisi *Vulpes zerda*, uzun kulaklı tilki *Vulpes macrotis* olarak isimlendirilirler. Bir canlı türü içinde birbirlerinden farklı gruplar veya çeşitlenmeler olduğu durumda, bu grupların her biri alt türü meydana getirir.

Son olarak şunu da eklemek yerinde olacaktır: Canlılar, taksonomist olarak adlandırılan biyologlar tarafından tanımlanır ve sınıflandırılır. Taksonomistler, doğada yalnız kendi aralarında çiftleşerek verimli yavrular meydana getiren, yapısal ve işlevsel özellikleri bakımından birbirine benzeyen bireylerden oluşan popülasyonları türlere ayırırlar. Hangi türlerin belirli bir cins altında, hangi cinslerin belirli bir aile altında vb. sınıflandırılması gerektiğini belirlerler. Farklı taksonomistlerin yaptıkları sınıflamalar temelde benzer olmakla birlikte, önemli farklılıklar gösterirler. Örneğin beş tür, farklı biyologlarca, bir, iki, hatta üç değişik cins altında gruplandırılabilir. İşte bu nedenle bilim adamları arasında, canlıların sınıflandırılmasına ilişkin çok farklı görüşler ve anlaşmazlıklar vardır.164

Taksonominin Kurucuları

Yukarıdaki satırlarda ana hatlarıyla bahsettiğimiz sınıflandırma, bilimsel araştırma ve çalışmalar açısından oldukça önemlidir. Bazı insanlarsa, sınıflandırmanın, evrim teorisinin bir parçası olduğunu zannederler. Bunun nedeni, bu yönde yapılmış evrimci propagandadır. Günümüzde taksonomistler büyük ölçüde evrimci biyologlardan oluşur. Bunun bir sonucu olarak da taksonomi ve evrim çoğu zaman birlikte anılır. Ancak bu, önemli bir yanılgıdır.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir: sınıflandırma biliminin temelleri Darwin'in evrim teorisinden önce atılmıştır. Üstelik taksonominin kurucuları Allah'a ve yaratılışa inanan bilim adamlarıdır.

Canlıların günümüzde anlaşıldığı şekliyle sınıflandırılmasının öncülüğünü İngiliz doğa bilimci ve teolog John Ray (1627-1705) yapmıştır.165 Ray bitkiler, kuşlar, memeliler, balıklar ve böcekleri belirli sistematik esaslara göre gruplandırmış; bitkileri sadece tek bir özelliğe dayanarak değil,

yapılarının bütününü dikkate alarak tasnif etmiştir. Bu alanda birçok kitap yazarak taksonomi biliminin temellerini atmıştır. Ayrıca kitaplarında, doğadaki muhteşem düzene ilişkin gözlemlerini anlatmıştır.166 Bilime yaptığı büyük katkılarla anılan John Ray, canlılardaki sistem ve özelliklerin üstün bir yaratılış harikası olduğunu her fırsatta belirtmiş ve görüşlerini şöyle dile getirmiştir:

"Hür bir insan için, doğanın güzel eserlerini düşünmek ve Allah'ın sonsuz aklını ve lütufkarlığını takdir etmekten daha değerli ve zevkli bir iş yoktur." 167

Modern biyolojik sınıflandırma sisteminin kurucusu olarak kabul edilen bilim adamı ise, İsveçli doğa bilimci Carl Linnaeus'tur (1707-1778).168 Linnaeus iki terimli adlandırma sistemini ilk defa kullanmış ve hiyerarşik kategorilere göre sınıflandırmayı geliştirmiştir. Pek çok türün bilimsel isimleri onun tarafından verilmiştir. (İnsanın bilimsel adı olan *Homo sapiens* gibi169) *Systema Naturae* adlı kitabının onuncu baskısının yayımlandığı 1753 yılı, taksonomi biliminin başlangıcı kabul edilir.1770

Linnaeus, gerek kendisinin topladığı, gerekse öğrencilerinin dünyanın her yanından getirdikleri bitki ve hayvan numunelerini isimlendirmiş ve sınıflandırmıştır. Bu sınıflandırmada yapısal benzerlikleri ve farklılıkları dikkate almıştır. Onun geliştirdiği sistem büyük ölçüde değişikliğe uğramadan günümüzde kullanılmaktadır. Canlıları tanımlama ve sınıflandırmadaki sistemi o kadar başarılıdır ki kendisini bilim tarihinin en önemli isimlerinden biri haline getirmiştir.

Linnaeus, canlıları Allah'ın yarattığına ve türlerin değişmezliğine inanıyordu. Araştırmalarını şu cümleyle özetliyordu: *"Sonsuz Varlık tarafından başlangıçta yaratıldığı kadar tür vardır."* 171 Bu büyük bilim adamına göre sınıflandırma, İlahi Düzeni gözler önüne seriyordu.172 Canlılığın iç içe geçmiş hiyerarşisi, Darwin'in iddia ettiği gibi evrimin değil, Allah'ın kusursuz bir düzen ve uyum içinde yaratışının göstergesiydi. Carl Linnaeus, hayvanlar ve bitkiler aleminde gözlemlediği muhteşem planın ancak Allah'ın yaratmasıyla meydana gelebileceğini, kitaplarında sık sık belirtmişti.

Sınıflandırma Yaratılışın Delilidir

Canlıların hiyerarşik gruplara ayrılmasının evrimciler için ifade ettiği anlam çok farklıdır. Evrimciler, biyolojik sınıflandırmanın evrimin bir delili olduğunu iddia ederler. Örneğin, biyolog Ali Demirsoy bu iddiayı şöyle dile getirir:

"Yaşayan canlıların özelliği, belirli bir hiyerarşik sıraya göre dizilip, tür, cins, familya, takım, sınıf ve şube meydana getirmesidir. Hiyerarşik diziliş, evrimin en belirli kanıtlarından biridir. Eğer bitkiler ve hayvanlar kendi aralarında akraba olmasaydı, bu hiyerarşik sıra meydana gelmeyecek ve birçok grup birbirine benzer olmayacak şekilde gelişmiş olacaktı." 173

Üzerinde durulması gereken nokta şudur: Darwin ve takipçileri, Ray ve Linnaeus gibi bilim adamlarının çalışmalarını çarpıtarak kullanmaya kalkışmışlar; canlılar arasındaki benzer yapıları ve buna dayanarak yapılan sınıflandırmayı, canlılığın tek bir ortak atadan geldiğinin deliliymiş gibi sunmuşlardır.

Oysa daha Darwinizm bilim dünyasına hakim olmadan önce, canlılardaki benzer yapıların bilimsel açıklaması yapılmıştır. Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren John Ray, Carl Linnaeus gibi doğa bilimciler, bu organları "ortak bir yaratılış" örneği olarak görmüşlerdir. Yani benzer

organlar, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek amacıyla özel olarak yaratıldıkları için benzerdir.

Çağdaş bilimsel bulgular da bu açıklamayı doğrulamıştır.174

Canlılardaki sınıflandırmanın evrim teorisi lehinde bir delil olarak kullanılamayacağı açıktır. Örneğin, Profesör Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori)* adlı kitabında, bu iddiayı bilimsel verilerin ışığında incelemiş ve hiyerarşik yapının evrim için bir kanıt olmadığı sonucuna varmıştır.175

Gerçek şu ki evrimciler, söz konusu sınıflandırmaya sarılmakla büyük bir hata yapmaktadır. Taşıt araçları, mobilyalar, resimler veya kitaplar gibi tasarım ürünleri, kendi aralarında hiyerarşik olarak sınıflandırılabilir. Ve bu sınıflandırma, onların kendiliğinden veya tesadüfen meydana geldiğini göstermez; aksine bilinçli insanlar tarafından belirli bir plana göre tasarlandığını ve üretildiğini gösterir. Yeryüzündeki canlılar da sınıflandırılabilir; çünkü evrimin iddia ettiği gibi bilinçsiz rastlantılarla değil, sonsuz bir bilgi ve akıl sahibi olan Yüce Allah'ın yaratmasıyla meydana gelmişlerdir.

Biyolojik sınıflandırmaya ilişkin bu genel bilgilerden sonra, çağdaş bilimsel bulgulara göre, Darwinizm'in asıl problemi olan "türlerin kökeni" konusunu inceleyelim.

Varyasyonların Anlamı

Darwin 1859 yılında *Türlerin Kökeni*'ni yayınladığında, canlılığın olağanüstü çeşitliliğini açıklayan bir teori ortaya attığını düşünüyordu. Bir canlı türü içinde doğal çeşitlenmeler (varyasyonlar) olduğunu gözlemlemişti. Örneğin İngiltere'deki hayvan pazarlarını gezerken, ineklerin çok farklı cinsleri bulunduğunu, havyan yetiştiricilerinin de bunları seçici bir biçimde çiftleştirerek yeni cinsler türettiklerini izlemişti. Bundan yola çıkarak da, *"canlılar doğal olarak kendi içlerinde çeşitlenebiliyorlar, demek ki uzun zaman dilimleri içinde bütün canlılık tek bir ortak atadan gelmiş olabilir"* şeklinde bir mantık yürütmüştü.

Oysa Darwin'in "türlerin kökeni" hakkında ortaya attığı bu varsayım, gerçekte türlerin kökenini hiçbir şekilde açıklamıyordu. Genetik biliminin gelişmesiyle birlikte, bir canlı türü içindeki çeşitlenmenin hiçbir zaman yeni bir tür oluşumuna yol açmayacağı anlaşıldı. Darwin'in "evrim" sandığı olgu, gerçekte "varyasyon"du.

Varyasyon, genetik biliminde kullanılan bir terimdir ve "çeşitlenme" demektir. Bu genetik olay, bir canlı türünün içindeki bireylerin ya da grupların, birbirlerinden farklı özelliklere sahip olmasına neden olur. Örneğin yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler; ama bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde kimisi çekik gözlüdür, kimisi kızıl saçlıdır, kimisinin burnu uzun, kimisinin boyu kısadır.

Life Sciences Ansiklopedisi'nde belirtildiği gibi, *"Doğal popülasyonların çoğunda, varyasyon oldukça yüksektir. Bakteriler gibi, mayoz bölünme ile çoğalmayan türler bile genetik varyasyona sahiptirler."* 176 Mesela, yakından tanıdığımız bir canlı türü olan köpeklerin birbirinden farklı pek çok varyasyonu vardır: Buldog, İtalyan tazısı, Alman kurdu, Husky, Sivas Kangal, Dalmaçyalı, Doberman,

Chow Chow, Shih Tzu ve daha pek çok ırk, köpek türü içindeki çeşitlenmelerdir. Her gün yediğimiz sebze ve meyveler kendi içlerinde farklı tatlara, besin değerlerine, dayanıklılık standartlarına ve özelliklere sahip çeşitli varyasyonlar içerirler.

Varyasyon evrime delil oluşturmaz, çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz. Evrim teorisi için önemli olan ise, yepyeni bir türü tanımlayacak yepyeni bir bilginin nasıl ortaya çıkabileceği sorusudur.

Varyasyon her zaman genetik bilginin sınırları içinde olur. Genetik biliminde söz konusu sınıra "gen havuzu" denir. Bir canlı türünün gen havuzunda bulunan bütün özellikleri, varyasyon sayesinde çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilir. Örneğin varyasyon sonucunda, bir sürüngen türünün içinde diğerine göre biraz daha uzun kuyruklu ya da biraz daha kısa ayaklı cinsler ortaya çıkabilir; çünkü kısa ayak bilgisi de, uzun ayak bilgisi de sürüngenlerin gen havuzunda vardır. Ama varyasyon sürüngenlere kanat takıp, tüy ekleyip, metabolizmalarını değiştirip onları kuşa dönüştüremez. Çünkü bu tür bir dönüşüm canlının genetik bilgisinde bir artış olmasını gerektirir, fakat varyasyonlarda böyle bir durum söz konusu değildir.

Darwin, teorisini ortaya attığında bu gerçeğin farkında değildi. Varyasyonların bir sınırı olmadığını sanıyordu. 1844'te yazdığı bir yazısında, *"çoğu yazar doğadaki varyasyonun bir sınırı olduğunu kabul ediyor, ama ben bu düşüncenin dayandığı tek bir somut neden bile göremiyorum"* demişti.177 *Türlerin Kökeni*'nde de çeşitli varyasyon örneklerini teorisinin en büyük delili gibi göstermişti. Örneğin Darwin'e göre; daha bol süt veren inek cinsleri yetiştirmek için farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricileri, sonunda inekleri başka bir canlı türüne dönüştüreceklerdi. Darwin'in, bu "sınırsız değişim" fikrini en iyi ifade eden ise, *Türlerin Kökeni*'nde yazdığı şu cümleydi:

"Bir ayı cinsinin doğal seleksiyon yoluyla giderek daha fazla suda yaşamaya uygun özellikler elde etmesinde, giderek daha büyük ağızlara sahip olmasında ve sonunda bu canlının dev bir balinaya dönüşmesinde hiçbir zorluk göremiyorum." 178

Darwin'in bu denli iddialı örnekler vermesinin nedeni, içinde yaşadığı yüzyılın ilkel bilim anlayışıydı. 20. yüzyıl bilimi ise, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda "genetik değişmezlik" (genetik homeostasis179) denilen bir ilkeyi ortaya çıkardı. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm eşleştirme çabalarının sonuçsuz kaldığını, canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu ortaya koyuyordu. Yani farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricilerinin sonunda inekleri Darwin'in iddia ettiği gibi başka bir türe dönüştürmeleri, kesinlikle mümkün değildi.

Darwin Retried adlı kitabın yazarı Norman Macbeth bu konuda şöyle demektedir:

"Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz..." 180

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, *"bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar"* diyerek ifade etmektedir.181

Biyolog Edward Deevey de, varyasyonun hep belirli genetik sınırlar içinde gerçekleştiğini şöyle açıklar:

"Çaprazlama çiftleştirme yöntemiyle çok önemli sonuçlara varılmıştır... Ama sonuçta buğday hala buğdaydır ve, örneğin, üzüm değildir. Domuzlar üzerinde kanat oluşturmamız da, kuşların yumurtalarını silindir şeklinde üretmeleri kadar imkansızdır. Daha güncel bir örnek, son bir yüzyıl içinde dünyadaki erkek nüfusunda görülen boy ortalaması yükselişidir. Daha iyi beslenme ve bakım koşulları sayesinde erkekler son bir yüzyıl içinde rekor sayılabilecek bir boy ortalamasına ulaşmıştır, ama bu artış giderek durma noktasına gelmiştir. Çünkü varabileceğimiz genetik sınıra dayanmış durumdayız." 182

Kısacası varyasyonlar, ancak bir türün genetik bilgisinin sınırları içinde kalan bazı değişimler meydana getirmekte, ancak hiçbir zaman türlere yeni bir genetik bilgi eklememektedir. Bu nedenle hiçbir varyasyon "evrim" örneği değildir. Farklı köpek ya da at cinslerini ne kadar çiftleştirirseniz çiftleştirin, sonuçta ortaya yine köpekler ya da atlar çıkacak, ama yeni türler oluşmayacaktır. Danimarkalı bilim adamı W. L. Johannsen bu konuyu şöyle özetler:

"Darwin'in bütün vurgusunu üzerine dayandırdığı varyasyonlar, gerçekte belirli bir noktanın ilerisine götürülemezler ve bu nedenle varyasyonlar 'sürekli değişim'in (evrimin) nedenini oluşturmazlar." 183

"Mikro evrim-Makro evrim" Yanılgıları

Görüldüğü gibi, Darwin'in "türlerin kökeni"nin açıklaması sandığı varyasyonların gerçekte böyle bir anlam taşımadıkları, genetik biliminin bulgularıyla anlaşıldı.

Bu nedenle evrimci biyologlar, tür içindeki çeşitlenme ile yeni tür oluşumunu birbirinden ayırmak ve bunlar hakkında iki ayrı kavram öne sürmek durumunda kaldılar. Tür içindeki çeşitlenmeye, yani varyasyona, "mikro evrim" adını verdiler. Yeni türlerin oluşması varsayımı ise "makro evrim" olarak adlandırıldı.

Makro evrim kavramı ilk olarak 1927 yılında, Rus Biyolog Jurii Filipchenko tarafından kullanıldı.184 Mikro evrimin makro evrime delil olarak kullanılabileceği görüşü ise, 1930'lu yıllarda, Filipchenko'nun öğrencisi olan Theodosius Dobzhansky tarafından ortaya atıldı. Dobzhansky Darwinizm'in temel kitaplarından biri olan Genetik ve Türlerin Kökeni'nde, mikro evrim ile makro evrimin mekanizmalarının aynı olduğunu öne sürdü.185 Daha sonra bu görüş evrimci çevrelerde yaygın olarak kabul gördü ve günümüze kadar geldi. O yıllarda Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt ise, bu görüşün yanlışlığını şöyle ifade etti: "Mikro evrimin olguları makro evrimi anlamak için yeterli değildir."186 Burada Goldschmidt'in mikro evrim olarak adlandırdığı şey, türler içindeki varyasyonlardan başka bir şey değildi.

Bu iki kavram uzunca bir zamandır biyoloji kitaplarında yer alır. Ancak gerçekte burada yanıltıcı bir üslup kullanılmaktadır. Evrimci biyologların mikro evrim adını verdikleri varyasyon örneklerinin aslında hiçbir şekilde evrim teorisiyle ilişkisi yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyon ve doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni genetik bilgiler kazanıp geliştiklerini öne sürer. Oysa varyasyonlar daha önce belirttiğimiz gibi hiçbir zaman yeni bir genetik bilgi oluşturmaz ve dolayısıyla bir "evrim" sağlamazlar. Varyasyonlara mikro evrim adı verilmesi, evrimci biyologların ideolojik bir tercihidir.

Darwinistlerin kasıtlı olarak mikro evrim şeklinde adlandırdıkları varyasyonlar, günlük hayatta sık sık örneklerini gördüğümüz biyolojik bir olgudur. Karşılaştığınız kedi, köpek, elma, domates, bitki ve hayvan varyasyonlarını gözünüzün önüne getirin. Makro evrim ise, bir dinozorun bir kuşa, bir ayının bir balinaya dönüşmesi gibi değişimlerdir. Yani makro evrim iddialarının, kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masallarından hiçbir farkı yoktur.

Evrimci biyologların mikro evrim kavramını kullanarak verdikleri izlenim, varyasyonların uzun zaman içinde yepyeni canlı sınıflamaları oluşturabileceği yönündeki yanlış bir mantıktır. Nitekim konu hakkında derinlemesine bilgi sahibi olmayan pek çok kişi "mikro evrim uzun zamana yayıldığında makro evrim oluşturur" gibi yüzeysel bir düşünceye kapılmaktadır. Bu düşüncenin örneklerini sık sık görmek mümkündür. Bazı "amatör" evrimciler, "insanların boy ortalaması bir yüzyıl içinde bile iki cm. artmış, demek ki milyonlarca yıl içinde her türlü evrim gerçekleşebilir" gibi mantıklar öne sürerler. Oysa daha önce de belirtildiği gibi, boy ortalaması değişimi gibi varyasyonların hepsi, belirli genetik sınırlar içinde gerçekleşen ve evrimle ilgisi olmayan dalgalanmalardır.

Nitekim, mikro evrim adını verdikleri varyasyonların yeni canlı sınıflamaları oluşturamadığını, yani makro evrim sağlamadığını günümüzde evrimci otoriteler de kabul etmektedir. Evrimci

biyologlar, Scott Gilbert, John Opitz ve Rudolf Raff, *Developmental Biology* dergisinde yayınlanan 1996 tarihli makalelerinde bu konuyu şöyle açıklarlar:

*"Modern sentez (neo-Darwinist teori) önemli bir başarıdır. Ancak, 1970'lerden başlayarak, çok sayıda biyolog bunun açıklayıcı gücünü sorgulamaya başlamıştır. Genetik bilimi, mikro evrimi açıklamak için yeterli bir araç olabilir, ama genetik bilgi üzerindeki mikro evrimsel değişiklikler, bir sürüngeni bir memeliye çevirebilecek ya da bir balığı amfibiyene dönüştürecek türden değildir. Mikro evrim, sadece uygunların hayatta kalması kavramına yardımcı olabilir, uygunların oluşumunu açıklayamaz. (Open Üniversitesi Biyoloji Profesörü Brian Goodwin) Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi*187*, "türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir.""* 188

Mikro evrim adı verilen varyasyonların makro evrim iddiasına, yani türlerin kökenine hiçbir açıklama getiremediği, başka evrimci biyologlar tarafından da kabul edilmiştir. Ünlü evrimci Paleontolog Roger Lewin, Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ünlü sempozyumda bu konuda varılan sonucu şöyle anlatır:

"Darwin'in (varyasyonlardan yola çıkarak) yaptığı mantık yürütmeler haklı mıydı? Evrimsel biyolojinin tarihindeki son 40 yılın en önemli konferanslardan birine katılan bilim adamlarının ortaya koydukları yargıya göre, bu sorunun cevabı "hayır"dır. Chicago konferansındaki temel mesele, mikro evrimi sağlayan mekanizmaların, makro evrim adını verdiğimiz fenomeni açıklamak için de kullanılıp kullanılamayacağı olmuştur... Cevap açıklıkla verilebilir: Hayır." 189

Evrimci biyologlar Fagerstrom, Schuster ve Szathmary de 1996 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makalede aynı gerçeği şöyle belirtirler:

"Evrimdeki büyük geçişler -örneğin, bir kaçını belirtmek gerekirse, yaşamın kökeni, ökaryot hücrelerin ortaya çıkışı, insanın konuşma kapasitesinin kökeni gibi geçişler- birer "dengeden uzaklaşma" hali olamazlar. Bunlar, mikro evrimin kurulu modelleri tarafından da tatmin edici şekilde tarif edilemezler." 190

Kısacası, mikro evrim ile makro evrim birbirinden tamamen farklı kavramlardır. Birincisi biyolojik bir olgu, ikincisi ise bilim dışı bir dogmadır. Buna rağmen, günümüzde söz konusu iki kavramın mekanizmalarını bir tutan ve mikro evrimsel değişimlerin uzun bir zaman diliminde makro evrimsel dönüşümlere neden olacağına inanan birçok evrimci vardır.191

Bazı bilim adamları ise böyle bir iddianın, bilimsel bulgular ve fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçekler ile taban tabana zıt olduğunun farkındadırlar. Örneğin, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Douglas Erwin, *Evrim ve Gelişim* dergisinde yer alan 2000 yılına ait bir makalesinde bunun üzerinde durmuştur.192 Amerikalı biyologlar Douglas Erwin ve James Valentine'e göre, yeni bedensel özelliklerin kökenini açıklamak için mikro evrimsel mekanizmalar şeklinde adlandırılan fakat tür içindeki çeşitlenmelerden başka bir şey olmayan değişimleri kullanmak, eldeki delillerle uyuşmayan bir yöntemdir.193

Gerçek şu ki, makro evrim hiçbir zaman gözlemlenmemiştir; bunun nasıl gerçekleştiğine dair akla, mantığa ve bilime uygun hiçbir açıklama yoktur. Mikrobiyoloji Profesörü Carl Woese konuya ilişkin görüşünü, *"makro evrim terimi anlayışımızı ifade etmekten çok bilgisizliğimizi gizlemeye yarıyor"* şeklinde dile getirir.194

Evrimciler tarafından Darwinizm'in somut ve gözlemlenmiş örnekleri olarak tanıtılan, her fırsatta evrim teorisinin temel delilleri olarak sunulan konuları düşünün. Hemen aklınıza Galapagos ispinozları, Sanayi Devrimi kelebekleri, antibiyotiklere dirençli bakteriler ve DDT'ye karşı bağışıklı böcekler gelecektir. Bunların evrim deliliymiş gibi kullanılması ise kesinlikle bir aldatmacadır. Çünkü söz konusu vakalar evrime delil oluşturmayan varyasyon (veya bir başka ifadeyle "mikro evrim") örnekleridir. (Elinizdeki kitabın ilerleyen sayfalarında Galapagos ispinozları ve Sanayi Devrimi kelebekleri detaylı olarak incelenmekte ve bu canlıların evrim teorisine delil olacak hiçbir yönlerinin olmadığı anlatılmaktadır. Diğer iki konu için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, Vural Yayıncılık, İstanbul, 2000, s. 223-226.)

Türleşme Aldatmacası

Evrimciler milyarlarca yıl önce cansız maddelerden ilk tek hücreli organizmanın meydana geldiğini, bundan da zamanla milyonlarca canlı türünün yani yeryüzündeki muazzam canlı çeşitliliğinin ortaya çıktığını öne sürerler. Dikkat edin, Darwinist iddiaya göre, doğal süreçlerin ve tesadüflerin etkisiyle tek bir türden milyonlarca tür oluşmuştur. Akıl ve bilim dışı bu iddiadan anlaşıldığı gibi, tür oluşumu yani türleşme kavramı evrim teorisinin temelini oluşturur. Burada dikkat çekici bir nokta vardır: Açıktır ki sağlam delillere, gözlemlere ve bilimsel araştırmalara dayanmayan bir iddianın hiçbir değeri yoktur. Darwinizm'in bir türün milyonlarca türe dönüşmesi iddiası da çok büyük bir iddiadır ve sayısız bilimsel delil ve bulguya muhtaçtır. Gerçekte ise evrimcilerin türleşme iddiasının bilimsel anlamda tek bir delili bile yoktur. Darwin'den bu yana tüm evrimcilerin yaptığı, bir kavram kargaşası meydana getirmek ve varyasyonları türleşmeye delil olarak kullanmaktır.

Öncelikle tür kavramını ele alalım. Bu kavramı incelemek, evrimci aldatmacayı daha iyi anlamaya yardımcı olacaktır. Biyolojinin farklı alanlarından çeşitli uzmanların öne sürdükleri pek çok tür tanımı vardır. Indiana Üniversitesi'nden Troy Wood ve Loren Rieseberg'in deyişiyle, evrimci biyologlarca sayılamayacak kadar çok tür tarifi önerilmiştir.195

Biyolog John Endler ise, bu durumun yol açtığı karışıklığı şöyle anlatır:

"Türler, organik çeşitliliği tanımlamak için oluşturulmuş araçlardır. Değişik amaçlar için yapılmış çeşitli keskiler olduğu gibi, farklı amaçlara en uygun farklı tür kavramları vardır... Değişik organizma grupları üzerinde çalışan farklı insanların "tür" ile farklı şeyleri ifade etmek istemeleri yüzünden sık sık karışıklık ve anlaşmazlık meydana gelmektedir." 196

Darwinizm'in Türkiye'deki önde gelen sözcülerinden Ali Demirsoy da, söz konusu gerçek hakkında şunları dile getirir:

"Hayvanların ve bitkilerin sınıflandırılmasında temel birim olarak alınan türün, diğer türlerle ayrılımı hangi sınırlarda olmalıdır sorusu, yani 'Tür Tanımı', biyolojinin en zor yanıtlanabilen sorularından biridir. Hayvan ve bitki gruplarının tümü için geçerli olabilecek bir tür tanımı vermek, bugünkü bilgilerimizle olanaksız görülmektedir." 197

"Tür" dendiğinde insanların aklına çoğu zaman köpek, at, örümcek, yunus, buğday, elma gibi "canlı tipleri" gelir. Evrim teorisinin "türlerin kökeni" iddiası ise, insanlara bu canlı tiplerinin kökenini

çağrıştırır. Oysa biyologlar tür kavramını biraz daha farklı tanımlarlar. Çağdaş biyolojiye göre en genel anlamıyla bir canlı türü, kendi içinde çiftleşen ve çoğalabilen bireylerden oluşan bir popülasyondur. Bu tanım, günlük hayatta sanki tek bir tür gibi söz ettiğimiz canlı tiplerini çok daha fazla türlere ayırır. Örneğin örümceklerin yaklaşık 34 bin türü tanımlanmıştır.198

Evrimin türleşme aldatmacasını anlamak içinse, önce "coğrafi izolasyon"u belirtmek gerekir: Bir canlı türü içinde, genetik varyasyondan kaynaklanan farklılıklar vardır. Eğer bu türe ait canlıların arasına dağ, nehir gibi coğrafi bir engel girerse, yani birbirlerinden "izole" olurlarsa, o zaman birbirinden kopmuş olan bu iki grubun içinde büyük olasılıkla farklı varyasyonlar ağır basmaya başlar.199 Diyelim ki, bir grupta, daha koyu renkli ve uzun tüylü olan A varyasyonu ağırlık kazanır, diğerinde ise daha kısa tüylü ve açık renkli olan B varyasyonu baskın çıkar. Bu popülasyonlar ne kadar ayrı kalırlarsa, A ve B karakterleri de o kadar keskinleşir.200 Aynı türe ait olmalarına rağmen, aralarında belirgin morfolojik farklar bulunan bu gibi varyasyonlara "alt tür" adı verilir.

Türleşme iddiası buradan sonra devreye girer. Bazen, coğrafi izolasyon yoluyla birbirlerinden kopmuş olan A ve B varyasyonları, bir şekilde yeniden biraraya getirildiklerinde, birbirleri ile çiftleşmezler. Çiftleşmedikleri için de, modern biyolojinin "tür" tanımlamasına göre, "alt tür" olmaktan çıkıp, "ayrı türler" haline gelmiş olurlar. Buna "türleşme" (speciation) adı verilir.

Evrimciler ise, bu kavramı alıp hemen şu çıkarımı yaparlar: "Bakın doğada türleşme var, yani yeni canlı türleri doğal mekanizmalarla oluşuyor, demek ki tüm türler bu şekilde oluşmuş". Oysa bu çıkarımda çok büyük bir aldatmaca gizlidir.

Şimdi söz konusu aldatmacanın iki önemli noktasına dikkat çekelim:

1) Birbirlerinden izole olan A ve B varyasyonları, bir araya geldiklerinde çiftleşmiyor olabilirler. Ama bu olgu çoğu zaman "çiftleşme davranışı"ndan kaynaklanır. Yani A ve B varyasyonuna ait bireyler, diğer varyasyon kendilerine yabancı göründüğü için, onu "kendilerine yakın bulmadıkları" için çiftleşmezler. Ancak çiftleşmelerini engelleyecek bir genetik uyumsuzluk yoktur. Dolayısıyla aslında genetik bilgi açısından hala aynı türe aittirler. (Nitekim bu nedenle "tür" kavramı biyolojide tartışma konusu olmaya devam etmektedir.)

2) Asıl önemli nokta ise, söz konusu "türleşme"nin, bir genetik bilgi artışı değil, aksine genetik bilgi kaybı anlamına gelmesidir. Ayrışmanın nedeni, varyasyonlardan birinin veya her ikisinin yeni bir genetik bilgi edinmiş olmaları değildir. Böyle bir genetik bilgi eklenmesi yoktur. Örneğin iki varyasyondan herhangi biri yeni bir proteine, yeni bir enzime, yeni organa kavuşmuş değildir. Ortada bir "gelişme" yoktur. Aksine, daha önceden farklı genetik bilgileri aynı anda barındıran popülasyon (örneğimize göre, hem uzun hem de kısa tüy özelliğini, hem koyu hem de açık renk özelliğini barındıran popülasyon) yerine, şimdi genetik bilgi yönünden daha fakirleşmiş iki ayrı popülasyon vardır.

Dolayısıyla söz konusu "türleşme"nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, ortaya "genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar" koyabilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer

organ ve sistemleri olmayan canlıların, nasıl bunları kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz bununla hiçbir ilgisi olmayan bir olgudur.

Bu ilgisizlik aslında evrimciler tarafından da kabul edilir. Bu nedenle evrimciler, bir türün kendi içindeki varyasyonlarını ve "ikiye bölünerek türleşme" örneklerini (önceki bölümde anlattığımız gibi) "mikro evrim" olarak tanımlarlar. Mikro evrim, zaten var olan bir türün içindeki çeşitlenmeler anlamında kullanılmaktadır. Ancak bu tanımda "evrim" ifadesinin geçirilmesi bütünüyle maksatlı olarak yapılmış bir aldatmacadır. Çünkü ortada evrim gibi bir süreç yoktur. Durum, o türün gen havuzunda var olan genetik bilginin farklı bireylerdeki dağılımından, değişik kombinasyonlarından ibarettir.

Oysa cevaplanması istenen sorular şunlardır: Canlı tipleri ilk başta nasıl oluşmuştur? *Monera*, *protista*, mantarlar, bitkiler ve hayvanlar alemleri yeryüzünde nasıl ortaya çıkmıştır? Türlerin daha üst kategorileri olan filumlar, sınıflar, takımlar, aileler (örneğin memeliler, kuşlar, omurgalılar, yumuşakçalar gibi temel kategoriler) ilk başta nasıl meydana gelmiştir? Evrimcilerin asıl açıklamaları gereken konular işte bunlardır.

Önceki bölümde belirttiğimiz gibi, evrimciler bu konulara "makro evrim" derler. Aslında evrim teorisi derken kastedilen ve tartışılan kavram da makro evrimdir. Çünkü Darwinistlerin mikro evrim olarak isimlendirmede ısrarlı oldukları genetik çeşitlenmeler, gözlemlenen ve herkes tarafından kabul edilen biyolojik bir olgudur ve yukarıda da belirttiğimiz gibi bu olayın -evrimciler her ne kadar tanımın içine "evrim" ifadesini yerleştirmişlerse de- evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Makro evrim iddiasının ise ne gözlemsel biyoloji ne de fosil kayıtları açısından hiçbir kanıtı bulunmamaktadır.

İşte burada çok önemli bir "püf nokta" vardır. Konu hakkında yeterli bilgisi olmayanlar, "mikro evrim kısa bir zaman dilimi içinde gerçekleştiğine göre, on milyonlarca yıl içinde de makro evrim gerçekleşir" gibi bir yanılgıya kapılırlar. Bazı evrimciler de aynı yanılgıya düşer veya bu yanılgıyı kullanarak insanları evrim teorisine inandırmaya çalışırlar. Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni*'nde öne sürdüğü tüm sözde "evrim delilleri" bu şekildedir. Ondan sonra gelen evrimcilerin öne sürdüğü örnekler de bu şekildedir. Tüm bu örneklerde evrimcilerin "mikro evrim" diye tanımladıkları fakat evrimle hiçbir ilgisi olmayan genetik çeşitlenmenin, yine "makro evrim" diye tanımladıkları teorinin delili olarak kullanılması söz konusudur.

Tüm bu mikro evrim-makro evrim tartışmasının ve evrimci "türleşme" hikayelerinin özet sonucu ise şudur: Canlılar, yeryüzünde birbirinden farklı yapılara sahip "tipler" olarak ortaya çıkmışlardır. (Fosil kayıtları bunu kanıtlamaktadır.) Bu tiplerin içinde, genetik havuzlarının zenginliği sayesinde farklı varyasyonlar ve alt türler oluşabilmektedir. Örneğin "tavşan" tipinin kendi içinde, beyaz tüylü, gri tüylü, uzun kulaklı, daha kısa kulaklı gibi çeşitlenmeleri olmakta ve bu farklı çeşitlenmeler, kendilerine hangi doğal şartlar uygunsa dünyaya o şekilde yayılmaktadırlar. Ama tipler hiçbir zaman birbirlerine dönüşmemektedir. Bunu yapabilecek, yeni tipler tasarlayabilecek, bunlar için yeni organlar, sistemler, vücut planları oluşturacak bir doğal mekanizma yoktur. Her tip, kendi özgün yapısıyla yaratılmıştır ve Allah her tipi zengin bir

varyasyon potansiyeli ile var ettiği için, her tip kendi içinde zengin ama sınırlı bir çeşitlenme ortaya çıkarmaktadır.

Evrimcilerin Türleşme Üzerine İtirafları

Konu hakkında sadece yüzeysel bir bilgiye sahip olan "amatör" evrimciler hariç, evrimcilerin hemen hemen tamamı kendileri açısından asıl sorunun çok iyi farkındadırlar: Yeryüzündeki canlı tiplerinin, türlerin ve tür zenginliğinin kökenini açıklamak. Neo-Darwinizm'in mimarlarından Theodosius Dobzhansky'nin *Genetik ve Türlerin Kökeni* adlı kitabının önsözünde yazdığı gibi, evrim açısından başlıca sorun, hayatın çeşitliliğini açıklamaktır.201

Charles Darwin ve takipçilerinin asıl aydınlatması gereken konu işte budur. Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, konuya ilişkin tek bir somut delil sunamamış, sadece spekülasyon yapmıştır. Charles Darwin, oğlu Francis Darwin tarafından yayımlanan *Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları* adlı kitapta yer alan bir mektubunda, bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

"Bir türün diğerine değişimine ilişkin hiçbir kayıt yoktur... Tek bir türün değiştiğini kanıtlayamayız." 202

Darwin zaman içinde ve bilimsel araştırmaların ilerlemesiyle, söz konusu sorunun yanıtlarının bulunacağını, tür oluşumunun delillendirileceğini umuyordu. Ama aksine, bilimsel bulgular her defasında Darwin'i yalanladı. Aradan geçen yaklaşık 150 yılda evrimcilerin tüm çabalarına rağmen, evrimsel mekanizmalarla türleşme, delil ve dayanaktan yoksun bir iddia olarak kaldı.

Burada bazı evrimcilerin konuya ilişkin samimi itiraflarına yer verilecektir.

Dikkat çekicidir ki, türleşme, evrim teorisinin bel kemiği olmasına karşın büyük ölçüde karanlık bir kavramdır. (Daha doğrusu, evrimciler çarpıttıkları mikro evrim ve varyasyon örnekleri dışında bir bilgiye sahip değildirler.) Örneğin, Indiana Üniversitesi biyologları Troy Wood ve Loren Rieseberg 1999 tarihli makalelerinde, tür oluşumunu sağlayan biyolojik mekanizmalar hakkında çok az şey bilindiğini açıklar.203 Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Profesör Gareth Nelson ise, aynı konuyu şu ifadelerle anlatır: *"Tür problemi yıllardır devam etmekte ve türleşme her zaman olduğu gibi bir kara kutu olarak kalmaktadır."* 204

Cornell Üniversitesi Profesörü Richard Harrison, 2001 yılında *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalesinde, konuya ilişkin son durumu şöyle dile getirmiştir:

"Doğal topluluklar çok büyük bir tür çeşitliliğini barındırır... Peki ya çeşitliliğin kökeni? Türleşme işlemi evrimsel biyolojinin merkezi olmasına rağmen, yeni türlerin nasıl ortaya çıktığına ilişkin çok az şey yazıldı." 205

Aslında bu konuda "çok az şey yazılması" şaşırtıcı değildir. Zira bilimsel bulgular, bir türden başka bir türe dönüşümün mümkün olmadığını, değişimin sadece tür içinde ve belirli sınırlar dahilinde gerçekleştiğini ortaya koymuştur. Bugüne kadar evrimsel mekanizmalarla elde edilmiş hiçbir gözlenebilir türleşme örneği yoktur. Evrimci biyologlar Darren Irwin, Staffan Bensch ve Trevor Price, 18 Ocak 2001 tarihli *Nature* dergisindeki makalelerinde, bunu şöyle itiraf ederler:

"Tek bir türün iki ayrı türe evrimsel açılımı (tür oluşumu), doğada direkt olarak hiçbir zaman gözlemlenmemiştir." 206

Pittsburgh Üniversitesi Antropoloji Profesörü Jeffrey Schwartz, 2000 yılında yayınlanan *Ani Başlangıçlar: Fosiller, Genler ve Türlerin Ortaya Çıkışı* isimli kitabında, aynı gerçeği vurgular:

"Bununla birlikte, durum hala şöyledir: Dobzhansky'nin yeni bir meyve sineği türüne dair iddiası (ki bu da bir evrimleşme değil bir varyasyon örneğidir) *hariç tutulursa, herhangi bir mekanizma ile yeni bir türün oluşumu hiçbir zaman gözlemlenmemiştir."* 207

Bu gerçekler karşısında, bazı evrimciler: "Evrim yoluyla türleşmeyi gözlemleyemiyoruz, çünkü evrimsel mekanizmalar ancak çok uzun zaman içinde etkili olur. Bu yüzden türleşme, doğada veya laboratuvarda gözlemlenemez" gibi bir açıklama öne sürerler. Ancak bu da hiçbir bilimsel temeli olmayan bir avuntudan başka bir şey değildir. Çünkü meyve sinekleri ya da bakteriler gibi yaşam süreleri çok kısa olan ve dolayısıyla tek bir bilim adamının bile binlerce neslini gözlemleyebildiği canlılarda da hiçbir türleşme vakası görülmemiştir.208 Bugüne kadar çeşitli mikroorganizma ve hayvan türleri üzerinde yapılan sayısız deney ve araştırma, evrimcilerin hayallerini yerle bir etmiştir. Bir evrimci olan, *Wired* dergisi Editörü ve All Species Vakfı Başkanı Kevin Kelly bunu şöyle anlatır:

"Yoğun bir gözleme rağmen, kayıtlı tarihte, doğada hiçbir yeni türün ortaya çıktığına tanık olmadık. Ayrıca, işin en ilginci, hayvan yetiştiriciliğinde hiçbir yeni hayvan türünün ortaya çıktığını da görmedik. Türleşmeyi sağlamak için sinek popülasyonlarına küçük ve büyük baskıların kasten uygulandığı meyve sineği araştırmalarında, yüz milyonlarca nesilde hiçbir yeni meyve sineği türünün oluşmaması da buna dahildir... Doğada, yetiştiricilikte ve yapay hayatta, varyasyonun ortaya çıkışını görürüz. Ancak büyük değişimin yokluğu ile birlikte, varyasyon limitlerinin dar bir alanda ve çoğu kez türün kendi içinde sınırlanmış olarak göründüğünü de açıkça fark ederiz." 209

Türleşmeyi kanıtlamak için, yaklaşık yetmiş yıldır meyve sinekleri yetiştirilmiş, bunlar sürekli olarak mutasyona uğratılmış; ancak hiçbir evrimsel değişim yaşanmamış, hiçbir türleşme vakasına rastlanmamış, meyve sineği yine meyve sineği olarak kalmıştır.210 Aynı şekilde, *Escherichia coli* bakterisi üzerinde yıllardır yapılan deney ve araştırmalarda, başka bir bakteri türü veya çok hücreli bir canlı türü ortaya çıkmamış; *Escherichia coli* yine *Escherichia coli* olarak kalmıştır.211

Kaldı ki evrimcilerin sıkıntısı bunlarla da sınırlı değildir. Zira fosil kayıtları türleşme kavramını kesinlikle reddetmektedir.212 Fosil kayıtlarında, Darwinizm'e göre yaşamış olması gereken sayısız "ara tür"e ait hiçbir belirti yoktur. Bu fosillerin ileride bulunabileceğini düşünen Darwin'in görüşünün yanlış olduğu kesinlikle anlaşılmıştır. Evrimciler günümüzde "türleşme fosil kayıtlarında görülemeyecek kadar hızlıdır" şeklinde bir bahane ileri sürmekte; daha doğrusu böyle bir avuntunun arkasına saklanmaktadırlar.

İngiliz biyologlar Paul Pearson ve Katherine Harcourt-Brown, türleşmenin fosil kayıtlarında görülmediğini üstü kapalı olarak şöyle ifade ederler:

"Türleşmeyi, biyolojik anlamda, fosil kayıtlarında teşhis etmek oldukça güçtür... Fosil kayıtları türleşme işlemlerine dair anlayışımıza az miktarda katkıda bulunmaktadır." 213

Kısacası, türlerin kökeni, tür oluşumu ve hayatın çeşitliliği gibi konular, evrim teorisinin iddia ettiği gibi doğal süreçler ve rastlantısal etkilerle açıklanamaz. Dahası, bilimsel bulgular Darwinizm'in

bilim dışı ve gerçek dışı bir teori olduğunu kanıtlamaktadır. Günümüzde pek çok bilim adamı bunun bilincindedir. Ancak bilim dünyasından dışlanmak korkusuyla, az sayıda biyolog görüşlerini açıkça dile getirmektedir. Bunlardan biri Massachusetts Üniversitesi'nden tanınmış bir profesör olan Lynn Margulis'tir. Margulis Darwinizm'in konuya ilişkin iddialarının "tamamen yanlış" olduğunu belirtmektedir. Margulis'in bu konudaki görüşlerine Kevin Kelly'nin *Out of Control: The New Biology of Machines (Kontrol Dışı: Makinaların Yeni Biyolojisi)* isimli kitabında şöyle yer verilmiştir:

"Açık sözlü Biyolog Lynn Margulis, son hedefi olan Darwinist evrim dogması hakkında şunları söyledi: "Tamamen yanlış. Pasteur'den önce bulaşıcı hastalık tedavisinin yanlış olduğu gibi yanlış. Frenolojinin (Bir kişinin karakter ve zekasının kafatası yapısından anlaşılacağına dair geçersizliği kanıtlanmış bir teori) yanlış olduğu gibi yanlış. Her temel ilkesi yanlış." Margulis yeni türlerin, aşamalı, bağımsız ve tesadüfi varyasyonların kesintisiz sıralanmasının sonucunda oluştuğuna inanan asırlık Darwinizm teorisinin çağdaş kurgusunun hatalarını ortaya koymaktadır. Margulis, Darwinist teori cephesine meydan okurken yalnız değil, ancak bu kadar açık konuşan az sayıda kişi var." 214

Minnesota Üniversitesi Ekoloji, Evrim ve Davranış Bölümü Profesörü David Tilman'ın, 11 Mayıs 2000 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan şu sözü konuyu evrimciler açısından çok iyi özetlemektedir: "*Dünyadaki muazzam tür çeşitliliğinin varlığı bir sır olarak kalmaktadır.*" 215

Sonuç olarak, türlerin kökeni ve çeşitliliği evrimciler için hala cevapsızdır. Evrimciler eğer bunun cevabını bulmak istiyorlarsa, Darwinist aldatmaca ve safsatalara inanmaktan vazgeçmek ve şu gerçeği kabul etmek zorundadırlar: Her canlı türünü zengin bir varyasyon potansiyeli ile yaratan, sonsuz güç, bilgi ve akıl sahibi olan Allah'tır.

Yaratmak yalnızca Allah'a mahsustur. Bu gerçeği inkar edenlerin, ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, elde edeceklerinin sadece hüsran olacağı bir ayette şöyle ifade edilir:

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için biraraya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. (Hac Suresi, 73)

4. BÖLÜM:
GALAPAGOS İSPİNOZLARININ GERÇEK HİKAYESİ

Charles Darwin'in hayatını anlatan veya evrim teorisinin tarihi gelişimini konu alan kitaplara bakıldığında, Büyük Okyanus'taki Galapagos Adaları'na özel bir önem verildiği görülür. Hatta bazı biyoloji ders kitaplarında bile bu adalardan bahsedilir. Bunun nedeni, Galapagos'un, teorisini tasarlama aşamasında Darwin'e ilham kaynağı olmasıdır. Söz konusu adalar, evrimciler tarafından, evrim teorisinin temelinin atıldığı yer ve "Darwin'in laboratuvarı" olarak tanıtılır. 20. yüzyıldaki yoğun Darwinist propagandanın sonucunda, bu adalar yaygın bir ün kazanmıştır.

Galapagos Adaları Güney Amerika kıtasının batısındaki Ekvador sahillerinin 1000 kilometre kadar açığında yer alır; birbirlerine yakın mesafedeki büyüklü küçüklü adalardan oluşur. Bu adaların tümü volkanik kökenlidir; birkaç milyon yıl önce, yanardağ püskürmeleri sırasında yeryüzüne çıkan lav ve magmadan meydana gelmiştir.

Darwin, H.M.S. Beagle adlı keşif gemisi ile beş yıl süren gezisi sırasında, 1835 yılında Galapagos'ta konaklamış ve birkaç hafta boyunca çeşitli gözlemler yapmıştır. Ana karadan bir hayli uzaktaki bu adaların zengin bitki örtüsü ve hayvan çeşitliliği Darwin'i etkilemiştir.

Galapagos çok sayıda farklı bitki ve hayvan türünü bir arada barındıran bir bölgedir. Burada çeşitli tropikal ağaç, bitki ve çiçekler bulunmakta; ispinozlar, flamingolar, penguenler, dev kaplumbağalar, iguanalar, ayıbalıkları, kelebekler, böcekler, 100'e yakın kuş türü, çeşitli sürüngen ve memeliler yaşamaktadır. Bu adalarda yaşayan bitkilerin %42'si, kara kuşlarının %75'i, sürüngenlerin %91'i ve memelilerin tümü Galapagos'a özgüdür; dünyanın başka hiçbir bölgesinde doğal olarak yaşamamaktadır.216

Galapagos'u Darwinizm'in başlıca sembollerinden biri haline getiren ise, buraya özgü ispinoz kuşları olmuştur. Galapagos Adaları'nda 13 ispinoz kuşu türü, Galapagos'un yaklaşık 600 kilometre kuzeydoğusundaki Cocos Adası'nda da 1 ispinoz türü yaşamaktadır. Toplam bu 14 ispinoz türü, bilimsel literatürde Galapagos ispinozları veya "Darwin ispinozları" şeklinde adlandırılır. Galapagos ispinozları 7 ile 15 santimetre arasındaki çeşitli uzunluklarda, genellikle koyu ve mat renkli tüylere sahip, oldukça uysal ve kısa mesafeli uçuşlar yapan kuşlardır. Her ne kadar 14 ayrı tür olarak sınıflandırılsalar da birbirlerine çok benzerler; benzer vücut şekline, renklere ve alışkanlıklara sahiptirler. Kuş uzmanları özellikle gaga şekli, gaga büyüklüğü ve vücut büyüklüğüne bakarak bunları ayırt ederler.

Söz konusu kuşların Darwin'i derinden etkilediği, bazı biyoloji ders kitaplarında şöyle dile getirilir:

"İspinozlar, doğal seleksiyon yoluyla evrim teorisini geliştiren Darwin'e yol göstermede büyük bir rol oynadı." 217

"13 ispinoz türünün gagaları ve gıda kaynakları arasındaki uygunluk, evrimin onları şekillendirdiğini Darwin'e derhal telkin etti." 218

"Darwin bu ispinozlar arasındaki gaga büyüklüğü ve beslenme alışkanlıkları farklılıklarını, atalarının Galapagos Adaları'na göç etmesinden sonra meydana gelen evrime dayandırdı." 219

Darwin'den bu yana evrimciler, günümüzdeki Galapagos ispinozlarının geçmişte Güney Amerika'dan gelen bir türden evrimleştiğini iddia ederler. Bu kuşları her fırsatta "doğal seleksiyon yoluyla evrimleşmenin bir örneği" olarak kullanır, evrimin en çok tanınan "delil"lerinden biri olarak sunarlar. Dahası, South Carolina Üniversitesi'nden Timothy Mousseau ve Nebraska Üniversitesi'nden Alexander Olvido'nun belirttiği gibi, bu ispinozları, biyoçeşitliliğin evrimsel gelişiminin bir kanıtı olarak kullanırlar.220

Evrimciler tek bir türün değişik ortamlara yerleşmesi sonucunda çeşitli formların ortaya çıkması sürecini "uyumsal açılım" veya "uyumsal dallanma" şeklinde adlandırırlar. "Galapagos adalarında yaşayan ispinozların evrimleşmesi" hikayesini bunun klasik örneklerinden birisi olarak tanıtır; hatta daha da ileri giderek söz konusu vakanın günümüzde gözlenebilir olduğunu iddia ederler.

Kitaplarında evrim teorisine geniş yer ayıran Hacettepe Üniversitesi Profesörü Ali Demirsoy, Galapagos ispinozlarının "açılan evrim"in ya da diğer adıyla "uyumsal açılım"ın "iyi bir örneği" olduğunu şöyle ifade eder:

"Uyumsal açılımı daha küçük ölçüde, Galapagos takım adalarında yaşayan ve evrimsel açılıma her zaman iyi bir örnek olarak verilen, ispinoz kuşlarında görmek mümkündür. Bu kuşların bir kısmı topraküstü kuşudur, tahıl ve tohumla; bazıları ağaçta yaşar, böceklerle; bazıları kaktüslerde yaşar, onların tohumlarıyla beslenir. Aynı kökten gelen bu kuşlar, gaga büyüklüğü ve şekli bakımından, dikkati çekecek ölçüde uyumsal açılım gösterir." 221

Life Sciences Ansiklopedisi'ne göre ise, Darwin ispinozları, "uyumsal açılımın ve faaliyet halindeki evrimin en önemli örneğidir".222

Bu bölümde, Darwin'in ve takipçilerinin Galapagos ispinozlarına ilişkin yanılgıları ele alınacak; bu kuşların evrim teorisine delil olacak hiçbir yönünün olmadığı bilimsel verilerle ortaya konacaktır.

Öncelikle, bu kuşların bilimsel literatürdeki sınıflandırılmasına kısaca değinmek yerinde olacaktır.

Galapagos İspinozlarının Sınıflandırılması

Galapagos ispinozları, yapısal (morfolojik), davranışsal ve ekolojik verilere göre, 14 ayrı tür olarak sınıflandırılır. Bunlardan altısı, yerdeki tohumlarla beslendikleri için "yer ispinozları" şeklinde isimlendirilir. Yer ispinozlarının üç türü vücut ve gaga büyüklüğü göz önünde bulundurularak, büyük yer ispinozu (*Geospiza magnirostris*), orta yer ispinozu (*Geospiza fortis*) ve küçük yer ispinozu (*Geospiza fuliginosa*) olarak adlandırılır. Diğer yer ispinozu türleri de şunlardır: Daha uzun gagalara sahip olan ve tohumlara ek olarak kaktüs çiçekleri ve meyve özü de yiyen büyük kaktüs yer ispinozu (*Geospiza conirostris*) ve küçük kaktüs yer ispinozu (*Geospiza scandens*); tohumların yanı sıra diğer hayvanların yumurtaları ve kanı ile beslenen sivri gagalı yer ispinozu (*Geospiza difficilis*).

Galapagos'taki altı ispinoz türü ise "ağaç ispinozları"dır. Vejetaryen ispinoz (*Platyspiza crassirostris*) hariç bunların tümü böceklerle karınlarını doyururlar. Ağaçkakan ispinozu (*Cactospiza*

pallida) gagasında tuttuğu kaktüs dikenini kullanarak böcekleri gizlendikleri yerlerden dışarı çıkarır. Mangrov ispinozu (*Cactospiza heliobates*) bataklıklardaki böcekleri yakalamak için kalın ve düz gagasını kullanır. Ağaç ispinozlarının diğer üç türü, büyük ağaç ispinozu (*Camarhynchus psittacula*), orta ağaç ispinozu (*Camarhynchus pauper*) ve küçük ağaç ispinozu (*Camarhynchus parvulus*) şeklinde adlandırılır. Vejetaryen ispinoz kalın, kısa ve hafif kavisli gagası ile yaprak, tomurcuk, meyve ve çiçek yer.

Çalıbülbülü ispinozu (*Certhidea olivacea*) küçük ve ince gagalıdır; avladığı böceklerle beslenir. Cocos ispinozu (*Pinaroloxias inornata*) ise Galapagos Adaları'nın dışında yaşayan tek türdür; bu türün başlıca besin kaynağı yerdeki ve ağaçlardaki böceklerdir.

Burada önemli olan, her bir ispinoz türünün beslenme ihtiyacını tam olarak karşılayacak gaga yapısıyla donatılmış olmasıdır. Galapagos ispinozlarının gagaları farklı işler için özel olarak tasarlanmış pense ve kerpetenlere benzetilebilir.

Darwin İspinozları Efsanesinin Çıkışı

Aslında Galapagos'ta yaşayan ispinozlara Darwin'in adının verilmesi oldukça şaşırtıcıdır. Çünkü bunları ilk fark eden kişi Charles Darwin değildir; ondan çok önceleri de bu kuşlar bilinmektedir. Bu adalardaki dev kaplumbağaları avlamak için gelenler burada ispinozların da yaşadığından bahsetmişlerdir. Örneğin, kaptan James Colnett 1798'de bu canlılardan söz etmiştir.223 Dahası çoğu insanın zannettiğinin aksine, Darwin'in, Galapagos'ta bulunduğu sırada ispinozlara ilişkin gözlemleri oldukça yüzeyseldir. Gezi notlarının sadece bir yerinde ispinozların adını geçirmesi ve ünlü kitabı *Türlerin Kökeni*'nde bu hayvanlardan hiç bahsetmemesi bu gerçeğin bir göstergesidir.224

Gerçekten de Darwin gezisinden çok sonra ispinozlara önem vermişti. Galapagos'tayken bu canlıları ilgiye çok değer bulmamış; 13 türden 9'unun örneklerini toplamakla yetinmişti. Bunlardan sadece altısını ispinoz, diğerlerini ise çeşitli kuşlar olarak tanımlamış; diğer bir deyişle ispinoz türlerini tam anlamıyla ayıramamıştı. Ayrıca gaga şekli ve beslenme alışkanlıkları arasındaki bağlantıyı kuramamış; hangi kuş örneğinin hangi adaya özgü olduğunu bile not etmemişti. Illinois Üniversitesi'nden Michaela Hau ve Martin Wikelski'nin ifade ettikleri gibi, *"Darwin Galapagos takımadaları ziyareti sırasında, bu ihmal yüzünden ispinozların daha sonra geliştirdiği teori için potansiyel öneminin farkına varmadı."* 225

İngiltere'nin tanınmış kuş uzmanı John Gould, Darwin'in topladığı ispinoz örneklerini 1837'de detaylı olarak inceledi. Gould'un vardığı sonuç, bu kuşların tamamen Galapagos'a özgü olduğu ve Darwin'in kayıtlarının çoğunun yanlış olduğuydu. Beagle'daki mürettebatın yakaladığı ispinozlar ve tuttukları düzenli kayıtların incelenmesi, Darwin'in hatalarını gün ışığına çıkardı.226

Bilim tarihçisi Frank Sulloway ise, bu kuşların beslenme alışkanlıkları ve coğrafi dağılımı hakkında, Darwin'in sadece sınırlı ve büyük ölçüde yanlış bir düşünceye sahip olduğunu açıkladı.227 Galapagos ispinozlarının Darwin'i evrimin bir kanıtı olarak etkilediği iddiasına ilişkin, Sulloway şunu ifade etti: *"Hiçbir şey doğruluktan (bundan) daha uzak olamaz."* 228

Kısacası Darwin, gezisinden uzun yıllar sonra ispinozların evrimin bir örneği olabileceği sonucuna ulaşmıştı. Bunu yaparken de eksik ve hatalı verilere dayanmıştı.

Bu noktada şu gerçeği de belirtmek yerinde olacaktır. Galapagos ispinozlarını efsaneleştiren gerçekte Darwin değil, 20. yüzyıl evrimcileridir. "Darwin ispinozları" kavramını ilk defa 1936'da Percy Lowe kullanmıştır. Bunu yaygınlaştıran ise kuşbilimci David Lack olmuştur. Lack'ın 1947 tarihli *Darwin İspinozları* adlı kitabı, bu alandaki evrimci propagandanın bayraktarlığını yapmıştır.229 Neo-Darwinizm'in bu iddiaları desteklemesiyle de Darwin ispinozları herkesin tanıdığı bir hikaye haline gelmiş; ispinozlar, evrimci biyologlar tarafından en çok incelenen kuş familyası olmuştur.230

Darwin'den Sonraki Araştırmalar

Daha 19. yüzyılın sonunda Galapagos Adaları ziyaretçi akınına uğramaya başlamıştı. Çoğunluğunu Amerikalıların oluşturduğu gezgin ve araştırmacılar buradan binlerce kuş numunesi topladılar. Örneğin, 1905-1906 yıllarında sadece Kaliforniya Bilimler Akademisi yaklaşık beş bin ispinozu koleksiyonuna kattı.231 Kısa bir süre içinde Galapagos ispinozları birçok müzenin koleksiyonunda yerlerini aldılar. Elbette bu ziyaretler sebepsiz değildi. Amaç, Darwin'in yarım bıraktığı işi tamamlamak ve geçerli bir delil bularak evrimi içine düştüğü çaresizlikten kurtarmaktı.

Geçtiğimiz yüzyıl içinde Galapagos ispinozları üzerine yapılan evrimci araştırmaların önemli bir nedeni daha vardı. Darwin *Türlerin Kökeni*'nde, doğal seleksiyon yoluyla yeni türlerin ortaya çıkışının çok ağır işleyen bir süreç olduğunu; dolayısıyla bunun gözlemlenemeyeceğini ancak çıkarım yapılarak anlaşılabileceğini yazmıştı. Bu durum ise gelişen bilim standartlarınca kabul edilebilir bir şey değildi. Neo-Darwinistler evrimin bilimsel olduğu iddialarını sürdürebilmek için yeni "delil" arayışları içine girdiler. İşte bu noktada Galapagos ispinozları hikayesi onlara kurtarıcı gibi göründü.

Böylece bu kuşlar kapsamlı araştırmaların odak noktası oldular. Çeşitli evrimciler gözlemlerine dayanarak açıklamalar yaptılar. David Lack, Nisan 1953 tarihli *Scientific American* dergisindeki makalesinde, Galapagos'taki kuşların evriminin yakın geçmişte gerçekleştiğini, hatta türler arasındaki ayırımların kanıtının hala görülebildiğini, dolayısıyla Galapagos'un müstesna bir yer olduğunu iddia etti.232 Bir başka evrimci, Peter Grant ise, Galapagos ispinozlarının evriminin halen devam ettiğini öne sürdü.233

Söz konusu ispinozlar hakkındaki makale ve yazıların çoğunda Peter ve Rosemary Grant isimlerine rastlamak mümkündür. Bu iki araştırmacı "evrimin ispinozlar üzerindeki etkilerini" görmek amacıyla ilk defa 1973 yılında Galapagos Adaları'na gitmiş ve günümüze kadar çok detaylı gözlem ve araştırmalar yapmışlardır. Bu nedenle "Darwin ispinozları uzmanları" olarak anılırlar.234

Peter Grant ve eşi Galapagos'da

Şu anda çalışmalarını Princeton Üniversitesi Ekoloji ve Evrimsel Biyoloji Bölümü'nde sürdüren Peter Grant ve eşi, Galapagos'taki minik adalardan biri olan Daphne Major'da yıllarca kaldılar; "orta yer ispinozu" olarak adlandırılan türün bireylerini incelediler. Ağların yardımıyla yakaladıkları kuşların gaga, kanat ve vücut ölçülerini kayda geçirdiler ve her birini özel bantlar ile işaretledikten

sonra serbest bıraktılar. 1977'de adadaki kuşların yarısından çoğunu, 1980'de ise hemen hemen tamamını işaretlemiş durumdaydılar.

Bu şekilde, nesilden nesile yaklaşık yirmi bin ispinozu düzenli olarak takip ettiler. Bu adada insanların ve yırtıcı hayvanların bulunmaması ve söz konusu ispinozların evcil denebilecek kadar uysal olmaları işlerini kısmen kolaylaştırdı. Bunlara ek olarak, Profesör Grant ve eşi adaya düşen yağış miktarını da sürekli olarak ölçtüler.

Galapagos ispinozlarına ilişkin araştırmaların büyük bir bölümü laboratuvarda değil, kuşların doğal yaşam ortamlarında yapıldı. Peter-Rosemary Grant ve yardımcıları kuşları çeşitli iklim koşullarında gözlediler ve sözde evrimin kuşlar üzerindeki etkilerini tespit etmeye çalıştılar. Dikkat edin, bu çalışmalarda görev alan bütün araştırmacılar hayatın ve canlıların, evrimin bir sonucu olduğuna inanmış kişilerdi ve sıkı sıkıya bağlı oldukları bu inancı gözlemleri ile delillendirmek için yola çıkmışlardı.

Bu noktada Galapagos'taki iklim şartlarından kısaca bahsetmek uygun olacaktır. Bu adalarda genellikle Ocak'tan Mayıs'a kadar sıcak ve yağmurlu bir mevsim yaşanır; diğer aylarda ise daha serin ve daha kuru bir mevsim hüküm sürer. Bununla birlikte sıcak ve yağmur mevsiminin başlangıcı ile toplam yağış miktarı seneden seneye büyük farklılıklar gösterebilir. Ayrıca bölgede 2 ile 11 yıl arasında düzensiz aralıklarda, değişik şiddetlerde meydana gelen ve "El Niño" olarak adlandırılan atmosferik olay da iklim dengelerini değiştirir. El Niño döneminde Galapagos'a aşırı derecede yağmur yağar; bunu takip eden seneler ise çoğunlukla yağışsız ve kurak geçer.

Yağış miktarı, tohumlarla beslenen yer ispinozları açısından hayati bir önem taşır. Bol yağış alan senelerde, yer ispinozları gelişmek ve üremek için gereksinim duydukları tohumları rahatlıkla temin edebilirler. Ancak kurak yıllarda adadaki bitkilerin ürettiği tohum miktarı sınırlı ve yetersiz kalabilir; bunun sonucunda da bazı ispinozlar ölürler.

Grant ve çalışma arkadaşları 1976'da Daphne Major Adası'nın normal, 1977'de ise bunun sadece beşte biri oranında yağış aldığını ölçtüler. 1976'nın ortasından Ocak 1978'de yağışlar tekrar başlayana kadar geçen 18 aylık kurak dönemde, adadaki tohumların büyük ölçüde azaldığını ve pek çok yer ispinozunun ortadan kaybolduğunu fark ettiler. Öyle ki yer ispinozu popülasyonu bir önceki senenin %15'i oranına düşmüştü. Yok olan kuşların büyük bölümünün öldüğünü, az bir kısmının ise göç ettiğini varsaydılar.

Grant ve ekibi önemli bir gözlem daha yaptılar. Kuraklığın ardından hayatta kalan ispinozların normalden biraz daha büyük vücutlara ve biraz daha geniş gagalara sahip olduklarını kaydettiler. Adadaki yer ispinozlarının 1977'deki ortalama gaga derinliği 1976'daki ortalamaya göre yaklaşık yarım milimetre, yani %5 daha büyüktü. (Gaga derinliği, gaganın gövdeye birleştiği noktada gaganın en üstü ile en altı arasındaki mesafedir.) Adı geçen araştırmacılar buradan hareketle, doğal seleksiyonun yalnızca küçük tohumlarla beslenen ispinozları ayıkladığını; büyük ve sert tohumların kabuklarını kırarak açabilen büyük gagalı ispinozların ise hayatta kaldığını öne sürdüler.

Peter Grant, Ekim 1991 tarihli *Scientific American* dergisindeki makalesinde, söz konusu araştırmanın evrimin doğrudan doğruya bir kanıtı olduğunu ilan etti. Grant'a göre, orta yer ispinozunu büyük yer ispinozuna dönüştürmek için 20 seleksiyon vakası yeterliydi; kuraklığın on yılda bir

gerçekleştiği varsayılırsa da, bu dönüşüm 200 yıl gibi çok kısa bir sürede meydana gelebilirdi. Tahminine hata payını da ekleyerek bunun 2000 yıl da sürebileceğini, ancak kuşların adalarda olduğu süre göz önüne alınırsa bu rakamın bile çok kısa olduğunu savundu. Doğal seleksiyonun orta yer ispinozunu kaktüs yer ispinozuna dönüştürmek için ise, daha uzun zamana ihtiyaç duyacağını öne sürdü.235 Grant sonraki makalelerinde de iddialarını yineledi; ispinozların, Darwinizm'i doğruladığına ve doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğinin bir kanıtı olduğuna dair iddialarını ısrarla sürdürdü.236

Bu açıklamalar, evrimci çevrelerde bir kurtuluş olarak görüldü; deney ve gözlemler karşısında daima başarısızlığa uğrayan doğal seleksiyonla evrimleşme teorisinin delili olarak sunuldu. Grant'lerin araştırmaları, Jonathan Weiner'in *İspinozun Gagası* adlı Pulitzer ödülü alan kitabının teması oldu. Weiner, 1994 baskılı kitabında, gagadaki bu değişimi "*Darwinci sürecin gücünün şimdiye kadar en iyi ve en ayrıntılı kanıtı*" olarak tanıttı.237 Yine Weiner'e göre, ispinozun gagası "*evrimin bir ikonu*"ydu.238 Bu kitap ile birlikte Peter ve Rosemary Grant, Darwinizm'in birer kahramanı haline geldiler.

Profesör Grant ve ekibinin Galapagos Adaları'ndaki çalışmalarına büyük emek verdikleri bir gerçektir. Ne var ki saha çalışmalarındaki özen ve titizliği, sonuçları değerlendirme aşamasında göstermemişlerdir. Bulguları bilime göre değil de, evrimci önkabullere göre yorumlamaya kalkıştıkları için de büyük hataya düşmüşlerdir.

Şimdi Grant başta olmak üzere evrimcilerin konuya ilişkin yanılgılarını ele alalım.

Gagadaki Değişim Yanılgısı

Daha önce de belirttiğimiz gibi, El Niño özellikle Kuzey ve Güney Amerika'nın batı bölgelerinde her birkaç yılda bir etkili olur ve bu dönemlerde Galapagos Adaları'na büyük miktarda yağış düşer. Bu durum adalardaki bitkilerin gelişimine ve bol tohum meydana getirmesine yol açar. Böylece yer ispinozları ihtiyaç duydukları tohumları kolaylıkla temin ederler. İspinozlar böyle yağışlı dönemlerde sayıca çoğalırlar.

Grant ve çalışma arkadaşları 1982-1983'te buna benzer bir duruma şahit olmuşlardır. Yağışlarla birlikte tohumlar bollaşmış ve yer ispinozlarının gaga büyüklüğü ortalaması 1977 kuraklığı öncesindeki değere geri dönmüştür. Bu durum, gaga büyüklüğünün düzenli bir artış göstereceği beklentisi içinde olan evrimci araştırmacıları şaşırtmıştır.

Galapagos ispinozlarının gaga büyüklüğü ortalamasındaki değişim şundan ibarettir: Tohumların az olduğu kuraklık yıllarında, normalden biraz daha büyük gaga ölçüsüne sahip kuşlar, daha güçlü gagalarıyla kalan sert ve büyük tohumları açabilmektedir. İspinoz popülasyonu içindeki küçük gagalı ve güçsüz bireyler, çevre şartlarına uyum sağlayamadığı için ölmekte; böylelikle gaga büyüklüğü ortalaması artmaktadır. Küçük ve yumuşak tohumların bol olduğu yağışlı dönemlerde ise bu durum tersine dönmektedir; bu kez daha küçük gagalara sahip olan yer ispinozları ortama daha iyi uyum sağlamakta ve sayıca çoğalmaktadır; böylece gaga büyüklüğü ortalaması normale geri dönmektedir.

Nitekim Peter Grant ve öğrencisi Lisle Gibbs, *Nature* dergisinde 1987 yılında yayımlanan makalelerinde bu durumu itiraf etmişlerdir.239

Kısacası, bulgular evrimsel değişim diye bir şeyin olmadığını açıkça göstermektedir. Gaga büyüklüğü ortalaması mevsimlere göre sabit bir değerin etrafında bazen biraz artmakta, bazen de biraz azalmakta, diğer bir deyişle dalgalanmaktadır. Sonuç olarak ortada net bir değişim söz konusu değildir.

Bu gerçeği fark eden Peter Grant, *"doğal seleksiyona maruz kalan popülasyonun (duvar saati sarkacı gibi) ileri ve geri salınım yaptığını"* ifade etmiştir.240 Bazı evrimci araştırmacılar da doğal seleksiyonun birbirine zıt iki yönde de hareket ettiğini dile getirmektedirler.241

Herkes bilir ki bir duvar saati sarkacı ne kadar uzun süre salınım yaparsa yapsın, yine de net bir ilerleme kaydedemez. Bu saatin sarkacını milyonlarca sene mükemmel bir şekilde çalıştırsanız bile durum değişmeyecektir.

South Carolina Üniversitesi'nden Astronomi ve Fizik Profesörü Danny Faulkner, ispinoz gagalarındaki dalgalanmanın evrimin bir delili olamayacağını şöyle ifade eder:

"Eğer bir yönde mikro evrim varsaymışsanız ve daha sonra durum tam tamına başladığı eski haline geri dönerse, bu evrim değildir, olamaz." 242

İşte Galapagos ispinozları gaga ortalamasının besin kaynaklarına göre azalması veya artmasının, bundan hiçbir farkı yoktur. Evrimci araştırmacıların ispinoz gagalarındaki dalgalanmadan yola çıkarak evrim teorisine bir kanıt bulduklarını sanmaları tamamen ideolojiktir.

İspinozların Evrimi Aldatmacası

Grant ve ekibinin Galapagos'ta gözlemlediğini bir kez daha hatırlatalım: 1970'li yıllardan 1990'lara kadar binlerce orta yer ispinozunun (*Geospiza fortis*) incelenmesi sonucunda, gaga büyüklüğünde net bir artış veya azalış eğilimi yoktur. Dahası, hiçbir yeni tür veya özellik oluşmamış, belirli bir yönde net bir değişim olmamıştır. İşte gözlemlenen bundan ibarettir. Objektif bir bilim adamına düşen görev, spekülasyon veya çarpıtma yapmadan bu gerçeği aktarmaktır. Bir olguyu sadece evrime delil üretmek uğruna abartmak veya gerçek anlamından saptırmak kabul edilemez. Ne var ki Profesör Grant bulgularıyla taban tabana zıt bir yorum yapmış; gözlemlemediği bir olguyu, bir ispinoz türünün 200 ile 2000 sene gibi kısa bir sürede başka bir türe dönüşebileceğini iddia etmiş ve böylelikle çalışmasına büyük bir gölge düşürmüştür. California Üniversitesi'nden biyolog Dr. Jonathan Wells'in ifadesiyle bu, "*delili abartmaktır*".243

Wells, Darwinistlerin böyle yöntemlere sık sık başvurduğunu belirtir ve örnek olarak Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi'nin yayımladığı bir kitapçıktaki ifadelere yer vererek şu yorumu yapar:

"Ulusal Akademi tarafından yayımlanan bir 1999 kitapçığı Darwin ispinozlarını, türlerin kökeninin "özellikle ikna edici bir örneği" olarak tanımlar. Kitapçık Grant'ler ve çalışma arkadaşlarının şunu gösterdiğini açıklayarak devam eder: "Adalardaki tek bir yıl kuraklık ispinozlarda evrimsel değişimleri harekete geçirebilir. Eğer kuraklıklar adalarda her on yılda bir meydana gelirse, yeni bir ispinoz türü yaklaşık 200 yılda ortaya çıkabilir." İşte bu kadar. Kuraklıktan sonra seleksiyonun tersine döndüğünden, uzun dönemde hiçbir evrimsel değişim meydana getirmediğinden bahsederek okuyucunun kafasını karıştırmaktan ziyade, kitapçık bu gerçeği açıkça

atlıyor. 1998'de bir hisse senedinin değerinin %5 arttığı için hisse senedinin yirmi yılda iki katına çıkabileceğini iddia eden, ancak 1999'da %5 değer kaybettiğinden bahsetmeyen bir borsacı gibi, kitapçık kanıtın çok önemli bir bölümünü gizleyerek halkı aldatmaktadır." 244

Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi gibi saygın ve güvenilir bilinen bir kurumun, ispinozlardan doğal seleksiyon ve evrime delil çıkarma girişiminde kullandığı aldatmaca hayret vericidir. Berkeley Üniversitesi Profesörü Phillip Johnson, konuyla ilgili olarak *Wall Street Journal'*daki makalesinde şunu dile getirmiştir:

"Önde gelen bilim adamlarımız bir borsacıyı hapishaneye düşürecek tarzdaki bir tahrife başvurmak zorunda kaldıklarında, onların zor durumda olduğunu anlarsınız." 245

Özetle "doğal seleksiyonla evrimin en etkileyici örneklerinden biri" olduğu iddia edilen Galapagos ispinozları hikayesi, açık bir aldatmacadır. Aynı zamanda evrimcilerin her türlü bilim dışı yönteme başvurduklarını gösteren yüzlerce örnekten biridir.

Uyumsal Açılım Yanılgısı

Her ne kadar Peter Grant ve ekibi evrime delil bulmak için yola çıksalar da, araştırmalarının sonuçları evrimin aleyhinde birçok delili ortaya çıkardı. Evrimciler Darwin'den bu yana Galapagos ispinozlarının "ayırıcı evrimin etkileyici bir kanıtı" olduğunu iddia ediyordu. Fakat son araştırmalar bunun doğru olmadığını; bu adalardaki ispinoz türlerinin birbirlerinden ayrılmadıklarını, tam tersine kaynaşarak tek bir tür olma eğilimi içinde olduklarını gösterdi.

Daphne Major adasında üç tür ispinoz yaşamaktadır. Orta yer ispinozları ve kaktüs ispinozları bu adanın daimi sakinleridir. Üçüncü bir tür olan küçük yer ispinozu, bu adayı zaman zaman ziyaret etmektedir. Grant ve arkadaşlarının gözlemlerine göre, orta yer ispinozu diğer iki tür ile bazen çiftleşmektedir; kaktüs ispinozları ve küçük yer ispinozları ise birbirleriyle çiftleşmemektedir. Burada dikkat çekici olan nokta şudur: Meydana gelen melezlerin hayatta kalma oranı "safkan" ispinozlara göre daha yüksektir ve melezler daha çok yavru yapmaktadır. Profesör Grant, bu bulgular ışığında söz konusu üç farklı ispinoz türünün zamanla kaynaşarak tek bir türün oluşabileceğini açıklamış246; bu sürecin yüz ile iki yüz yıl alabileceğini tahmin etmiştir.247

Bu durum, şüphesiz, Galapagos'ta yaşayan ispinozların uyumsal açılım ve açılan evrimin ürünü olduğunu öne süren Darwinizm ile çelişmektedir. Zira gözlemlenen, ortak bir atadan farklı kuş türlerinin ortaya çıkması değil, farklı kuş gruplarının birbirine benzer duruma gelmesidir.

Daphne Major'da yaşanan bu durum diğer adalar için de geçerlidir. Farklı türlere mensup ispinozlar kimi zaman aralarında çiftleşmekte ve melez yavrular dünyaya getirmektedirler.248 Bu olgu, ilk bakışta önemsiz gibi görünebilir; ancak Galapagos ispinozlarını 14 ayrı tür olarak sınıflandıran evrimciler açısından büyük bir rahatsızlık unsurudur.

Tür Oluşumu Yanılgısı

Aralarındaki benzerlik nedeniyle Galapagos ispinozlarını ayırt etmenin zor olduğu ve uzmanlık gerektirdiği, uzun süredir bilinmektedir. Kuş bilimciler bunu yazdıkları kitaplarda sık sık ifade etmişlerdir.249 Dolayısıyla, bu ispinozların 14 ayrı tür olarak gruplandırılması, bilim adamları arasında tartışma konusu olmuştur.

Bu noktada tür tanımını bir kere daha hatırlatmak yerinde olacaktır. Tür, doğada yalnız kendi aralarında çiftleşebilen, yapısal ve işlevsel özellikleri birbirine benzer bireylerden oluşan bir popülasyon olarak tanımlanır. Yani bir tür sadece kendi aralarında çiftleşen ve kendi popülasyonları dışındaki diğer canlılarla başarılı biçimde çiftleşemeyen bireylerden oluşur. Bu tanıma göre, Darwin ispinozlarını 14 ayrı tür olarak tanımlamak yanlış olacaktır; zira bunların önemli bir bölümünün aralarında çiftleşebildiği gözlemlenmiştir. Nitekim Profesör Grant, bunların 14 yerine 6 ayrı tür olarak kabul edilebileceğini; hatta yeni araştırmaların bu sayıyı daha da düşürebileceğini itiraf etmiştir.250

Galapagos ispinozlarının genetik incelemesi, Grant'in sözünü ettiği bu durumu şüpheye yer bırakmayacak şekilde göstermiştir. İspinozlar üzerinde yapılan çeşitli genetik araştırmalar, bu kuşların arasında genetik farklılık olmadığını kanıtlamıştır.251 Örneğin, 1999 yılında, Max Planck Enstitüsü ve Princeton Üniversitesi araştırmacılarının ortak çalışmalarında, Galapagos ispinozlarının geleneksel sınıflandırmasının moleküler seviyede görülmediği açıklanmıştır.252 *Life Sciences Ansiklopedisi* de aynı gerçeği şöyle ifade etmiştir: *"Darwin ispinoz türleri arasında kesin bir genetik bariyer olduğuna dair hiçbir kanıt yoktur."* 253

Sonuç olarak, Galapagos ispinozları gerçekte tek bir türün alt türleridir. Darwin'in Galapagos Adaları'nda gördüğü ve "evrim" sandığı olgu, gerçekte "varyasyon"dur. Söz konusu farklı görünümlere sahip ispinozlar, tek bir türün içindeki çeşitlenmeler ya da diğer bir deyişle varyasyonlardır. Yeni bir türün ortaya çıkması söz konusu değildir.

Burada dikkat çekici olan bir diğer nokta ise şudur: Evrimcilerin ispinozlar üzerinde ısrarla durmaları sebepsiz değildir; çünkü ispinozlar, kuş familyaları arasında en çok varyasyon gösteren gruplardan biridir.254 Bunun bir sonucu olarak da, varyasyondan evrime delil çıkarma girişimlerinde yaygın olarak kullanılmıştır.

Galapagos ispinozlarında görülen durumun tipik bir varyasyon vakası olduğunu göstermek için şöyle bir örnek verebiliriz: 1967 yılında, Büyük Okyanus'taki Laysan Adası'ndan hepsi aynı türe mensup 100 kadar ispinoz kuşu alınmış ve yaklaşık 500 kilometre uzaklıktaki Southeast Adası'na götürülmüştür. 20 yıl kadar sonra, 1980'li yıllarda yapılan gözlemlerde ise, kuşların gaga yapılarının ilk baştaki durumuna göre farklılık gösterdiği görülmüştür.255 Bu araştırma ispinozların geniş bir çeşitlenme gösterdiğinin örneklerinden biridir. *Not By Chance!* kitabının yazarı İsrailli biyofizikçi Dr. Lee Spetner de burada görülen durumun evrim olmadığını, varyasyon potansiyelinin ilk olarak taşınan 100 kuşta zaten var olduğunu belirtmektedir.256

Önceki bölümlerde de anlatıldığı gibi, varyasyon evrime delil oluşturmaz, çünkü varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz. Bir türe ait varyasyonların doğal seleksiyon tarafından seçilmesi de, evrimci biyologların "mikro evrim" adını verdikleri olgudur ve bir tür değişikliği sağlamadığı, yeni genetik bilgi üretmediği için evrim teorisine hiç bir kanıt sağlamaz. Galapagos ispinozları milyonlarca

yıl boyunca farklı eşleşmeler ile çiftleşseler ya da değişik iklimsel ortamlara maruz kalsalar, belki ortaya yeni varyasyonlar çıkabilecek, ancak ne olursa olsun yine de ispinoz olarak kalacaklardır.

Kısacası, Darwin ve takipçilerinin 150 yıldır "evrim delili" olarak gördüğü Galapagos ispinozlarındaki varyasyonların, gerçekte evrim teorisine delil oluşturan hiç bir yönü yoktur. Canlı türleri arasında aşılmaz "genetik duvarlar" vardır ve ispinoz gagalarındaki küçük dalgalanmalar, bu duvarların evrim ile aşılabileceğinin hiçbir şekilde delili değildir. Evrimciler Galapagos ispinozları hikayesinden medet ummak yerine, yepyeni bir türü tanımlayacak yepyeni bir bilginin nasıl ortaya çıkabileceği sorusuna cevap vermelidirler. Darwinizm'in işte bu soruya verecek akla ve bilime uygun bir yanıtı yoktur; evrim teorisini savunanlar da bu gerçeği aslında gayet iyi bilmektedirler.

Galapagos'un Düşündürdükleri

Harvard Üniversitesi'nden ünlü hayvan bilimci Louis Agassiz, 1872 yılında Galapagos'u ziyaret etmiş ve adadaki canlılar arasında yaşam mücadelesi diye bir şeyin söz konusu olmadığını, tümünün lütuf sahibi bir Yaratıcının işlediği bir hayat sürdürdüğünü ifade etmiştir.257 Gerçekten de Galapagos'taki uysal canlılar, doğanın bir "yaşam mücadelesi"nden ibaret olduğunu iddia eden Darwinistleri yalanlamaktadır. Döneminin en büyük biyologlarından biri olarak tanınan Profesör Agassiz, ölene kadar evrimin geçersizliğini anlatmış; hayatın gerçek kökeninin yaratılış olduğunu savunmuştur.258

Evrime ilişkin önyargı ve önkabullerini bir kenara bırakarak Galapagos'taki canlılara bakan herkes, Agassiz'in gözlemlerine hemen katılacaktır. Düşünün ki okyanusun ortasında, ana karadan bin kilometre uzaktaki bu küçük kara parçasında dünyanın hiçbir yerinde göremeyeceğiniz güzellikte, çeşitlilikte ve zenginlikte bitkiler ve hayvanlar var. Yemyeşil tropikal ağaç ve bitkiler, rengarenk ve göz alıcı kuşlar, çeşit çeşit canlılar, kusursuz tasarımlara ve eşsiz güzelliklere sahip canlılar... Elbette, normal bir anlayış ve bilgiye sahip olan her insan, renkler, canlılık ve çeşitlilik karşısında büyük hayranlık duyar ve dev okyanusun ortasındaki küçücük bir kara parçası üzerinde muhteşem bir yaratılış sergilendiği sonucuna ulaşır. Beklenen ve doğal olan budur. Şaşırtıcı olan ise, bunları gören Darwin ve takipçilerinin evrim gibi son derece akıl ve bilim dışı bir çıkarım yapmalarıdır. (Kaldı ki bir insanın tüm evrende var olan yaratılış delillerini görebilmesi için Galapagos adalarına gitmesine veya bu adaları konu alan bir doğa belgeseli seyretmesine de gerek yoktur. İnsan kendi bedeninden, başını hafifçe kaldırıp baktığı gökyüzüne kadar her yerde Allah'ın varlığının, gücünün, aklının ve ilminin sayısız delilini görebilir.)

Konumuz olan Galapagos ispinozlarına biraz daha yakından bakalım. Kanat geometrileri, yoğun bitki örtüsünde kısa uçuşlar, sıçrayışlar ve manevralar yapmaya en uygun biçimde tasarlanmıştır. Gaga yapıları, uçuş teknikleri, özel iskelet, solunum, sindirim ve diğer sistemleri, tüylerinin kompleks ve aerodinamik yapısı, yuva yapma teknikleri, duyu organları, avlanma ve beslenme yöntemleri, davranış biçimleri, üreme ve sosyal işlevler sırasında çıkardıkları sesler ve melodiler üzerine ciltler dolusu kitap yazılabilir. Galapagos ispinozlarının sahip olduğu bu özellikler birer tasarım harikasıdır. İspinoz

kuşunun tek bir hücresinde, hatta tek bir protein molekülünde bile Allah'ın varlığını kanıtlayan sayısız delil ve mucizevi özellik vardır.

Şüphesiz Allah tüm canlıları, sahip oldukları kusursuz özelliklerle birlikte yaratmıştır. Galapagos ispinozları da bu apaçık gerçeğin sayısız delillerinden biridir. Darwinistler bilmelidirler ki Galapagos ispinozları hikayesi ile sadece kendi kendilerini aldatmaktadırlar.

5. BÖLÜM:
SANAYİ DEVRİMİ KELEBEKLERİ
YANILGISI

Bilindiği gibi, Darwinizm'in temelini oluşturan ve evrimleşmeyi sağladığı öne sürülen iki mekanizmadan biri doğal seleksiyon kavramıdır. Doğal seleksiyonun sözde evrimleştirici gücünün en önemli "delil"lerinden biri ise, bir önceki bölümde incelediğimiz Galapagos efsanesinin yanısıra, Sanayi Devrimi döneminde İngiltere'deki *Biston betularia* türü kelebeklerin renklerinin koyulaşmasıdır.259 Evrimin birinci dereceden delili kabul edilen bu örnek, biyoloji ders kitaplarının ve evrimci kaynakların hemen hemen tamamında yer alır; çoğu zaman evrim teorisi denilince ilk akla gelen örnektir.

Sanayi Devrimi kelebekleri üzerine yaptığı araştırmalarla ünlenen İngiliz böcek bilimci Bernard Kettlewell, söz konusu örneği, *"herhangi bir organizmada şimdiye kadar somut olarak gözlemlenmiş en çarpıcı evrimsel değişim*" şeklinde tanımlar.260 İngiliz genetik uzmanı Philip MacDonald Sheppard ise, Sanayi Devrimi kelebekleri vakasının *"şimdiye kadar insanoğlu tarafından gözlemlenmiş ve kaydedilmiş en göz alıcı evrimsel değişim*" olduğunu belirtir.261 Tanınmış popülasyon genetiği uzmanı Sewall Wright da onun *"dikkat çekici evrimsel bir sürecin gerçekten gözlemlendiği en aşikar vaka"* olduğunu öne sürer.262

Evrim teorisinin ülkemizdeki önde gelen savunucularından Prof. Dr. Ali Demirsoy ise, bu örneğin doğal seleksiyonun "en çarpıcı örneği" olduğunu savunur.263 Profesör Demirsoy çeşitli kitaplarında yer verdiği Sanayi Devrimi kelebekleri vakasını şöyle anlatır:

"Bu konudaki en ilginç örnek, bir zamanlar İngiltere'de fabrika dumanlarının yoğun olarak bulunduğu bir bölgede yaşayan kelebeklerde (Biston betularia) meydana gelen evrimsel değişmedir. Sanayi Devriminden önce hemen hemen beyaz renkli olan bu kelebekler (o devirden kalma kolleksiyonlardan anlaşıldığı kadarıyla), ağaçların gövdelerine yapışmış beyaz likenler üzerinde yaşıyorlardı. Böylece avcıları tarafından görülmekten kurtulmuş oluyorlardı. Sanayi Devrimiyle birlikte, fabrika bacalarından çıkan siyah renkli kurum vs. bu likenleri koyulaştırınca, açık renkli kelebekler çok belirgin olarak görülür duruma geçmiştir. Bunların üzerinde beslenen avcılar, özellikle kuşlar, bunları kolayca avlamaya başlamıştır. Buna karşın Sanayi Devriminden önce de bu türün popülasyonunda çok az sayıda bulunan koyu renkli bireyler bu renk uyumundan büyük yarar sağlamıştır. Bir zaman sonra popülasyonun büyük bir kısmı koyu renkli kelebeklerden oluşmuştur." 264

Öncelikle "doğal seleksiyonun klasik bir örneği ve evrimsel biyolojinin muhtemelen en meşhur hikayesi" 265 ile ilgili evrimci iddiaları ele alalım.

Hikayenin Ortaya Çıkışı

18-19. yüzyıllarda İngiltere'de başlayan Sanayi Devrimi, insanlık tarihinin en önemli dönüm noktalarından biri oldu. Fabrikaların kurulması ve sanayi tesislerinin çoğalmasıyla, daha önce

yaşanmamış bir sorun olan hava kirliliği ortaya çıktı. Manchester, Birmingham ve Liverpool gibi İngiltere'nin başlıca endüstriyel merkezlerinde yoğun bir kirlilik gözlendi. Aynı zamanda bu şehirlerin çevresindeki ortamlarda yaşayan bazı bitki ve hayvanların renklerinde farklılıklar kaydedildi.

Lepidoptera (Kelebekler) takımının *Geometridae* (Mühendis kelebekleri) ailesine mensup *Biston betularia* türü kelebeklerdeki renk değişikliği de dikkat çekiciydi. Sanayi Devrimi öncesinde bu tür, büyük bir çoğunlukla üzerinde siyah noktalar olan açık gri renkli bireylerden oluşuyordu. (Bu nedenle "karabiberli kelebek" olarak da adlandırılır.) 1850'li yıllarda söz konusu türün koyu renkli bireyleri azınlıktaydı. Kimi araştırmacılara göre ilk koyu renkli form 1811'de, kimilerine göre ise 1848'de Manchester civarında yakalanmıştı.266 Bu türün açık renkli bireyleri "tipik", koyu renklileriyse "melanik" şeklinde adlandırıldı. Daha sonraki yıllardaki gözlemler ise, popülasyon içinde koyu renkli formların çoğunluğu oluşturduğunu ortaya koydu. Öyle ki yüz yıl sonra, 1950'lerde bu bölgedeki kelebeklerin %90'ı melanik yani koyu renkliydi. (Çevre kirliliğini önleyici yasaların yürürlüğe girmesinin ve kirliliğin azalmasının ardından bu durum tersine döndü. Açık renkli bireyler, Sanayi Devrimi öncesinde olduğu gibi, popülasyonun çoğunluğunu teşkil etmeye başladı.)

Açık renkli bireylerden meydana gelen bir canlı popülasyonunun zaman içinde koyu renkli bir hale dönüşmesi olgusu, endüstri melanizmi olarak bilinir. Çoğu gececi kelebeklerde olmak üzere yaklaşık 100 endüstri melanizmi örneği bilimsel literatürde yer alır.267 Kelebeklerin koyu renkli bir görünüm almalarına yol açan da melanin adlı bir proteindir. Aynı türe mensup iki kelebekten koyu renkli olan açık renkli olana kıyasla daha çok melanin üretir.268

Şunu da belirtmek gerekir ki kelebeklerdeki melanizme dair özellikle 19. yüzyıldan kalma istatistik veriler, yetersiz ve bugünün bilimsel standartlarına göre kusurludur. Bu konuda uzun yıllar araştırma yapan iki bilim adamı, William and Mary Üniversitesi'nden Bruce Grant ve Liverpool Üniversitesi'nden Sir Cyril Clarke söz konusu gerçeği şöyle ifade ederler:

"19. yüzyıl boyunca ve 20. yüzyılın ilk döneminde, birkaç kişi melanik oranların sayısal kayıtlarını tuttu; bu yüzden melanizmin artışı ve yayılışına ilişkin tablomuz üstünkörüdür." 269

Kelebeklerdeki renk değişimini ilk olarak İngiliz Biyolog James William Tutt, 19. yüzyılın sonunda, *İngiliz Kelebekleri* adlı kitabında inceledi.270 Tutt'a göre, temiz ormanlık alanlardaki ağaçların gövdelerini örten açık renkli likenler üzerine konan tipik kelebekler daha az fark ediliyor; dolayısıyla kuşlar tarafından avlanmaktan kurtulmuş oluyorlardı. (Likenler, alg ve mantarlardan oluşan simbiyotik bitki topluluğudur.) Sanayi Devriminin ardından (kurum ve asit yağmurunun neden olduğu) kirlilikle beraber likenler ölmüş ve yerlerini renkleri koyulaşmış ağaç gövdelerine bırakmışlardı; böylece melanik formlar daha iyi kamufle olmuşlardı. Tutt, kelebeklerle beslenen kuşların daha belirgin, daha görülür bir hal alan açık renkli kelebekleri kolaylıkla avladıklarını; melanik formların ise sayıca çoğaldığını ileri sürdü. Diğer bir deyişle, "ortam şartları ve kuşlardan kaynaklanan doğal seleksiyonun neden olduğu evrimleşme" ile söz konusu olayı açıklamaya çalıştı.

J.W. Tutt'un iddiası ilk bakışta akla yatkın görünse de o yıllarda genel bir kabul görmemişti. Bunun nedeni, geceleri uçan gündüzleri ise ağaçlarda dinlenen bu kelebeklerin özellikle kuşlar tarafından avlandığına dair kesin bir kanıt olmamasıydı. Bu durum, böcek bilimci ve kuş bilimcilerin bahsi geçen teoriye şüpheyle bakmalarına yol açmıştı.271

1920'li yıllarda, İngiliz Biyolog J.W. Heslop Harrison farklı bir teori geliştirdi. Bu teoriye göre hayvanlardaki melanizm, doğrudan doğruya havadaki kimyasal maddelerden kaynaklanıyordu. Harrison metalik tuz içeren yapraklarla beslediği çeşitli kelebek larvalarından melanik formlar ürettiğini açıkladı.272 Harrison'un iddiası, Darwinizm'e karşı bir "meydan okuma" olarak değerlendirildi273; ancak 1940'larda neo-Darwinizm'in doğuşuyla birlikte gözden düştü ve kelebeklerdeki melanizmin doğal seleksiyonun sonucu olduğu fikri geçerlilik kazandı.

Adı Sanayi Devrimi kelebekleri ile birlikte anılan araştırmacı ise, 1950'li yıllardaki çalışmalarıyla İngiliz böcek bilimci Bernard Kettlewell oldu. Oxford Üniversitesi'nden Kettlewell tarafından gerçekleştirilen bazı deneyler ve saha araştırmaları konuyu bilim dünyasının gündemine taşıdı. Tahmin edilebileceği gibi, Kettlewell evrimci bir araştırmacıydı ve evrime bir delil bulmak amacıyla yola çıkmıştı.

Prof. Kettlewell ilk deneyini bir kuşhanede yaptı. Kuşhaneye saldığı "karabiberli kelebekler"in öncelikle bir yere konduklarını, daha sonra ise kuşlar tarafından avlandıklarını dürbünle gözledi. Bu suretle kuşların dinlenme halindeki kelebekleri yakalayarak yediklerini tespit etti.274

İkinci deneyinde, Kettlewell, açık ve koyu renkli yüzlerce kelebeği işaretledi ve hava kirliliğinden etkilenmiş ormanlık bir arazide gündüz vaktinde salıverdi. Kelebeklerin ağaçların gövdelerine konuşlandıklarını, kuşların daha belirgin olan kelebekleri daha kolay avladıklarını belirledi. Aynı gece kurduğu tuzaklar kanalıyla serbest bıraktığı 447 melanik kelebekten 123'ünü, 137 açık renkli kelebekten ise 18'ini tekrar yakaladı. Yani, oran bakımından koyu renklilerin %27.5'ini, açık renklilerin ise %13'ünü ele geçirdi. Böylece Kettlewell, evrim teorisinin öngördüğü tezi, endüstri melanizminin ve kuşların kelebeklerde doğal seleksiyona neden olduğu tezini kanıtladığı sonucuna vardı.275

Kettlewell aynı deneyi, hava kirliliğinden etkilenmemiş bir ormanda da gerçekleştirdi. Hayvan davranışları alanındaki çalışmalarıyla tanınan Niko Tinbergen de ona eşlik etti ve ağaçlardaki kelebekleri avlayan kuşların filmlerini çekti. Bu sefer, açık renkli likenlerle kaplı ağaç gövdeleri üzerindeki koyu renkli melanik kelebekler daha kolay fark ediliyordu. Kirliliğin yoğun olduğu ormanda yaptığı deneyin tam tersi sonuçlarla karşılaştı. Açık renklilerin %12.5'ini, koyu renklilerinse %6.3'ünü tekrar yakaladı.276 Bernard Kettlewell tüm bu verilerin tezini delillendirmeye yeterli olduğunu düşündü ve çalışmalarının sonuçlarını heyecanla ilan etti.

Evrimci çevreler Kettlewell'in çalışmasına sahip çıkmakta gecikmediler. *Scientific American* dergisi söz konusu araştırmayı "Darwin'in Kayıp Delili" başlıklı bir makaleyle duyurdu.277 Konuya öylesine bir önem atfedildi ki kısa sürede evrimci literatürün temel örneklerinden biri haline geldi.

Sanayi Devrimi kelebekleri, aradan yarım yüzyıla yakın bir zaman geçmesine rağmen, halen Darwinizm'in bir numaralı kanıtı olarak tanıtılmaktadır. Kettlewell'in ardından birçok evrimci araştırmacı da deneyleri yinelemiştir. (Örneğin, 1966'da Clarke ve Sheppard278, 1972'de Bishop279, 1975'de Lees ve Creed280, 1975'de Bishop ve Cook281, 1977'de Steward282, 1980'de Murray ve ekibi283)

Oysa tüm bu hikaye geçersizdir. Aşağıdaki satırlarda söz konusu araştırmalardaki yanlışlıklarla birlikte, Sanayi Devrimi Kelebekleri hikayesinin neden evrim teorisine hiç bir şey kazandırmadığı gözler önüne serilecektir.

Sonraki Araştırmalar Kettlewell'in Tezini Doğrulamıyor

Profesör Kettlewell çalışmalarını Birmingham ve Dorset çevresinde gerçekleştirmişti. Çeşitli bilim adamları, sonraki yıllarda, İngiltere'nin farklı bölgelerinde benzer araştırmalar yaptılar. Bunlardan elde edilen bazı sonuçlar araştırmacıları şaşırttı. Çünkü umulanın aksine veriler de toplanmıştı. Örneğin, yoğun kirliliğin hakim olduğu Manchester yakınlarında açık renkli kelebeklerin tamamen yok olmaları bekleniyordu, ama böyle olmadı.284 Bu durum, Kettlewell'in tezinin dışında, kelebeklerde melanizme yol açan başka faktörlerin de olduğunun bir işaretiydi.

Başka bölgelerde yapılan incelemeler de Kettlewell'in açıklamalarıyla uyuşmuyordu. Liverpool Üniversitesi'nden Biyolog Jim Bishop, Galler'in kırsal ve temiz bölgelerinde koyu renkli kelebeklerin oranının beklenenden çok olduğunu fark etti; buna dayanarak "henüz bilinmeyen faktörler"in rol oynadığını açıkladı.285 Kettlewell ile de çalışmalar yapmış iki araştırmacı, David Lees ve Robert Creed ise kirliliğin çok az olduğu İngiltere'nin doğusundaki kırsal kesimlerde, koyu renklilerin oranının %80 olduğunu ortaya çıkardılar. Adı geçen iki bilim adamı Kettlewell'in araştırmalarının güvenirliğinin zayıf olduğunu şöyle ifade ettiler:

"Bundan dolayı ya avlanma deneyleri ve insanların görsel çıkarım testlerinin yanıltıcı olduğunun, ya da seçici avlanmaya ilaveten bazı faktör veya faktörlerin yüksek melanik (koyu renkli) oranların korunmasından sorumlu olduğu sonucuna varıyoruz." 286

Kelebeklerdeki melanizm üzerine araştırmalar yapan hayvan bilimci R.C. Steward, Güney Galler'de koyu renklilerin daha iyi kamufle olmalarına rağmen, popülasyonun sadece %20'sini oluşturduklarını buldu.287 Steward, İngiltere'nin 165 ayrı bölgesinden veriler topladı; 52. enlemin kuzeyinde sülfür dioksit (kirliliğe yol açan bir kimyasal madde) ile melanizm arasında bağlantı olduğu, fakat 52. enlemin güneyinde kirlilik dışındaki bazı faktörlerin etkili olabileceği sonucuna ulaştı. Kettlewell'in yaptığı hatayı ise şöyle açıkladı: *"Bir bölgeden alınan sonuçları İngiltere'nin tamamındaki coğrafi varyasyonu açıklamak için genellemek mümkün olmayabilir."* 288

Araştırmalar sürdürüldükçe Kettlewell'in teorisine zıt veriler de birikmeye başladı. Kuşların kelebekleri avlayarak doğal seleksiyona neden oldukları yanlış bir çıkarımdan ibaretti. Kettlewell'in çalışma arkadaşlarından R.J. Berry'nin de ifade ettiği gibi, *"açıktır ki melanik 'karabiberli kelebek' oranları, kuşların (renk farklarına dayalı) görsel avlanmalarından çok daha farklı unsurlar tarafından belirlenmektedir"*.289

Son olarak, 1998 yılında, William and Mary Üniversitesi Biyoloji Profesörü Bruce Grant ve çalışma arkadaşları kelebeklerdeki melanizmin gerçek nedenini bulmak için yaptıkları araştırmaların sonuçlarını açıkladılar. Buna göre, melanizm öncelikle atmosferdeki sülfür dioksit oranına bağlı olarak artıyor veya azalıyordu.290

Kısacası, son 20-30 yıl için-de yapılan bilimsel çalışmalar Kettlewell'in tezini doğrulamadı. Dahası, Kettlewell'in hikayesinde çok büyük yanılgılar -ve yanıltmalar- bulunduğu giderek daha fazla ortaya çıktı.

Likenlerin Melanizmde Rolü Olduğu Yanılgısı

Hatırlanacağı gibi, Kettlewell şunu iddia ediyordu: "Likenlerin renklerinin koyulaşması veya ölmesi doğal seleksiyon sürecinin önemli bir parçasıdır." Peki, bu iddiadaki doğruluk payı neydi?

20. yüzyılın son çeyreğindeki araştırmalar söz konusu öngörünün de gerçeği yansıtmadığını gün ışığına çıkardı. David Lees ve arkadaşları, İngiltere'nin 104 ayrı noktasında yaptıkları gözlemlerle, melanizm ile ağaçlardaki liken örtü arasında bir bağlantı olmadığını açıkça ortaya koydular; bunu da "şaşırtıcı" olarak yorumladılar.291 Aynı dönemde Amerikalı biyologların yaptıkları araştırmalar da bu gerçeği teyid etti.292 Dahası, Kettlewell de 1970'lerde kirliliğin ortadan kalkmasıyla likenlerin geri gelmelerinden daha önce, kelebeklerde melanizmin düşüşe geçtiğini kabul etti.293

Eğer Kettlewell ve evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı; hava kirliliğinin ortadan kalkmasıyla önce likenler ağaçların üzerindeki yerlerini alacaklar, sonra da açık renkli kelebekler tekrar çoğunluk olacaklardı. Diğer bir deyişle, kelebeklerin dinlenecekleri ve gizlenecekleri yerlerin öncelikle oluşması zorunluydu. Ancak durumun böyle olmadığı kesinlikle kanıtlandı. Örneğin, Prof. Bruce Grant ve arkadaşları, liken örtünün seyrek olduğu belirli bir bölgede açık renkli kelebeklerin oranının %93'ü aştığını gösterdiler294 ve şu önemli yorumu yaptılar: *"Karabiberli kelebeklerdeki melanizmin evrimine dair kayıtlarda likenlerin rolü uygunsuz bir şekilde vurgulanmıştır."* 295 Massachusetts Üniversitesi'nden Theodore Sargent ve arkadaşları ise, Kuzey Amerika'daki melanik kelebek oranının son zamanlarda düştüğünü ve bunun "klasik hikaye" göz önünde tutulursa "akıl karıştırıcı" olduğunu söylediler.296

Kısacası, likenlerin var veya yok olmalarının kelebekler üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Kettlewell'in likenlerin sözde evrim sürecinin bir parçası olduğunu sanması, aslında (aşağıda anlatılan) başka bir yanılgısının eseriydi.

Sanayi Devrimi Kelebeklerinin Gerçek Dinlenme Yerleri

Araştırmalarda kullanılan *Biston betularia* türü kelebeklerin konumuzu yakından ilgilendiren önemli bir özelliği vardır. Bu tür kelebekler gececi böceklerdir; karanlık saatlerde faaldirler, gündüz vakitlerinde ise dinlenirler. Diğer bir ifadeyle gece karanlığında uçar, güneş doğmadan önce, yani kuşlar avlanmaya başlamadan önce dinlenme yerlerine konar ve gün boyunca buralarda hareketsiz kalırlar.

Kettlewell'in deneylerinde, söz konusu kelebekler sabah saatlerinde yani gün ışığında salınmış ve gün boyunca gözlenmişti. Gece vaktinde ise tekrar yakalanmıştı. Dikkat edin, araştırmalar kelebeklerin yaşam koşullarına uygun olmayan vakitlerde yapılmıştı. Aslında Kettlewell de bunun farkındaydı, ancak bu durumu göz ardı etmenin deney sonuçlarını etkilemeyeceğini savundu.297

Oysa Kettlewell'in varsayımı ihmal edilemeyecek kadar büyük bir hatadır. Gün ışığı kelebeklerin yanılmalarına ve yollarını şaşırmalarına, böylece kuşlar için kolay hedef olacakları ağaç gövdelerine konmalarına neden olmuştur. Gerçekte ise, söz konusu türe mensup kelebeklerin dinlenme vakitlerini

geçirdikleri yerler ağaç gövdeleri değildir. Bu hayvanların gündüzleri ağaç gövdelerinde uyuduklarına ilişkin kanı, yirmi yıl öncesine kadar süregelen bir yanılgıdır.

Bu gerçeği ilk defa Helsinki Üniversitesi'nden Kauri Mikkola'nın, 1980'li yılların başında, kafes içinde yaşayan *Biston betularia* kelebekleri üzerindeki araştırmaları ortaya çıkardı. Hayvan bilimci Mikkola söz konusu kelebeklerin nadir olarak ağaç gövdelerinde konakladıklarını, normal olarak yüksekteki yatay dalların altında dinlendiklerini gözlemledi.298 Çok kısık bir ışıkta serbest bırakılan gececi kelebekler olabildiğince çabuk ve düzensiz bir şekilde dinlenme yerlerini seçiyorlardı. Kısacası Kettlewell, *Biston betularia*'nın ağaç gövdelerinde dinlendiğini (veya uyuduğunu) varsayarken büyük bir hata yapıyordu.

Bu kelebeklerin doğal ortamlarındaki davranışları inceleyen araştırmacılar da Mikkola'nın bulgularını teyid ettiler. Sir Cyril Clarke ve arkadaşları 25 yıllık çalışmalarında, sadece bir kez bu türden bir kelebeği ağaç gövdesinde gördüklerini açıkladılar.299 Bu alandaki çalışmalarıyla tanınan iki araştırmacı, Cambridge Üniversitesi'nden Rory Howlett ve Michael Majerus da benzer sonuçlar elde ettiklerini şöyle belirttiler: "Çoğu *Biston betularia*'nın gizlendikleri yerlerde dinlendikleri kesin görünmektedir... (ve) ağaç gövdelerinin korunmasız alanları *Biston betularia*'nın hiçbir formu için önemli bir dinlenme yeri değildir." 300 Cambridge Üniversitesi Genetik Bölümü'nden Dr. Majerus, çalışmalarını *Melanizm: Faaliyet Halindeki Evrim* adlı kitapta topladı; bu konudaki 40 yılı aşkın çok yoğun araştırmaya rağmen doğal hayatta, ağaç gövdesinde sadece iki *Biston betularia* kelebeğine rastlandığına dikkat çekti ve Kettlewell'in tezi için en ciddi sorunun bu olduğunu ifade etti.301 Chicago Üniversitesi'nden Prof. Jerry Coyne, ki kendisi de bir evrimcidir, bu durumun tek başına Kettlewell'in deneylerini geçersiz kıldığını itiraf etti.302

İngiliz biyologlar Tony Liebert ve Paul Brakefield, bu gerçeği doğrulayan diğer araştırmacılardır. Adı geçen bilim adamları 1987 yılında, bu tür kelebeklerin dinlenme vakitlerini ağırlıklı olarak dar dalların altında veya yanlarında geçirdiklerini kanıtladılar.303

Bu noktada üzerinde durulması gereken apaçık bir gerçek vardır: Kettlewell'in deneylerinde, doğal seleksiyonu kanıtlamak için doğal olmayan yöntemlere başvurulmuştur. Sözkonusu türe ait kelebekler ağaçların gövdelerinde değil, yatay dalların altında uyumaktadırlar; bu suretle kuşlar ve diğer avcı hayvanlardan saklanmaktadırlar. Yapılan deneylerde bu kadar açık bir gerçeğin göz ardı edilmesinin tek nedeni, Darwinist dogmatizmdir. Evrimciler Darwinizm'e delil bulmak için her türlü çarpıtmayı meşru görmektedirler. Buna karşın bilim her defasında evrimcilerin hayallerini alt üst etmektedir.

Fotoğraflardaki Aldatmaca

Sanayi Devrimi kelebekleri denilince, ağaç gövdelerine konmuş kelebek resimleri göz önüne gelir. Evrimin anlatıldığı kitaplarda, açık ve koyu renkli kelebeklerin farklı ağaç gövdeleri üzerindeki fotoğraflarına yer verilir. Bu durumda şöyle bir soru sormak yerinde olacaktır: "Karabiberli kelebekler" yatay dalların altında gizlendiklerine göre, dikey ağaç gövdeleri üzerinde duran kelebek resimleri nereden çıkmaktadır?

Söz konusu fotoğraflar, geçtiğimiz yarım yüzyıl içinde kelebekler üzerine deneyler yapan çeşitli araştırmacılara aittir. Bu görüntüler iki farklı yöntemden birisi kullanılarak tespit edilmiştir. Daha doğrusu, fotoğraflar bazı hileler yapılarak çekilmiştir.

Bunlardan birincisi, ölü kelebeklerin ağaç gövdelerine iğne veya zamk ile tutturulmalarıdır. (Kettlewell'den sonraki birçok araştırmada bu yöntem tercih edilmiştir.304) Ağaçlara iğnelenmiş veya yapıştırılmış ölü kelebeklerin fotoğrafları çekilmiş ve hiçbir açıklama yapılmadan, sanki bu canlılar doğal ortamlarında duruyorlarmış gibi kitaplarda kullanılmıştır. Belgesel film veya televizyon programları için de bu yönteme başvurulmuştur.305

İkinci ve diğer teknikte ise, canlı *Biston betularia* türü kelebeklerin gündüz vakitlerinde hareket kabiliyetlerinin sınırlı olmasından istifade edilmiştir. Oldukça uyuşuk durumdaki hayvanlar el yardımı ile ağaçlara yerleştirilmiş; hareketsiz durduklarından dolayı rahatlıkla fotoğrafları çekilmiştir. Massachusetts Üniversitesi'nden Biyolog Theodore Sargent'in belirttiği gibi, bu şekilde elde edilmiş ve ders kitaplarında kullanılmış pek çok fotoğraf vardır.306

California Üniversitesi Moleküler Hücre Biyolojisi Bölümü'nden Dr. Jonathan Wells'in ifadesiyle bu uygulama, *"bilim değil, ancak efsane üretimidir"*.307

Elbette, yapılanlar mazur görülemez. Son yirmi senedir bu kelebeklerin ağaç gövdelerinde dinlenmedikleri bilinmektedir. Yani söz konusu resimler gerçeği yansıtmamaktadır. Buna karşın bu düzmece ve sahte fotoğraflar, evrim teorisine delil üretmek adına, ders kitapları ve evrimci yayınlarda halen kullanılmakta; böylece Darwinizm'in sahtekarlıklar ve skandallarla dolu tarihinde özel bir yeri hak etmektedir.

Evrimci Bir Bilim Adamının İtirafları

Buraya kadar Darwinistlerin bel bağladığı Kettlewell'in deneylerindeki bazı önemli hata ve yanılgıları inceledik: İngiltere ve Amerika'daki yoğun araştırmalara göre, melanik formlu kelebeklerin kirli ve temiz bölgelere göre dağılımı beklenenden çok farklıdır; öngörülenin aksine, likenler ile melanizm arasında bir ilişki yoktur; *Biston betularia*'nın dinlenme yeri ağaç gövdeleri değildir. Deneyleri geçersiz kılan diğer bir unsur da, bu tür kelebeklerin gececi hayvanlar olduklarının dikkate alınmamasıdır. Kaldı ki yanlışlıklar bunlarla da sınırlı değildir.

Söz konusu hatalar, son yıllarda, çeşitli araştırmacılar tarafından hazırlanan bilimsel makale ve kitaplarda gündeme getirilmiştir. 1998'de yayımlanan Michael Majerus'un *Melanizm: Faaliyet Halindeki Evrim* adlı kitabı bunlardan biridir. Chicago Üniversitesi Ekoloji ve Evrim Bölümü Profesörü Jerry Coyne, 5 Kasım 1998 tarihli *Nature* dergisindeki yazısında, adı geçen kitabın tanıtımını yapmış ve kitabın önemine şöyle dikkat çekmiştir:

"Zaman zaman, evrimciler klasik bir deneysel çalışmayı tekrar inceler ve korktukları başlarına gelerek, bunun hatalı veya tamamen yanlış olduğunu bulurlar... Bununla beraber şimdiye kadar örnekler ahırımızdaki ödüllü at, öğretmenler ve ders kitaplarının çoğu tarafından doğal seleksiyon ve evrimin bir insan ömrü içinde gerçekleşen modeli olarak sunulan 'karabiberli kelebek', Biston betularia'daki 'endüstri melanizmi'nin evrimi olmuştur. Bu hikayenin yeni incelemesi, Michael

Majerus'un kitabı Melanizm: Faaliyet Halindeki Evrim'in ana konusudur. Üzücü olarak, Majerus bu klasik örneğin kötü durumda... ve ciddi ilgiye muhtaç olduğunu gösteriyor." 308

Profesör Coyne, yazısında yukarıda sayılanlara ek olarak daha başka ciddi hataların da varlığını belirtmiş ve gerçeği öğrenmesinin ardından hissettiklerini şöyle tasvir etmiştir:

"Son olarak, Kettlewell'in davranışla ilgili deneylerinin neticeleri sonraki çalışmalarda yinelenmedi: kelebekler (kendi renkleriyle) eşleşen zeminleri seçmeye eğilimli değildir. Majerus bu çalışmada başka birçok kusur bulur, fakat bunlar burada sıralanamayacak kadar çok sayıdadır. Kettlewell'in belgelerini ilk defa okuduğum zaman ek problemler ortaya çıkardım, standart Biston (betularia) hikayesini yıllarca öğretmiş olmaktan dolayı utanç duydum... Kişisel tepkim, altı yaşındayken Noel'de hediyeleri getirenin Noel baba değil de babam olduğunu keşfimle birlikteki hayal kırıklığına benziyor." 309

Ağırlıklı olarak genetik alanında çalışmalarını sürdüren evrimci Profesör Coyne'nin açık sözlülüğü ve samimiyeti ilgi çekicidir. Gerçekler ve şoklardan kaçmadan yaşadıklarını dile getirmiştir. Şüphesiz bilimsel düşünceyi kendine rehber aldığını söyleyen bir evrimciye düşen görev, Coyne'nin duyduğu "utanç" ve "hayal kırıklığı"ndan pay çıkarmak, içi boş Darwinist tezleri objektif ve samimiyetle değerlendirmek ve bir an önce evrimci dogmadan kurtulmaktır.

Kettlewell'in Hikayesi Bilimsel Literatürden Çıkarılmalıdır

Bernard Kettlewell, hatalarının yanı sıra çok önemli bir faktörü de görmezden gelmişti. Çevre kirliliğinin ardından melanik formları yaygınlaşan canlı türü sadece *Biston betularia* kelebeği değildi; başka böceklerin koyu renkli bireylerinde de artış gözlenmişti. Çeşitli canlılarda yaklaşık 100 melanizm vakası tespit edilmişti.310 Örneğin, "iki noktalı uğurböceği" türünün (*Adalia bipunctata*) koyu renkli formları çoğalmış, açık renklileri ise azalmıştı.

Yaklaşık 3.5-5.5 mm. boyundaki iki noktalı uğurböceklerinin renkleri varyasyon gösterir.311 Kuşlar tatlarını kötü buldukları için bu böcekleri avlamazlar. Yani koyu renkli uğurböceklerinin daha iyi gizlenerek, kuşlar tarafından yenmekten kurtulmaları gibi bir durum söz konusu değildir. Melanik uğurböcekleri güneş enerjisini ve çevre ısısını daha iyi emdikleri için dumanlı ortamlara daha iyi uyum sağlarlar. Bu olay "termal melanizm" olarak bilinir.312 Her canlı içinde yaşadığı çevrenin koşullarında varlığını sürdürecek sistem ve şekillere sahip olarak yaratılmıştır. Örnek olarak iki noktalı uğurböceği türünün, düşük sıcaklıklarda renklerinde açılma, yüksek sıcaklıklarda ise koyulaşma görülür.313 Diğer bir deyişle, hava kirliliği ile birlikte artan sıcaklığa bağlı olarak, uğurböceklerinin renkleri de farklılık gösterir ve koyulaşır.

Uzun süredir bilinen bu gerçeğin anlamı açıktır: Kelebeklerdeki melanizm, Kettlewell'in iddiasının dışında, çok çeşitli unsurların etkisiyle gerçekleşmiş olabilir. Nitekim Theodore Sargent, Craig Millar ve David Lambert adlı üç biyoloğun 1998 yılında yayımlanan çalışmalarında çeşitli muhtemel etkenler belirtilmiştir: Bunlar arasında kelebek larvalarının zehirli veya zararlı kimyasal maddelere toleransındaki ya da kelebeklerin parazitlere karşı duyarlılığındaki muhtemel farklılıklar; henüz tam olarak bilinmeyen çevresel faktörlerin bir bileşimi sayılabilir. Adı geçen üç araştırmacı, evrimciler tarafından efsaneleştiren Sanayi Devrimi kelebekleri vakasını şu şekilde değerlendirmiştir:

"Bununla beraber, yoğun ve tekrarlı gözlemlerin ışığı altında, şu anda bu açıklamayı (Kettlewell'in klasikleşmiş açıklaması) destekleyecek az sayıda ikna edici delilin var olduğunu iddia ediyoruz." 314

Benzer görüşler birçok bilim adamı tarafından dile getirilmektedir. İtalyan biyologlar Giuseppe Sermonti ve Paola Catastini'ye göre, *"Kettlewell'in deneyleri, onun deneysel olarak gösterdiğini iddia ettiği süreci, bugünün bilimsel standartlarında hiçbir kabul edilebilir şekilde kanıtlamamaktadır"*. Sermonti ve Catastini şu sonucu çıkarmıştır: *"Darwin'in sahip olmadığı kanıta, Kettlewell de sahip değildi"*.315 Bu alıntıyı şöyle yorumlamak da yerinde olacaktır: Darwin'in sahip olmadığı kanıta, günümüzün evrimcileri de sahip değildir.

Bu konuda Biyolog Atuhiro Sibatani'nin görüşleri de, evrimciler açısından ders niteliğindedir. Japon biyoloğun konuya ilişkin kesin kararı şöyledir: *"Endüstri melanizmi hikayesi, en azından şimdilik, neo-Darwinist evrimin bir örneği olarak rafa kaldırılmalıdır."* Sibatani'ye göre, neo-Darwinist teoriye aşırı bağlılık diğer faktörlerin tamamen devre dışı bırakılmasına yol açmıştır; ayrıca endüstri melanizminin doğal seleksiyon modeline göre izahı için zayıf kanıtın haddinden fazla iyimser kabulüne neden olmuştur.316 Aslında bu durum çok da şaşırtıcı değildir. Zira Darwinistler evrim teorisini kabul ettirmek için tarihte her türlü yönteme başvurmuşlardır. Sanayi Devrimi kelebekleri hikayesi, bu teoriyi kanıtlamak uğruna üretilen sayısız kof "evrimsel kanıt"tan sadece biridir.

Prof. Jerry Coyne ise, söz konusu örneğin literatürden çıkarılması gerektiğini ve bundan alınacak bazı dersleri şöyle ifade etmektedir:

"Öncelikle, şu durumda, faaliyet halindeki doğal seleksiyonun iyi anlaşılmış bir örneği olan Biston'u atmalıyız... Kettlewell'in çalışmasının niçin genel ve sorgusuz kabul gördüğünü düşünmeye de değer. Muhtemelen böyle güçlü hikayeler ayrıntılı inceleme cesaretini kırıyor." 317

Darwinizm'in Fanatik Taraftarları

Açıktır ki bu konudaki tüm bilimsel bulgular tek bir gerçeği işaret etmektedir: Sanayi Devrimi kelebekleri hikayesinin hiçbir bilimsel değeri yoktur ve sözde evrimin sözde delili olarak tarihteki yerini almalıdır. Buna karşın, Darwinistlerin belirli bir bölümü hala söz konusu hikayeyi gözü kapalı savunmaya devam etmektedir.

Biyoloji ders kitaplarının çoğunda bu hikayeye ve düzmece fotoğraflara belirli bir yer ayrılmaktadır. Örneğin, Kenneth Miller ve Joseph Levine'in hazırladığı *Biyoloji* adlı kitabın 2000 baskısında, Kettlewell'in çalışmasının *"faaliyet halindeki doğal seleksiyonun örnek bir gösterimi"* olduğu belirtilir.318 Aynı şekilde, Burton Guttman tarafından yayımlanan Biyoloji kitabının 1999 yılı baskısına göre bu, *"doğal seleksiyonun örnek çağdaş bir vakası"*dır.319

Benzer ifadelere Darwinizm'in propagandasını yapan ansiklopedilerde de rastlamak mümkündür. Örneğin, *Britannica Ansiklopedisi*'nin 2001 baskısında Kettlewell'in "klasik hikaye"si detaylı olarak anlatılmakta; yanlışlığı kanıtlanmış ve belgelenmiş bu araştırma hala doğal seleksiyonun örneği olarak tanıtılmaktadır.320 *Britannica*'ya göre, *Biston betularia*'daki endüstri melanizmi, *"evrimsel değişimin hızı hakkındaki çağdaş düşünceleri derinden etkilemiş"*321 ve *"belirli bir bölgedeki hızlı evrimsel değişimin çarpıcı bir örneği"* 322 olmuştur.

Life Sciences Ansiklopedisi'nin "Endüstri Melanizmi" başlıklı makalesinde ise, şu ifadelere yer verilmiştir:

"Karabiberli kelebek vakası sadece endüstri melanizmini en iyi şekilde örneklendirmiyor, aynı zamanda doğal seleksiyon yoluyla evrimsel değişimin klasik bir örneği işlevini yerine getiriyor. Karabiberli kelebeklerdeki melanizmin evrimi devam ediyor ve şimdi bile gözlenebilir." 323

Bu ve benzeri ifadeler, Darwinizm'in bağnaz taraftarlarının hayallerini yansıtmaktadır ve hiçbir bilimsel değeri yoktur. Çağdaş bilimin açıkça ortaya koyduğu gerçek, söz konusu hikayenin dayanaktan yoksun olduğu ve evrimsel değişim diye bir şeyin var olmadığıdır.

Evrimi savunmak amacıyla yazılan bir evrimci kitapta ise, şu yoruma yer verilir:

"İngiliz karabiberli kelebeği, Biston betularia'daki ünlü endüstri melanizmi örneğini düşünün. Az sayıda yüksek okul biyoloji ders kitabı bu çalışmadan bahsetmekte yetersiz kalır, buna rağmen az sayıda öğrencinin bu örneğin neyi gösterdiğini anladığı görünmektedir... Açık bir biçimde, doğal seleksiyon yoluyla çevresel baskılar, bir popülasyonun genotipinde (genetik yapısında) hızlı değişimler yapabilir... Bu gözlem altında, faaliyet halindeki evrimdir." 324

Bu ve benzeri sözler Darwinist demagojinin örnekleridir. Gözlemlenen tek şey, zaman içinde kelebek popülasyonundaki açık ve koyu renkli bireylerin oranlarındaki farklılıktır. Bilimsel

çalışmaların ışığında, bunun sözde evrime delil olabilecek hiçbir yönü yoktur. 150 yıllık yoğun araştırmaların ortaya koyduğu tek gerçek de bundan ibarettir.

Her ne pahasına olursa olsun Darwinizm'i ayakta tutmaya kararlı olan bazı dergilerin aldığı tavır bilimle bağdaşmamaktadır. *New Scientist* dergisindeki *"Karabiberli kelebek faaliyet halindeki evrimin en iyi örneklerinden biri olarak kalmaktadır"* 325 ifadesi buna bir örnek olarak verilebilir.

Böylece evrimciler, aslında farkında olmayarak ve istemeyerek, çok önemli bir gerçeği bir kez daha teyid etmektedirler. Evrimin en iyi ve en iddialı kanıtlarından biri olarak sunulan bu örnek, gerçekte evrimin ciddi bir kanıtı olmadığının açık bir göstergesidir. Söz konusu meşhur delil, "karşı konulamaz" delillere sahip olduğunu iddia eden evrim teorisinin gerçek yüzünü gözler önüne sermektedir.

Kelebeklerdeki Evrimsel Değişim İnancı

Darwinizm'in temelinde doğal seleksiyon kavramı yatar. Charles Darwin'in teorisini açıkladığı kitabının başlığında bile vurgulanan iddia budur: "*Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla*". Darwin'den bu yana, evrimcilerin en büyük çabası işte bu iddiayı delillendirmek olmuştur.

Darwinizm'in önde gelen sözcülerinden dil bilimci Steven Pinker, doğal seleksiyonun evrimciler açısından taşıdığı anlamı şu sözlerle dile getirir: *"Hiçbir delil olmasa bile, alternatif olmadığı için, bu gezegendeki hayatın açıklaması olarak doğal seleksiyonu hemen hemen kabul etmeliyiz."* 326 Pinker, *Zihin Nasıl Çalışır?* adlı kitabında, doğal seleksiyonla evrimleşmenin ilk örneği olarak da kelebeklerdeki melanizm hikayesini gösterir. Oysa bu, buraya kadar anlattığımız gibi, bilimsel değeri olmayan bir hikayeden başka bir şey değildir. Ancak evrimciler, doğruluğuna dair bir bilgi yok iken, Pinker'ın yaptığı gibi evrimi doğru varsaymakta ve herşeyi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Durum böyle olunca da, Sanayi Devrimi kelebekleri hikayesi gibi bilimsel delillerle açıkça çelişen bir hikayeye, Darwinizm'e bağlılık uğruna inanılmaya devam edilmektedir.

Söz konusu hikayenin doğru varsayılmış bir inanç olduğuna, Amerikalı biyolog Dr. Jonathan Wells şöyle dikkat çekmektedir:

"... Bir parça dürüst olan hiçbir bilim adamı karabiberli kelebekler efsanesini "doğal seleksiyonun temel bir örneği" olarak göstermeyecektir. Delil olmadan, karabiberli kelebeklerdeki melanizmin doğal seleksiyondan kaynaklandığı iddiası, bir inanç ifadesidir, bilimsel bir çıkarım değildir." 327

Wells, *Evrimin İkonları* adlı kitabında, söz konusu hikayeye özel bir yer ayırmış ve vardığı sonucu şöyle açıklamıştır:

"1986'da evrimci Biyolog John Endler, şimdi alanında bir klasik olarak kabul edilen, Doğal Hayattaki Doğal Seleksiyon adlı bir kitap yazdı. O zamanlar, Endler karabiberli kelebek hikayesinde ortaya çıkarılan problemlerin farkında değildi; bu yüzden onu, doğal seleksiyonun nedeninin bilindiği birkaç vakadan biri olarak listeye yazdı. Fakat "doğal seleksiyon konusundaki hızlı ve gelişigüzel araştırmaların vaktinin geçtiğini" de ifade etti. Çoğu araştırmacı "sadece doğal seleksiyonun gerçekleştiğini göstermekle tatmin olduğu" halde, Endler, "bu, bir kimyasal reaksiyonu göstermeye ve

sonra onun nedenleri ve mekanizmalarını araştırmamaya eşdeğerdir. Doğal seleksiyonun, nedenleri ve mekanizmalarının bilgisinden yoksun sağlam bir gösterimi simyadan farklı değildir" şeklinde yazdı... Kettlewell'in doğal seleksiyon için delili hatalıdır ve değişimin gerçek nedenleri varsayıma dayalı kalmaktadır. Doğal seleksiyonun bilimsel bir gösterimi olarak -"Darwin'in kayıp delili" olarak-karabiberli kelebeklerdeki endüstri melanizmi simyadan farklı değildir." 328

Ortaçağ'da simyacılar bakırı çeşitli madenlerle karıştırıyorlar ve deneme yanılma yöntemiyle bakırı altına dönüştürebileceklerine inanıyorlardı. Ancak bilim, ne kadar deneme yaparlarsa yapsınlar simyacıların başarısız olacağını, bunun bir hayal olduğunu açıkça ortaya koydu. Doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmaları ile türlerin kökenini açıklamaya çalışan evrimciler de, simyacıların akıbetine uğramaktadırlar. Bilimsel bulgular Darwinistlerin beklentilerini boşa çıkarmakta ve delillerinin geçersizliğini kanıtlamaktadır. Evrimci varsayımların aksine, bu mekanizmalar bir türü başka bir türe dönüştürme gibi özelliklere sahip değildir. Her fırsatta doğal seleksiyonla evrimleşme tezine örnek olarak verilen Sanayi Devrimi kelebekleri hikayesi de unutulmayacak evrimci yanılgılardan biri olmuştur.

Kelebek Her Zaman Kelebek Olarak Kalmıştır

Buraya kadar evrime delil üretmek uğruna söz konusu hikayenin nasıl efsaneleştirildiğini, kamuoyunu etkilemek için bilim dışı yollara nasıl başvurulduğunu inceledik. Kaldı ki kelebeklerdeki endüstri melanizminin evrimleşme tezi ile hiçbir ilgisi yoktur. Buraya kadar anlatılanları bir anlığına yok saysak ve Kettlewell'in hikayesini hiç sorgulamadan kabul etsek bile konu, sözde evrimin sözde delili olarak kalmaya mahkumdur.

Kettlewell'in hikayesini kabul etsek bile, varılan sonuç yalnızca şudur: Sanayi Devriminden yıllarca önce, İngiltere'de, *Biston betularia* türü kelebeklerin içinde koyu renkli formlar zaten mevcuttu; açık renkli bireyler popülasyonun çoğunluğunu oluşturmakta, koyu renkliler ise azınlıkta kalmaktaydı. Sanayi Devrimiyle birlikte artan hava kirliliği sonucunda, bu durum tersine döndü ve koyu renkli formlar bu canlı topluluğunun çoğunluğunu teşkil etti. 1950'li yıllarda, çevre kirliliğini önleyici yasaların yürürlüğe girmesinin ve kirliliğin azalmasının ardından oranlar yine değişti; açık renkli bireyler, Sanayi Devrimi öncesinde olduğu gibi, kelebek popülasyonunda çoğunluk kazandı.

Açıkça anlaşılmaktadır ki değişiklik, kelebeğin renginde değil sayısındadır ve bu durum hiçbir zaman evrime delil olarak öne sürülemez. Açık ve koyu renklerdeki çeşitli *Biston betularia* kelebekleri, gözlemler başladığından bu yana, yaklaşık iki yüzyıldır vardır. Farklı renklerdeki kelebek bireyleri kendi aralarında çiftleşmektedir. Bu kelebek popülasyonunun gen havuzu, başından itibaren çeşitli renklere ait gen bileşimlerini içermektedir. Yani, Endüstri Devrimi ile başlayan olaylar sonucunda gen bilgisi gelişmemiş ve yeni genler ortaya çıkmamıştır. *Biston betularia* türü kelebek her dönemde aynı tür olarak kalmaktadır, bir türün başka bir türe değişimi gibi bir şey söz konusu değildir.

Şüphesiz sözü edilen durumda, evrimleşme örneği olarak tanımlanabilecek bir olay yoktur. Darwinizm'in bazı savunucuları da zaten bu apaçık gerçeği kabul etmektedirler. Örneğin tanınmış

İngiliz Biyolog ve evrimci Harrison Matthews, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabının 1971 baskısında yazdığı önsözde, bu konuda şunları söyler:

"... (Kelebek) deneyleri gelişme halindeki evrimi kanıtlamaz, çünkü açık, orta veya koyu renkli formların popülasyon içindeki yoğunluğu değişmekle beraber, bütün kelebekler baştan sona Biston betularia olarak kalmaktadır." 329

Kısacası, söz konusu kelebek türünün farklı renkleri, bir genetik varyasyon örneğidir. Değişen çevre koşulları, kelebeklerde yeni genetik bilgi ve yeni özellikler ortaya çıkarmamıştır. Açık renkli kelebeklerin temiz çevrelere, koyu renklilerin ise kirliliğin yoğun olduğu ortamlara daha iyi uyum sağladıkları bir gerçektir. Ama bunun doğal seleksiyondan kaynaklandığı bugüne kadar bilimsel olarak kanıtlanamamıştır.

Kaldı ki kelebeklerdeki melanizmin herhangi bir nedenden dolayı doğal seleksiyona bağlı olduğu kanıtlansa da, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Zira doğal seleksiyon sadece bir popülasyon içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireyleri ayıklar; yeni canlı türleri ya da yeni organlar ortaya çıkaramaz. Yani doğal seleksiyonun evrimleştirici bir gücü yoktur.330

Varyasyon ve doğal seleksiyon olguları, Darwin'in düşündüğü tarzda evrimi açıklamaktan çok, yaratılışın öngördüğü ve işlemekte olan bir korunma prensibine harikulade bir örnek olmaktadır. Allah her çeşit canlıyı, varlığını sürdüreceği sistem ile yaratmıştır. Organizmanın genetik sistemi, özelliklerini (belirli sınırlarda) çevredeki değişmelere göre ayarlama fonksiyonuna da sahip olabilmektedir. Aksi takdirde, iklim, besin kaynağı gibi faktörlerdeki küçük bir değişme o canlının sonu olabilir.

Yaratmak Allah'a Mahsustur

Charles Darwin, Beagle adlı gemiyle yaptığı gezi sırasında gördüğü kelebeklerden oldukça etkilenmiş ve hissettiklerini şöyle ifade etmişti: *"Herkes kelebeklerin ve bazı pul kanatlıların olağanüstü güzelliğine hayrandır... Bazı tropikal (kelebek) türlerinin erkeklerinin ihtişamını tarif etmeye kelimeler yetersiz kalır."* 331 Darwin bu gözlemine karşın, son derece çarpık ve hatalı bir yaklaşımla kelebeklerin evrim sonucu ortaya çıktığını öne sürdü. Onun izinden yürüyen 20. yüzyıl evrimcileri ise, daha da ileri giderek kelebekleri kullanmaya kalktılar.

Evrimciler, eğer kelebekleri evrime delil olarak kullanmak istiyorlarsa, kelebeklerin Darwin'den bu yana çözümsüz kalan "türlerin kökeni" sorununa nasıl bir çözüm getirdiğini açıklamalıdırlar. Onbinlerce kelebek türünün evrime göre nasıl ortaya çıktığını aydınlığa kavuşturmalıdırlar. Fosil kayıtlarındaki 48 milyon yıllık kelebek fosillerinin bugün yaşayan örneklerinden farksız olmalarının332 ve milyonlarca yıl hiç değişim geçirmeden durağan bir biçimde kalmalarının, evrimle nasıl bağdaştığını açıklamalıdırlar.

Dahası evrimciler, hikaye veya efsane üretmeyi bir kenara bırakıp şu sorulara da cevap vermek zorundadırlar: Kelebek kanatlarındaki muhteşem desenler, göz alıcı renkler ve mükemmel simetri nasıl ortaya çıkmıştır? Kelebekler çekici dış görünümlerine ve düşmanlarından korunmalarını sağlayan savunma sistemlerine nasıl sahip olmuşlardır? Kelebeklerdeki üstün uçuş mekanizmaları ve tasarım

harikası sistemler nasıl var olmuştur? Son derece kompleks bir işlem olan kelebeklerdeki metamorfoz nasıl meydana çıkmıştır? Yumurtadan tırtıla, tırtıldan pupaya, pupadan kelebeğe dönüşümün olağanüstü karmaşık programı, kelebeğin genetik bilgisinde nasıl yer almıştır?..

Bu ve benzeri sorulara, spekülasyon yapmak dışında, evrimcilerin verecek yanıtı yoktur. Böylesine olağanüstü yapılar ve kusursuz sistemler, doğal seleksiyon ve mutasyon gibi tesadüfi etkilerle açıklanamaz. Darwinistler bu sözde mekanizmaların yeni bir tür ürettiğine dair ellerinde tek bir kanıt olmadığının da bilincindedirler. Sanayi Devrimi kelebekleri hikayesi gibi aldatmacalar, evrimin değil sadece evrimcilerin çaresizliğinin delilidir.

Şüphesiz, kainattaki her varlık gibi kelebekleri de sahip oldukları detaylar ve ihtiyaçlarını karşılayacak sistemlerle birlikte Allah yaratmıştır. Kelebeklerin mükemmel görünümleri ve kusursuz tasarımları, Allah'ın sonsuz ilminin, benzersiz sanatının ve sınırsız kudretinin göstergelerindendir. Yaratmanın ancak Allah'a mahsus olduğu bir Kuran ayetinde şöyle ifade edilir:

Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, Güneş'e, Ay'a ve yıldızlara kendi buyruğuyla baş eğdirendir. Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir. (Araf Suresi, 54)

SONUÇ

Bu kitapta, hemen herkes tarafından gözlemlenen fakat çoğu zaman göz ardı edilen veya gereği gibi takdir edilmeyen bazı gerçekler üzerinde durduk. Açıkça göründüğü gibi, yeryüzü olağanüstü bir canlı çeşitliliğine ev sahipliği yapmaktadır. Tür zenginliğinin oluşturduğu ortam, dünya üzerinde insan yaşamını mümkün kılmakta ve insanoğlunun tüm ihtiyaçlarının karşılanmasında vesile olmaktadır. Diğer bir ifadeyle, biyolojik çeşitliliğin her insan için olmazsa olmaz bir önemi vardır. Dikkat çekici olan diğer bir gerçek de, sayısız mikroorganizma, bitki ve hayvandan meydana gelen sistemin kusursuz bir uyum ve denge içinde işlemesidir. Bunlar, şüphesiz, üzerinde derin derin düşünülmesi gereken gerçeklerdir.

Yine elinizdeki kitapta, evrim teorisinin iddialarının akla, mantığa ve bilime taban tabana zıt olduğunun üzerinde durduk. Canlılığın kökenini rastlandılara dayalı bir evrim süreci ile açıklamaya kalkışmanın ne kadar akıl dışı olduğunu bir örnekle anlatabiliriz.

Paha biçilmez mobilyalar, eşyalar, tablolar, heykeller, süslemeler ve sanat eserleriyle dopdolu görkemli bir sarayı gözünüzün önüne getirin. Bu sarayın inşasında ve dekorasyonunda çeşit çeşit ağaçlar, renk renk camlar, pahalı mermerler, altın, gümüş, pirinç, bronz gibi kıymetli materyaller, elmas, zümrüt, yakut gibi değerli taşlar kullanılmış olsun. Bu sarayın her köşesinde büyük bir zenginlik ve ihtişamın yanı sıra etkileyici bir düzen ve göz alıcı bir uyum olsun.

Peki hiç kimse çıkıp da bu muhteşem sarayın zaman içinde tesadüfen oluştuğunu söyleyebilir mi? Hiç kimse bu sarayın, güneş, yağmur, rüzgar ve yıldırım gibi doğal etkilerle yeryüzünde mevcut olan madenler, hammaddeler ve elementlerden şans eseri meydana geldiğini iddia edebilir mi?

Elbette, akıl ve sağduyu sahibi hiç kimse böyle bir şey iddia etmez. Herkes kabul eder ki değil sarayın, tek bir tablosunun bile kendi kendine veya tesadüfen oluşması gibi bir ihtimal yoktur. Söz konusu yapının, işlerinin ehli olan insanlar tarafından yapıldığı çok açıktır. Bir kişi, sarayın yapımında görev alan sanatçılar, tasarımcılar, mimarlar ve dekoratörleri gözüyle görmese bile bundan asla şüphe etmez.

Şimdi en ihtişamlı sarayın zenginliğiyle kıyas kabul etmeyecek kadar üstün olan yeryüzünün canlı çeşitliliğini zihninizde canlandırın. Evrimcilerin "canlılık ve canlı türleri doğal süreçler, rastlantılar ve tesadüfler sonucunda ortaya çıkabilir" şeklindeki iddiasını düşünün. Böyle bir iddia da, elbette kabul edilemez; çünkü yukarıda tasvir edilen sarayın kendiliğinden veya şans eseri oluştuğu iddiasından daha da akıl almazdır. Elinizdeki kitap boyunca bilimsel bulgu ve delillere dayanarak anlattığımız gibi, hayatın olağanüstü çeşitliliği, evrimin içi boş kavramlarıyla kesinlikle ama kesinlikle açıklanamaz.

Canlılık ve biyolojik çeşitlilik kusursuz bir tasarımın, üstün bir yaratılışın ürünüdür. Bu ise, sonsuz güç, ilim ve akıl sahibi olan bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlar. O Yaratıcı, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan herşeyin Rabbi olan Allah'tır.

İleri teknoloji ürünü mikroskopların yardımıyla görülebilen mikroorganizmalardan dev ağaçlara kadar her canlı türü, kendilerini yaratmış olan Allah'ın varlığını ve birliğini gözler önüne serer. Her resmin kendi ressamını tanıtması gibi, canlı türleri de kendilerini yaratmış olan Allah'ı bize tanıtırlar.

Yaşadığımız sürece karşımıza çıkan her canlı, Rabbimizin sonsuz kudretini, ilmini ve sanatını anlatan mesajlar taşır. Bu gerçek bazı ayetlerde şöyle ifade edilir:

Göklerin ve yerin yaratılması ile onlarda her canlıdan türetip-yayması O'nun ayetlerindendir. (Şura Suresi, 29)

Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün ard arda gelişinde, insanlara yararlı şeyler ile denizde yüzen gemilerde, Allah'ın yağdırdığı ve kendisiyle yeryüzünü ölümünden sonra dirilttiği suda, her canlıyı orada üretip-yaymasında, rüzgarları estirmesinde, gökle yer arasında boyun eğdirilmiş bulutları evirip çevirmesinde düşünen bir topluluk için gerçekten ayetler vardır. (Bakara Suresi, 164)

Bakterileri, kara ve deniz bitkilerini, sebzeleri, meyveleri, ağaçları, balıkları, böcekleri, kuşları, sürüngenleri, memelileri, kısacası tanıdığımız ya da tanımadığımız tüm canlıları Allah yaratmıştır. Bazı ayetlerde Allah'ın çeşit çeşit canlı türlerini yaratmasından şöyle söz edilir:

O, gökten su indirendir. Bununla herşeyin bitkisini bitirdik, ondan bir yeşillik çıkardık, ondan birbiri üstüne bindirilmiş taneler türetiyoruz. Ve hurma ağacının tomurcuğundan da yere sarkmış salkımlar, -birbirine benzeyen ve benzemeyen- üzümlerden, zeytinden ve nardan bahçeler (kılıyoruz.) Meyvesine, ürün verdiğinde ve olgunluğa eriştiğinde bir bakıverin. Şüphesiz inanacak bir topluluk için bunda gerçekten ayetler (deliller) vardır. (Enam Suresi, 99)

Allah, her canlıyı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üzerinde yürümekte, kimi iki ayağı üzerinde yürümekte, kimi de dört (ayağı) üzerinde yürümektedir. Allah, dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Nur Suresi, 45)

Her insan doğumundan ölümüne kadar, ruhuna büyük zevk veren, her türlü ihtiyacını karşılayan ve kendisi için eşsiz benzersiz nimet olan bir canlı çeşitliliği ile iç içe yaşar. Bu olağanüstü çeşitliliğin kökenini bulmak için yapılan tüm bilimsel gözlemler ve araştırmalar ise, Kuran ayetlerinde bildirilen bir gerçeği tasdik etmiştir: Canlılık ve hayatın çeşitliliği, Allah'ın dilemesi ve yaratmasıyla oluşmuştur. Bu gerçeği kavrayanlara düşen görev ise, herşeyin yaratıcısı olan Allah'ı gereği gibi takdir etmek, yalnız O'na kulluk etmek, yalnız O'na şükretmek, O'nun istediği gibi yaşamak ve O'nun rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmaya çalışmaktır.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir akıl ve iradenin hakim olduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel olarak da gözler önüne serildiğini açıkça ifade etmektedirler.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: *"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.*"333

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: *"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."*334

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (amino asit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.335

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.336

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul etmiştir:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?337

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, evrimcilerin en basit sandıkları canlı yapılarının bile olağanüstü derecede kompleks yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan işlevsel proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 amino asitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.338

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"* demek zorunda kalmıştı.339

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.340

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.341

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "bir evrim gerçekleştiremez." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.342

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde

edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.343

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.344

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, günümüz insanının maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1) *Australopithecus*

2) *Homo habilis*

3) *Homo erectus*

4) *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.345

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre *homo* serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *"Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır"* diyerek bunu kabul eder. 346

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.347

Dahası evrimcilerin Homo erectus sınıflamasına dahil ettikleri insanların bir bölümü günümüze yakın tarihlere kadar yaşamışlar, yine evrimcilerin Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens olarak isimlendirdikleri insan türleri ise aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.348

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.349

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır.

Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.350

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir

noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmek tedirler. şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha

müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.365

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde de bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve

şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan Malcolm Muggeridge böyle bir durumdan endişelendiğini şöyle itiraf etmektedir:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.366

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1 C. Darwin, *The Voyage of the Beagle*, Penguin Books, New York, 1988, s. 326.

2 David Tilman, "Causes, consequences and ethics of biodiversity", *Nature*, vol. 405, 11 Mayıs 2000, s. 208-211.

3 E.O. Wilson, "Introduction", s. 1, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

4 *Encyclopedia Britannica* 2001 Deluxe Edition CD, "The importance of the biosphere".

5 Edward O. Wilson, *Doğanın Gizli Bahçesi*, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları, Çev: Aslı Biçen, 2000, s. 142, 157-158.

6 Thomas E. Lovejoy, "Biodiversity: What Is It?", s. 7, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

7 Q.D. Wheeler, J. Cracraft, "Taxonomic Preparedness: Are We Ready to Meet the Biodiversity Challenge", s. 436, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

8 Taylor H. Ricketts, "Conservation Biology and Biodiversity", *Encyclopedia of Life Sciences*, 2001, ğ.els.net.

9 Alessandro Minelli, "Diversity of Life", *Encyclopedia of Life Sciences*, 2000, ğ.els.net.

10 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, "Biodiversity".

11 *Encyclopedia Britannica* 2001 Deluxe Edition CD, "Evolution".

12 E.O. Wilson, "The Current State of Biological Diversity", s. 14, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

13 E.O. Wilson, "Introduction", s. 2, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

14 Andy Purvis, Andy Hector, "Getting the measure of biodiversity", *Nature*, vol. 405, 11 Mayıs 2000, s. 212-219.

15 Taylor H. Ricketts, "Conservation Biology and Biodiversity", *Encyclopedia of Life Sciences*, 2001, ğ.els.net; V.H. Heywood, *Global Biodiversity Assessment*, Cambridge, United Nations Environment Programme, 1995.

16 Alessandro Minelli, "Diversity of Life", *Encyclopedia of Life Sciences*, 2000, ğ.els.net.

17 N. Myers, R.A. Mittermeier, C.G. Mittermeier, G.A.B. Da Fonseca, J. Kent, "Biodiversity hotspots for conservation priorities", *Nature*, vol. 403, 24 Şubat 2000, s. 853-858.

18 The Species 2000 Organisation, "About Species 2000", http://ğ.sp2000.org/aboutsp2000.html.

19 Species 2000, Indexing the World's Known Species, http://ğ.sp2000.org/.

20 Andrew Lawler, "Up for the Count?", *Science*, Vol. 294, 26 Ekim 2001, s. 769-770.

21 "What is IBOY?", http://ğ.nrel.colostate.edu/IBOY/what.html.

22 "Scientists Launch The International Biodiversity Observation Year (IBOY) To Raise Awareness Of Biodiversity", *Science Daily Magazine*, 2001, http://ğ.sciencedaily.com/releases/2001/01/010103072716.htm

23 All Species Foundation, 2002, http://ğ.all-species.org/.

24 Andrew Lawler, "Up for the Count?", *Science*, Vol. 294, 26 Ekim 2001, s. 769-770.

25 E.O. Wilson, "Introduction", s. 2, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

26 Peter H. Raven, "Our Diminishing Tropical Forests", s. 119, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

27 Alessandro Minelli, “Diversity of Life”, *Encyclopedia of Life Sciences*, 2000, ğ.els.net.

28 “Skeletons In The Closet: One Fifth Of Species Names May Be Invalid”, *Science Daily Magazine*, 14/11/2001, http://ğ.sciencedaily.com/releases/2001/11/011114071056.htm.

29 “How Many Species Are There?”, World Resources Institute, 2001, http://ğ.wri.org/wri/biodiv/b02-gbs.html.

30 Norman Myers, “The Rich Diversity of Biodiversity Issues”, s. 125, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

31 Nigel E. Stork, “Measuring Global Biodiversity and Its Decline”, s. 41, 61, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

32 Ayşe Turak, “Doğaya Sıcak Bakmak”, *Bilim ve Teknik*, Aralık 2000, s. 63.

33 Biyolojik Çeşitlilik Haritası, *National Geographic Maps*, Ekim 2001.

34 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Biodiversity”.

35 Edward O. Wilson, *Doğanın Gizli Bahçesi*,
TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları, Çev: Aslı Biçen, 2000, s. 182-183.

36 John Whitfield, “All Creatures Great and Small”, *Nature*, vol. 413, 27 Eylül 2001, s. 344.

37 “Biosphere 2 Center Background”, Columbia University, 2002, http://ğ.bio2.edu/history.htm.

38 Joel E. Cohen, David Tilman, **“**Biosphere 2 and Biodiversity—The Lessons So Far”, *Science*, Vol. 274, No. 5290, 15 Kasım 1996, s. 1150-1151.

39 G.C. Daily, S. Alexander, P.R. Ehrlich, L. Goulder, J. Lubchenco, P.A. Matson, H.A. Mooney, S. Postel, S.H. Schneider, D. Tilman, G.M. Woodwell, “Ecosystem Services: Benefits Supplied to Human Societies by Natural Ecosystems”, 2002, http://esa.sdsc.edu/daily.htm.

40 Joel E. Cohen, David Tilman, **“**Biosphere 2 and Biodiversity—The Lessons So Far”, *Science*, Vol. 274, No. 5290, 15 Kasım 1996, s. 1150-1151.

41 Thomas E. Lovejoy, “Biodiversity: What Is It?”, s. 8, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

42 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Rain Forest”.

43 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Amazonian Biodiversity”.

44 E.O. Wilson, “The Current State of Biological Diversity”, s. 9, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

45 Çağlar Sunay, “Yitirilmekte Olan Cennet Amazon”, *Bilim ve Teknik*, Nisan 1999, s. 75.

46 Alessandro Minelli, “Diversity of Life”, *Encyclopedia of Life Sciences*, 2000, ğ.els.net.

47 Terry L. Erwin, “Biodiversity at Its Utmost: Tropical Forest Beetles”, s. 27-40, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997; “How Many Species Are There?”, World Resources Institute, 2001, http://ğ.wri.org/wri/biodiv/b02-gbs.html.

48 *Encyclopedia Britannica* 2001 Deluxe Edition CD, “Environment, Tropical Forest”.

49 Edward O. Wilson, *Doğanın Gizli Bahçesi*, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları, Çev: Aslı Biçen, 2000, s. 134.

50 Çağlar Sunay, “Yitirilmekte Olan Cennet Amazon”, *Bilim ve Teknik*, Nisan 1999, s. 75.

51 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Rain Forest”.

52 D.H. Janzen, “How to be a fig”, *Annu. Rev. Ecol. Systemat.*, Vol. 10, 1979, s. 13-51.

53 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Butterflies and Moths”.

54 Virginia Morell, “On the Origin of (Amazonian) Species”, *Discover*, Nisan 1997.

55 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, "Great Barrier Reef"; Douglas Chadwick, "Kingdom of Coral", *National Geographic*, 2002, http://ğ.nationalgeographic.com/ngm/0101/feature2/index.html.

56 M.L. Reaka-Kudla, "The Global Biodiversity of Coral Reefs: A Comparison With Rain Forests", s. 93-94, 102, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

57 Sarah Graham, "Scientists Explain How Corals Thrive in Nutrient-Poor Waters", *Scientific American*, 18 Ekim 2001, http://ğ.sciam.com/news/101801/1.html.

58 C. Darwin, *The Structure and Distribution of Coral Reefs*, Smith, Elder & Company, London, 1842.

59 C. Richter, M. Wunsch, M. Rasheed, I. Kötter, M.I. Badran, "Endoscopic exploration of Red Sea coral reefs reveals dense populations of cavity-dwelling sponges", *Nature*, vol. 413, 18 Ekim 2001, s. 726-730.

60 Douglas H. Chadwick, "Coral in Peril", *National Geographic*, Ocak 1999, s. 30-37.

61 Justin Marshall, "Why are Reef Fish So Colorful?", *Scientific American Presents: The Oceans*, Ağustos 1998.

62 Justin Marshall, "Why are Reef Fish So Colorful?", *Scientific American Presents: The Oceans*, Ağustos 1998.

63 Ayşegül Yılmaz Günenç, "Mercan Kayalıklarında", *Bilim ve Teknik*, Ekim 1999, s. 82.

64 Ayşegül Yılmaz Günenç, "Mercan Kayalıklarında", *Bilim ve Teknik*, Ekim 1999, s. 82.

65 Justin Marshall, "Why are Reef Fish So Colorful?", *Scientific American Presents: The Oceans*, Ağustos 1998.

66 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Boston: Gambit, 1971, s.101.

67 J.F. Grassle, N.J. Maciolek, "Deep-Sea Species Richness: Regional and Local Diversity Estimates From Quantitative Bottom Samples", *American Naturalist*, vol. 139, 1992, s. 313-341.

68 Marcia Collie, Julie Russo, "Deep-Sea Biodiversity and the Impacts of Ocean Dumping", 2000, http://ğ.oar.noaa.gov/spotlite/archive/spot_oceandumping.html.

69 J.F. Grassle, N.J. Maciolek, "Deep-Sea Species Richness: Regional and Local Diversity Estimates From Quantitative Bottom Samples", *American Naturalist*, vol. 139, 1992, s. 313-341.

70 G.C.B. Poore, G.D.F. Wilson, "Marine Species Richness", *Nature*, vol. 361, 1993, s. 579.

71 Francesco Canganella, Chiaki Kato, "Deep Ocean Ecosystems", *Encyclopedia of Life Sciences,* 2001, ğ.els.net.

72 Raşit Gürdilek, "Dünyayı Kurtaran Mikroplar", *Bilim ve Teknik*, Eylül 2001, s. 10.

73 Carl Zimmer, "Inconceivable Bugs Eat Methane on the Ocean Floor", *Science*, vol. 293, 20 Temmuz 2001, s. 418-419.

74 David Whitehouse, "The Microbes That Rule the World", *BBC News Online*, 28 Eylül 2001, http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid_1569000/1569264.stm.

75 "Researchers Find Glass-Eating Microbes at the Rock Bottom of the Food Chain", Scripps Institution of Oceanography, 2001, http://scrippsnews.ucsd.edu/releases2001/staudigel_rockeaters.html; Editors' Choice: Highlights of the recent literature, *Science*, Vol. 293, Number 5539, 28 Eylül 2001.

76 Francesco Canganella, "Hydrothermal Vent Communities", *Encyclopedia of Life Sciences*, 2000, ğ.els.net.

77 "Sea Connections", Smithsonian Center for Education and Museum Studies, 2001, http://educate.si.edu/lessons/currkits/ocean/connect/essay.html.

78 "Sea Connections", Smithsonian Center for Education and Museum Studies, 2001, http://educate.si.edu/lessons/currkits/ocean/connect/essay.html.

79 Richard O. Roblin, “Resources for Biodiversity in Living Collections and the Challenges of Assessing Microbial Biodiversity”, s. 467, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

80 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Bacteria”.

81 Tom Fenchel, “Bacterial Ecology”, *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.

82 Zuhal Özer, “Bağırsak İçin Bakteri Kapsülleri”, *Bilim ve Teknik*, Nisan 1997.

83 Robert F. Service, “Microbiologists Explore Life’s Rich, Hidden Kingdoms”, *Science*, Vol. 275, Number 5307, 21 Mart 1997, s. 1740-1750.

84 Robert F. Service, “Microbiologists Explore Life’s Rich, Hidden Kingdoms”, *Science*, Vol. 275, Number 5307, 21 Mart 1997, s. 1740-1750.

85 Edward O. Wilson, *Doğanın Gizli Bahçesi*, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları, Çev: Aslı Biçen, 2000, s. 158.

86 R.R. Colwell, “Microbial Biodiversity and Biotechnology”, s. 282, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

87 *M. Encarta Encyclopedia,* 2001 Deluxe Edition CD, “Bacteria”.

88 Norman R. Pace, “Microbial Diversity and the Biosphere”, s. 117, Peter H. Raven, Tania Williams (editors), *Nature and Human Society*, National Academy Press, Washington D.C., 2000.

89 James A. Shapiro, “Bacteria as Multicellular Organisms”, *Scientific American*, Haziran 1988, s. 82.

90 Detaylı bilgi için bkz. Yvonne Baskin, *The Work of Nature: How the Diversity of Life Sustains Us*, Island Press, 1998; Edward O. Wilson, *The Diversity of Life*, W.W. Norton & Company, 1999.

91 Ruth Patrick, “Biodiversity: Why Is It Important?”, s. 15, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

92 Paul Ehrlich, “The Loss Of Diversity”, s. 21-22, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

93 Peter H. Raven, “Introduction”, s. 1, Peter H. Raven, Tania Williams (editors), *Nature and Human Society,* National Academy Press, Washington D.C., 2000.

94 Bryan Norton, “Commodity, Amenity, and Morality”, s. 205, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

95 Paul Ehrlich, “The Loss Of Diversity”, s. 24, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

96 Thomas E. Lovejoy, “Biodiversity: What Is It?”, s. 9, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

97 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Polymerase Chain Reaction”.

98 Selçuk Alsan, “Yeni Adli Tıp”, *Bilim ve Teknik*, Şubat 2001; Thomas E. Lovejoy, “Biodiversity: What Is It?”, s. 13, Marjorie L. Reaka-Kudla, Don E. Wilson, Edward O. Wilson (editors), *Biodiversity II*, Joseph Henry Press, Washington D.C., 1997.

99 Gretchen C. Daily, Stanford Üniversitesi; Susan Alexander, California State Üniver

sitesi; Paul R. Ehrlich, Stanford Üniversitesi; Larry Goulder, Stanford Üniversitesi; Jane Lubchenco, Oregon State Üniversitesi; Pamela A. Matson, California Üniversitesi; Harold A. Mooney, Stanford Üniversitesi; Sandra Postel, Global Water Policy Project; Stephen H. Schneider, Stanford Üniversitesi; David Tilman, Minnesota Üniversitesi; George M. Woodwell, Woods Hole Araştırma Merkezi.

100 G.C. Daily, S. Alexander, P.R. Ehrlich, L. Goulder, J. Lubchenco, P.A. Matson, H.A. Mooney, S. Postel, S.H. Schneider, D. Tilman, G.M. Woodwell, "Ecosystem Services: Benefits Supplied to Human Societies by Natural Ecosystems", 2002, http://esa.sdsc.edu/daily.htm.

101 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, "Fish", "Fisheries".

102 N. Myers, *The Primary Source: Tropical Forests and Our Future*, W.W. Norton, New York, 1984.

103 E.O. Wilson, "The Current State of Biological Diversity", s. 15, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

104 Peter H. Raven, "Our Diminishing Tropical Forests", s. 121, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

105 Maurizio Paoletti, "Conservation of Biodiversity", *Encyclopedia of Life Sciences*, 2001, ğ.els.net.

106 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, "Photosynthesis".

107 İ. Atalay, *Vejetasyon Coğrafyasının Esasları*, Dokuz Eylül Üniversitesi Yayınları, İzmir, 1990, s. 28.

108 Anne M. Borland, "Biodiversity Lectures", 2002, http://ğ.ncl.ac.uk/aes/StudentInfo/Lectures/MSM120/AB-Lec1.doc.

109 Norman R. Farnsworth, "Screening Plants For New Medicines", s. 91, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988;

110 Biyolojik Çeşitlilik Haritası, *National Geographic Maps*, Ekim 2001; Çağlar Sunay, "Yitirilmekte Olan Cennet Amazon", *Bilim ve Teknik*, Nisan 1999, s. 76.

111 Matt Walker, "Biodiversity", *New Scientist*, vol. 170, issue 2288, 28/04/2001, s. 24.

112 Peter J. Bryant, "Values of Biodiversity", 2001, http://darwin.bio.uci.edu/~sus tain/bio65/lec07/b65lec07.htm.

113 Norman R. Farnsworth, "Screening Plants For New Medicines", s. 92, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988; Biyolojik Çeşitlilik Haritası, *National Geographic Maps*, Ekim 2001.

114 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, "Leprosy".

115 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, "Animal Experimentation".

116 Edward O. Wilson, *Doğanın Gizli Bahçesi*, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları, Çev: Aslı Biçen, 2000, s. 161.

117 Zuhal Özer, "Yeryüzünün Başarılı Kimyacıları Bakteriler", *Bilim ve Teknik*, Ocak 1997.

118 David Whitehouse, "Bacteria to make wood products", *BBC News Online*, 2 Kasım 2001, http://news.bbc.co.uk/hi/english/sci/tech/newsid_1630000/1630158.stm.

119 Elizabeth Pennisi, "Microbes Use Mud to Make Electricity", *Science*, Vol. 295, No. 5554, 18 Ocak 2002, s. 425-426.

120 Edward O. Wilson, *Doğanın Gizli Bahçesi*, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları, Çev: Aslı Biçen, 2000, s. 165-166.

121 Uğur Cebeci, "Uçaklara Köpekbalığı Yüzgeçleri", *Hürriyet Pazar*, 27 Ocak 2002, s. 9.

122 Ö. Bulut, D. Sağdıç, S. Korkmaz, *Biyoloji*, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, İstanbul, 1999, s. 152.

123 Anne M. Borland, "Biodiversity Lectures", 2002, http://ğ.ncl.ac.uk/aes/StudentInfo/Lectures/MSM120/AB-Lec1.doc.

124 Biyolojik Çeşitlilik Haritası, *National Geographic Maps*, Ekim 2001; Bryan Norton, "Commodity, Amenity, and Morality", s. 203, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

125 Peter J. Bryant, "Values of Biodiversity", 2001, http://darwin.bio.uci.edu/~sustain/bio65/lec07/b65lec07.htm.

126 "Agriculture and Genetic Diversity", World Resources Institute, 2001, http://ğ.wri.org/biodiv/agrigene.html.

127 “Heirloom Corn and the Future of the World”, 2002, http://ğ.alternativehealthtalk.com/Herbal%20Genetic %20Diversity%20frontier%20coop.htm.

128 Paul Ehrlich, “The Loss Of Diversity”, s. 24, E.O. Wilson, F.M. Peter (editors), *Biodiversity*, National Academy Press, Washington D.C., 1988.

129 P. DeBach, *Biological Control by Natural Enemies*, Cambridge University Press, London, 1974.

130 R. Naylor, P. Ehrlich, “The value of natural pest control services in agriculture”, s. 151-174, G. Daily (editor), *Nature’s Services: Societal Dependence on Natural Ecosystems*, Island Press, Washington, D.C., 1997.

131 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Pest Control”.

132 E.A. Jarzembowski, “Insecta (Insects)”, *Encyclopedia of Life Sciences,* 2001, ğ.els.net.

133 P. Vitousek, J. Aber, R. Howarth, G. Likens, P. Matson, D. Schindler, W. Schlesinger, D. Tilman, “Human alteration of the global nitrogen cycle: causes and consequences”, *Issues in Ecology*, Vol. 1, 1997.

134 “Rainforests Harvest The Skies”, *Science Daily Magazine*, 2002, http://ğ.sciencedaily.com/releases/2002/02/020201075138.htm

135 Alp Akoğlu, “Evrende Geri Kazanım”, *Bilim ve Teknik*, Aralık 2000, s. 29.

136 Shahid Naeem, Washington Üniversitesi; F. S. Chapin III, California Üniversitesi; Robert Costanza, Maryland Üniversitesi; Paul R. Ehrlich, Stanford Üniversitesi; Frank B. Golley, Georgia Üniversitesi; David U. Hooper, Western Washington Üniversitesi; J. H. Lawton, Imperial Üniversitesi; Robert V. O’Neill, Oak Ridge Ulusal Laboratuvarı; Harold A. Mooney, Stanford Üniversitesi; Osvaldo E. Sala, Buenos Aires Üniversitesi; Amy J. Symstad, Minnesota Üniversitesi; David Tilman, Minnesota Üniversitesi.

137 S. Naeem, F.S. Chapin III, R. Costanza, P.R. Ehrlich, F.B. Golley, D.U. Hooper, J.H. Lawton, R.V. O’Neill, H.A. Mooney, O.E. Sala, A.J. Symstad, D. Tilman, “Biodiversity and Ecosystem Functioning: Maintaining Natural Life Support Processes”, 2002, http://esa.sdsc.edu/issues4.htm.

138 D. Tilman, P.B. Reich, J. Knops, D. Wedin, T. Mielke, C. Lehman, **“**Diversity and Productivity in a Long-Term Grassland Experiment”, *Science*, Vol. 294, 26 Ekim 2001, s. 843-845.

139 “Diversity of Species Triumphs”, *Science Daily Magazine*, 2001, http://ğ.sciencedaily.com/releases/2001/10/011026074943.htm

140 Sarah Graham, “Not Just a Nice Idea, Preserving Biodiversity Is a Necessity”, *Scientific American*, 5 Temmuz 2001, http://ğ.sciam.com/news/070501/3.html.

141 M. Loreau, S. Naeem, P. Inchausti, J. Bengtsson, J.P. Grime, A. Hector, D.U. Hooper, M.A. Huston, D. Raffaelli, B. Schmid, D. Tilman,10 D.A. Wardle, “Biodiversity and Ecosystem Functioning: Current Knowledge and Future Challenges”, *Science*, Vol. 294, 26 Ekim 2001, s. 804-808.

142 Scott A. Elias, “Evolution of Ecosystems: Terrestrial”, *Encyclopedia of Life Sciences,* 2001, ğ.els.net.

143 *Encyclopedia Britannica* 2001 Deluxe Edition CD, “Community Ecology: Biodiversity and the Stability of Communities”.

144 Taylor H. Ricketts, “Conservation Biology and Biodiversity”, *Encyclopedia of Life Sciences,* 2001, ğ.els.net.

145 İ. Atalay, *Vejetasyon Coğrafyasının Esasları,* Dokuz Eylül Üniversitesi Yayınları, İzmir, 1990, s. 29.

146 G.P. Nabhan, S.L. Buchmann, “Pollination services: Biodiversity’s direct link to world food stability”, s. 133-150, G. Daily (editor), *Nature’s Services: Societal Dependence on Natural Ecosystems*, Island Press, Washington, D.C., 1997.

147 S.L. Buchmann, G.P. Nabhan, *The Forgotten Pollinators*, Island Press, Washington, D.C., 1996.

148 Taylor H. Ricketts, “Conservation Biology and Biodiversity”, *Encyclopedia of Life Sciences*, 2001, ğ.els.net.

149 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Pollination”.

150 G.C. Daily, S. Alexander, P.R. Ehrlich, L. Goulder, J. Lubchenco, P.A. Matson, H.A. Mooney, S. Postel, S.H. Schneider, D. Tilman, G.M. Woodwell, “Ecosystem Services: Benefits Supplied to Human Societies by Natural Ecosystems”, 2002, http://esa.sdsc.edu/daily.htm.

151 Ronald M. Lanner, *Made for Each Other: A Symbiosis of Birds and Pines*, Oxford University Press, New York, 1996.

152 G.C. Daily, S. Alexander, P.R. Ehrlich, L. Goulder, J. Lubchenco, P.A. Matson, H.A. Mooney, S. Postel, S.H. Schneider, D. Tilman, G.M. Woodwell, “Ecosystem Services: Benefits Supplied to Human Societies by Natural Ecosystems”, 2002, http://esa.sdsc.edu/daily.htm; P. Vitousek, P. Ehrlich, A. Ehrlich, P. Matson, “Human appropriation of the products of photosynthesis”, *BioScience*, vol. 36, 1986, s. 368-373.

153 Banu Binbaşaran, “Ormanı Geri Getirmek”, *Bilim ve Teknik*, Temmuz 2001, s. 86.

154 Peter J. Bryant, “Values of Biodiversity”, 2001, http://darwin.bio.uci.edu/~sustain/bio65/lec07/b65lec07.htm.

155 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Bioremediation”.

156 Taylor H. Ricketts, “Conservation Biology and Biodiversity”, *Encyclopedia of Life Sciences*, 2001, ğ.els.net.

157 Banu Binbaşaran, “Ormanı Geri Getirmek”, *Bilim ve Teknik*, Temmuz 2001, s. 86.

158 Biyolojik Çeşitlilik Haritası, *National Geographic Maps*, Ekim 2001.

159 Sargun A. Tont, “Toprağın Sesi...”, *Bilim ve Teknik*, Temmuz 1997.

160 K. Lee, *Earthworms: Their Ecology and Relationships with Soils and Land Use*, Academic Press, New York, 1985.

161 Edward O. Wilson, *Doğanın Gizli Bahçesi*, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları, Çev: Aslı Biçen, 2000, s. 135.

162 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Classification”.

163 *Encyclopedia Britannica* 2001 Deluxe Edition CD, “Taxonomy, Ranks”.

164 Daniel Otte, “Species and Speciation: An Overview”, *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.

165 David Allen, “Ray, John”, *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.

166 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Ray, John”.

167 “John Ray”, University of California, Berkeley, 2002, http://ğ.ucmp.berkeley.edu/history/ray.html.

168 Alessandro Minelli, “Classification”, *Encyclopedia of Life Sciences*, 1999, ğ.els.net.

169 Peter F. Stevens, “History of Taxonomy”, *Encyclopedia of Life Sciences,* 2001, ğ.els.net.

170 Henry Gee, *In Search of Deep Time*, Cornell University Press, Ithaca, 2001, s. 117.

171 Niles Eldredge, *The Pattern of Evolution*, W.H. Freeman and Company, New York, 2000, s. 73.

172 “Carl Linnaeus”, University of California, Berkeley, 2002, http://ğ.ucmp.berkeley.edu/history/linnaeus.html.

173 Ali Demirsoy, *Yaşamın Temel Kuralları*, Cilt I/Kısım I, 11. baskı, Meteksan A.Ş., Ankara, 1998, s. 653.

174 Canlılar arasında benzerlikler olması doğaldır. Çünkü aynı moleküllerden oluşmakta, aynı suyu ve atmosferi kullanmakta, aynı moleküllerden oluşan besinleri tüketmektedirler. Elbette ki metabolizmaları ve dolayısıyla genetik yapıları birbirine benzeyecektir. Ancak bu, onların ortak bir atadan evrimleştiklerinin bir delili değildir; bu onların tümünün aynı plan üzerine yaratılmış olmalarının sonucudur. Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, Vural yayıncılık, İstanbul, 2000.

175 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, Adler&Adler Publishers, Maryland, 1986, s. 136-137.

176 Richard M. Harrison, “Variation Within Species: Introduction”, *Encyclopedia of Life Sciences,* 1999, ğ.els.net.

177 Loren Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958, s. 186.
178 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.
179 Harcourt Dictionary of Science and Technology, "genetic homeostasis", http://ğ.harcourt.com/dictionary/def/4/3/3/9/4339900.html.
180 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harvard Common Press, New York, 1971, s. 33.
181 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, s. 36.
182 Edward S., Jr., The Reply: Letter from Birnam Wood, *Yale Revie*., 1967, 61:631-640.
183 Loren Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958. s. 227.
184 Hilary S. Callahan, "Microevolution and Macroevolution: Introduction", *Encyclopedia of Life Sciences,* 2001, ğ.els.net.
185 Theodosius Dobzhansky, *Genetics and the Origin of Species*, Columbia University Press, New York, 1937.
186 Richard B. Goldschmidt, *The Material Basis of Evolution*, New Haven Connecticut: Yale University Press, 1940, s. 8.
187 Brian Goodwin, "Neo-Darwinism has failed as an evolutionary theory", *The Times Higher Education Supplement*, 19 Mayıs 1995.
188 Scott Gilbert, John Opitz, Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", *Developmental Biology* 173, Article No. 0032, 1996, s. 361.
189 R. Lewin, "Evolutionary Theory Under Fire", *Science*, vol. 210, 21 Kasım 1980, s. 883.
190 T. Fagerstrom, P. Jagers, P. Schuster, E. Szathmary, "Biologists put on mathematical glasses", *Science*, vol. 274, 20 Aralık 1996, s. 2039-2040.
191 Sean B. Carroll, "The Big Picture", *Nature*, Vol. 409, 8 Şubat 2001, s. 669; Paul R. Ehrlich, *Human Natures*, Shearwater Books, Washington, D.C., 2000, s.
46.
192 D.H. Erwin, "Macroevolution is more than repeated rounds of microevolution", *Evolution & Development*, Vol. 2, 2000, s. 78-84.
193 J.W. Valentine, D.H. Erwin, "Interpreting Great Developmental Experiments: The Fossil Record", s. 95, R.A. Raff, E.C. Raff (editors), *Development as an Evolutionary Process*, Alan R. Liss, Inc., New York, 1987.
194 C.R. Woese, "Macroevolution in the microscopic world", C. Patterson (editor), *Molecules and Morphology in Evolution*, Cambridge: Cambridge University Press, 1987.
195 Troy E. Wood, Loren H. Rieseberg, "Speciation: Introduction", *Encyclopedia of Life Sciences*, 1999, ğ.els.net.
196 J.A. Endler, "Conceptual and Other Problems in Speciation", s. 625, D. Otte, J.A. Endler (editors), *Speciation and Its Consequences*, Sinauer Associates, Sunderland, Massachusetts, 1989.
197 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Yaşamın Temel Kuralları*, Cilt I / Kısım I, 11. baskı, Meteksan Yayınları, Ankara, 1998, s. 624.
198 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, "Spider (arthropod)".
199 Timothy A. Mousseau, Alexander E. Olvido, "Geographical Variation", *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.
200 Aslında aynı durum insanlarda da yaşanmaktadır. Yeryüzündeki farklı ırklar, coğrafi izolasyon aracılığıyla farklı ırk özelliklerine sahip olmuşlardır. Bir grup insanda siyah derililik özelliği baskın çıkmış, bunlar aynı bölgede yaşadıkları ve kendi içlerinde çoğaldığı için siyah derili bir ırk meydana gelmiştir. Çekik gözlü Uzakdoğu ırkları aynı şekildedir. Söz

konusu farklı ırk özellikleri (deri rengi, göz rengi, göz şekli, boy uzunluğu, saç rengi vs.) ilk insanların genetik bilgilerinde bir arada bulunmasına karşın, zamanla dünyanın farklı bölgelerinde yaşayan insan popülasyonlarında bu özelliklerin bazıları baskın çıkmış ve baskın çıkan özelliğe göre ırklar meydana gelmiştir. Eğer coğrafi izolasyon olmasaydı, yani dünyadaki tüm ırklar asırlardır birbirleriyle sürekli karışık evlilikler yapıyor olsalardı, o zaman herkes "melez" olurdu; zenciler, beyazlar, çekik gözlüler olmaz, insanların tümü bir "ortalama"da buluşurdu.

201 Niles Eldredge, *The Pattern of Evolution*, W.H. Freeman and Company, New York, 2000, s. 61.

202 Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, Cilt.II, D. Appleton and Company, New York, 1888, s. 210.

203 Troy E. Wood, Loren H. Rieseberg, "Speciation: Introduction", *Encyclopedia of Life Sciences,* 1999, ğ.els.net.

204 G. Nelson, "Species and Taxa: Systematics and Evolution", s. 73-74, D. Otte, J.A. Endler (editors), *Speciation and its Consequences*, Sinauer Associates, Sunderland, Massachusetts, 1989.

205 Richard G. Harrison, "Diverse origins of biodiversity", *Nature*, vol. 411, 7 Haziran 2001, s. 635-636.

206 D.E. Irwin, S. Bensch, T.D. Price, "Speciation in a ring", *Nature*, vol. 409, 18 Ocak 2001, s. 333.

207 Jeffrey H. Schwartz, *Sudden Origins: Fossils, Genes, and the Emergence of Species*, John Wiley & Sons, New York, 2000, s. 300.

208 Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, Vural yayıncılık, İstanbul, 2000, s. 20-32.

209 Kevin Kelly, *Out of Control: The New Biology of Machines*, Fourth Estate, London, 1995, s. 475.

210 Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, Harper & Row, New York, 1983, s. 48; Michael Pitman, *Adam and Evolution*, River Publishing, London, 1984, s. 70; Jeremy Rifkin, *Algeny*, Viking Press, New York, 1983, s. 134.

211 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, 1977, s. 87; L.P. Lester, R.G. Bohlin, *The Natural Limits to Biological Change*, second edition, Probe Books, Dallas, 1989, s. 88.

212 Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, Vural yayıncılık, İstanbul, 2000, s. 49-59.

213 Paul N. Pearson, Katherine G. Harcourt-Brown, "Speciation and the Fossil Record", *Encyclopedia of Life Sciences,* 2001, ğ.els.net.

214 Kevin Kelly, *Out of Control: The New Biology of Machines*, Fourth Estate, London, 1995, s. 470-471.

215 David Tilman, "Causes, consequences and ethics of biodiversity", *Nature*, vol. 405, 11 Mayıs 2000, s. 208.

216 Özge Balkız, "Neden Bizim de Kangurumuz Yok?", *Bilim ve Teknik*, sayı: 410, Ocak 2002, s. 85.

217 James L. Gould, William T. Keeton, *Biological Science*, Sixth Edition, W.W. Norton, New York, 1996, s. 500.

218 Peter H. Raven, George B. Johnson, *Biology*, Fifth Edition, WCB/McGraw-Hill, Boston, 1999, s. 410.

219 George B. Johnson, *Biology:*
Visualizing Life, FL: Holt, Rinehart & Winston, Orlando, 1998, s. 174.

220 Timothy A. Mousseau, Alexander E. Olvido, "Geographical Variation", *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.

221 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Yaşamın Temel Kuralları*, Cilt I / Kısım I, 11. baskı, Meteksan Yayınları, Ankara, 1998, s. 613.

222 Michaela Hau, Martin Wikelski, "Darwin's Finches", *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.

223 Dr. Robert Rothman, "Darwin's Finches", 2001, http://ğ.rit.edu/~rhrsbi/GalapagosPages/DarwinFinch.html.

224 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing Inc., 2000, s. 160; Michaela Hau, Martin Wikelski, "Darwin's Finches", *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.

225 Michaela Hau, Martin Wikelski, "Darwin's Finches", *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.

226 Carl Zimmer, *Evolution: The Triumph of an Idea*, Harper Collins Publishers, New York, 2001, s. 32.

227 Frank J. Sulloway, “Darwin and His Finches: The Evolution of a Legend”, *Journal of the History of Biology*, vol. 15, 1982, s. 1-53.

228 Frank J. Sulloway, “Darwin and the Galapagos”, *Biological Journal of the Linnean Society*, vol. 21, 1984, s. 29-59.

229 David Lack, *Darwin’s Finches*, Cambridge University Press, Cambridge, 1947.

230 Lee Spetner, *Not By Chance!*, The Judaica Press, New York, 1998, s. 202.

231 Michaela Hau, Martin Wikelski, “Darwin’s Finches”, *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.

232 David Lack, “Darwin’s Finches”, *Scientific American*, Nisan 1953.

233 Peter R. Grant, “Natural Selection and Darwin’s Finches”, *Scientific American*, Ekim 1991, s. 82-87.

234 Jonathan Weiner, *The Beak of the Finch*, Vintage Books, New York, 1994, s. 19.

235 Peter R. Grant, “Natural Selection and Darwin’s Finches”, *Scientific American*, Ekim 1991, s. 82-87.

236 Peter R. Grant, B. Rosemary Grant, “Speciation and Hybridization in Island Birds”, *Philosophical Transactions of the Royal Society of London* B 351, 1996, s. 765-772; Peter R. Grant, B. Rosemary Grant, “Speciation and Hybridization of Birds on Islands”, s. 142-162 in Peter R. Grant (editor), *Evolution on Islands*, Oxford University Press, Oxford, 1998.

237 Jonathan Weiner, *The Beak of the Finch*, Vintage Books, New York, 1994, s. 9.

238 Jonathan Weiner, *The Beak of the Finch*, Vintage Books, New York, 1994, s. 112.

239 Lisle Gibbs, Peter Grant, “Oscillating Selection on Darwin’s Finches”, *Nature*, vol. 327, 1987, s. 511-513.

240 Peter R. Grant, “Natural Selection and Darwin’s Finches”, *Scientific American*, Ekim 1991, s. 82-87.

241 Jonathan Weiner, *The Beak of the Finch*, Vintage Books, New York, 1994, s. 104-105.

242 Gailon Totheroh, “Evolution Outdated”, 2001, http://ğ.discovery.org/viewDB/index.php3?program=CRSCstories&command=view&id=596.

243 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing Inc., 2000, s. 173-174.

244 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing Inc., 2000, s. 174-175; Bkz. National Academy of Sciences, *Science and Creationism: A View from the National Academy of Sciences*, Second Edition, Washington DC, 1999.

245 Phillip E. Johnson, “The Church of Darwin”, *The Wall Street Journal*, 16 Ağustos 1999.

246 Lori Oliwenstein, “Any Finch in a Pinch”, *Discover*, August 1992.

247 Peter R. Grant, B. Rosemary Grant, “Evolution of Darwin’s finches caused by a rare climatic event”, *Proceedings of the Royal Society of London* B 251, 1993, s. 111-117; Peter R. Grant, B. Rosemary Grant, “Hybridization of Bird Species”, *Science*, vol. 256, 1992, s. 193-197.

248 Peter R. Grant, “Hybridization of Darwin’s finches on Isla Daphne Major, Galapagos”, *Philosophical Transactions of the Royal Society of London* B 340, 1993, s. 127–139.

249 Dr. Robert Rothman, “Darwin’s Finches”, 2001, http://ğ.rit.edu/~rhrsbi/GalapagosPages/DarwinFinch.html.

250 Peter R. Grant, “Hybridization of Darwin’s finches on Isla Daphne Major, Galapagos”, *Philosophical Transactions of the Royal Society of London* B 340, 1993, s. 127–139.

251 James L. Patton, “Genetical processes in the Galapagos”, *Biological Journal of the Linnean Society*, vol. 21, 1984, s. 91-111; Nancy Jo, “Karyotypic
Analysis of Darwin’s Finches”, s. 201-217, R.I Bowman, M. Berson, A.E. Leviton (editors), *Patterns of Evolution in Galapagos Organisms*, CA: Pacific Division, AAAS, San Francisco, 1983.

252 A. Sato, C. O'hUigin, F. Figueroa, P.R. Grant, B.R. Grant, H. Tichy, J. Klein, **"**Phylogeny of Darwin's finches as revealed by mtDNA sequences", *Proceedings of the National Academy of Sciences*, vol. 96, Issue 9, 27 Nisan 1999, s. 5101-5106.

253 Michaela Hau, Martin Wikelski, "Darwin's Finches", *Encyclopedia of Life Sciences*, 2000, ğ.els.net.

254 Lee Spetner, *Not By Chance!*, The Judaica Press, New York, 1998, s. 202.

255 S. Conant, "Saving endangered species by translocation", *BioScience*, vol. 38, 1988, s. 254-257; S.L. Pimm, "Rapid morphological change in an introduced bird", *Trends in Evolution and Ecology*, vol. 3, 1988, s. 290-291.

256 Lee Spetner, *Not By Chance!*, The Judaica Press, New York, 1998, s. 204-205.

257 Richard Milner, "Our Evolving View of the Galapagos", *Scientific American*, Temmuz 2001; Edward J. Larson, *Evolution's Workshop*, Basic Books, New York, 2001.

258 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, "Agassiz, (Jean) Louis Rodolphe".

260 Timothy A. Mousseau, Alexander E. Olvido, "Geographical Variation", *Encyclopedia of Life Sciences*, 2000, ğ.els.net.

261 Bernard Kettlewell, "Selection experiments on industrial melanism in the Lepidoptera", *Heredity*, vol. 9, 1955, s. 323.

262 Philip MacDonald Sheppard, *Natural Selection and Heredity*, 4th edition, London, Hutchinson, 1975, s. 70.

263 Sewall Wright, *Evolution and the Genetics of Populations*, Volume 4: Variability Within and Among Natural Populations, Chicago: The University of Chicago Press, 1978, s. 186.

264 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Meteksan Yayınları, Ankara, 1984, s. 644.

265 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Yaşamın Temel Kuralları*, Cilt I / Kısım I, 11. baskı, Meteksan Yayınları, Ankara, 1998, s. 600.

266 M. Ridley, *Evolution*, 2nd edition, Cambridge (MA): Blackwell Science, 1996, s. 103.

267 E.B. Ford, *Ecological Genetics*, 4th edition, Chapman and Hall, London, 1975, s. 329.

268 Bernard Kettlewell, *The Evolution of Melanism*, Oxford, Clarendon Press, 1973; Michael Majerus, *Melanism: Evolution in Action*, Oxford, Oxford University Press, 1998.

269 Lee Spetner, *Not By Chance!*, The Judaica Press, New York, 1998, s. 66.

270 Bruce Grant, Sir Cyril Clarke, "Industrial Melanism", *Encyclopedia of Life Sciences,* 2000, ğ.els.net.

271 J.W. Tutt, *British Moths*, London, G. Routledge and sons, 1896.

272 Jonathan Wells, "Second Thoughts about Peppered Moths", 1999, http://ğ.arn.org/docs/wells/jw_pepmoth.htm.

273 J.W. Heslop Harrison, "Genetical studies in the moths of the geometrid genus *Oporabia* (*Oporinia*) with a special consideration of melanism in the Lepidoptera", *Journal of Genetics*, vol. 9, 1920, s. 195-280; J.W. Heslop Harrison, "The Experimental Induction of Melanism, and Other Effects, in the Geometrid Moth *Selenia bilunaria* esp.", *Proceedings of the Royal Society of London* B 117, 1935, s. 78-92.

274 Bruce Grant, Sir Cyril Clarke, "Industrial Melanism", *Encyclopedia of Life Sciences*, 2000, ğ.els.net.

275 Bernard Kettlewell, "Selection experiments on industrial melanism in the Lepidoptera", *Heredity*, vol. 9, 1955.

276 Bernard Kettlewell, "Selection experiments on industrial melanism in the Lepidoptera", *Heredity*, vol. 9, 1955, s. 342.

277 Bernard Kettlewell, "Further selection experiments on industrial melanism in the Lepidoptera", *Heredity*, vol. 10, 1956, s. 287-301.

278 Bernard Kettlewell, "Darwin's Missing Evidence", *Scientific American*, vol. 200, Mart 1959, s. 48-53.

279 C.A. Clarke, P.M. Sheppard, “A local survey of the distribution of industrial melanic forms in the moth *Biston betularia* and estimates of the selective values of these in an industrial environment”, *Proceedings of the Royal Society of London* B 165, 1966, s. 424-439.

280 J.A. Bishop, “An experimental study of the cline of industrial melanism in *Biston betularia* (L.) (Lepidoptera) between urban Liverpool and rural North Wales”, *Journal of Animal Ecology*, vol. 41, 1972, s. 209-243.

281 D.R. Lees, E.R. Creed, “Industrial melanism in *Biston betularia*: the role of selective predation”, *Journal of Animal*
Ecology, vol. 44, 1975, s. 67-83.

282 J.A. Bishop, L.M. Cook, “Moths, melanism and clean air”, *Scientific American*, vol. 232, 1975, s. 90-99.

283 R.C. Steward, “Melanism and selective predation in three species of moths”, *Journal of Animal Ecology*, vol. 46, 1977, s. 483-496.

284 N.D. Murray, J.A. Bishop, M.R. MacNair, “Melanism and predation by birds in the moths *Biston betularia* and *Phigalia pilosauria*”, *Proceedings of the Royal Society of London* B 210, 1980, s. 277-283.

285 J.A. Bishop, L.M. Cook, “Industrial melanism and the urban environment”, *Advances in Ecological Research*, vol. 11, 1980, s. 373-404; G.S. Mani, “Theoretical models of melanism in *Biston betularia*”, *Biological Journal of the Linnean Society*, vol. 39, 1990, s. 355-371.

286 J.A. Bishop, “An experimental study of the cline of industrial melanism in *Biston betularia* (L.) (Lepidoptera) between urban Liverpool and rural North Wales”, *Journal of Animal Ecology*, vol. 41, 1972, s. 240.

287 D.R. Lees, E.R. Creed, “Industrial melanism in *Biston betularia*: the role of selective predation”, *Journal of Animal Ecology*, vol. 44, 1975, s. 75-76.

288 R.C. Steward, “Melanism and selective predation in three species of moths”, *Journal of Animal Ecology*, vol. 46, 1977, s. 483-496; R.C. Steward, “Industrial and non-industrial melanism in the peppered moth, *Biston betularia*”, *Ecological Entomology*, vol. 2, 1977, s. 231-243.

289 R.C. Steward, “Industrial and non-industrial melanism in the peppered moth, *Biston betularia*”, *Ecological Entomology*, vol. 2, 1977, s. 231-243.

290 R.J. Berry, “Industrial melanism and peppered moths (*B*
lations in America and Britain”, *Journal of Heredity,* vol. 89, 1998, s. 465.

291 D.R. Lees, E.R. Creed, L.G. Duckett, “Atmospheric pollution and industrial melanism”, *Heredity*, vol. 30, 1973, s. 227-232.

292 T.D. Sargent, “Melanism in moths of central Massachusetts (Noctuidae, Geometridae)”, *Journal of the Lepidopterists' Society*, vol. 28, 1974, s. 145-152; D.A. West, “Melanism in *Biston* (Lepidoptera: Geometridae) in the rural central Appalachians”, *Heredity*, vol. 39, 1977, s. 75-81; A.E. Treat, “*Biston cognataria* (Geometridae): frequency of melanic males in Tyringham, Massachusetts, 1958-1977”, *Journal of the Lepidopterists' Society*, vol. 33, 1979, s. 148-149.

293 Bernard Kettlewell, *The Evolution of Melanism*, Oxford: Clarendon Press, 1973.

294 B.S. Grant, A.D. Cook, C.A. Clarke, D.F. Owen, “Geographic and temporal variation in the incidence of melanism in peppered moth populations in America and Britain”, *Journal of Heredity*, vol. 89, 1998, s. 466.

295 B.S. Grant, D.F. Owen, C.A. Clarke, “Parallel rise and fall of melanic peppered moths in America and Britain”, *Journal of Heredity*, vol. 87, 1996, s. 351.

296 T.D. Sargent, C.D. Millar, D.M. Lambert, “The “classical” explanation of industrial melanism: assessing the evidence”, *Evolutionary Biology*, vol. 30, 1998, s. 316-317.

297 Bernard Kettlewell, “Selection experiments on industrial melanism in the Lepidoptera”, *Heredity*, vol. 9, 1955, s. 340.

298 Kauri Mikkola, “On the selective forces acting in the industrial melanism of *Biston* and *Oligia* moths (Lepidoptera: Geometridae and Noctuidae)”, *Biological Journal of the Linnean Society*, vol. 21, 1984, s. 409-421.

299 C.A. Clarke, G.S. Mani, G. Wynne, “Evolution in reverse: clean air and the peppered moth”, *Biological Journal of the Linnean Society*, vol. 26, 1985, s. 189-199.

300 R.J. Howlett, M.E.N. Majerus, “The understanding of industrial melanism in the peppered moth (*Biston betularia*) (Lepidoptera: Geometridae)”, *Biological Journal of the Linnean Society*, vol. 30, 1987, s. 40.

301 Jerry A. Coyne, “Not black and white”, *Nature*, vol. 396, 5 Kasım 1998, s. 35-36.

302 Jerry A. Coyne, “Not black and white”, *Nature*, vol. 396, 5 Kasım 1998, s. 35-36.

303 T.G. Liebert, P.M. Brakefield, “Behavioural studies on the peppered moth *Biston betularia* and a discussion of the role of pollution and lichens in industrial melanism”, *Biological Journal of the Linnean Society*, vol. 31, 1987, s. 129-150.

304 Bernard Kettlewell, *The Evolution of Melanism*, Oxford: Clarendon Press, 1973, s. 150; J.A. Bishop, L.M. Cook, “Moths, melanism and clean air”, *Scientific American*, vol. 232, 1975, s. 90-99.

305 Larry Witham, “Darwinism icons disputed: Biologists discount moth study”, *The Washington Times*, National Weekly Edition, 25-31/1/1999, s. 28.

306 T.D. Sargent, C.D. Millar, D.M. Lambert, “The “classical” explanation of industrial melanism: assessing the evidence”, *Evolutionary Biology*, vol. 30, 1998, s. 299-322.

307 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing Inc., 2000, s. 155.

308 Jerry A. Coyne, “Not black and white”, *Nature*, vol. 396, 5 Kasım 1998, s. 35-36.

309 Jerry A. Coyne, “Not black and white”, *Nature*, vol. 396, 5 Kasım 1998, s. 35-36.

310 Bernard Kettlewell, *The Evolution of Melanism*, Oxford, Clarendon Press, 1973; Michael Majerus, *Melanism: Evolution in Action*, Oxford, Oxford University Press, 1998.

311 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Yaşamın Temel Kuralları, Entomoloji*, Cilt II / Kısım II, 5. baskı, Meteksan Yayınları, Ankara, 1997, s. 556.

312 E.R. Creed, “Geographic variation in the two-spot ladybird in England and Wales”, *Heredity*, vol. 21, 1966, s. 57-72; E.B. Ford, *Ecological Genetics*, 4th ed., London: Chapman and Hall, 1975; P.M. Brakefield, “Polymorphic Muellerian mimicry and interactions with thermal melanism in ladybirds and a soldier beetle: a hypothesis”, *Biological Journal of the Linnean Society*, vol. 26, 1985, s. 243-267.

313 Prof. Dr. Ali Demirsoy, *Yaşamın Temel Kuralları, Entomoloji,* Cilt II / Kısım II, 5. baskı, Meteksan Yayınları, Ankara, 1997, s. 236.

314 T.D. Sargent, C.D. Millar, D.M. Lambert, “The “classical” explanation of industrial melanism: assessing the evidence”, *Evolutionary Biology*, vol. 30, 1998, s. 299-322.

315 Giuseppe Sermonti, Paola Catastini, “On industrial melanism: Kettlewell’s missing evidence”, *Rivista di Biologia* 77, 1984, s. 35-52.

316 Atuhiro Sibatani, “Industrial Melanism Revisited”, *Rivista di Biologia* 92, 1999, s. 349-356.

317 Jerry A. Coyne, “Not black and white”, *Nature*, vol. 396, 5 Kasım 1998, s. 35-36.

318 K.R. Miller, J. Levine, *Biology*, fifth edition, Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall, 2000, s. 297-298.

319 B.S. Guttman, *Biology*, Boston, MA: WCB/McGraw-Hill, 1999, s. 35-36.

320 *Encyclopedia Britannica* 2001 Deluxe Edition CD, “heredity: Natural selection in operation”.

321 *Encyclopedia Britannica* 2001 Deluxe Edition CD, “lepidopteran: Importance”.

322 *Encyclopedia Britannica* 2001 Deluxe Edition CD, “peppered moth”.

323 Bruce Grant, Sir Cyril Clarke, “Industrial Melanism”, *Encyclopedia of Life Sciences*, 2000, ğ.els.net.

324 M. Archer, “The Reality of Organic Evolution”, s. 30-31, D.R. Selkirk & F.J. Burrows, eds., *Confronting Creationism: Defending Darwin*, New South Wales University Press: Kensington, NSW, Australia, 1988.

325 Jeremy Cherfas, “Exploding the Myth of the Melanic Moth”, *New Scientist*, 25 Aralık 1986, s.25.

326 Steven Pinker, *How the Mind Works*, Penguin: London, 1998, s. 162-163.

327 Jonathan Wells, “Significance of the Peppered Moth Argument”, Access Research Network, 2000, http://ğ.arn.org/docs/wells/jw_significancepm.htm.

328 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing Inc., 2000, s. 155. (John Endler, *Natural Selection in the Wild*, Princeton, NJ: Princeton University Press, 1986, s.164)

329 L. Harrison Matthews, “Darwin’in *Türlerin Kökeni* kitabının 1971 baskısında yazdığı önsözde”, J.M. Detn & Sons Ltd, London, s. xi.

330 Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, Vural yayıncılık, İstanbul, 2000.

331 Charles Darwin, *The Descent of Man*, Chapter 11: Insects, http://ğ.literature.org/authors/darwin-charles/the-descent-of-man/chapter-11.html.

332 *M. Encarta Encyclopedia* 2001 Deluxe Edition CD, “Butterflies and Moths”.

333 John C. Leffingwell, "Olfaction-Page 5: Recent Events in Olfactory Understanding", 2001, http://www.leffingwell.com/olfact5.htm.

334 R. Axel, "The Molecular Logic of Smell", Scientific American, Ekim 1995, s. 154-159.

335 "A database of human olfactory receptor genes", The Human Olfactory Receptor Data Exploratorium, 2001, http://bioinformatics.weizmann.ac.il/HORDE/humanGenes/.

336 Heinz Breer, "Olfaction", *Encyclopedia of Life Sciences*, Ağustos 1999, http://www.els.net.

337 Stuart Firestein, "Olfactory Receptor Neurons", *Encyclopedia of Life Sciences*, Aralık 2000, http://www.els.net.

338 W. Wu, K. Wong, J.H. Chen, Z.H. Jiang, S. Dupuis, J.Y. Wu, Y. Rao, "Directional guidance of neuronal migration in the olfactory system by the protein Slit", Nature 400, 22 Temmuz 1999, s. 331-336.

339 G. Ohloff, "Scent and Fragrances", Springer-Verlag, Berlin Heidelberg, 1994, s. 6.

340 A.I. Spielman, J.G. Brand, W. Yan, "Chemosensory Systems", *Encyclopedia of Life Sciences*, Haziran 2000.

341 Michael Meredith, "The Vomeronasal Organ", Florida State University, 2001, http://www.neuro.fsu.edu/research/vomer.htm.

342 "The Olfactory System: Anatomy and Physiology", Macalester College, 2001, http://www.macalester.edu/~psych/whathap/UBNRP/Smell/nasal.html.

343 Frank Zufall, Trese Leinders-Zufall, "The Cellular and Molecular Basis of Odor Adaptation", Chemical Senses 25, Oxford University Press, 2000, s. 473-481.

344 R.S. Herz, T. Engen, "Odor memory: review and analysis", Psychonomic Bulletin and Review 3, 1996, no. 3, s. 300-313.

345 Tim Jacob, "Olfaction", 2001, http://www.cf.ac.uk/biosi/staff/jacob/teaching/sensory/olfact1.html.

346 R.S. Herz, T. Engen, "Odor memory: review and analysis", Psychonomic Bulletin and Review 3, 1996, no. 3, s. 300-313.

347 Tim Jacob, "Olfaction", 2001, http://www.cf.ac.uk/biosi/staff/jacob/teaching/sensory/olfact1.html

348 Selçuk Alsan, "Yemeklerin Tadı, Kokusu", Bilim ve Teknik, şubat 1999, s. 98-99.

349 "Disorders of Smell", Macalester College, 2001, http://www.macalester.edu/~psych/whathap/UBNRP/Smell/disorders.html.

350 Tim Jacob, "Olfaction", 2001, http://www.cf.ac.uk/biosi/staff/jacob/teaching/sensory/olfact1.html.

351 "Nutrition and Appetite", Monell Chemical Senses Center, 1998, http://www.monell.org/researchoverview_h.htm

352 Tim Jacob, "Olfaction", 2001, http://www.cf.ac.uk/biosi/staff/jacob/teaching/sensory/olfact1.html.

CAHİLİYE TOPLUMUNDA İNSAN KARAKTERLERİ

YARATILIŞ GERÇEĞİ

İnsan, etrafında gördüğü herşeyde, kendisine Allah'ı tanıtacak sayısız delille karşılaşır. Çamurlu topraktan çıkan rengarenk, hoş kokulu çiçekler, lezzetli sebze ve meyveler, çevremizde sürekli gördüğümüz birbirinden sevimli, dikkat çekici hayvanlar, bu güzelliklerin algılanmasını sağlayan duyu organları ve bunlar gibi sayısız deliller... Bunların tümü birer "iman hakikati"dir. Yani, kişiyi imana götüren ve imanının artmasına vesile olan gerçekler, yaratılış mucizeleridir. Bu bölümde iman hakikatlerinden bazı örneklere yer verilmiştir.

www.hayvanlaralemi.net

...Arzda da sizi sarsıntıya uğratır diye sarsılmaz dağlar bıraktı ve orada her canlıdan türetip yayıverdi. Biz gökten su indirdik, böylelikle orada her güzel olan çiftten bir bitki bitirdik. Bu, Allah'ın yaratmasıdır. şu halde, O'nun dıflında olanların yarattıklarını Bana gösterin...

(Lokman Suresi, 10-11)

Sincap yaşamı için ihtiyaç duyduğu tüm özelliklerle birlikte yaratılmıştır. Sahip olduğu olağanüstü sevimli görüntü ise, Allah'ın insanlara sunduğu sayısız güzellikten biridir. Tek bir sincap bile bu özellikleriyle, kör ve şuursuz tesadüflerin eseri olmadığını, aklı ve vicdanı olan insanlara açıkça anlatmaktadır.

www.darwinistneleridusunmez.com

Beyaz bir tavşan, yaşadığı karlı ortamlarda kamufle olabildiğinin farkında olmadan yaşar. Kelebek, kanatlarındaki simetrinin, desenlerin ve uyumun şuurunda değildir. Ama ikisine bakan akıl sahibi her insan, bu canlıların zaman içinde, tesadüflerin eseri olarak meydana gelmiş olamayacağını, her ikisinin de kusursuz bir yaratılışın açık delilleri olduğunu görebilir.

www.canlilarinevrimi.com

Göklerde ve yerde olan ne varsa, canlılar ve melekler Allah'a secde ederler ve onlar büyüklük taslamazlar. (Nahl Suresi, 49)

www.altinoran.org

Sahip olduğu renkler, desenler ve simetri bir tavus kuşunu oldukça gösterişli kılar. Ama o, niçin var olduğunu dahi bilemeyen ve güzellikleri takdir edebilme yeteneği olmayan bir canlıdır. Kuyruğundaki renkler ve desenlerle, dünyanın en güzel görüntülerinden birini sergileyen bu varlık, insanların Allah'a şükretmeleri ve Allah'ın yaratış gücünü görebilmeleri için yaratılmış nimetlerden yalnızca biridir.

www.hayatinkokeni.com

Eğer yeryüzündeki ağaçların tümü kalem ve deniz de -onun ardından yedi deniz daha eklenerek- (mürekkep) olsa, yine de Allah'ın kelimeleri (yazmakla) tükenmez. şüphesiz Allah üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Lokman Suresi, 27)

www.ALLAHvar.com

Yeri de (nasıl) döşeyip-yaydık? Onda sarsılmaz dağlar bıraktık ve onda 'göz alıcı ve iç açıcı' her çiftten (nice bitkiler) bitirdik. (Bunlar,) 'İçten Allah'a yönelen' her kul için 'hikmetle

bakan bir iç göz' ve bir zikirdir. (Kaf Suresi, 7-8)

Yavru hayvanlar son derece sevimli bir görünüme sahiptirler. En vahşi hayvanların bile yavrularında bu sevimlilik ve cana yakınlık ilk göze çarpan özelliklerdendir. Yüzlerine oranla daha iri olan gözleri, yuvarlak yüz hatları, yüzlerinde hakim olan şaşkınlık ve teslimiyetle karışık "bebek" ifadesi sevimliliklerini daha da artırır. Cana yakın tavırları ile yavru hayvanlar, Allah'ın sanatının tecellilerindendir

Suikastçi böcekler, dış sindirim olarak bilinen türde beslenirler. Avlarının dokusunu sıvı haline getiren bir zehir salgılar ve ardından onu emerler. Toksin, hızlı işleyen ve ava birkaç saniye içinde boyun eğdiren bir yapıya sahiptir. Bazı suikastçi böcekler aktif olarak avını avlarken, diğerleri beklerler. Bu suikastçi böceğin kanatlarındaki renkler de korunmuştur.

Günümüzdeki suikastçı böceklerin sahip oldukları tüm özelliklere, aşağıda resimde görülen fosil gibi 25 milyon yıl önce yaşayan suikastçı böcekler de sahiptir.

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik

Cumhuriyeti

25 milyon yıllık

suikastçi böcek fosili (üstte) .

Yanda ise, günümüzde yaşayan bir suikastçi böcek görülüyor.

Balon balığı milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlığını devam ettirmektedir. 95 milyon yıl önce yaşayan balon balıklarıyla, bugün yaşayanların tamamen aynı olması, evrimcilerin asla açıklayamayacakları bir durumdur. Fosillerin gösterdiği gerçek, canlıları Allah'ın yarattığıdır.

www.evrimbelgeseli.com

Günümüzde yaşayan balon balığı (yanda) Altta ise 95 milyon yıllık balon balığı fosili.

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase

dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Kanatlı karınca türünün 5 - 8 mm uzunluğunda iki uzun kanadı vardır. Yuvalarını su ve yiyecek kaynaklarına yakın yapan bu karıncalar milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. 25 milyon yıllık amber içindeki kanatlı karınca fosili, söz konusu canlıların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

www.harunyahya.net

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca yıldır var olan günümüz kanatlı karıncası

25 milyon yaşındaki yaban arısı ve kambur sinek fosili, tüm canlılar gibi böcek türlerinin de evrim geçirmediklerinin ispatıdır. Bu canlılar milyonlarca yıldır aşağıda görüldüğü gibi günümüzde yaşayan örnekleriyle tamamen aynıdır, herhangi bir değişikliğe uğramamışlar yani evrim geçirmemişlerdir.

www.yaratilismuzesi.com

25 milyon yıllık parazitik yaban arısı ve kambur sinek fosili

Kambur sinek

Yaban arısı

Kambur sinek

Yaban arısı

Alttaki resimde amber içinde fosilleşmiş iki tane iğnesiz arı fosili görülmektedir. Hemen aşağıda da günümüzde yaşayan iğnesiz bir arı vardır. Bu canlıların günümüzdeki örnekleriyle, milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleri birbirlerinden farksızdır.

www.yasayanfosiller.com

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıllık iğnesiz arı

25 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramadan yaşamlarını sürdüren gal sinekleri ve kanatlı karıncalar, evrim teorisinin iddialarını yerle bir etmektedir. Resimlerde amber içindegal sineği ve kanatlı karıncalar ve onların günümüzde yaşayan örnekleri görülmektedir.

www.kuranmucizeleri.org

25 milyon yıllık tatarcık ve kanatlı karınca fosili

Örümcekler yüz milyonlarca yıldır yapılarını değiştirmeden varlıklarını devam ettiren canlılardan biridir. Burada görülen amber içindeki örümcek ve ağı 25 milyon yıl yaşındadır. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu canlı, "Biz evrim geçirmedik, yaratıldık" demektedir.

www.canlilarinevrimi.com

Amber içinde, 25 milyon yıllık örümcek ve örümcek ağı fosili

Tüm fosiller, canlıların var oldukları günden itibaren aynı özelliklere sahip olduklarını, zaman içinde değişime uğrayıp evrim geçirmediklerini göstermektedir. Bu fosillerden biri de, ağaç kabuğu bitlerinin milyonlarca yıldır aynı olduğunu gösteren 25 milyon yıllık aşağıdaki amberdir.

www.dunyadanyankilar.com

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıllık ağaç kabuğu biti fosili (sağda)

Altta ise günümüzde yaşayan bir ağaç kabuğu biti .

Alttaki amberde görülen böcek Pyrochroidae familyasına aittir ve genellikle ateşböceği ya da ateş renkli böcek olarak bilinir. Bu örnekte ateşböceğinin dişli anteni çok net olarak görülmektedir. Bu amber parçasının içinde aynı zamanda kırkayak ve örümcek fosili de yer almaktadır.

Milyonlarca yıldır değişmeden kalan ateşböcekleri, kırkayaklar ve örümcekler, canlıların başka türlerden aşama aşama oluşmadıklarını, sahip oldukları tüm özelliklerle birlikte yaratıldıklarını göstermektedir.

www.evrimmasali.com

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıllık ateşböceği, kırkayak ve örümcek fosili

Kırkayak

Günümüzde yaşayan bir örümcek türü

Ateşböceği

25 milyon yıl yaşındaki kabuk böcekleri, günümüzdekilerle aynıdır. Milyonlarca yıldır aynı olan bu böcekler, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını gösteren örneklerden biridir.

www.yasayanfosiller.com

Milyonlarca yıl önce yaşamış olan kabuk böceklerinin günümüzdeki örneklerinden bir farkı bulunmamaktadır. (yanda)

25 milyon yıllık kabuk böceği fosili (yanda)

Fosiller, canlıların eksiksiz ve kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını ve var oldukları müddetçe değişmediklerini göstermektedir. Evrimcilerin açıklayamayacakları örneklerden biri de, amber içinde 25 milyon yıllık at nalı yengeci böceği fosilidir.

www.altinoran.org

At nalı yengeci böcekleri, evrime meydan okumaktadır. Altta amber içinde 25 milyon yaşındaki at nalı yengeci böceği fosili, solda ise günümüzde yaşayan bir örneği görülmektedir.

CAHİLİYE TOPLUMUNDA İNSAN KARAKTERLERİ

ÖNSÖZ

Bu kitapta yaşadığınız toplum içinde karşılaşabileceğiniz çeşitli insan karakterleri tarif edilmiş ve bu karakterlerin Kuran ahlakına uygun olmayan yönleri açıklanmıştır. Ancak, kitabı okurken şu önemli hususun unutulmaması gerekir: Kitap içinde yer alan tarifler, tasvirler ve tanımlamalar elbette o toplum kesimi içinde yer alan herkesi kapsamamaktadır. Her sosyal tabaka, her meslek grubu, her insan topluluğu içinde iyi niyetli, vicdan sahibi, sağduyulu insanlar olacağı gibi, kötü ahlak ve davranışlar gösteren insanlar da olabilir. Bu kitapta da üzerinde durulan husus, Kuran ahlakına uygun yaşamayan insanların kötü davranış ve özellikleridir. Ayrıca şunun da unutulmaması gerekir ki, her insan yaşamı boyunca yaptığı kötülüklerden vazgeçme imkanına sahiptir. Samimi olarak kötülükten vazgeçen, Allah'a gönülden teslim olan ve Kuran ahlakını yaşamaya karar veren bir insan, Allah'ın izniyle, Rabbimiz'i bağışlayıcı ve affedici olarak bulacaktır. Nitekim bu kitabın amaçlarından biri de, söz konusu insanların içinde bulundukları durumun kötülüklerini fark edip, bu tavırlarını terk ederek Kuran ahlakına yönelmelerine vesile olmaktır.

GİRİŞ

İnsana yaratılış amacını bildiren, doğruyu yanlışı gösteren ve hayatın gerçek yönlerini açıklayan, yol göstericimiz Kuran-ı Kerim'dir. Çünkü Kuran'ı insanları yaratan, onların tek hakimi ve tek sahibi olan Allah indirmiştir. Dolayısıyla insanın bilmediklerini öğrenebilmesi ve içerisinde bulunduğu cahillikten kurtulup bilinçlenebilmesi de ancak Kuran'da ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetinde bildirilen din ahlakını tam olarak yaşamasıyla mümkündür.

Bu önemli gerçeği göz ardı ederek din ahlakından uzak yaşayan kimseler ise "cahil" bir toplum oluştururlar. Fakat bu cahillik yaygın olarak kullanılan anlamından tamamen farklıdır. Bu kimseler görgü, kültür ya da tahsil bakımından kendilerini geliştirmiş kişiler olabilirler. Ya da bilimin birçok dalında uzmanlaşmış, yüzlerce kitap okumuş, sayısız buluşta bulunmuş ve hatta bu birikimleriyle yaşadıkları döneme isimlerini yazdırmış kimseler de olabilirler. Ancak bu insanların ne konumları, ne birikimleri, ne ürettikleri formüller, ne de okudukları kitaplar içerisinde bulundukları cehaleti gidermeye yeter. Çünkü söz konusu olan cahillik, bu kimselerin Yaratıcımız olan Allah'ı tanımamaları, O'nun kudretini gereği gibi takdir edememeleri, O'nun kendilerinden neler beklediğini, Allah'ın hoşnut olacağı umulan ahlak ve kişilik yapısının nasıl olması gerektiğini bilmemelerinden kaynaklanan bir cahilliktir. Bu köklü cehalet onların yaşam tarzlarından kişilik yapılarına kadar hayatlarının her anında olumsuz etkilerini gösterir.

Bu cahillikten kurtulmanın tek ve kesin çözümü ise, Allah'ın insanlara dünya ve ahiret hayatına ait tüm sırları ve gerçekleri bildirdiği ve bilmediklerini öğrettiği Kuran'a ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetine yönelmeleridir. Aksinde ise, tek bir kaynak, tek bir doğru ve tek bir din kavramı olmayacağı için, ortaya binlerce batıl inanç ve karakter çıkar. Bu farklı karakterleri taşıyan insanların her birinin yaşama amaçları, idealleri, ahlak anlayışları, doğruları, yanlışları ve yaşam tarzları da birbirinden ayrıdır. Bu yapılar birbirlerine kıyasla o kadar büyük zıtlıklar içerir ki, bu kimselerin birarada uyumlu bir şekilde yaşayabilmeleri çoğu zaman mümkün olmaz. Herkes kendi düşüncesinin ve kendi yaşam tarzının doğruluğunu savunur ve başkalarınınkini eleştirir. Birbirlerini beğenmedikleri ve pek çok noktada çeliştikleri için de zor bir hayat yaşarlar.

Bu insanlar için tek çözüm ise başta da belirtildiği gibi, din ahlakının sunduğu güzel hayatı yaşamaktır. Çünkü insanı yaratan Allah, yine onun en ideal hayatı yaşayabileceği ve herşeyden en çok zevki alabileceği sistemi Kuran'da bildirmiştir.

İşte bu kitabın amacı da cahiliye toplumunun ürettiği yaşam tarzlarından ve karakterlerden belli başlı örnekleri inceleyerek, bu sistemin tüm şekillerinin kesin olarak "açmazda" olduğunu ortaya koymaktır. Ayrıca cahiliye toplumunu oluşturan insanların yaşadıkları klasik karakterlerle aradıkları huzur ve mutluluğa hiçbir şekilde ulaşamadıklarını göstermektir.

Bunun yanı sıra kitapta, Kuran'da bildirilen mümin karakterinin, cahiliye toplumunun ortaya çıkarttığı binlerce karakterin hepsinin üstünde olduğu tarif edilecek ve yine müminin yaşadığı hayatın, cahiliye sistemlerindekinin tam aksine ne denli mükemmel olduğu ortaya koyulacaktır.

CAHİLİYE TOPLUMUNUN GENEL YAPISI

CAHİLİYE TOPLUMUNU KİMLER OLUŞTURUR?

Cahiliye kavramı, "cahil" kelimesinden türeyen ve Kuran'da bildirilen anlamıyla Allah'ı gereği gibi tanımayan, O'nun sonsuz gücünü ve sıfatlarını gereği gibi takdir edemeyen, İslam dininde var olan doğrulardan, insanlara sunduğu üstün ahlak ve karakter yapısından, manevi değerlerden habersiz olan toplumları tanımlar. Din ahlakının gerçek anlamda yaşanmadığı her topluluk "cahiliye toplumu" olarak nitelendirilebilir. Bu tarz topluluklar ilk bakışta birbirlerinden tamamen farklı ve zıt yapılar sergileyebilirler. Bu gibi kişilerin giyim tarzları, alışkanlıkları, zevkleri ve konuşma üslupları kendilerine has olabilir. Ancak temel felsefeleri ve inançları ortaktır. Bu toplulukların her biri, Allah'ın dinini görmezlikten gelen ve herşeyi yaratanın Allah olduğunu anladıkları halde, O'nun belirlediği şekilde yaşamayan insanlardan oluşur. Bu insanlar Allah'ın dinini unutup yerine kendi batıl dinlerini oluşturmuşlardır. Bu batıl dinler temellerini Allah sevgisi yerine dünya sevgisi üzerine kurmuşlardır. Allah'ın rızasını kazanmak yerine insanların beğenilerini ve takdirlerini kazanmaya çabalarlar. Allah'a şükretmek ve yalnızca O'ndan yardım dilemek yerine, insanlara minnet duyup onlara bağımlı tavırlar geliştirirler. Yine tüm gücün tek sahibinin Allah olduğunu unutarak, yalnızca O'ndan korkmak yerine insanlardan ve onların koydukları kurallardan korkar olmuşlardır.

Ancak cahiliye toplumu denince akla sadece Kuran ahlakından tamamen habersiz insanlar gelmemelidir. Bu insanların bir kısmı hak dini çok yakından tanıdıkları halde yine de içerisine düştükleri bu cehaletten çıkamazlar. Bu kimseler Allah'ın emrettiği bazı ibadetleri uyguladıkları halde, Kuran ahlakını ve mümin karakterini yaşamaya yanaşmazlar. Bunun nedenleri ise bu kimselerin temelde kalplerini Allah'a bağlamamış olmaları ve bilinçaltlarında ahiretten kuşku içinde olmalarıdır. Dünyaya duydukları sevgi, Kuran dışı karakterler geliştirmelerine ve din ahlakını tanıdıkları halde cahiliye toplumunun cehaletinden kurtulamamalarına sebep olur.

Dünyanın dört bir yanında birbirinden tamamen bağımsız ve birbirlerine tamamen zıt bakış açıları içerisinde yaşayan bu topluluklarda, ortak bir yaşam ve bir inanç şekli gözlenmektedir. Bu nedenle cahiliye toplumunda Yaşayan insan karakterlerine değinmeden önce, bu farklı karakterlerin altında yatan ortak felsefeyi ve ortak Felsefeyi ve ortak batıl inançları incelemekte fayda vardır.

CAHİLİYE TOPLUMUNUN YAŞAMA AMACI VE İDEALLERİ

Cahiliye toplumunun geneline yön veren ortak amaç vardır; dünya hayatından ,sınır tanımında maksimum oranda fayda edebilmek…Dünyanın her neresine gidilsin, bu ortak amaçtan sapılmadığı, zengin fakir, köylü şehirli, büyük küçük demeden cahiliye toplumunun her üyesinin bu ideal doğrultusunda hareket ettiği görülür.Çünkü cahiliyenin çarpık inancına göre hayat ölümle sınırlıdır. Oldukça kısa olan ve hızla gelip geçen bu hayatı dünya standartlarına gore en iyi şekilde değerlendirmek ise bu insanların inançlarına en uygun olan davranış şeklidir.

Oysa bu tamamen batıl bir inançtır. Çünkü dünya hayatı bir imtihan ortamı olarak yaratılmıştır. Allah dünya hayatını insanlara özellikle çekici gelecek şekilde yaratmış ve pek çok nimetle süslemiştir. İnsanların kimisi bu güzelliklerin Allah'tan olduğunu bilecek ve bu geçici nimetleri O'na şükrederek kullanacak, asıl amacı ise dünya hayatında Allah'ın hoşnutluğunu kazanacağı işler yaparak ahireti kazanmak olacaktır. Kimi insanlar da dünya hayatının bu sahte süslerine aldanacak ve tüm bunların Allah'tan olduğunu unutarak ahiret hayatını göz ardı edecektir.

İşte cahiliye toplumu, bu ikinci alternatifi seçip tüm ideallerini sadece dünya hayatı üzerine kuran kimselerden oluşur. Söz konusu kişilerin ileriye yönelik planlarının hiçbirine ahiret hayatı dahil değildir. Allah onların bu tercihlerinin sebebini ise bir ayette şöyle açıklamıştır:

> **Bu, onların dünya hayatını ahirete göre daha sevimli bulmalarından ve şüphesiz Allah'ın da inkar eden bir topluluğu hidayete erdirmemesi nedeniyledir. (Nahl Suresi, 107)**

Ayette de bildirildiği gibi, dünya hayatı bu insanları aldatır ve daha sevimli görünür. Allah'ın insanlara bir nimet ve bir deneme olarak yarattığı tüm imkanlar cahiliye insanlarını kandırır. Ve onlar da Allah'a karşı yükümlü oldukları sorumlulukları unutarak bu hayata dalıp giderler.

Cahiliye insanlarını bu şekilde tutkuyla oyalayarak gaflete sürükleyen konular ise belli başlıdır. İyi bir hayat yaşayabilmek, zengin olabilmek, itibar ve mevki edinip toplumda saygın bir yere gelmek, iyi bir evlilik yapıp övünebilecek çocuklara sahip olmak… İşte cahiliye insanının sonsuz ahiret hayatına tercih ettiği konular bunlara benzerdir.

Elbette tüm bunlar her insanın dünyada sahip olmak isteyeceği meşru nimetlerdir. Ancak cahiliye insanının burada içerisine düştüğü büyük bir yanılgı vardır. Bu gibi kişiler, tüm bunların gerçek sahibinin sadece Allah olduğunu, bu nimetleri Kendisi'ne şükrederek kullanmaları için verdiğini ve asıl hedeflenmesi gereken hayatın ahiret olduğunu unuturlar.

Cahiliye insanlarının bu gerçeklerden uzak yaşamaları ise, onlara basit ve sıradan bir dünya oluşturur. Dünya üzerindeki birçok insan bu belli başlı birkaç idealin peşindedir. Herkesten daha üstün olabilmek, daha fazla para kazanabilmek ve dünyadan daha fazla yararlanabilmek için çoğu zaman pek çok ahlaki ve insani özelliklerinden rahatlıkla taviz verebilirler. Bu da onlara sandıkları gibi iyi bir hayat değil, aksine zor bir hayat getirir. Ellerinde dünya hayatında değer gören ne kadar çok nimet olursa olsun, geliştirdikleri bu kötü karakter nedeniyle bu nimetlerden umdukları zevki alamaz ve bunları kendi lehlerinde kullanamazlar. İçerisine düştükleri çıkar savaşı bunu engeller. Nimetlerin sadece kendilerine ait olmasını isterler ve bu konuda delice bir hırsa kapılırlar. Bu da onlara ellerindekiyle yetinemeyen tatminsiz bir karakter getirir.

Bu hırs ve yarış içerisinde dünya hayatının nimetlerinden daha da fazla istifade edebilmek için koşuştururlarken, yavaş yavaş hastalıklarla ve yaşlılık alametleriyle karşılaşmaya başlar ve bir süre sonra ölüm gerçeği ile yüzleşirler. Bu aşamadan sonra ise dünyadakinin aksine, para, mevki ve itibar gibi kavramların hiçbir işe yaramayacağı ve sadece Allah'ın rızasını kazanmak için harcanan çabaların karşılık göreceği ahiret hayatı ile karşılaşırlar. Ayetlerde bu gerçek ile karşılaştıklarında, hayatları boyunca Allah'a yönelmeyi göz ardı edenlerin ebedi pişmanlıklarından şöyle bahsedilir:

O inkar edenler Müslüman olmayı nice kereler dileyecekler. Onları bırak; yesinler, yararlansınlar ve onları (boş) emel oyalayadursun. İleride bileceklerdir. (Hicr Suresi, 2-3)

CAHİLİYE TOPLUMUNUN ALLAH İNANCI

Cahiliye toplumunu oluşturan insanların tümünün yaşam stili ve dünyaya bakış açıları bir değildir. Aralarında din ahlakını hiç bilmeyen insanlar olduğu gibi, din ahlakını tanıyan ve Allah'ın pek çok hükmünden haberdar olan insanlar da vardır. Hatta bunların büyük bir çoğunluğu da kendilerine sorulduğu zaman Allah'a inandıklarını söylerler:

De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) Yeryüzü ve onun içinde olanlar kimindir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de öğüt alıp-düşünmeyecek misiniz?" De ki: "Yedi göğün Rabbi ve büyük Arş'ın Rabbi kimdir?" "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Yine de sakınmayacak mısınız?" De ki: "Eğer biliyorsanız (söyleyin:) herşeyin melekutu (mülk ve yönetimi) kimin elindedir? Ki O, koruyup kolluyorken Kendisi korunmuyor." "Allah'ındır" diyecekler. De ki: "Öyleyse nasıl oluyor da böyle büyüleniyorsunuz?" Hayır, Biz onlara hakkı getirdik, ancak onlar gerçekten yalancıdırlar. (Müminun Suresi, 84-90)

Ancak bu kimseler dilleriyle tasdik ettikleri bu gerçeği kalpleriyle reddederler. Bu nedenle de Allah'a gerçek anlamda iman edip O'nun beğendiği gibi bir hayat sürmezler. Allah'ın rızasını kazanacak işler yapmak yerine kendi isteklerini tatmin etmek için yaşarlar. Ağızlarıyla iman ettiklerini söylemeleri ise vicdanlarının açıkça bu gerçeği görmesi nedeniyledir. Dünya üzerinde baktıkları her yerde, yaptıkları her araştırmada, buldukları her yeni detayda kendilerine ait olmayan üstün bir akılla karşılaşırlar. Dünyadaki hiçbir şeyin tesadüf eseri ortaya çıkmış olamayacağını, en ince detayına kadar her varlığı üstün bir Yaratıcı olan Allah'ın yaratmış olduğunu anlarlar. Tüm olayların sadece Allah'ın kudreti ve hakimiyeti altında yürütüldüğünü açıkça görürler. Bu nedenle de vicdanen Allah'ın varlığını tasdik ederler. Ama buna rağmen din ahlakını yaşamaya yanaşmamalarının nedeni ise Kuran'da şöyle açıklanmıştır:

Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler. Artık sen, bozguncuların nasıl bir sona uğratıldıklarına bir bak. (Neml Suresi, 14)

Cahiliye toplumundaki insanların bir kısmı da Allah'ı açıkça inkar etmeye kalkışır. Onlar da içinde yaşadıkları evrendeki kusursuz düzenin rastlantılar sonucu ortaya çıkamayacağını bilir. Fakat bu kimseler vicdanlarını tamamen kapatmışlardır. Bu konuda kendileri için geliştirdikleri çözüm ise Allah'ın varlığının delillerini görmezlikten gelmeye ve düşünmemeye çalışmaktır. Onları her zaman doğruya yöneltmeye çalışan vicdanlarını susturabilmek için de birtakım mazeretler öne sürerler. Fakat bu mazeretlerinin hiçbir açıklaması yoktur. Bunlar sadece inkarlarına bir kılıf bulmaya yöneliktir.

CAHİLİYE TOPLUMUNUN ÖLÜM VE AHİRET İNANCI

Cahiliye toplumunun büyük bir çoğunluğu ahiretin varlığından haberdar olduğu halde, düşünmeyerek bu gerçekten kendilerince kaçmaya çalışırlar. Bu kimseler dünya hayatının geçiciliğini de görmezden gelirler. Çünkü cahiliye inancının temeli dünyadaki yaşantı üzerine kuruludur. Kişilerin tüm idealleri, istekleri sadece dünyaya yöneliktir ve buna bağlı olarak tatmin buldukları şey de yine dünyaya yönelik menfaatlerdir. Dünyaya olan bu bağlılıkları nedeniyle, buradaki yaşamı sanki hiç son bulmayacakmış gibi değerlendirirler. Ayette **"... Öyle ki, ömür onlara (hiç bitmeyecekmiş gibi) uzun geldi..."** (Enbiya Suresi, 44) ifadesiyle belirtildiği gibi, ölümün varlığına inanmak istemez ve dolayısıyla da ahireti hiç akıllarına getirmezler. Çünkü ahireti düşünmek, dünyaya büyük bir hırsla bağlanmalarına izin vermeyecektir.

Oysa, **"Bu dünya hayatı, yalnızca bir oyun ve '(eğlence türünden) tutkulu bir oyalanmadır'. Gerçekten ahiret yurdu ise, asıl hayat odur. Bir bilselerdi"** (Ankebut Suresi, 64) ayeti ile Allah, dünya hayatının "tutkulu bir oyalanmadan" ibaret olduğunu ve asıl hayatın ahiret olduğunu bildirmektedir. Nitekim dünya hayatının bir oyalanma olduğunu cahiliye toplumu insanları da bilirler.

Ancak buna rağmen akılcı bir kıyas yaparak samimi düşünmeye de yanaşmazlar. Ahirete iman etmekle kayıp içerisine girmeyeceklerini aksine kazançlı çıkacaklarını anlamak istemezler. Çünkü ahirete iman ettiklerinde, dünyadaki nimetlerden mahrum kalmayacaklardır. Aksine tüm bunlardan en güzel şekilde istifade edebilecekleri gibi, Allah'ın hoşnutluğunu ve sonsuz cenneti kazanmayı da umabileceklerdir. Ve cennette, bıkma, usanma ya da monotonluk gibi kavramların yaratılmadığı, sonsuz güzellikteki, sonsuz çeşitlilikteki nimetler içerisinde, sonsuz bir hayat yaşayacaklardır. Yani ahireti isteyen kimseler hem dünyayı hem de ahireti kazanmış olacaklardır. Ama sadece dünyaya razı olanlar, ahireti kesin olarak kaybedeceklerdir:

... O, dünyayı kaybetmiştir, ahireti de. İşte bu, apaçık bir kayıptır. (Hac Suresi, 11)

Böyle bir kıyas yapıldığında ise hangisinin kayıp hangisinin kazanç olduğu son derece açık olarak görülecektir. Ama cahiliye toplumu insanları gereği gibi düşünmedikleri için bu gerçekleri kavramakta zorlanırlar. Çünkü onların yüzeysel bakış açılarına göre dünya halihazırda ellerinin altındadır, ahirete ise kesin bir inanışla inanmadıkları için tereddüt ederler. Allah Kuran'da cahiliyenin bu tereddütüne şöyle cevap verildiğini bildirmektedir:

Size verilen herhangi bir şey, dünya hayatının metaı (kısa süreli faydalanması)dır. Allah Katında olan ise, daha hayırlı ve daha süreklidir... (Şura Suresi, 36...

Onlar ise dünya hayatına sevindiler. Oysaki dünya hayatı, ahirette (ki sınırsız mutluluk yanında geçici) bir meta'dan başkası değildir. (Rad Suresi, 26)

Ancak cahiliye insanları sırf dünyaya olan bağlılıklarından vazgeçmemek için ayetlerde açıklanan bu gerçeği düşünmek istemezler. Aksine kendilerini kandırabilmek ve vicdanlarını rahatlatabilmek için çarpık mantıklar öne sürerler. Tarih boyunca her peygamber gönderildiği topluluğa ahiret hayatının, cennetin ve cehennemin varlığını bildirerek henüz vakitleri varken onları uyarmıştır. Ancak bu insanların çoğu, elçilerin uyarılarına kulak vermemiş ve ayetlerde bildirildiği üzere, **"çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim**

diriltecekmiş?" (Yasin Suresi, 79), "...biz yer (toprağın için) de yok olup gittikten sonra, gerçekten biz mi yeniden yaratılmış olacağız?..." (Secde Suresi, 10) ya da **"... öldüğümüz, bir toprak ve bir kemik olduğumuz zaman, gerçekten biz mi diriltilecek mişiz? Andolsun, bu tehdit bize ve bizden önceki atalarımıza yapılmıştı; bu, geçmişlerin uydurma masallarından başka bir şey değildir."** (Müminun Suresi, 82-83) şeklinde tepkiler vererek ahiretin varlığını reddetmişlerdir. Allah onların bu inkarlarına şöyle cevap vermiştir:

De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." (Yasin Surcesi, 79)

Gökleri ve yeri yaratan, onların bir benzerini yaratmaya kadir değil mi? Elbette (öyledir); O, yaratandır, bilendir. Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen oluverir. (Yasin Suresi, 81-82)

Görüldüğü gibi, cahiliye insanları inansalar da inanmasalar da cennet ve cehennemin varlığı inkar edilemez bir gerçektir. İnanmamakla kendi kendilerini ciddi anlamda aldatırlar. Bu açık gerçekle karşılaştıklarında ise, artık herşeyin farkındadırlar:

İnkar edenler ateşe sunulacakları gün, (onlara şöyle denir:) "Bu gerçek değil miymiş?" Onlar: "Rabbimize andolsun, evet (öyledir)" derler. (Allah da:) "Öyleyse inkar ettiklerinizden dolayı azabı tadın" dedi. (Ahkaf Suresi, 34)

CAHİLİYE TOPLUMUNDA İNSAN KARAKTERLERİ

Cahiliye toplumu bireylerinin Kuran ahlakından uzak bir hayat sürmeleri, onları hayatlarının her safhasında büyük yanılgılara ve zorluklara sürükler. Bu yanılgılardan en şiddetlisini ise kuşku yok ki kendi üzerlerinde yaşarlar. Çarpık mantık örgüleri ve Kuran'a uymayan değerlendirmeleri nedeniyle bu toplumda gelişen karakterlerin hiçbiri huzura ve mutluluğa ulaşamaz.

Cahiliye insanlarının daha çocukluk yıllarından itibaren kendilerine model olarak seçtikleri birileri mutlaka vardır. Büyüdüklerinde hep onlar gibi olmayı hedefler, onların tavırlarını ve yaşam tarzlarını taklit etmeyi akıllarına koyarlar. Bu, kimi zaman anneleri babaları, ablaları ya da ağabeyleri, kimi zaman da yakın çevrelerinden tanıdıkları bir ahbapları, komşuları ya da televizyon kanalından görüp beğendikleri biri olabilir. Özenilen bu kimlik, kişinin yaşadığı ortama, hayat şartlarına, semte ve kültür düzeyine göre farklılıklar gösterir. Kimi en mükemmel yaşam biçiminin asi ve sorumsuz bir yapı ile elde edileceğine inanırken, kimisi de yine çevresinden aldığı telkinlerle en geçerli kişilik yapısının ancak kibirli ve soğuk bir yapı gösterilerek elde edilebileceğine inanır.

Ama özendikleri bu modele ulaştıklarında olayın hiç de dıştan göründüğü gibi olmadığını anlarlar. Bundan sonra da tüm yaşamlarını gerçek anlamda ruhlarını tatmin eden bir hayatı aramakla geçirirler. Ama bu arayışın sonu gelmez. Yaşları ilerleyip, hayat şartları ve çevreleri değiştikçe, özendikleri kimlikler de değişir. Moda olan her stilden, ortaya atılan her yeni akımdan etkilenir ve aradıkları huzuru bir ihtimal bu karakterlerde bulabileceklerini umarak bunları da bir bir denerler. Cahiliye insanlarının yaşadığı bu kimlik arayışı ölümlerine dek sürer. Ama bir türlü rahat ettikleri ve yaratılışlarına uygun olan karakteri ve yaşam tarzını bulamazlar. Çünkü denedikleri her sistem, yine ancak cahiliye inancının bir ürünüdür.

Kimileri de belli bir yaştan sonra, belirli bir karakteri muhafaza ederler. Ama bu, onların aradıkları modeli bulup mutlu bir hayat yaşamalarından kaynaklanmaz. Aksine sorunun cahiliye sistemi içerisinde çözümsüz olduğunu anlayıp, durumlarını kabul etmelerinden kaynaklanır.

İşte ilerleyen sayfalarda cahiliye toplumlarında hakim olan bu karakterler genel anlamda sınıflandırılarak tanıtılmaya çalışılacak ve bu kimselerin nasıl zor bir hayat yaşadıkları ortaya konulacaktır. Bu önemli gerçek vurgulanırken, bir yandan da açmazda olan cahiliye karakterleri ile mümin karakteri arasındaki büyük fark görülecektir. Böylece cahiliye sistemini yaşayan insanların her ne yolu denerlerse denesinler büyük bir **"kayıp"** içerisinde oldukları ve bu kayıptan kurtulmalarının tek çözümünün mümin ahlakını yaşamak olduğu bir kez daha hatırlatılacaktır.

Ancak bundan önce önemli bir noktayı hatırlatmakta fayda vardır: Burada ortaya konulan insan karakterleri cahiliye toplumlarının genel ortalamasını temsil etmektedir. Elbette ki toplumda çeşitli sebeplerden dolayı bu genellemelere uygunluk göstermeyen istisna kişiler de vardır. Böyle kişiler belirli şartlar altında olup da, o şartların gerektirdiği karakter yapısının hiçbir özelliğini taşımayabilirler. Bu nedenle cahiliye insanlarının tümünün bu anlatılan karakterleri benimsediğini söyleyemeyiz. Burada asıl dikkat çekilmek istenen de bireyler değil, toplumun geneline hakim olan ve cahiliye sisteminin çarpıklığını ifade eden karakter yapılarıdır.

CAHİLİYE TOPLUMUNDA KADIN KARAKTERLERİ

Cahiliye toplumunda adı konulmayan ama sessizce tüm insanları yönlendiren bir güç vardır. Bu gibi toplumlarda yaşayan insanların birçoğu doğduğu andan itibaren kendisini bu yönlendiriciye teslim eder ve tüm hayatını onun belirlediği şartlar doğrultusunda düzenler. Bu güç cahiliye insanına öylesine hakimdir ki, çoğu zaman insanlar kendi istekleri ve beklentilerine ters düştüğü halde, yine de onun kurallarının dışına çıkmaz ve her ne olursa olsun, ona karşı sadakat gösterirler.

Peki cahiliye insanlarını bu denli sıkı bağlarla kendisine bağlayan ve kayıtsız şartsız yönlendirebilen bu güç nedir?

Bu, başta da belirtildiği gibi, adı konulmamış, ama cahiliye insanlarının kendi aralarında **"gelenek"** şeklinde ifade ettikleri batıl kurallar bütünüdür. Bu kuralları kimin belirlediği, bunların doğru ya da geçerli olup olmadığı ise meçhuldür. Kimse kolay kolay bu kuralları sorgulamaya ya da değiştirmeye cesaret edemez. Böyle bir işe kalkışana da iyi bir gözle bakılmaz ve çoğu zaman da kuralları çiğnediği, düzeni bozduğu düşünülen kişilere karşı tavır alınır.

Şiddetle benimsedikleri ve sımsıkı bir bağ ile bağlandıkları bu kuralların yanlış olabileceği kendilerine anlatılmak istendiğinde ise tüm bunların kendilerine önceki nesillerden miras kaldığı, dolayısıyla da vazgeçilmez olduğu cevabını verirler. Neyi neden yaptıklarının sorgulamasını yapmak onlara göre gereksiz bir girişimdir, çünkü onlar öncekilerden öyle görmüşlerdir. Cahiliye toplumunun bu çarpık bakış açısını ifade eden ayetlerden biri şöyledir:

> **Ne zaman onlara: "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler? (Bakara Suresi, 170)**

Cahiliye toplumunda her insanın yaşaması gereken karakter ve yaşam tarzı bu batıl ve kalıpçı gelenekler doğrultusunda önceden belirlenmiştir. Sözgelimi çocuk, daha olgun bir karaktere sahip olsa da, çocuk gibi davranmalıdır. Kendisinden beklenen tavırlar, konuşmalar, günlük yaşayış şekli bellidir. Bunların aksine bir davranış ise yadırganır.

"Kadın karakteri" de aynı şekilde kadınlar için toplum tarafından seçilip beğenilen özelliklerden oluşur. Cahiliye toplumu kadınları bu kimliği kabul etmiş ve bu ana karakter içerisinde alt karakterler geliştirmenin ötesine gidememişlerdir. Oysaki cahiliyenin belirlediği kadın karakteri baştan sona çarpıklıklarla doludur.

Bu çarpıklıklardan en önemlisi kuşku yok ki, kadının beden olarak erkekten güçsüz olması nedeniyle, karakter olarak da zayıf olması gerektiği şeklindeki inançlarıdır. Kız çocuklarını, daha çok küçük yaşlardan itibaren bu telkinle yetiştirirler. Cahiliye toplumunun kendilerine uygun gördüğü karakteri sorgusuz sualsiz kabul eden kadınlar da bu telkinin etkisiyle zayıf bir kişiliğe bürünürler. Kendilerini, asla bir erkek gibi güçlü ve dayanıklı olamayacaklarına inandırmışlardır. Kadınların büyük çoğunluğu hiçbir zaman için sığınılan, koruyan, kollayan konumunda olmayı düşünmemişler, çocukluklarından itibaren her zaman kollanan, korunan ve bakılan bir kişilik göstermişlerdir. Bu zayıf karakterin getirdiği duygusallık, ağlama, küsme gibi Kuran ahlakından uzak tavırları uygulamayı makul karşılamışlardır. Bu karakter cahiliye toplumunda son derece doğal karşılanan bir

yapı haline gelmiştir. Bazı kadınlar kendilerine uygun görülen bu modeli, bu kişiliğin kötü yönlerini ve kendi yaşamlarına getirdiği kayıpları hiç hesaba katmadan ve dolayısıyla kendilerini geliştirme gereği duymadan benimsemişlerdir.

Cahiliye toplumunun bu karmaşık sisteminin yanında Kuran'da tarif edilen yol ise en sade, en kolay ve en mükemmel olanıdır. Mümin olan bir kimse için kadın ya da erkek karakteri gibi bir ayrım söz konusu değildir. Bu nedenle kadın, kadın kimliğinden önce Müslüman kimliğini taşır. Karakterini cinsiyetine göre değil, Kuran'da Allah'ın bildirdiği ahlaka göre belirler. Kuran'da tek bir mümin karakteri tarif edilir. Kadın ya da erkek her insan Allah'ın emrettiği bu ahlak ve kişiliği yaşamakla yükümlüdür. Bu bilinç ile yaşayan mümin bir kadın da güçlü, dengeli ve üstün bir karaktere sahip olur.

Mümin kadının bu karakteri ile, cahiliye geleneklerinin etkisinde gelişen "kadın karakterleri" kıyaslandığında, Kuran'da tarif edilen ahlakla şekillenen bu üstün kişiliğin farkı açıkça ortaya çıkar.

Cahiliyede Ev Kadını Karakteri

Cahiliye toplumunun atalarından miras aldığı ve titizlikle uyguladığı karakterlerin başında **"ev kadını karakteri"** gelir. Bu karakter toplumun neredeyse hemen hepsi tarafından çok iyi bilinmekte ve hangi kültüre dahil olursa olsun dünyanın dört bir yanındaki kadınların büyük çoğunluğu tarafından uygulanmaktadır.

Bu karakter neredeyse her kız çocuğunun, çocukluk yıllarından itibaren özendiği ve bir gün mutlaka yaşamak istediği bir modeldir. Bu konuda onlara örnek teşkil eden en yakın insan da anneleridir. Annelerini ve çevrelerindeki diğer kadınları gözlemlemeleri sonucunda, yetişkin bir kadının nasıl bir kişilik sergileyeceği, hayatını hangi idealler üzerine kuracağı ya da günlerini nasıl geçireceği konusunda çocukların akıllarında yavaş yavaş bir model şekillenmeye başlar. İyi bir evlilik yapabilmek, güzel bir ev sahibi olup, sağlıklı çocuklar dünyaya getirmek, bir yandan akraba ve arkadaş ziyaretleri, kadın kadına yapılan çay toplantıları bir yandan çocukların yetiştirilmesi, alışveriş, ev temizliği, ve benzeri işler bu modelin temel karakter yapısını oluşturur. Elbette bir insanın iyi bir evlilik yapması, iyi bir aile hayatına sahip olması bir güzellik ve nimettir, müminler de bu nimete sahip olmak isterler. Ancak burada yanlış olan Allah'ın bildirdiği ahlakı ve tavrı benimsemeden, büyük bir dünyevi hırsla bunlara sahip olma tutkusudur.

Dünyaya dair henüz pek birşey bilmeyen çocuklar tüm bu uğraşıların bir kadın için olabilecek en ideal hayatı oluşturduğunu sanırlar. Ve herhangi bir sorgulamaya tabi tutmadan ileride mutlaka bu hayatı yaşama konusunda kararlarını verirler. Nitekim bu kararlarını uygularlar da.

Bir insanın eviyle ilgilenmesi elbette ki kötü ya da kınanacak bir davranış değildir. Ancak insanın tüm dünyasının sadece dört duvarla sınırlı olması ve ideallerinin, zevklerinin, alışkanlıklarının, sorunlarının ve ufkunun da yine aynı dört duvar arasına sıkışmış olması ve yaşamının Kuran'da bildirilen gerçek amacını unutması yanlıştır. Nitekim bu kimseler yaşadıkları mekan ile birlikte düşüncelerini de sınırlar ve küçük bir dünyada yaşamaya başlarlar. Küçük hedefleri, küçük amaçları, küçük beklentileri, küçük hesapları olur. Kuran'da tarif edilen, Allah'a karşı kulluk görevini en iyi biçimde yerine getiren, Allah'ın hoşnutluğunu kazandıracağı umulan tavır ve davranışların en çoğunu yapmayı hedefleyen, sürekli Allah'a yönelip dönen, devamlı ahiret yurdunu anan müminlerden tamamen uzak bir karaktere sahip olurlar.

Cahiliye toplumundaki ev kadını modelinde, en önemli konular; kendileri, aileleri, çocukları ve geleceğe yönelik planlarıdır. Orta halli bir ailede bu planlar kira ödemekten kurtulup ev sahibi olmak, elektrik, su faturasını ya da çocuklarının okul masraflarını karşılayabilmek, hatta belki bir gün bir araba sahibi olmak ya da evin eşyalarını yenilemek olabilir. Ancak daha iyi şartlarda yaşayan bir ev kadınının idealleri de en az bunlar kadar sınırlıdır. Bu kimselerin planları da yine aynı şekilde evleri, aileleri ya da çocukları üzerine kurulmuştur. Arkadaşları arasında evinin güzelliğiyle, çocuklarının hangi kolejlerde okuduklarıyla ya da eşlerinin kendilerine aldığı arabayla sükse yapabilmek, bu kimselerin hayatlarına anlam katan en önemli konulardır. Tekrar belirtmek gerekir ki, burada sayılanların tümü elbette ki gerekli işlerdir, ancak cahiliye kadınlarının hatası, sıralanan bu birkaç küçük zevk dışında yüksek bir ideal edinmemiş olmalarıdır. Yoksa yaşadıkları bu hayatı yüksek bir ruh ve büyük idealler üzerine kurmuş olsalar, hatta aynı şartlarda dahi bulunsalar bu karakterde sıkışıp kalmazlar. Bunun en güzel örneklerini mümin kadınlarda görmek mümkündür.

Allah'a iman eden bir insanın kadın olsun, erkek olsun ufku geniş, idealleri büyüktür. Mümin karakterini taşıyan bir kadın sadece evinin, ailesinin ya da akrabalarının değil, tüm dünyanın sorumluluğunu üstlenmiştir. Gerektiğinde o da dört duvar arasında oturabilir, ev işi yapıp arkadaş toplantıları düzenleyebilir, ama düşüncelerini, hedeflerini ya da yükümlülüklerini asla bu mekan ile sınırlamaz. Küçük hedeflerin peşinden koşan küçük bir insan olmayı kesinlikle kendisine yakıştırmaz ve kabullenmez. Oturduğu yerden tüm dünyanın sorunlarına çözümler arar, fikirler geliştirir, kilitlenen noktaların açılmasını sağlar ve en önemlisi de tüm bunlardan kalıcı sonuçlar elde eder.

Toplumun kendisi için belirlediği modelde takılıp kalan ve bundan öteye gitmeyi hedeflemeyen cahiliyedeki ev kadını hayatını kendisi için çizilen sınırlar içerisinde geçirir. Bunun en önemli sebeplerinden biri dünyanın yaşanacak tek yer olduğunu zannetmesi, ahiretin ve Allah'a hesap vereceği günün yaklaşmakta olduğunu göz ardı etmesidir. Elbette ölümden sonrasını düşünmeyen bir insanın tüm yaşamı da bu kısa dünya hayatına yönelik çıkarlar elde etme çabası içinde geçer. Ve böyle bir insan çevresindeki kişilerin belirlediği kuralların dışına çıkmadan yaşamaya çalışır. Allah'ın rızasını değil, çevresindeki yüzlerce insanın rızasını arar. İşte bunun sonucu da, cahiliyenin ilkel yaşam tarzıdır. Bu yaşam tarzının temel prensipleri ise belli başlı şeylerden oluşur.

Neden ev kadını olmaya özeniyorlar?

Ev kadını denince herkesin gözünde belli bir insan tipi canlanır. Sabahları erkenden kalkıp, kocasını ve çocuğunu uğurlayan, evi toplayıp temizleyen, çamaşır yıkayan, ardından akşam yapacağı yemeği düşünen ve gününün çoğunu da mutfakta yemek yaparak geçiren bir kadın. İşte klasik olarak herkesin ev kadını denince aklına gelen özellikler bunlardır. Bir kadının tüm bunları yapmasında hiçbir mahsur yoktur, doğal olarak pek çok mümin kadın da hayatının belli vakitlerinde bu işleri yapmaktadır. Ancak aynı işleri yapan mümin bir kadınla, cahiliye ahlakı içinde olan bir kadını ayıran şey, bu faaliyetleri yaparkenki ahlakları, düşünceleri ve niyetleridir. Mümin kadın kocası ve çocukları için yemek yaparken de, evini temizlerken de sadece Allah'ın rızasını umarak ve Allah'ın rahmetini dileyerek bunları yapar. Ve hiçbir zaman fikri, düşüncesi, olayları değerlendiriş şekli sadece bu işlerle sınırlı bir dünyadan ibaret değildir.

Bir çok insan için bir ev kadınından beklenen işler, hem yorucu hem de sıkıcı faaliyetlerdir. Ancak buna rağmen cahiliye toplumlarında yaşayan ve çalışan kadınların çok büyük bir bölümü bir gün aynı şartlarda

olabilmenin hayallerini kurarlar. Peki insana ahirette fayda sağlamayacak bu hayat şeklini bazı kişilere bu denli cazip kılan şey nedir? Sadece gelenek olduğu için mi buna özenilir? Yoksa hayatlarına bir renk katmak için mi?

Bu seçeneklerin hepsi doğru olabilir. Ancak bu hayatın cazip görülmesinin sebepleri bu kadarla da sınırlı değildir. Bu sebepler kişilere, şartlara göre değişkenlik göstermekle birlikte genellikle çoğu kişi için ortak birkaç başlık altında toplanır.

Bunlardan en önemlilerinden biri, genç kızların birçoğunun evlilikle birlikte kişisel özgürlüklerini elde edeceklerine olan inançlarıdır. Senelerce ailelerinin gözetiminde ve onların koymuş olduğu kurallar altında yaşayan gençler bu durumun değişmesinin en kısa ve en kolay yolunun evlilik olduğunu düşünürler. Bu nedenle de çoğu zaman uygun buldukları ilk insanla evlenirler. Yoksa cahiliye kadınları bir yandan özenmekle birlikte diğer yandan da evliliğin getireceği zor şartların farkındadırlar. Ama sadece kendilerinin söz sahibi olup, kendi kurallarıyla diledikleri gibi yaşayacakları bir hayatın özlemi bu zorluklara aldırmamalarına neden olur. Ancak evlilikle birlikte kadınların üzerine daha önce belki de hiç ilgilenmedikleri konularda hem maddi hem de manevi açıdan pek çok sorumluluk yüklenir. Ayrıca her zaman kendi kurallarıyla yaşamaları ya da özgür hareket etmeleri gibi bir durum da söz konusu olmaz. Çünkü cahiliye sisteminde genellikle eve hakim olan taraf erkektir ve kadının tüm hayatını kendi kuralları ve kendi inançları doğrultusunda yönlendirir. Dolayısıyla değişen pek bir şey olmaz. Ailelerinin yerini artık eşleri almıştır.

Bazı kişilerin ev kadınlığına özenmelerinin altında yatan bir başka önemli sebep de evliliğin sağlayacağı düşünülen maddi imkanlardır. Özellikle de maddi durumu iyi olmayan bazı ailelerin kızları için evlilik, hayatlarının akışını değiştirebilmek için en önemli fırsat olarak değerlendirilir. Öyle ki, çoğu zaman genç kızlar aileleri tarafından "mantık evliliği" yapmaları konusunda uyarılır ve teşvik edilirler. Bu durumda genç kızın evlilikte ölçü alması gereken tek kriter para ve zenginlik olur. Ahlakından, tavrından ya da kişiliğinden hoşlandıkları bir insanla evlenmektense, kendilerine iyi bir gelecek sağlayabilecek ya da en azından ailelerinin içerisinde bulunduğu şartlardan daha iyi bir hayat sunabilecek birini tercih edeceklerdir. Buna karşılık onlar da gerekirse hayatlarının sonuna kadar erken kalkıp yemek yapmak, çamaşır yıkamak, ev temizlemek gibi işleri yapmayı göze alabileceklerdir.

Görüldüğü gibi, cahiliye kadınlarının çoğunun, zorluklarına rağmen "ev kadını" modelini seçmelerinin altında yatan asıl sebepler bu tür menfaatlerdir. Bu yanlış zihniyette olan kadınlar, hem ailelerinin baskısından kurtulacak, hem yaşam standartlarını artırarak kendilerine iyi bir gelecek sağlayabilecek, hem de bu şartlardan ailelerini ve akrabalarını da yararlandırabileceklerdir. Ancak ilk günlerde ağır basan bu menfaatler nedeniyle cazip görünen ev kadınlığı, Allah rızası gözetilmeden ve karşıdaki kişinin ahlakı önemsenmeden seçilen bir beraberlik olması nedeniyle, bir süre sonra yerini, monoton, sıkıntılı bir hayata ve pişmanlığa bırakır.

Cahiliyedeki ev kadını kişiliği

Yetiştiriliş tarzlarına, yaşadıkları çevreye, ahlak özelliklerine ve sahip oldukları imkanlara göre değişiklik göstermekle birlikte, yine de cahiliyedeki ev kadınlarının kişilik yapılarını genel bir çatı altında toplamak mümkündür.

Cahiliye kadınları toplumun kendilerine empoze ettiği karakterin etkisi altındadırlar. Çocukluklarından itibaren belki de binlerce ev kadını görmüş ve onların tüm tavırlarını ve tepkilerini ister istemez bilinçaltlarında

muhafaza etmişlerdir. Kendileri aynı şartlarla karşı karşıya kaldıklarında ise, bu birikimlerini farkında olmadan hayata geçirir ve bir anlamda da kişiliklerine yön vermesine izin verirler. Bu nedenle de cahiliyedeki ev kadını karakterlerinin büyük çoğunluğu ortak bir yapı gösterir. Hepsi de önceki gözlemlerini ve tecrübelerini hayatlarına geçirirler. Hatta üniversitede okuyan, canlı, geniş bir arkadaş çevresi olan ve klasik genç kız karakteri taşıyan bir kişi bile evlendiği günden itibaren bambaşka bir yapıya bürünür. Öyle ki kısa bir süre önce son derece aktif, dışa dönük bir kişiyken birdenbire "evinin kadını" havasına girerek, eski arkadaşları tarafından tanınmayacak bir kişiliğe bürünebilir.

Onlara bu kişiliği kazandıran asıl etken ise cahiliyenin evlilik sistemindeki bozukluklardır. Bu, ev kadınlarının kişiliğini incelerken göz önünde bulundurulması gereken çok önemli bir konudur. İlerleyen sayfalarda detaylandıracağımız bu kişiliğin şekillenmesinde, yaşanılan evliliğin bir "cahiliye evliliği" ve karşı tarafın da yine cahiliye toplumunun bir mensubu olmasının büyük etkisi vardır.

Tüm bunların etkisiyle, ortaya cahiliye sisteminin tüm çarpıklıklarını üzerinde barındıran bir kişilik çıkar. Ancak şunu da eklemek gerekir ki, cahiliye toplumu bu çarpıklıkları yadırgamaz ve bunları olumsuz karakter özellikleri olarak değerlendirmez. Aksine bunların bir çoğunun makbul tavırlar olduğunu düşünürler. Çünkü bu kişilere bu karakterleri zaten içinde bulundukları toplum belirlemiştir ve kendi uygun gördükleri modeli beğenmeleri ve bunda hiçbir çarpıklık görmemeleri de çok doğaldır.

Duygusal olmaları

Cahiliye kadınlarının normal karşıladıkları özelliklerden biri de Kuran ahlakına taban tabana zıt olan duygusallıktır. Duygusallığın kadını tamamlayan ve hatta ona önemli ölçüde renk katan bir yapı olduğuna inanırlar. Cahiliye toplumunun kadından beklediği karakter de zaten bunu gerektirir. Onlara göre kadın her zaman için sığınan, kollanan ve güçsüz olan konumda olmalıdır. Bu nedenle bir kısım ev kadınları bu telkinlerin de etkisiyle zorlukla her karşılaştıklarında duygusal bir havaya girmekten hiç çekinmezler. Bunu bir zayıflık olarak görmez, aksine bu şekilde kendilerine şefkat duyulacağını ve ilgi gösterileceğini düşünerek kendilerini duygusallığa daha da kaptırırlar. Zaten bu yapıları çevreden de teşvik görür. Cahiliye sisteminde duygusallaşan bir insana sempati duyuluyormuş gibi davranılır ve böylece bu tavrı uygulayan kişi istediği sonuca ulaşmış olur.

Bunun yanında bazı cahiliye kadınlarında görülen daha şiddetli bir duygusallık türü vardır ki, kişinin tüm karakterine hakim olmuştur. Yaşanılan huzursuz ortamdan ve bunun yanında Allah'a ve kadere teslim olunmamasından kaynaklanan bu duygusallık şekli söz konusu kadınların tüm hayatına yansır. Öyle ki, duygusal bakış açıları nedeniyle asla sağlıklı düşünemez, akılcı kararlar alamaz ve mantıklı hareket edemezler. Olayların hep olumsuz yönlerini görür, hep ezildiklerini düşünür, hatta bu konuda kafalarında duygusal senaryolar kurarak bu sağlıksız ruh haline daha geniş çaplı bir zemin hazırlarlar. Evliliğe yönelik hayallerinin bekledikleri gibi gerçekleşmemiş olması, ilk günlerdeki heyecanlarını, sevgilerini ve saygılarını kaybettiklerini görmüş olmanın verdiği hayal kırıklığı onları bu ruh haline yöneltir. Bunun bir dışa vurumu olarak da sürekli gözleri dolan, hüzünlenen, mutsuz bir karakter geliştirirler. Söz gelimi özenle hazırladıkları yemekler hakkında tek bir iltifat gelmemesi, yeni alınan bir kıyafetin fark edilmemesi ya da isteklerinin yerine getirilmemesi hemen duygusallaşmalarına neden olur. Yanlışlıkla söylenen bir söz, bir espri hatta çoğu zaman tek bir kelime bile akıllarına takılması ve duygusallaşmaları için yeterlidir. Gün boyu bu olayı unutamaz ve zihinlerinde sürekli olarak bu konuya dair çıkarımlar yaparlar. Oysaki genellikle ortada hiçbir şey yoktur ve hatta belki de karşı taraf

kullandığı bu kelimenin farkında bile değildir. Ama duygusallığı kişiliğinin bir parçası olarak benimsemiş olan cahiliye kadınlarının muhakemesi, bunu göremeyecek derecede zayıftır.

Bunun bir sonucu olarak cahiliye kadınlarının hayatlarına hakim olan bir diğer özellik de ağlamak olur. Evde gerçekleşen her türlü olay onlar için bir hüzün ve ağlama vesilesidir. Ailevi geçimsizlikler, çocukların büyütülmesinde karşılaşılan zorluklar, duygusal diziler ve bunlar gibi pek çok sebep, bu ahlakın yaşanması için onlara uygun bir zemin oluşturur. Özellikle de çocukları büyümeye başladıkça, eşleri tarafından ikinci plana atıldıkları izlenimine kapılır ve çocuklarına her öncelik tanınışında bir yandan sevinir, bir yandan da kendileri adına üzülerek duygusallaşırlar. Hatta bu yapıdaki insanlar duygusal olma konusunda o kadar ısrarlıdırlar ki, bulundukları ortamda sıkıntı verici bir şey olmasa bile ağlayacak, üzülecek bir konu bulabilirler. Örneğin televizyonda seyrettikleri bir dizide rol gereği ölen bir insanın ardından dakikalarca gözyaşı dökebilir veya 10 sene önce arkadaşlarıyla dinledikleri bir müziği duyduklarında aniden duygulanıp ağlamaya başlayabilirler. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Yaşadıkları bu ahlak cahiliye kadınlarının çok kısa süre içerisinde hem ruhen hem de bedenen çökmelerine neden olur. Elbette bu, Kuran ahlakı yerine cahiliye hayatını seçmeleri nedeniyle yaşadıkları sıkıntının neticelerinden biridir. Allah Kuran'da insanların ancak Kendisi'ni andıkları, O'na teslim oldukları, ahirete hazırlık yaptıkları sürece dünyada güzel bir hayat yaşayabileceklerini ve kalben huzur bulabileceklerini haber vermiştir. Ancak burada tarif ettiğimiz karakterdeki insanlar kendilerini yaratan sonsuz güç sahibi Allah'ı unutmuş ve bundan dolayı da büyük bir sıkıntı içine düşmüşlerdir.

Alıngan olmaları

Cahiliyedeki ev kadını karakterinin belirgin özelliklerinden biri de alınganlıktır. Bu kişiler bilinç altlarında pek çok korkuyla yaşarlar. İkinci plana atılma, terk edilme, aldatılma gibi korkular bunların başlıcalarıdır. Cahiliye sisteminin çürük bir temele dayalı olduğunu bildiklerinden her an bir vefasızlık ile karşılaşabileceklerini düşünürler. İşte bu nedenle de karşılaştıkları her olayı, duydukları her sözü bu psikolojiyle değerlendirirler.

Söz gelimi evlilik yıldönümü, doğum günü vs. gibi önemli bir günün, eşleri ya da çocukları tarafından unutulmuş olması cahiliye kadınlarının alınganlıkları ve kaprisli tavırları için çok uygun bir zemin oluşturur. Basit bir unutma vakası dahi olsa, bu olayın altından anlam çıkarmaya çalışır ve artık sevilmediklerini, önemsenmediklerini ya da ikinci plana atıldıklarını düşünerek alınganlık hissine kapılırlar. Bu ruh halleri çoğu zaman büyük tartışmalara ve gergin ortamlara neden olur.

Mümin bir kadının karakterinde ise, böyle bir ahlak bozukluğu yoktur. O herşeyden önce Allah'ın emri dolayısıyla ne insanlar ne de olaylar hakkında bir zanda bulunmaz. Ortada tam anlaşılmayan bir söz ya da bir tavır varsa bunu mutlaka netleştirir, karşı tarafın amacını ve niyetini öğrenir ve bu doğrultuda açık bir tavır koyar. Ama hiçbir zaman için ne olduğunu tam anlayamadığı bir konu ya da bir söz hakkında tahminlerde bulunarak bunlara dayalı alıngan bir davranış göstermez. Alınganlık yapmanın Kuran ahlakına uygun olmadığını bilir. Bunun yanında mümin bir kadının evliliği ya da dostlukları da yine müminlerle olacağından zaten böyle şeylere sebep verebilecek karmaşık bir durum da oluşmaz. Çünkü mümin karakteri, sözlerin açık ve doğru konuşulmasını gerektirir. Allah imalı bir sözden ya da cahiliye ahlakında yer alan "laf dokundurma" gibi

kötü bir ahlaktan müminleri men etmiştir. Görüldüğü gibi, mümin kadın Kuran'a uyması dolayısıyla böyle bir ahlak bozukluğunun etki etmediği son derece huzurlu ve güvenli bir yaşam sürer.

Herşeyden şikayetçi olmaları

Cahiliye kadınları, yaşadıkları sistemin ve Kuran ahlakından uzak olan karakterlerinin doğurduğu huzursuzluğu konuşmalarıyla da sık sık dile getirirler. Cahiliye erkekleri tarafından da gündeme getirilen bu yapı, başta kadınların kendilerine olmak üzere çevrelerindeki herkese büyük bir sıkıntı verir. Bu tavrı herşeyden önce ev kadınlığının bir gereği olarak benimsemişlerdir. Onlara göre gün boyu yemek yapıp, ev temizleyip ve belki de tüm gençliğini, enerjisini bu uğurda feda eden bir kadın için "söylenmekten" daha olağan bir şey yoktur. Hatta kendilerince bu, onların en doğal hakkıdır ve çevreleri tarafından da anlayışla karşılanmalıdır. Onlara göre, yaşadıkları evliliğin monotonluğunu, hayatın sıkıntılarını, yorgunluklarını en çok tadan kendileridir. Yine kendi düşüncelerine göre, evli oldukları kimseler bu hayatın daha çok maddi yükümlülüklerini üstlenmişlerdir. Dolayısıyla da kendileri söylenmeye, şikayet etmeye ve yakınmaya daha çok hak sahibi olmalıdır. Bu nedenle kimi erkekler de, kendileri rahatsız olmakla birlikte eşlerinin ancak bu şekilde deşarj olabileceklerini ve sıkıntılarından ancak bu şekilde uzaklaşabileceklerini düşündükleri için bu karakteri bir dereceye kadar kabullenirler. Ancak şunu belirtmek gerekir ki, bu insanlar böyle bir yaşamı kendileri bilerek ve isteyerek seçmişlerdir. Ama yine de kendi talepleriyle seçtikleri bu yaşantının her anında şikayet etmekten vazgeçmezler.

Ev kadınlarında çok sık rastlanan ve artık doğal bir hak olarak görülen bu şikayet alışkanlığı günlük hayatın her anında kendini belli eder. Küçük büyük herşeyden şikayet etmek öyle bir alışkanlık haline gelir ki, artık evde tek başına olduklarında bile kendi kendilerine söylenirler. Bir yandan ters ve sert hareketlerle evi toplar, bir yandan da dağınıklıklar kime aitse ona hoşnutsuzluk dolu sözler yağdırırlar. Hatta o anda karşılarına ilk çıkan kişiye konuyla hiçbir ilgisi olmadığı halde yakınmaya başlarlar.

Bu söylenme alışkanlıkları, tartışmacı bir karakteri de beraberinde getirir. Küçücük bir konuyu bile hemen tırmandırır ve büyük kavgalar çıkmasına neden olurlar. Zıtlaşmaya ve iddialaşmaya çok açıktırlar. Her sözü tersten alır ve ters cevaplar verirler. Bu kimseler ruhlarında yaşadıkları bu hoşnutsuzluk, hırçınlık ve gerilim nedeniyle pek çok rahatsızlığa yakalanırlar. Baş ağrısı, mide ağrısı, uyku bozuklukları ve kısa sürede ortaya çıkan yaşlanma alametleri bunların en yaygın olanlarıdır. Tüm bunlar yaşadıkları sistemin çarpıklığından kaynaklanmaktadır. İman zayıflığının ve tevekkülsüzlüğün getirdiği bu ruh halinden ve sıkıntılardan kurtulmanın ise tek bir yolu vardır: Kuran ahlakına teslim olmak ve Allah'ın beğendiği şekilde bir hayat sürmek. Yoksa bunun dışında hangi yol denenirse denensin çıkış imkanı bulunamaz.

Bu kötü ahlakı yaşayan kadınlar ise çoğunlukla çözümü, doktor doktor gezmekte, her yeni çıkan ilacı denemekte, psikolojik tedavi görmekte ve kimi zaman da evliliklerine son vererek bu hayattan tamamen uzaklaşmakta bulurlar. Ama bunların hiçbiri yaşadıkları mutsuz hayat için gerçek birer çözüm değildir. Kuran ahlakını yaşamadıkları ve Allah'a samimi bir kalple bağlanmadıkları sürece, şikayet ettikleri konular, söylendikleri insanlar ya da yaşadıkları mekan değişse de yaşadıkları sıkıntılarda hiçbir farklılık olmaz.

Cahiliye kadınlarının pek çoğunda görülen tüm bu ahlak bozukluklarına karşılık mümin kadının tavrı olumlu ve yapıcıdır. Örneğin "söylenme" gibi bir alışkanlığın basit bir tavır olduğunu bilir. Görünüşte yanlış

giden birşeyler varsa bile, bunların Allah Katında bir hikmet ile yaratıldığını unutmaz. Bu nedenle de her ne ile karşılaşırsa karşılaşsın memnuniyetsizlik duymak, sıkılmak ya da huzursuz olmak için bir neden görmez. En sıkışık olduğu anlarda bile çevresine karşı mutlaka hoşgörülü, affedici ve müşfik bir karakter sergiler. Eleştirilmesi gereken birşey varsa bile bunun ancak Kuran'ın emrine uygun olarak "güzel söz" ile yapılabileceğini ve bu şekilde çok daha olumlu sonuçlar elde edilebileceğini bilir. Ayetlerde müminin göstermesi gereken bu tavır şöyle bildirilmiştir:

Sen af (veya kolaylık) yolunu benimse, (İslam'a) uygun olanı (örfü) emret ve cahillerden yüz çevir. (Araf Suresi, 199)

Görmedin mi ki, Allah nasıl bir örnek vermiştir: Güzel bir söz, güzel bir ağaç gibidir ki, onun kökü sabit, dalı ise göktedir. (İbrahim Suresi, 24)

Kullarıma, sözün en güzel olanını söylemelerini söyle. Çünkü şeytan aralarını açıp bozmaktadır. Şüphesiz şeytan insanın açıkça bir düşmanıdır. (İsra Suresi, 53)

Kıskanç ve şüpheci olmaları

Cahiliye ahlakında kıskançlığın özel bir yeri vardır. Ancak öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, bu özellik cahiliye toplumlarında olumlu bir özellik olarak algılanır. Kıskançlığı bir sevgi ve bağlılık alameti gibi göstermeye çalışırlar. Eğer bir insan sevdiği insanı kıskanmıyorsa, onlara göre bu gerçek bir sevgi değildir. Bu yanlış anlayışa göre insanın karşı tarafın sevgisinden tatmin olabilmesi için, karşıdaki kişinin tüm insanlar içinde sadece kendisine sevgi duyması gerekmektedir.

Oysa bu düşünce son derece hatalıdır. Çünkü herşeyden önce sevgi çok yüksek bir duygu ve üstün bir ahlak özelliğidir. İnsanın sevgide kıskançlık yapması Kuran ahlakına uygun düşmez. İnsan sevdiği bir kişiye sevgisini, ona duyduğu sadakat, bağlılık, şefkat ve ona yönelttiği güzel söz ve tavırlar ile gösterir. Bu da karşı tarafta sevildiğine dair kesin bir kanaat oluşturur. Bunun dışında insanın kendisinden başka hiç kimsenin sevilmesini istememesi ise büyük bir bencillik örneğidir.

Cahiliye toplumlarında özellikle de evlilik hayatında kıskançlık sebebiyle büyük sıkıntılar yaşanır. Evli oldukları kişilerin annelerine, babalarına, kızkardeşlerine, arkadaşlarına ve hatta çocuklarına duydukları sevgi bile bu karakteri yaşayan insanlar için önemli bir huzursuzluk kaynağıdır. Böyle kişiler hiç kimseye kendilerinden fazla veya kendileri gibi sevgi duyulmasını istemezler.

Ev kadını karakterinde yoğun olarak yaşanan bu kıskançlığın ikinci bir türü de cahiliyedeki evlilik sisteminin çarpıklığını bilmelerinden kaynaklanmaktadır. Çünkü temeli Allah rızasına, korkusuna ve sevgisine dayanmayan hiçbir beraberlikte gerçek sevgi ve sadakat yaşanamaz. Cahiliye kadınları da bu önemli gerçeği fark etmiş olmalarından dolayı her an aldatılmanın, ikinci plana atılmanın ya da unutulmanın korkusunu yaşarlar. Bu nedenle de şüpheli gördükleri her olaydan tedirgin olur ve kıskançlık hissine kapılırlar.

Buna çözüm olarak sergiledikleri tavırlar ise durumu iyiye götürmek yerine çok daha çözümsüz bir hale sokar. Sebepsiz kaprisler, küsmeler ve tersliklerle karşı tarafa mesaj vermeye çalışırlar. Her an ilgisiz bir olaydan çok karmaşık bağlantılar kurabilir ve bunlar hakkında geliştirdikleri hayali senaryolar üzerine keskin kararlar alabilirler. Tüm bu tavırlar ise hayatlarını daha da sıkıntılı bir hale getirmekten başka bir işe yaramaz.

Ayrıca istediklerinin tam aksine karşı tarafı kendilerinden daha da uzaklaştırmış olurlar. Çünkü ne zaman hangi olaydan ne sonuç çıkaracağı bilinmeyen bir insanla yaşamak son derece huzursuzluk vericidir. Bu nedenle de cahiliye ahlakındaki ev kadınlarının kıskançlık saplantıları genellikle evliliklerin bozulmasıyla son bulur. Oysaki tüm bunların çözümü çok kolaydır. Kuran'da her insanın nefsinde kıskançlık duyguları bulunduğu ama makbul olanın bu duygudan arınmak olduğu bildirilmiştir:

> **... Nefisler ise 'kıskançlığa ve bencil tutkulara' hazır (elverişli) kılınmıştır. Eğer iyilik yapar ve sakınırsanız, şüphesiz, Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır. (Nisa Suresi, 128)**

Bu nedenle Kuran ahlakını titizlikle uygulayan mümin için kıskançlık gibi bir durum söz konusu olmaz. Allah korkusundan kaynaklanan karşılıklı sadakat ve güven hisleri böyle bir gerilimin oluşmasını zaten daha en başından engeller.

Ev kadınının alışkanlıkları

Cahiliye toplumlarında "Ev kadını" denilince herkesin aklında belirli ve tek bir model canlanır. Bunun sebebi ise, bu karakteri oluşturan sistemin bir anlamda gelenekselleşmiş olmasıdır. Elbette çeşitli sebeplerden dolayı bu genellemenin dışında kalan ev kadınları da vardır. Ancak burada ele alınan cahiliye ahlakında yaygın olarak yaşanan ev kadını modelidir.

Cahiliye toplumlarında ev kadınının klasik olarak her gün yaşadığı son derece monoton bir hayatı vardır. Genellikle ev kadınının her günkü asli görevi, ailenin diğer üyelerinin odalarını toplama, çamaşırlarını yıkama, yemek hazırlama, alışveriş yapma ve evin diğer temizlik ihtiyaçlarını gidermekten ibarettir. Elbette her insanın bu işleri yapması gerekli ve hatta zorunludur. Ancak burada hatalı olan nokta, insanların bu işleri, dünyada yaşanan tüm sorunları görmezden gelerek, ahireti tamamen unutarak ve Allah'a karşı sorumluluklarını düşünmeyerek, dünyaya yönelik bir hırs içinde yapmalarıdır. Ve tüm hayatlarını, düşüncelerini, planlarını bu işler üzerine kurmaları ve kendilerini yaratan Allah'ı razı etmenin yollarını aramak yerine, günlük hayatın küçük meşgaleleriyle tatmin bulmaya çalışmalarıdır.

Günlük işleri arasında cahiliye ev kadınının asla ödün vermediği birtakım alışkanlıkları da vardır. Bu alışkanlıklar genellikle bu ahlaktaki kadınların çoğunda ortaktır. Kendilerince, monoton hayatlarını ancak bu şekilde renklendirdiklerini ve ev ortamının sıkıntılarından bu şekilde uzaklaştıklarını düşünürler. Ellerine geçen her imkanı, her boş vakitlerini bu alışkanlıklarıyla harcarlar. Oysaki detaylıca incelendiğinde tüm bu alışkanlıkların bu kimseleri çok sıradan ve basit bir dünyaya çektiği görülür. Bu alışkanlıklar arasında en yaygın olanlar şunlardır:

Dedikodu yapmak

Cahiliye toplumunda yaşanan ev kadını karakterinde en yaygın olarak görülen özelliklerden biri "dedikodu"dur. Vakitleri ya da imkanları olmasa dahi bir parça olsun dedikodu yapabilmek için mutlaka bir fırsat bulurlar. Bazen kapı ağzında komşularla, bazen saatler süren telefon konuşmalarında, bazen de çay ya da kahve ziyaretlerinde bu manzarayı görmek mümkündür. Ancak burada asıl önemli olan bu ahlakı yaşayan

insanların dedikodudan derin bir zevk almalarıdır. Çünkü dedikodu sırasında çekiştirilen kişi küçük düşürülüp aşağılanırken, dedikoduyu yapanlar kendilerini büyük göstermeye çalışırlar. Bu nedenle arkadaş toplantılarında konuşabilecekleri pek çok faydalı ya da zevkli konu varken, onlar ısrarla dönüp dolaşıp sözü birilerinin dedikodusunu yapmaya getirirler. Komşuları, dostları, akrabaları, eşleri, televizyon yıldızları ve hatta yoldan geçen yabancı biri bile bu dedikodulara malzeme olabilir.

Oysaki bahsedilen kişinin duyduğunda hoşlanmayacağı hiçbir konuşmayı arkasından yapmak doğru değildir. Eğer gerçekten eleştirilmesi gereken bir konu varsa ve fayda vermek amacıyla konuşuluyorsa, yapılacak en doğru şey bu durumu ilgili kişiye bildirmektir. Yoksa herkesle durum değerlendirmesi yapıp, kınanan kişinin durumdan haberdar edilmemesinin altında iyi bir niyet ve akılcı bir amaç yattığı söylenemez. Üstelik dedikodu yapan bu insanlar, aynı şeyin kendileri için de muhakkak yapılacağını, bunun cahiliyenin kesin bir kuralı olduğunu bilirler. Ama bundan hiç hoşlanmazlar. Başka kişilerin kendileri hakkında konuştuğunu duyduklarında büyük bir sıkıntı yaşarlar. Ama kendileri için son derece hassasiyet gösterirken, başkalarının canının yanmasını umursamadan böyle çirkin bir tavra başvurabilirler.

Oysa Allah insanları dedikodudan men etmiştir. Allah bunun güzel bir ahlak olmadığını ayetlerinde bildirmiş ve eğer ortada yanlış bir şey varsa bunun ayetlerin ifadesiyle "iyiliği emredip, kötülükten menederek" insanların kendilerine bildirilmesini emretmiştir:

> **Ey iman edenler, zandan çok kaçının; çünkü zannın bir kısmı günahtır. Tecessüs etmeyin (birbirinizin gizli yönlerini araştırmayın). Kiminiz kiminizin gıybetini yapmasın (arkasından çekiştirmesin.) Sizden biriniz, ölü kardeşinin etini yemeyi sever mi? İşte, bundan tiksindiniz. Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah, tevbeleri kabul edendir, çok esirgeyendir. (Hucurat Suresi, 12)**

İşte Kuran'ın bu emri gereği, müminler asla birbirlerinin arkasından konuşup birbirlerini çekiştirmezler. Gerçek sevginin ve dostluğun en önemli alametlerinden birinin karşılarındaki kişiye dünyada ve ahirette fayda verecek şekilde hareket etmek olduğunu bilirler. Bu durumda da eğer yanlış bir tavır görüyorlarsa bir an önce yanlışını anlaması ve vazgeçmesi için bunu ilgili kişiye bildirirler. Gerçek bir dostluk ve sadakat anlayışı da bunu gerektirir. Ama cahiliye toplumunda evlilik gibi en yakın bilinen birliktelikler bile sağlam bir temele oturmadığı, karşılıklı sevgi ve saygıya dayalı olmadığı için, ortaya çıkan bu olumsuz model oldukça yaygındır.

Arkadaş toplantıları

Cahiliye toplumlarında ev kadınlarının vazgeçemedikleri en büyük alışkanlıklardan biri de kendi aralarında "gün" adını verdikleri, kadın kadına yapılan yemekli toplantılardır. Elbette bir insanın sevdiği dostlarıyla, arkadaşlarıyla biraraya gelmesi, toplanması, bu kişilerin birbirlerine ikramda bulunmaları güzel birer nimettir. Ancak bu toplantıların sevgi ve saygının ifade edileceği, dostlukların pekişeceği, Allah'ın adının anılacağı güzel ahlaka dayalı faaliyetler olması son derece önemlidir. Ancak cahiliye toplumunda genellikle bu toplantılar tam tersi bir ahlakın yaşandığı ortamlar olur. Genellikle böyle bir toplantıda cahiliye ahlakındaki kadınların yaptıkları kek hakkında aldıkları bir övgü onların mutlu olması için yeterli olurken, yine aynı şekilde eşleri izin vermediği için bu toplantılardan birine katılamamış olmak da belki haftalarca süren bir huzursuzluk ve mutsuzluğa neden olur. Bu, söz konusu insanların ne kadar sınırlı ve küçük bir dünyada yaşadıklarını görmek

açısından dikkat çekicidir. Çünkü bu tip toplantılarda konuşulanlar, yapılanlar genellikle bu kişilerin ahiretlerine bir fayda sağlamaktan uzaktır. Söz konusu toplantılar çoğunlukla bu insanları dünyaya çekmeye yöneliktir. Ahireti, herşeyin Yaratıcısı olan Allah'ın Yüceliğini, Kuran'da emredilen güzel ahlakı yaşamayı hatırlatmak yerine boş konular tartışılır, gereksiz olayların kritikleri yapılır. Bu gibi kişiler birbirlerinin Kuran'a göre güzel yönlerini değerlendirmez, aksine birbirlerine sürekli olarak dünyevi ve samimiyetten uzak övgülerde bulunurlar ve bu övgüler çoğunlukla gerçek düşünceleri değildir. Karşılarındaki insanları Kuran ahlakını ne kadar yaşadıkları yönünde değerlendirmezler.

Dedikodu yapmak, televizyonlarda yayınlanan pembe dizilerin en son bölümünde olup bitenler ya da kek-pasta tarifleri bu toplantılarda konuşulan en hayati konuları oluşturur. Oysa aynı toplantı, aynı ortam Allah'tan korkan ve ahirete hazırlık yapan insanlar için oluşturulmuş olsa, kuşku yok ki burada yapılan sohbetlerden kişilerin hem kendilerini geliştirebilecekleri hem de başkalarına fayda sağlayabilecekleri çok güzel sonuçlar çıkar. Çünkü Kuran'da müminlerin boş sözlerden ve boş işlerden yüz çevirmeleri ve her anlarını faydalı işlerle, faydalı düşüncelerle geçirmeleri emredilmiştir. Ayetlerde bu konu şöyle bildirilir:

Onlar, 'tümüyle boş' şeylerden yüz çevirenlerdir. (Müminun Suresi, 3)

Ki onlar, yalan şahidlikte bulunmayanlar, boş ve yararsız sözle karşılaştıkları zaman onurlu olarak geçenlerdir. (Furkan Suresi, 72)

'Boş ve yararsız olan sözü' işittikleri zaman ondan yüz çevirirler ve: "Bizim yapıp-ettiklerimiz bizim, sizin yapıp-ettikleriniz sizindir; size selam olsun, biz cahilleri benimsemeyiz" derler. (Kasas Suresi, 55)

Televizyonla boş vakit geçirmek

Cahiliye toplumunda ev kadınlarının yaşamlarının büyük bir bölümü televizyon karşısında geçer. Ancak elbette bu sadece kadınlara has bir alışkanlık değildir. Aynı şekilde eşlerinin ve çocuklarının da katıldığı bu saatler, cahiliye toplumunun en özel zevklerinden ve en önemli meşgalelerindendir. Ne izledikleri ise çoğu zaman o kadar da önemli değildir. Asıl önemli olan oyalanmak ve yaşadıkları sıkıntılı ortamdan kendilerince biraz olsun uzaklaşabilmektir. Gün boyu her ne iş yaparlarsa yapsınlar sürekli televizyonları açık olur. Fakat özellikle de "pembe diziler" adı verilen günlük diziler başladığı zaman neredeyse televizyon ekranına "kilitlenirler". Bu dizilerde yaşanan romantizm onlara ayrı bir haz verir. Bu nedenle de tüm günlük programlarını bu dizilerin saatlerine göre düzenler ve bir yere gitmeleri gerektiğinde bile bir şekilde dizinin video kasetlere kaydedilmesini sağlarlar. Eğer böyle bir imkanları yoksa, bu durumda da işleri biter bitmez bir komşudan ya da yakınlarından büyük bir heyecanla dizideki son gelişmeleri öğrenirler.

Kendilerine bu pembe diziler yerine, ufuklarının gelişmesine yönelik, daha kaliteli filmler, kültürel ya da sanatsal içerikli programlar, iman hakikatlerinin anlatıldığı belgeseller önerildiğinde bile cahiliye kadınları yine de bu dizilerden vazgeçmek istemezler. Çünkü onların dünya görüşlerini, hayatlarını ve zevklerini en iyi yansıtan programlar bu dizilerdir.

Televizyon seyretmek elbette ki sakıncalı birşey değildir. İnsan bu şekilde vaktini çok güzel ve fayda verecek şekilde de geçirebilir. Ama Allah'ın apaçık varlığını ve ahireti unutmak, tüm vakti televizyon karşısında geçirmek ve daha önemli ya da daha faydalı bir iş söz konusu olduğunda yine de bu alışkanlıktan kopamamak

yanlış bir tavırdır. Bu insanlar pek çok güzel iş yapabilecekken, amaçsızlıkları ve kendilerine sadece "ev kadını" kimliğini yakıştırmış olmaları nedeniyle böyle bir değerlendirme yapmaz ve bundan bir rahatsızlık duymazlar.

Gereksiz telefon sohbetleri

Cahiliye toplumundaki kadınlar, günün belirli vakitlerini telefonun başında geçirirler. Günlük haberleri öğrenmek ve son dedikoduları aktarmak için arkadaşlarının her birini teker teker ararlar. Aile içinde gelişen son olayları, eşleriyle aralarında geçen tartışmaları, alışverişte neler aldıklarını, eve hangi misafirin geldiğini, neler konuştuklarını tek tek anlatırlar. Bu telefon konuşmalarının bir kısmı saatlerce sürer ama konuşmaların çoğu hikmetsizdir.

Buna karşılık müminler boş konuşmanın ve boş işin her türlüsünden kaçınırlar. Asla hikmetsiz konuşmalara kendilerini kaptırmazlar. Gerekirse onlar da uzun süre telefonda konuşurlar. Ancak konuştukları konu mutlaka önemli ve faydalı bir konudur. Böyle bir ihtiyaç söz konusu değilse de sadece alışkanlık nedeniyle vakitlerini telefonda harcamazlar, bunun yerine çok daha faydalı ve geliştirici faaliyetler yaparlar.

Sosyetik kadın karakteri

Cahiliye ahlakının yaşandığı toplumlarda sosyete olarak anılan grup içinde gelişen kadın karakterinin, "ev kadını karakteri"nden temelde pek bir farkı yoktur. Kişilik özellikleri ve alışkanlıkları birbirine çok benzerdir. Ancak sosyete ortamındaki şartların ve imkanların orta halli bir ev kadınınkinden daha farklı olması, farklı alışkanlıkları da beraberinde getirir.

Bu kimseler yaşadıkları çevreye ayak uydurma endişesine kapılmışlardır. Bu nedenle de kendi istekleri, zevkleri ya da alışkanlıkları doğrultusunda değil de, daha çok çevrelerindeki insanların yani sosyetenin beklentileri yönünde hareket ederler. Sosyetenin büyük çoğunluğunun beklentileri ise para ve hava atma üzerine kurulmuştur. Bu nedenle bu hayat tarzını benimseyen kadınlar günlerini öncelikle sosyetede, o günlerde moda olan faaliyetleri takip etmek ve mümkün olduğunca bu hayata ayak uydurmaya çalışmakla geçirirler. Söz gelimi herkesin gittiği tatil merkezlerine gitmek, lüks terzilere kıyafet diktirmek, sosyete kuaförlerinde ya da solaryum merkezlerinde dedikodu yapmak, lüks restoranlarda buluşup öğlen yemekleri yemek, pahalı mağazalardan ya da yurt dışından alışveriş yapmak, en önemlisi de tüm bunlarla birbirlerine 'hava atabilmek' sosyete kadınlarının büyük kısmının dünyasını özetlemek için yeterlidir.

Dıştan bakıldığında çok renkli bir hayatları varmış gibi görünse de aslında onların hayatı da en az bazı ev kadınlarınınki kadar monoton ve sıkıntı doludur. Her gün öğlene kadar uyuduktan sonra günlük gazetelerin magazin sayfalarına ve sosyete haberlerinin yer aldığı magazin dergilerine bir göz atar ve ardından da günlük programlarını yapmaya başlarlar. Gün boyunca akşam katılacakları davette ne giyeceklerinin hazırlığını yapar, kuaföre gider sonra da gece geç saatlere kadar bu davetlerde vakit geçirirler. Burada geçirdikleri vakit de, yapmacık ilgi gösterileriyle, suni gülmelerle, birbirlerine hava atma gayretiyle geçen sıkıntı ve azap dolu bir vakittir. Ertesi gün ise, gece hayatının verdiği yorgunluk ve fiziksel yıpranma nedeniyle genellikle kötü bir uykunun ardından baş ağrısıyla uyanırlar.

Onların günlük hayatlarında, ev kadınlarının karşı karşıya olduğu ev temizliği, çocuk bakımı gibi konular daha az yer kaplar. Genellikle bu tip sorumlulukları yanlarında çalışan yardımcılarına bırakmış olmanın umursuzluğu içerisindedirler. Ancak hiçbir sorumluluk yüklenmemiş olmaları yaşadıkları umursuz karakterin daha da gelişmesine neden olur. Hayatlarında elde etmek istedikleri herşeyin önlerine hazır olarak gelmesi, çocuklarının, evlerinin başkaları tarafından yönlendirilmesi ve kendilerinden "sosyetik" olmaları dışında bir şey beklenmiyor olması onları çok kısa bir süre içerisinde tatminsizliğe ve büyük bir boşluğa sürükler. Elde etmek istedikleri bir şeye sahip olur olmaz, bu konudaki isteklerini ve şevklerinin yitirirler. Bunun ardından hemen yeni bir şeye kendini kaptırır, onun peşinden koşmaya başlarlar. Maddi anlamda istedikleri pek çok şeye sahip olurlar, ancak hiçbir zaman manen huzurlu olamazlar. Ne evliliklerinde ne de arkadaşlıklarında sadakat, güvenilirlik, sevgi, saygı gibi özellikleri bulamazlar.

Görüldüğü gibi çözümü bu karakterde arayan kimseler de aslında yine tatminsizlik ve huzursuzluk içerisindedirler. Dünya hayatının tüm imkanlarını devreye soktukları halde mutlu olamazlar. Sosyetenin belirli bir kısmında yaşanan dejenerasyonun etkisi tüm hayatlarına yansır. Böyle bir yaşantıda genellikle yalancılık, sahtekarlık, basitlik gibi her türlü ahlaksızlık son derece normal karşılanır. Bu kötü ahlakı yaşayan insanların ahlak bozuklukları dönüp dolaşıp kendilerine zarar verecek hale gelir. Kendileri dedikodu yaparlar ama başkaları da onları çekiştirip durur. Özel yaşamları hakkındaki her türlü ayrıntı hatta bazen de asılsız iftiralar kolaylıkla etrafa yayılır. En yakın arkadaşlarına verdikleri bir sır ertesi gün magazin dergilerinde manşet olur. Onlar başkalarına karşı yapmacık bir sevgi ve sahte bir dostluk anlayışıyla yaklaşırlar. Ama kendileri de aynı şekilde karşılık görürler. Hiçbir zaman gerçek, candan bir dostları olmaz. Kimseden samimi düşüncelerini yansıtan samimi konuşmalar duyamazlar. Edilen her iltifat, söylenen her söz yapmacıklığa dayalıdır. Ne arkadaşlıklarında ne de evliliklerinde asla sadakati yaşayamazlar. Eşleri de dahil olmak üzere kimseye güvenemezler. Seçtikleri bu hayat tarzı da diğer cahiliye karakterleri gibi din ahlakından uzak sistemin bir ürünüdür. Bu nedenle de mutlaka açmazdadırlar. Ancak tüm yaşamları boyunca yaşadıkları sıkıntılı ortama rağmen mutluluğu yine de dinde, güzel ahlakı yaşamakta aramazlar. Aynı bozuk sistem içinde çözümler bulmaya çalışırlar ama bunda başarılı olamazlar; gitgide daha da açmaza girerler.

İşte tüm bunlar, söz konusu insanların Kuran'dan yüz çevirmeleri nedeniyledir. Yaratıcımız olan Yüce Allah'ın emrettiği şekilde yaşamadıkları için asla huzur bulacak bir ortam elde edemezler. Allah'ı anmadıkları için, **"... Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur"** (Rad Suresi, 28) ayetinin işaretiyle kalpleri hiçbir zaman huzur bulamaz, içlerindeki sıkıntı ve huzursuzluktan kurtulamazlar. Yaratılış amaçlarına uygun bir hayat seçmedikleri için bu duruma düşmüşlerdir. Eğer onlar Allah'ın beğendiği hayatı ve yine O'nun emrettiği ahlakı yaşamış olsalar, muhakkak ki güzel bir hayatla karşılık göreceklerdir. Ayetlerde Allah'ın bu vaadi şöyle bildirilmiştir:

> **(Allah'tan) Sakınanlara: "Rabbiniz ne indirdi?" dendiğinde, "Hayır" dediler. Bu dünyada güzel davranışlarda bulunanlara güzellik vardır; ahiret yurdu ise daha hayırlıdır. Takva sahiplerinin yurdu ne güzeldir. (Nahl Suresi, 30)**

Açıktır ki, Allah'ın emrettiği ahlakı yaşayan ve salih müminleri dost edinen bir insan böylesine güvensiz bir ortamda yaşamak zorunda kalmaz. Mutlaka güvenilir, sadık, dürüst ve samimi insanlardan oluşan birliktelikler yaşar ve cahiliye sisteminde duyulan güvensizliklerin ve korkuların hiçbirini tatmaz. Çünkü Kuran ahlakının hakim olduğu bir ortamda her mümin mutlaka güzel ahlak göstermeye gayret eder ve yine güzel bir karşılık görür:

Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

CAHİLİYE TOPLUMUNDA ERKEK KARAKTERİ

Cahiliye toplumunun batıl geleneklerinin etkisini üzerinde taşıyan karakterlerden bir diğeri de "erkek karakteri"dir. Her ne kadar yazılı bir tanımı olmasa da, cahiliye toplumunun hemen her üyesi bu karakterin tüm özelliklerini ezbere bilir. Her aile, çocukları daha doğmadan önce eğer erkek olursa, ona bu karakteri nasıl vereceklerinin planlarını yapar, hayallerini kurar. Çünkü herşeyden önce bu ahlakın yaşandığı bir toplumda bir erkek çocuğu sahibi olabilmek büyük bir gurur vesilesidir.

Cahiliye toplumunda saygı duyulan bu özellikler 'erkek adam dediğin...' diye başlayan kalıplarla sık sık ifade edilir. Onlara göre erkek karakterinin ilk prensibi güçlü ve üstün olmaktır. Bu telkin gerçekten de erkeklerde kadınlara nazaran genellikle daha güçlü bir şahsiyet oluşmasını sağlar. Güçlü bir karaktere sahip olmak elbette güzel bir özelliktir, ancak cahiliye toplumunda kastedilen güç Kuran ahlakında bildirilen güçlü karakter anlayışından uzak bir kavramdır. Acımasızlığa, katılığa, şefkatten ve merhametten uzak olmaya ve hatta kimi zaman şiddete dayalı üstünlük ve güç anlayışı cahiliye toplumundaki erkek karakteri için doğal görülür. Toplumdaki diğer dengeler de zaten erkeğin bu üstünlük iddiasını destekleyecek niteliktedir. Cahiliye toplumlarındaki kadınlar çoğunlukla ikinci sınıf ve ezik bir karakteri benimsemişlerdir. Bu durumda erkeklerin üzerinde daha üstün olabilecek ikinci bir karakter yoktur. İşte bu düşünce onlarda kayıtsız şartsız bir yeterlilik duygusunun gelişmesine neden olur. Bu nedenle de genellikle kimseden, ama özellikle de kadınlardan gelecek hiçbir eleştiriye ya da tavsiyeye açık olmazlar.

Bunun yanında her erkek kendisini toplumun görmek istediği gibi olmaya mecbur hisseder ve verilen bu kalıpların dışına çıkmamaya müthiş bir titizlik gösterir. Çünkü cahiliye toplumunda erkekliğin gerekliliklerini yerine getirememek son derece küçük düşürücü bir durumdur. Bir erkek, çocukluğundan yaşlılığına kadar her an çok güçlü ve çok cesur olmak zorundadır. Hiçbir konuda asla en ufak bir zayıflık, yenilgi ve erkek karakterine ters düşücek bir tavır göstermemelidir. Öyle ki hastalandığında ya da herhangi bir sebeple acı çektiğinde dahi bunu belli etmemelidir. Çünkü tüm bunlar sadece kadınlara has özelliklerdir ve erkeğin bu tarz acizlikler içerisine girmesi cahiliye toplumunun bakış açısına göre yakışık almaz ya da kendi ifadeleriyle "erkek adam acı hissetmez".

Ancak şunu da önemle eklemek gerekir ki, toplumun erkeğe verdiği güçlü, cesur ya da hakim karakterli olmak gibi özelliklerin hiçbirinde yanlışlık yoktur ve aslında tüm bunlar güzel özelliklerdir. Ama Kuran ahlakının yaşanmadığı bir toplumda ortaya atılan bir üstünlük iddiası "kibir" ve "büyüklenme" duygularının gelişmesine neden olur ki Kuran'da insanların bu tür tavırlardan sakınmaları emredilmiştir:

"İnsanlara yanağını çevirip (büyüklenme) ve böbürlenmiş olarak yeryüzünde yürüme. Çünkü Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez." (Lokman Suresi, 18)

Bu nedenle cahiliye erkeklerinin aslında temelinde olumlu olabilecek bu özellikleri, büyüklenme eğilimlerinden dolayı olumsuz özelliklere dönüşür. Ortaya üstünlüğünden kesin emin olan, ne kendi hemcinslerinin, ne de diğer kişilerin sözüne itibar etmeyen enaniyetli bir kişilik çıkar.

Cahiliye Toplumundaki Erkek Karakterlerinden Çeşitli Örnekler

Buraya kadar anlatılanlar, cahliye toplumundaki erkek karakterinin ana yapısını oluşturur. Temelini bu yapıdan alan, ancak aile, çevre, yaşam koşulları gibi faktörlerin etkisiyle gelişen daha pek çok erkek karakterine rastlamak da mümkündür. Bunlardan bazılarını kısaca şöyle sıralayabiliriz;

Bir önceki başlıkta bahsi geçen erkek karakterinin tam tersini yaşayan kimseler ise cahiliye toplumunda "kılıbık erkek" olarak adlandırılır. Cahiliye toplumunda yaşanan, üstünlük iddiasındaki erkek karakterinin yerine bu kimseler de kendi haklarını koruyamayacak kadar aşırı pasif bir yapı geliştirmişlerdir. Bu kimseler kendilerinden beklenildiği gibi "erkek adam dediğin..." kalıplarıyla ifade edilen mantıklara uymayan insanlardır. Kendi üstünlüklerini iddia etmek yerine genellikle başkalarının hakimiyetine sığınmayı tercih eden bu insanlar, kişilikli bir tavır gösteremezler. Kişiliksiz, güçsüz ve kendi deyimleriyle "hanım evladı" olarak nitelendirilirler.

Cahiliye toplumunda görülen bir başka karakter "kazak erkek" ya da "maço" olarak adlandırılan karakterdir. Bu kimseler "erkeğin kayıtsız şartsız üstünlüğüne" ve "kadının da kayıtsız şartsız zayıflığına" inanmışlardır. Kadının herhangi bir eşya gibi erkeğin bir malı olduğuna, dolayısıyla da gerektiğinde iyi davranılıp ama gerektiğinde de sert davranılabileceğine" kanaat getirmişlerdir. Sert ve haşin hareketlerin, kaba bir üslup kullanmanın ve kısa sürede tersleşmenin kendilerine özel bir hava verdiğini düşünürler. Kadınların zaten kendilerine bu karakterde bir eş aradıklarından emindirler ve bu nedenle de bu tavırlarıyla oldukça cazibeli bir hale geldiklerine inanırlar.

Cahiliye toplumunun "akşamcı" olarak adlandırdığı bir erkek karakteri daha vardır. Bu kimseler hayatın en önemli eğlencesinin özel olarak hazırlanan meze sofralarında içki içip, "sarhoş muhabbetleri" yapmak olduğunu sanırlar. Kendileri ile aynı yanlış düşünceyi paylaşan bir arkadaş grubuyla birlikte neredeyse her akşam bu alışkanlıklarını yinelerler. Cahiliye toplumunun bu kimseleri "akşamcı" ismiyle anmasının sebebi de bu toplantılardır.

Geç saatlere kadar süren bu masa sohbetlerinde faydalı ve hikmetli hemen hemen tek bir konu dahi konuşulmaz. Sarhoş olmalarının etkisiyle tamamen boş bir konuya takılıp saatlerce o konu üzerinde "felsefe yapar", nutuklar atar, birbirlerine hayat dersleri verirler. Hatta kimi zaman gecenin ilerleyen saatlerinde tartışmaya başlar ve çevrelerindeki insanlar tarafından zorla kontrol altına alınarak sakinleştirilirler. Bu kimseler genelde, günlük hayatlarında da akşamları yaşadıkları bu sarhoş karakterinin tüm özelliklerini yansıtırlar. Sık sık "akşamdan kalmayım, bana fazla bulaşmayın" şeklinde ifadeler sarfederler.

Bu saydıklarımız cahiliye toplumunda yaşanan erkek karakterlerinden sadece bir kaç tanesidir. Bunlar gibi daha yüzlercesine rastlamak mümkündür. Temeli, Kuran'a dayalı olmadığı için, cahiliye toplumunda yaşanan tüm bu modeller çarpık bir anlayış içerirler. Dikkatlice izlendiğinde bu hayatı ve bu karakteri yaşayan kimselerin hayatlarından gerçek anlamda memnun olmadıkları da açıkça görülür.

Yaşlı İnsan Karakteri

Gençliğinde hangi karakteri benimsemiş olursa olsun, genellikle yaşlanınca cahiliye insanlarının gösterdiği standart bir karakter ve hayat şekli vardır. Ancak bu konuya geçmeden önce önemle belirtilmesi gereken bir nokta vardır: Bu bölümde söz edeceğimiz yaşlı karakterinin özellikleri, insanların din ahlakından uzak yaşamalarının getirdiği bir bozukluktur. Yaşamını Rabbimiz Allah'ın razı olmayacağı şekilde geçirmiş, yaşı ilerleyip ölüme yaklaştığında da ahireti düşünmeyen, dünyaya daha sıkı bağlanan insanların ruh halindeki çarpıklıktır.

Elbette bu özellikler kimi zaman kişiden kişiye farklılıklar gösterebilir; burada bahsedeceğimiz kötü ahlak özelliklerinin yalnızca bir kısmını taşıyan veya tümünü birarada yaşayan insanlar olabilir. Sonuç olarak burada önemli olan Kuran ahlakından uzak olmanın getirdiği ahlak ve tavır bozukluğunun küçük bir dünya oluşturması ve söz konusu kişilerin bu küçük dünya içinde her türlü çirkin tavrı sergileyebilmeleridir.

Cahiliye kadınları, çocuklarını evlendirip torun sahibi olduktan sonra, yaşlı kadın karakterine bürünürler. Erkekler ise genellikle emekliye ayrılmış ya da çalışamayacak kadar yaşlanmış olmaları nedeniyle iş hayatını terk edip evde oturmaya başlarlar. Bu durumda kendilerini ruhen ve bedenen hala genç hissedenler bile, çevrelerinden gelen telkinlerin de etkisiyle yaşlı gibi davranma zorunluluğu hissederler. Çevrelerindeki tüm dostları, akranları, eşleri yaşlanmış, emekli olmuş ve bu karaktere bürünmüşlerdir. Çocukları da evlenip kendi sorunlarına dalmış ve onlardan iyice uzaklaşmışlardır.

Bu insanlar genellikle günlerini televizyon seyrederek ya da uyuklayarak geçirirler. Ancak kadının yaşadığı "ev kadını karakteri"nde hiçbir değişiklik olmaz. Söylenmeleri, kaprisleri tüm hızıyla devam eder. Eşleri de kendileriyle aynı şartlar altında olduğu halde evin tüm sorumluluğunun yine sadece kendilerinin üzerinde olması onları daha da ters ve aksi bir tavra sokar. Erkekler de artık yapacak bir işleri olmaması nedeniyle bütün gün evde boş boş oturmaktan dolayı sıkıntı içerisindedirler.

Gün içinde hangi saatte ne yapacakları bellidir. Hayatlarında korkunç bir monotonluk başlamıştır. Bu monotonluğu kırmaları için hep çocuklarından medet umarlar. Fakat onlar da tamamiyle kendi hayatlarını yaşamaktadır. Arada sırada hafta sonları ziyarete gelirler ancak birkaç saat süren bu ziyaretler onları hayatlarının tekdüzeliğinden kurtarmaya yetmez.

Bu insanlar bazen de kendileri gibi yaşlanmış olan arkadaşlarını ziyarete giderler. Bu toplantılarda konuştukları konular ise çoğunlukla evlatları ve hastalıkları ile sınırlıdır. Gittikleri doktorlardan, kendilerine konan yeni teşhislerden, kullandıkları ilaçlardan bahsedip birbirlerine tavsiyelerde bulunurlar.

Ancak yaşlanmayla birlikte karşı karşıya kaldıkları tüm acizliklere rağmen, ahireti düşünmeye yönelip, cahiliye sisteminin kendilerine kazandırdığı karakter özelliklerinden ve alışkanlıklardan vazgeçmezler. Oysaki uzun yıllar boyunca cahiliye ahlakını yaşamış ve bu şekilde hiçbir şey elde edemediklerini ve mutlu olmadıklarını açıkça görmüşlerdir. Ölümün bu denli yaklaştığı bir dönemde hala dünyaya sıkı sıkıya bağlı olmaları, din ahlakından uzak toplumda görülen yaşlı karakterinin en önemli yönüdür.

Elbette bu insanlar kendilerini hüsrana sürükleyecek büyük bir yanılgı içindedirler. Yapmaları gereken, herşeyin Yaratıcısı olan Allah'a dönüp yönelmeleridir. Belirli bir yaşa kadar bunu yapmamış olabilirler. Ama Allah'a hesap vereceklerini ve ölümün giderek yaklaştığını kavradıkları andan itibaren şuurlarının açılması ve

geçmiş yaşantıları için tevbe ederek Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaya çalışmaları gereklidir. O güne kadar Kuran ahlakından uzak geçirdikleri hayatlarında yaşadıkları sıkıntılar, hastalıklar, sorunlar kendilerine bir ders ve ibret vesilesi olmalıdır.

Ancak cahiliye toplumunda tarif ettiğimiz "yaşlı karakteri"ne sahip insanlar genellikle bunların hiçbirini yapmaz, aksine daha isyankar, laf anlamaz tavırlara yönelirler. Sonuçta ortaya çıkan bu "yaşlı karakteri"nin başlıca özelliklerini şöyle özetleyebiliriz:

Alınganlık ve Acındırma Yöntemleri

Yaşlanan insanların çoğu hem maddi hem de manevi yönden başkalarına bağımlı bir hayat sürerler. Bağımlı oldukları kimseler de çoğunlukla çocukları, torunları ya da diğer yakın akrabalarıdır. Bu kişilerin yaşlılara bakış açıları ise o kadar da olumlu değildir. Kişilik olarak iyi bir insan olarak tanınsalar da, yaşlıları genellikle bir ayak bağı ve külfet olarak görürler. Çünkü yaşlanmanın getirdiği sağlık sorunları maddi ve manevi bakım gerektirir. Yaşı ilerlemiş insanlar çoğunlukla bu imkansızlıklarından dolayı tek başlarına ayrı bir evde yaşayamazlar. Ancak çocukları, torunları veya akrabaları da özenli bakılması gerektiği için yaşlı bir insanı sürekli olarak evlerinde barındırmak istemezler.

Din ahlakının yaşanmadığı bir toplumda, yaşlı insanların maruz kaldıkları bu durum yıllar boyu devam ettirilen batıl sistemin doğal bir sonucudur. Çoğunlukla yaşlanmış olan bu insanlar da cahiliye ahlakını benimsemiş, tüm yaşamları boyunca Yüce Rabbimiz Allah'tan ve O'nun emrettiği din ahlakından uzak yaşamışlardır. Çocuklarına, torunlarına da böyle kötü bir ahlakı benimsetmişler; onları Allah'ın emrettiği güzel ahlak yerine cahiliye ahlakıyla yetiştirmişlerdir. Bunun sonucu da onlara yaşlılık yıllarında büyük bir zarar olarak geri dönmektedir; cahiliye sistemi içinde yaşayan çocukları gözlerini bile kırpmadan onları reddedebilmekte, zalim bir tavır gösterebilmektedir. Eğer yanlarında kalmalarına razı olsalar bile, zorunluluk nedeniyle evlerine aldıkları bu insanlara gösterdikleri tavırlar olumlu olmaz.

İşte bu isteksizliğin farkında oldukları için yaşlılarda gelişen en önemli özelliklerden biri alınganlıktır. Sadece zorunluluk nedeniyle yaşadıkları eve kabul edildiklerini bildikleri için evdeki diğer kişileri mümkün olduğunca az rahatsız etme isteği içerisindedirler. Ancak yine de için için büyük bir haksızlığa uğradıklarını düşünürler; onlar tüm ömürleri boyunca çocuklarına bakmak, onları en iyi şartlarda yetiştirmek ve hep onları mutlu etmek için çaba harcamışlardır. Ancak gösterdikleri tüm bu fedakarlıkların sonucunda karşılık buldukları tavır, sadakatsizliktir. Aslında bir anlamda onlar tüm bu yatırımları bir gün yaşlanacakları ve çocuklarının bakımına muhtaç kalacakları düşüncesiyle yapmışlardır. Ama gördükleri karşılık çok daha farklı olur. İşte bu karşılık nedeniyle haksızlığa uğradıklarını düşünerek her an alıngan olurlar.

Bu ruhun dışa vurumu olarak da sürekli karşı tarafın rahatsızlığının farkında olduklarını hissettirecek şekilde imalı konuşmalar yaparlar. Bu kimselerle genellikle rahat bir diyalog kurmak mümkün olmaz. Herşeyden bir anlam çıkartır ve bu anlam doğrultusunda ilginç cevaplar verirler. "Korkmayın size yük olmam" şeklinde sitemlerde bulunurlar. Sözgelimi ikram edilen yiyecekleri ya hiç yemez ya da çok az bir parça alırlar. Kimi zaman evdeki yemeklerin kendilerinden saklandığını düşünerek, dolaptaki yemeklerden kimseye göstermeden kaçamak bir şekilde yerler. Ya da kendilerine dinlenmeleri için bir oda verildiğinde "gerek yok ben şu kanepenin ucuna kıvrılırım" gibi şaşırtıcı tekliflerde bulunurlar. En ufak bir sözden küser, eşyalarını toplayıp

gitmeye hazırlanırlar. Aslında gidecek başka bir yerleri de yoktur. Ama sırf kendilerini acındırmak ve karşı tarafı pişman etmek için böyle bir tavır sergilerler. Kendilerine bir hediye alındığı zaman bile bundan alınacak birşey bulurlar. Onlara hediyenin ya en ucuzunun alındığını, ya da herkese alınmışken onlar da aradan çıksın diye alındığını düşünürler.

Eve gelen misafirlere mümkün olduğunca istenmedikleri, ezildikleri ve iyi bakılmadıkları imajını vermeye çalışırlar. Hatırları sorulduğunda ise mutlaka pek iyi olmadıklarını ifade edecek konuşmalar yaparlar. Böylece kendilerine acınacağını, sempati duyulacağını ve daha fazla ilgi görebileceklerini düşünürler. Misafirlerde bu yönde bir kanaat gelişir belki, ancak evdeki diğer kişiler tarafından bu tavırları kızgınlıkla karşılanır ve onlara bakma konusundaki isteksizlikleri daha da artar.

İlgi Çekmeye Çalışmaları

İlgi çekmeye çalışmak cahiliye toplumunda kadın erkek tüm yaşlılara has bir özelliktir. Ancak onlarda gelişen bu karakterin en önemli sebebi yine cahiliye sisteminin çarpıklığıdır. Cahiliye ahlakının yaşandığı toplumlarda insanların aralarındaki sevgi anlayışı, ahlaklarına ve imanlarına yönelik değil de çıkar ilişkilerine dayalı olduğu için, menfaatlerin son bulduğu noktada sevgileri ve ilgileri de son bulur. Bu durumda artık menfaat sunamayacak konuma gelen yaşlılar da bu sevgiyi ve ilgiyi elde etmenin farklı yollarını aramaya başlarlar. Ancak onlar da bunu kendilerini gerçekten sevdirecek özellikler ve tavırlar sergileyerek değil, cahiliye sisteminin çirkin yöntemleriyle elde etmeye çalışırlar. Bu da karşı tarafta bir sevgi oluşturmadığı gibi, aksine başvurulan ahlak dışı yöntemlerden dolayı tam tersi bir etki meydana getirir.

Cahiliye ahlakını yaşayan yaşlıların ilgi çekmek için başvurdukları bu yöntemlerden biri sürekli olarak hastalıklarını dile getirmek, ne kadar acı çektiklerini, ne kadar zor durumda olduklarını anlatarak kendilerini acındırmaktır. Allah'a tevekkül etmedikleri ve içinde bulundukları duruma şükretmedikleri için hastalıklarından sürekli yakınırlar. Bu anlattıklarında gerçek payı da olmakla birlikte, çoğu zaman karşı tarafta etki uyandırabilmek için durumu abartabilir ya da zaman zaman yalan söyleyebilirler. Hasta oldukları düşünüldüğünde daha fazla ilgi ve hoşgörü görebileceklerine inanırlar. Bu durum gerçekten de karşı tarafın merhametini harekete geçirir, ama durumu abarttıklarını bilmeleri de bir yandan onları kızdırır. Yine de asıl istediklerinin ilgi olduğunu bildiklerinden bu karşılığı verirler, ama bu da tatmin edici olmaz. Çünkü cahiliye ahlakına sahip yaşlılar dikkatin sürekli olarak kendi üzerlerinde olmasını isterler.

Bu nedenle bazen de yüzlerini asıp bir kenarda oturur, yemek yemez, konuşmazlar. Amaçları kendilerine tüm bunların sebebinin sorulması ve böylece nazlanmalarıdır. Sorulduğunda birşey olmadığını söyler ve karşı tarafı mümkün olduğunca uğraştırırlar. Çünkü yanıt ne kadar zor alınırsa, ilgi o denli artmış olacaktır. Bazen de evin ücra bir köşesine gidip saatlerce oradan çıkmaz ve merak uyandırmak isterler. Oturdukları yerde ellerinde mendilleriyle sessizce ağlar ve sorulduğunda da "yalnızlıkları" ya da "seven kimseleri olmadığı için" ağladıklarını söylerler. Bunun üzerine karşı taraf "biz varız ya" diyecek, sevgi gösterecek ve gönlünü alacaktır.

Eğer tüm bunlarla tatmin olamazlarsa bu durumda da konuşmalarıyla beklentilerini ifade etmeye çalışırlar. Cahiliye toplumunda artık sloganlaşmış ve ne anlama geldiği tüm toplum tarafından bilinen sözlerle birtakım imalarda bulunurlar. Söz gelimi fazla ilgi görmedikleri bir ortamda bir anda "istenmediğim yerde kalacak

değilim", "gidecek yerim olsa sizi rahatsız etmezdim", ya da "beni huzur evine gönderin, daha rahat edersiniz" gibi ifadelerde bulunurlar. Bu sözlerin çoğu sırf kendisine gösterilen ilginin artmasını sağlayabilmek içindir.

Oysaki tüm bu tavır, üslup ve basit taktiklere harcayacakları emeği güzel tavırlarda bulunmak için harcamış olsalar belki de istedikleri sevgi ve ilgiyi göreceklerdir. Ancak bunu Kuran ahlakına uygun olmayan çirkin tavırlara başvurarak elde etmeye çalışmaları, istedikleri sonuca bir türlü ulaşamamalarına neden olur.

Söz Dinlememeleri

Cahiliye toplumlarındaki yaşlı insanların bilinen bir başka dikkat çekici özelliği daha vardır; söz dinlememeleri. Konu her ne olursa olsun hep kendi bildiklerini yapmak isterler. Başkalarının sözlerine asla güvenmez, söylenenlerin altında mutlaka bir kasıt ararlar. Örneğin hastalıkları nedeniyle bazı yiyeceklerin dokunabileceği, dolayısıyla yememeleri gerektiği söylendiğinde, bunun sadece o yemekten yememeleri için uydurulmuş bir yalan olduğuna inanırlar. Bu nedenle de kendilerine tavsiyede bulunanların hem sözlerini dinlemez hem de bir yemeği bile kendilerinden esirgediklerini düşünerek darılırlar.

Ancak bu huyları bu kadarla da sınırlı kalmaz ve kimi zaman oldukça tehlikeli boyutlara ulaşır. Söz gelimi kendi hastalıklarını kendileri tedavi etmek ister, doktora gitmeyi kabul etmezler. Ya da doktorun verdiği ilacı kullanmayı reddeder, bunun yerine kendi bildikleri eski bir ilaç ya da karışımı kullanmaya kalkışırlar. Akıllarına ve tecrübelerine çok güvenir, gençlerinse hiçbir şey bilmediklerine inanırlar.

Düşüncesiz Tavırları

Tüm yaşantılarını din ahlakından uzak geçirmiş olan bu insanlar, yaşlı kimliğine sığınarak cahiliye toplumunun kötü bir alışkanlığı olan düşüncesizliğe makul bir zemin hazırlamaya çalışırlar. Yaşlı olmanın birtakım ahlaki bozuklukları mazur göstereceğine inanırlar. Zaten toplumun diğer bireyleri de bu durumu kabullenmiştir. Bu nedenle "yaşlıdır, kusuruna bakmayın, lafını sözünü bilmiyor işte" deyip geçiştirirler. Oysaki bu ahlak bozukluğu bazı yaşlı insanlar tarafından genellikle şuurlu ve kasıtlı olarak yapılmaktadır. Kendi çıkarları söz konusu olduğunda her türlü detayı akledebilen ve kendilerine yönelik her türlü eksikliği ya da kusuru fark edebilen bu kimselerin patavatsızlığı da çoğunlukla bilinçli bir tavırdır.

Nitekim patavatsızlığı ne zaman yapacaklarını, hangi sözü söyleyeceklerini ve kime imada bulunacaklarını çok iyi bilirler. Neredeyse konuşmalarının büyük çoğunluğunda bu yöntemi kullanırlar. Düzgün ve normal sohbet ettikleri anlar çok nadirdir. Söz gelimi hasta olduklarında neden hastalandıkları sorulacak olursa "uzun süredir et yemedim de ondan", "yattığım oda çok soğuk" ya da "çok yoruluyorum da ondan" gibi karşı tarafı zor durumda bırakacak, karşı tarafın kendileriyle ilgilenmediğini ifade eden, imalı cevaplar verirler.

Bazen de küçük intikam alma yolları peşinde koşarlar. Örneğin bir misafir geldiğinde özellikle evdekileri küçük düşürecek bir konuyu gündeme getirir, çevresindeki kişileri mağdur edeceğini bildiği, en olmayacak konuları herkesin ortasında anlatırlar. Ancak sonra da yaşlılığın arkasına sığınarak farkında değilmiş gibi yapar, üzgün olduklarını söyleyerek geçiştirirler. Oysaki işin aslı oldukça bilinçli bir plana dayanır. Kendilerini kızdıran birinden intikam almanın en kolay yolunun patavatsızlıkla onları küçük düşürmek olduğunu bilirler.

Dünyaya Olan Bağlılıkları

Cahiliye insanlarının büyük kısmı yaşlılığın getirdiği acizlikleri ve zorlukları açıkça gördükleri halde yine de ibret almaz ve dünya hayatına olan bağlılıklarından taviz vermezler. Ölüme bu denli yaklaştıkları halde, yine de ölümü kendilerine yakıştırmazlar. Dostlarının birer birer öldüklerine şahit olur, ama yine de hiç ölmeyecekmiş gibi davranırlar. Hala para biriktirmeye, geleceklerini garanti altına almaya çalışırlar. Bir gün kimsesiz ve parasız kalma endişesiyle yaşar, bir kenarda sürekli yiyecek, giyecek ya da para biriktirmeye uğraşırlar. Ancak dünyada zor durumda kalmaktan bu kadar korktukları halde, ahirette ne yapacakları konusunu hiç düşünmezler. Ahiret için hiçbir hazırlık yapmaya gerek duymazlar. Oysaki insanın asıl hayatı ahirettir ve asıl hazırlık yapılacak yer de ancak ahiret hayatıdır. Kuran'da şöyle haber verilir:

Dünya hayatı yalnızca bir oyun ve bir oyalanmadan başkası değildir. Korkup-sakınmakta olanlar için ahiret yurdu gerçekten daha hayırlıdır. Yine de akıl erdirmeyecek misiniz? (Enam Suresi, 32)

Bu gerçeğe kesin olarak iman eden müminlerin yaşlılık dönemleri ise çok farklı olur. Onlar zaten tüm yaşamlarını Allah'ın hoşnutluğunu kazanmak üzerine kurmuşlardır. Zaman geçtikçe ahirete, Allah'ın izniyle sonsuz cennet hayatına yaklaştıklarının şevki içindedirler. Bu umut dolu bekleyiş sebebiyle son derece neşeli, huzurlu, güzel ahlaklı bir karakter gösterirler. Çevrelerindeki insanlara sorun çıkarmaya değil, aksine onların sorunlarını çözmeye, onlara Kuran ahlakını öğretmeye, Allah'ın hoşnut olacağı bir karakter kazandırmaya çalışırlar. Fiziksel olarak güçsüz duruma düşseler de, zihinsel olarak sürekli çalışır ve çevrelerine fayda getirmeye yönelik bir faaliyet içinde olurlar.

Onların bu üstün ahlaklı tavırları çevrelerinde de büyük bir sevgi ve saygı uyandırır. Hem etraflarındaki insanlara güzel ahlakı öğrettikleri hem de kendileri son derece güzel ahlaklı oldukları için her zaman saygı ve ilgi görürler. Kuran'da iman edenlere, yaşça ilerlemiş kişilere hürmetkar olmaları tavsiye edilmiştir. Allah Kuran'da şöyle emretmiştir:

Rabbin, O'ndan başkasına kulluk etmemenizi ve anne-babaya iyilikle-davranmayı emretti. Şayet onlardan biri veya ikisi senin yanında yaşlılığa ulaşırsa, onlara: "Öf" bile deme ve onları azarlama; onlara güzel söz söyle. Onlara acıyarak alçakgönüllülük kanadını ger ve de ki: "Rabbim, onlar beni küçükken nasıl terbiye ettilerse Sen de onları esirge." (İsra Suresi, 23-24)

Biz insana, anne ve babasına (karşı) güzelliği (ilke edinmesini) tavsiye ettik… (Ankebut Suresi, 8)

Biz insana anne ve babasını (onlara iyilikle davranmayı) tavsiye ettik. Annesi onu, zorluk üstüne zorlukla (karnında) taşımıştır. Onun (sütten) ayrılması, iki yıl içindedir. "Hem Bana, hem anne ve babana şükret, dönüş yalnız Banadır." (Lokman Suresi, 14)

Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne-babaya, yakın akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşa, yolda kalmışa ve sağ ellerinizin malik olduklarına güzellikle davranın. Çünkü, Allah, her büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Nisa Suresi, 36)

CAHİLİYE TOPLUMUNDA MESLEKLERİN ETKİSİYLE GELİŞEN KARAKTERLER

Cahiliye toplumunda tüm insan karakterleri belirli kriterlerin etkisinde kalarak gelişir. Bunların başlıcalarından biri de mesleklerdir. Çünkü meslek insanın toplum içerisindeki sosyal kimliğini ve sınıfını belirleyen en önemli etkendir. Kuran ahlakından uzak toplumlarda her insan mesleği, sosyal itibarı ve serveti ölçüsünde değer görür. Öyle ki yazılı bir kaynak olmamasına rağmen, cahiliye toplumunda tüm bu mesleklerin itibar sıralaması dahi bellidir ve herkes tarafından bilinir. Söz gelimi bir profesörün göreceği itibar bir işletmeciden, bir doktorunki bir modacıdan ya da bir mimarınki bir öğretmenden farklıdır.

Bu sebeple, cahiliye toplumlarında mesleğini seçecek olan kişinin sadece kendi ilgi alanını ve yeteneklerini değil, aynı zamanda elde edeceği sosyal konumu ve göreceği itibarı da göz önünde bulundurması gerekmektedir.

Meslek seçimiyle birlikte kişinin o güne kadar yaşadığı karakter tam bir değişikliğe uğrar. Artık seçtiği mesleğin karakterini yaşamak durumundadır. Çünkü cahiliye sistemi kendisine bu karakteri uygun görmüştür. Eğer gerçekten de toplumda bir yer edinmek ve bir yerlere gelmek istiyorsa karakterini değiştirmeli ve bu kimliğe bürünmelidir.

Böylesine bir karakter değişimi toplumun neredeyse hiçbir üyesi tarafından kınanmaz. Aksine bu yeni karakter ne kadar iyi uygulanırsa o kadar takdirle karşılanır. Bu durumda kişinin giyim tarzından, yürüyüşüne, oturuşuna, ses tonuna, üslubuna kadar herşeyi mesleğini temsil eder.

Bunun yanında her mesleğin "meslek adabı" adı altında anılan kendine has çarpık anlayışları da vardır. Dolayısıyla seçtiği meslekte başarılı olabilmek ve bir yerlere gelebilmek isteyen her insan bu "adap" olarak tanımlanan cahiliye kurallarına uymak zorundadır. Elbette burada kastedilen dürüst, samimi, çalışkan bir insanın gösterdiği edep veya uyguladığı ahlaki kurallar değildir. Cahiliye toplumunda kastedilen meslek adabı, kimi zaman gayri meşru kazançları, kimi zaman mesleğin getirdiği kibir ve enaniyeti, kimi zaman ezikliği, kimi zaman dürüst olmamayı makul gören ve aslında adapla hiçbir bağlantısı olmayan bir kavramdır.

Ayrıca şunu da önemle belirtmek gerekir ki, cahiliye toplumunda çeşitli sebeplerden dolayı bu kuralların dışına çıkan insanlar da vardır. Bu kimseler prensipleri ya da hayat tarzları nedeniyle mesleklerinin karakterlerine yön vermesine izin vermeyebilirler. Ancak bu çok küçük bir azınlıktan ibarettir. Nitekim bu karakterleri ortaya koymaktaki asıl amaç da zaten şahısları değil, Kuran ahlakından uzak bir toplumun büyük bölümüne hakim olan çarpık anlayışı deşifre etmektir.

Meslekleri anlatmaya geçmeden önce üzerinde durulması gereken son derece önemli bir konu daha vardır: Bu bölümde detaylandırılacak olan konular mesleklere yönelik bir eleştiri niteliğinde değildir. Elbette insanların bir toplum olarak yaşayabilmesi için herkesin belirli bir mesleği olmalı, her insan kendi yetenekleri ve istekleri doğrultusunda hizmet vermeli, topluma faydalı bir insan olmalıdır. Bu noktada önemli olan şudur: İnsanları mesleklerine göre değerlendirmek, ona göre bir sınıflandırmaya koymak yanlıştır. Bunun yanı sıra insanların sahip oldukları mesleğe göre kendi şahsiyetlerinde oynama yapmaları çarpık bir mantıktır. Unutmamak gerekir

ki, her insan kendisini yaratan Allah'a karşı sorumludur. Doğru olan da Allah'ın Kuran'da gösterdiği yollarla insanları değerlendirmektir. Kuran'da insanlar arasındaki üstünlük ölçüsü ise şöyle verilmiştir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca (Allah'tan korkup-sakınma konusunda) en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Yukarıdaki ayette görüldüğü gibi insanlar ancak takvalarından, Allah'a olan yakınlıklarından, gösterdikleri derin bağlılıktan sorumlu tutulacaklardır. Bir kişinin erkek veya kadın olması, genç veya yaşlı olması, doktor veya sekreter olması o kişinin hesap günü sorguya çekileceği konular değildir. Herkes kendi bulunduğu şartlar içerisinde Kuran'a uymakla, Allah'ın emrettiği şekilde yaşamakla, Kuran ahlakına uygun bir karakter geliştirmekle sorumludur.

İşte bu bölümde yanlışlığına dikkat çekilecek olan konu da kişilerin Allah'ı, hesap gününü, Allah'ın dinini unutup, geçici olan dünya hayatına kapılmaları ve kendilerine göre birtakım değer yargıları geliştirmeleridir. Ve ardından da çarpık değerler doğrultusunda karakterlerini, yaşantılarını belirlemeleridir. Mesleklere göre değişen bu cahiliye karakterlerini detaylandırmadan önce genel anlamda topluma hakim olan iş kadını ve iş adamı karakterini incelemekte fayda vardır.

İŞ KADINI KARAKTERİ

İş kadını karakteri, cahiliye ahlakının yaşandığı bir toplumda ev kadını karakterinden daha çok itibar görür. Çünkü cahiliye ölçülerine göre, ev kadınından daha önemli idealleri ve daha kayda değer sorumlulukları olduğu düşünülür. Nitekim iş kadını olmaya karar veren kişinin asıl amacı da, ev kadını kimliğinden ve bu kimliğin bazı kimselerde neden olduğu kompleksten kurtulup kendince daha itibarlı bir konuma gelebilmektir. Bu yanlış düşüncede olan insanlara göre iş hayatı kendisine herşeyden önce farklı bir kimlik kazandıracak, "kendi ayakları üzerinde durmasını" sağlayacak ve onu erkeklerle büyük ölçüde eşit şartlara getirecektir.

Nitekim cahiliye toplumunda bir iş kadınından beklenen de budur. Din ahlakından uzak yaşayan insanlar için en önemli kıstas maddi güç yani para olduğu için, bu imkana sahip kadınları diğerlerinden üstün görürler. Bu insanların sahip olduğu ahlak değil, sahip oldukları banka cüzdanları, tapular, şirket yetkileri bir saygı sebebidir.

İşte cahiliye ahlakına sahip toplumdaki bu kıstasların farkında olan iş kadınları da işlerine büyük bir hırsla sarılır ve sahiplenirler. Mesleklerinde ne kadar başarılı olurlarsa o kadar şahsiyet kazanacaklarına inanırlar. Bu nedenle de işyerindeki herkese karşı kendilerini ispatlama yarışına girerler. Eğer o işyerinde çalışan erkeklerin üst kadrosuna geçebilirlerse bunu büyük bir başarı olarak kabul ederler. Bu durum kendilerince çok önemli bir fırsattır. Etraflarına sürekli emirler yağdırır, yanlış yapılan ya da geciken bir iş olduğunda bu kimseleri herkesin ortasında azarlamaktan çekinmezler. Bir yandan erkeklere karşı kendilerini bu şekilde ispat etmeye çalışırlarken bir yandan da işyerindeki kadınlarla rekabete girişirler. Her fırsatta onların beceriksizliğini dile getirerek kendilerini ön plana çıkarmaya çalışırlar.

Ev kadınlarının toplumdaki imajına sahip olmadıkları için kazançta olduklarını zannederler. Oysaki değişen çok az şey olmuştur, temelde yaşadıkları, cahiliye ahlakına sahip kadın karakteri yine aynı şekliyle durmaktadır.

Değişen sadece mekanlar ve kişiler olmuştur. Evinin, ailesinin sorunlarını kafasına takıp, kocasıyla ya da annesiyle çekişen ev kadını gitmiş, yerine iş yerindeki sorunlarla ve çalışanlarla rekabete girişen, kendini ispatlamaya çalışan iş kadını gelmiştir. Dedikodular, çekişmeler, kıskançlıklar ya da duygusallıklar aynı hızıyla devam eder. Çünkü insanın içinde bulunduğu sıkıntılı yaşamdan, karanlık ruh halinden kurtulabilmesi cahiliyenin bir karakterinden diğerine geçmesiyle değil, ancak ruhunda Kuran'a uygun bir değişiklik yapmasıyla mümkün olabilir. İşte, cahiliye ahlakını yaşayan iş kadınları bu önemli gerçeği göz ardı ettikleri için yine cahiliyenin tüm sıkıntı ve azaplarını yaşamaya devam ederler.

Mümin kadın ise bu önemli gerçeğin farkındadır. Kendini geliştirmek için dikkatini hayatında yapacağı teknik değişikliklere değil, ruhunda ve ahlakında yapacağı atılımlara verir. Bu nedenle de sürekli bir ilerleme kaydeder. Bunun dışında çoğu cahiliye kadınında olduğu gibi komplekslere sahip değildir. Çevresindeki diğer kadınlarla, işyerindeki erkeklerle veya çeşitli insanlarla maddi değerler ve dünyevi ölçüler için rekabete girmeye tenezzül etmez. Böyle bir tavır için hiçbir gerekçe de yoktur. Çünkü din ahlakında erkek-kadın rekabeti, bir tarafın üstünlüğü ya da eksikliği gibi bir kavram yoktur. Her ikisi de kendi yaratılışlarına uygun hareket ederler. Birbirlerine benzemeye değil, Kuran'da tarif edilen mümin modeline uymaya çalışırlar. Allah Katında da müminlerin arasında da sadece imanları ve güzel ahlakları ölçüsünde değer görürler. Ve kadın erkek tüm müminler sadece hayırlarda yarışırlar.

İŞ ADAMI KARAKTERİ

Cahiliye ahlakına sahip olan toplumlarda çalışan erkeklerin büyük çoğunluğu kendilerini Kuran'ın pek çok ayetinde bildirildiği gibi dünya hayatının meşgalelerine kaptırmışlardır. Tüm dünyaları işleri, en büyük amaçları ise işlerinde başarı elde etmek olmuştur. İş dışındaki hayatlarına bile yine bu para kazanma tutkusu hakimdir. Aileleri başta olmak üzere çevrelerindeki insanlarla konuştukları konular çok sınırlıdır. Ya işten bahseder ya da hiç konuşmaz saatlerce oturup düşünür, kafalarında daha çok para kazanmanın hesabını yaparlar. Kafaları işle o denli meşguldür ki, genellikle eşlerine, çocuklarına, ailelerine, dostlarına, arkadaşlarına karşı olan manevi yükümlülüklerini dahi unuturlar.

Bu ahlaktaki kişiler her konuyu hep iş merkezli düşünürler. Toplumsal ilişkileri çıkara dayalıdır. Dostluklarını hatta evliliklerini bile bu anlayış üzerine kurarlar. Kendilerine menfaat sağlayabileceğine inandıkları kimselerle ilişkilerini güçlendirirken, kendilerine fayda sağlamayacağına inandıkları kimselerle görüşmeyi de vakit kaybı olarak değerlendirirler.

İş yerinde ve evde genel olarak gergin ve stresli bir karakter sergilerler. İşlerinin iyi gitmediği günlerde "dokunsalar patlayacak" şeklinde ifade edilen bir yapıya bürünürler. Bu tip durumlarda son derece tahammülsüz olurlar. Bu hallerine anlayışsızlık gösterildiğinde ise daha da tersleşir ve sinirlenirler. Özellikle de eşlerinin iş hayatını kavrayamadıklarından dolayı anlayışsız olduklarını düşünür ve yakınırlar.

Genellikle hemen her konuda kendilerinden çok emindirler, akıllarını çok beğenir ve kimsenin sözüne itibar etmezler. Yılların tecrübesini üzerlerinde barındırdıklarını ve dolayısıyla da herşeyin en iyisini ve en doğrusunu kendilerinin bildiğini iddia ederler. Bu nedenle onları inandıkları birşeyin aksine ikna etmek mümkün olmaz. Hata yaptıklarını ya da yanlış düşündüklerini fark etseler bile sözlerini geri almak ve hata yaptıklarını kabul etmek çok ağırlarına gittiği için buna yanaşmazlar.

Onları böyle bir karaktere yönelten asıl etken ise başta da belirtildiği gibi "dünya hırsı"dır. Bu hırs nedeniyle pek çok insani yönlerini kaybetmiş, maddi çıkarlar dışında birşey düşünmez olmuşlardır. Burada belirtmek gerekir ki, bir insanın para kazanmak istemesi, işinde başarı elde etmek için çalışması veya işini geliştirmeye yönelik planlar yapması son derece doğaldır. Ancak bu istekleri dünyaya yönelik tutkulu bir şehvete dönüştürmek, ahireti unutarak hırsa kapılmak hatalıdır. Yoksa bir insan büyük bir zenginliğe ve mülke sahip olup, bunları Allah'ın razı olacağı şekilde harcamak isteyebilir veya salih bir niyetle başarı elde etmeye çalışabilir.

Cahiliyedeki iş adamı karakterinde ise böyle salih bir niyet değil, aksine dünyaya karşı tutkulu bir bağlılık vardır. Oysa karakterlerine bu denli hakim olan para, dünya hayatının geçici bir yararıdır. Dünyanın en zengin insanı ya da en başarılı iş adamı da olsalar bir gün mutlaka ölecek ve tüm kazandıklarını dünyada bırakacaklardır. Kendileri ise kazandıkları paranın hiçbir faydasını göremeyecekler, bedenleri de toprağın altında çürüyüp gidecektir. Ardından ise dünyada yaptıkları işlerden hesaba çekileceklerdir. Bu hesap gününde kendilerine para kazanmak için ne kadar çaba harcadıkları ya da ne kadar biriktirebildikleri sorulmayacaktır. Allah için ne yaptıkları, Allah'ın rızasını kazanıp kazanmadıkları sorulacaktır. Bu nedenle dünyaya yönelik olarak gösterdikleri tüm bu çabalar boşunadır.

Kuran'da onların boşa çıkacak olan bu çabalarından şöyle bahsedilmiştir:

> **De ki: "Davranış (ameller) bakımından en çok hüsrana uğrayacak olanları size haber vereyim mi?" Onların, dünya hayatındaki bütün çabaları boşa gitmişken, kendilerini gerçekte güzel iş yapmakta sanıyorlar. İşte onlar, Rablerinin ayetlerini ve O'na kavuşmayı inkar edenlerdir. Artık onların yapıp-ettikleri boşa çıkmıştır, kıyamet gününde onlar için bir tartı tutmayacağız. (Kehf Suresi, 103-105)**

MÜDÜR VE YÖNETİCİ KARAKTERİ

Din ahlakından uzak toplumlarda, bir işyerinde birbirinden farklı pek çok karaktere rastlamak mümkündür. Bu karakterlerin her biri o işyerinde kendilerine verilen mevkinin etkisinde kalmışlardır. Her birinin yerine getirdiği sorumluluklar, aldıkları maaş ve diğer çalışanlara göre bulundukları konum bu karakterleri şekillendirir. Bu şartların etkisi altında gelişen karakterlerden biri de "yönetici karakteri"dir. Bu karakteri taşıyan kimselerin kendi aralarında çok normal karşıladıkları, ama aslında son derece çarpık bir mantığın ürünü olan bir özellikleri vardır; duruma göre değişip şekillenen iki karakteri aynı anda yaşarlar. Bunlardan biri işyerinde kendilerinden makam ve mevki olarak üstte olan kişilere, diğeri ise alt kadrolarında çalışan kimselere gösterdikleri karakterdir.

Cahiliye toplumundaki bu ahlaka sahip kimseler patronlarının yanında son derece ezik bir karaktere bürünürler. Onlara karşı her zaman için son derece saygılı, hatta kimi zaman "iki büklüm"dürler. İstenilen herşeyi anında yerine getirir ve en ufak bir kusur işlememeye son derece itina ederler. Patronları kendilerine her türlü sözü söylemeye, gerekirse azarlayıp terslemeye hak sahibidir. Müdürler bu tavırlardan alınmaz ve bunun patronlarının hakkı olduğunu düşünür. Tüm güçleriyle kendilerini beğendirmeye ve onların gözüne girmeye çalışırlar. Hatta onlara "yaranabilmek" için iş dışındaki angaryalarını bile üstlenirler. Tüm bu özverili tavırların sebebi ise çok açıktır; onlara maaşlarını veren ve işyerinin tüm hak ve yetkilerini elinde bulunduran kişi

patronlarıdır, dolayısıyla da müdürlerin tüm menfaatleri yine bu kişilerin elindedir. Onların desteğini ve sempatisini kazanmak, müdürlerin kariyerleri ve gelecekleri açısından son derece önemlidir. Bu nedenle bu ahlaktaki kişiler şahsiyetlerinden ve onurlarından taviz vermekten kaçınmazlar.

Yine burada önemli bir ayrımı belirtmekte fayda vardır: İnsanların kendilerinden makamca veya yaşça üstün olan birine saygı göstermeleri, onlara karşı hürmet duymaları, taleplerini yerine getirmeleri elbette güzel bir davranıştır. Ancak bu kişilerin bunu yaparken Allah'ın rızasını aramaları ve karşı tarafı sağlayabileceği maddi menfaatler yönünde değil, onun ahlakı yönünde değerlendirmeleri gerekir.

Oysa cahiliye toplumunda insanlar bu değerlendirmeyi yapmazlar. Maddi zenginliği olan bir insan ahlaken son derece zayıf bile olsa ona derin bir saygı gösterirler. Buna karşılık kendilerine bağlı olarak çalışan kimseleri ahlaklarını hiç değerlendirmeden ezmeye çalışırlar. Çünkü burada da kıstasları Allah'ın rızası değildir. Cahiliyenin çarpık mantığına göre kendileri o insanlardan makamca ve maddi olarak üstündürler, o halde onlara her türlü kötü muameleyi yapma hakkına sahiptirler. Artık patronunun karşısındaki o ezik insan gitmiş yerine kibirli, kendinden aşırı emin, "dediğim dedik" bir yönetici gelmiştir. Emrindeki kişilere karşı son derece katı, prensip sahibi ve tavizsizdir. Etrafa emirler yağdırır, herhangi bir aksilik durumunda ise ilgili kişiyi herkesin ortasında azarlamaktan çekinmez. Çünkü bu kimselerden elde edeceği hiçbir menfaat söz konusu değildir. Ayrıca patronlarının kendi üzerlerinde tatmin ettikleri kibirlerini onlar da kendi altlarında çalışan kimseler üzerinde tatbik etmek isterler. Böylece şahsiyet bulduklarını ve patronlarının yanında büründükleri ezik kişilikten kurtulduklarını düşünürler.

Bu iki karakter arasındaki zıtlık işyerinin tüm çalışanları ve cahiliye toplumu tarafından oldukça olağan karşılanır. Çünkü sistemin böyle işlediği düşünülür. Bu batıl sisteme göre şirketin sahibi müdürlere, müdürler sekreterlere, sekreterler de temizlikçilere ya da odacılara istedikleri tavırları göstermekte serbesttirler. Bu sıralama tersten ele alındığında ise herkes bir üstünün yüzüne karşı elinden gelen en iyi davranışları gösterir ve istenilenleri en titiz şekilde yerine getirir. Ancak birbirlerinin gıyabında nefretlerini dile getirmekten çekinmezler ve duydukları saygı da hiçbir zaman gerçek bir saygı olmaz.

Açıkça görüldüğü gibi bu, son derece çarpık bir sistemdir. Çünkü bu insanlar güzel davranmayı bildikleri halde sırf birbirlerinden menfaatleri olmadığı için bu tavırları birbirlerine göstermeye gerek duymaz ve ancak çıkarları söz konusu olduğunda kullanırlar. Bu tavırları cahiliye sisteminin çarpıklığı içerisinde göze batmaz ve gündeme getirilmez. Oysaki bu Kuran'a göre büyük bir vicdansızlık örneğidir. Çünkü insan vicdanının ve aklının yettiği ölçüde, koşullar ne olursa olsun, herhangi bir maddi veya dünyevi beklenti içinde olmadan, en güzel tavırları göstermekle yükümlüdür. Allah insana hoşgörülü ve tevazulu olmasını emretmiştir.

Çünkü insanın etrafına karşı büyüklük taslayabileceği kendine ait hiçbir özelliği yoktur. Makam da, mevki de ancak Allah'a aittir. Onu kullarından dilediğine verir ve dilediğini üstün kılar. Dilediğinde de insanın durumunu tam tersine döndürmeye ve eline verdiği tüm imkanları geri almaya kadirdir. İşte bu nedenle de insan Allah'a karşı her an boyun eğici bir tavır içerisinde olmak zorundadır. Allah insana bu konumunu ve acizliğini Kuran'da şöyle hatırlatmıştır:

> **Yeryüzünde böbürlenerek yürüme; çünkü sen ne yeri yarabilirsin, ne dağlara boyca ulaşabilirsin. (İsra Suresi, 37)**

İşte mümin, bu ahlakı yaşayan insandır. Yeryüzünde karşısında her kim olursa olsun böbürlenmez ve Allah'a karşı sorumlu olduğunu unutmaz. Bu nedenle de böyle değişken ve samimiyetsiz bir karakteri kendisine yakıştırmaz. Allah'ın beğendiği ahlakı her an, her yerde, herkese karşı sergiler. Karşısındaki insanın makamı,

mevkisi ne olursa olsun saygılı ve nezaketli bir tavır gösterir. Ama bu güzel tavırlarına karşılık o kişiden bir menfaat beklentisi olmaz; aksine her salih amelin karşılığını Allah'tan bekler, O'nun hoşnutluğu için çaba gösterir.

SEKRETER KARAKTERİ

Cahiliye toplumunda bazı meslekler diğerlerine göre daha havalı, bazıları ise daha sıradan bilinir. Sekreterlik pek çok mesleğe göre daha sıradan kabul edilir. Bunun en önemli sebeplerinden biri ise, bu kimselerin bir kişinin yardımcısı olarak çalışıyor olmalarıdır. Bu nedenle cahiliye toplumu içinde sekreterler kendilerine meslekleri sorulduğunda çoğu zaman "asistanlık yapıyorum" gibi cevaplar vererek kendilerini daha nitelikli göstermek isterler. Bu mesleğin toplumun kimi çevrelerinde fazla itibar sağlayacak bir özellik taşımaması nedeniyle, kariyer sahibi patronlarıyla ve onların yardımcısı olmakla övünmeyi tercih ederler. Oysa bir insanın temiz bir işte, helal yollarla para kazanıyor olması onun için yeterli olmalıdır. Hiç kimsenin cahiliye ölçülerine göre üstün bir mevkiye sahip olması, etrafındaki insanlardan itibar görmesi gerekli değildir. Bir insanı değerli kılan ve ona hem dünyada hem de ahirette güzel bir yaşam sağlayacak olan, Allah'ın rızasını gözeterek yaptığı işlerdir.

Cahiliye ahlakı ise başta da belirttiğimiz gibi bambaşka ve çok yanlış ölçülere sahiptir. Bu yanlış değer yargılarını benimsemiş olan sekreterler de içten içe patronlarına karşı büyük bir hayranlık beslerler. Onları velinimetleri gibi görürler. Bu nedenle de kendi üzerlerinde her türlü hakka sahip olduklarını düşünürler. Ters tavırlarından, emirler yağdırmalarından ya da her türlü işlerini yaptırmalarından hiçbir şekilde alınmaz ve rahatsızlık duymazlar. Aksine onlar beklenilenin daha da fazlasını yapar ve patronlarını memnun etmek için büyük bir çaba harcarlar. Çünkü patronları bir anlamda onların geleceği demektir. Onları iş hayatında daha iyi bir konuma getirebilecek, çevre edinmelerini sağlayabilecek ve hatta eğer zorda kalırlarsa yardım elini uzatabilecek tek kişinin yine patronları olduğunu düşünürler.

Aslında yaptıkları görevlerden çoğu bir sekreterin iş tanımında yer almaz. Ama cahiliye toplumunda sekreterler kendilerine verilen her görevi yapmakla yükümlüdürler. Bunu fırsat bilen patronlar da onları olabildiğince çalıştırırlar. Gün içinde sinirlenerek sekreterlerine sürekli bağırıp çağırırlar. Sekreterler tüm bunlara ses çıkarmaz, patronlarının yüzüne karşı güler, ama fırsat buldukça da arkalarından dedikodularını yaparlar.

Bu arada sekreterler de patronlarından gördükleri iş ahlakını başkalarına uygularlar. Onlar da kendi çalıştıkları ortamda emirler yağdırıp işlerini yaptırabilecekleri birilerini mutlaka bulurlar. Bu kişiler genellikle çaycılar ya da temizlik görevlileridir.

Özellikle üst düzeyde çalışan birinin sekreterliğini yapanlar, şirketin diğer çalışan elemanlarına karşı oldukça kibirli tavırlar gösterirler. Çünkü kendilerini büyük bir şirketin patronuna en yakın kişi konumunda görürler. Cahiliye sisteminde holding patronunun sekreterinin şirket içinde, cahiliye mantığına göre bir üstünlüğü vardır. Tüm müdürler patrona ulaşmadan önce onunla muhatap olmak zorundadır. Çoğunlukla patronun ruh halini sekreterinden sorarlar. Sekreterler de bu durumu fırsat bilerek, diğer çalışanlara sürekli emirler yağdırmayı, özellikle alt kademedeki personeli tersleyerek konuşmayı tercih eder.

Cahiliye ahlakının yaşandığı bir toplumda bu karakterde yalan söylemek, tüm tavır bozukluklarına göz yummak, arkadan çekiştirmek ve ikiyüzlü davranmak gibi daha pek çok cahiliye tavrını görmek mümkündür. Tüm bunlar tek bir kişinin beğenisi kazanarak ondan menfaat elde etme amacını taşır.

Oysaki insana dünyada ve ahirette menfaat sağlayabilecek tek güç Allah'tır. İnsanların gözüne girmeye ve onların hoşnutluğunu kazanmaya çalışan kimseler, asıl hoşnutluğu kazanılması gerekenin yalnızca Allah olduğunu unuturlar. Müminler ise sadece Allah'ın hoşnutluğunu kazanmaya çalışanlardır. Hiçbir zaman insanları gözlerinde büyütüp, onları güç sahibi sanıp, onlardan menfaat umma gibi bir yanılgıya düşmezler. Tüm kaderlerinin ve geleceklerinin ancak Allah'ın kontrolünde olduğunun şuurundadırlar.

DOKTOR KARAKTERİ

Doktorluk mesleği, özellikle günümüz toplumlarında halk tarafından el üstünde tutulan ve her kesimde saygı uyandıran bir meslek dalıdır. Gerçekten insanların sağlığı için çalışmak ciddi bir gayret, özverili bir yapı gerektirir. Ancak Kuran ahlakından uzak toplumlarda insanların doktorlara bakış açıları ve doktorluk mesleğini seçenlerin de bundan dolayı taşıdıkları karakter bazı farklılıklar gösterir.

Öncelikle bazı insanlar hayatlarının, doktorların elinde olduğu gibi yanlış bir inanca sahiptirler. Bu yüzden bu mesleği uygulayan kişilerden bir nevi "medet umarlar".

Ailelerin çoğu, çocuklarının doktor olmasını ister ve çocuklarına bu yönde telkin verir. Bu nedenle "büyüyünce doktor olacağım" demeyen çocuk neredeyse yok gibidir. Kuşkusuz anne babaların çocuklarını insanlara fayda verecek bir mesleğe yöneltmesi güzel bir davranıştır. Ancak cahiliye toplumunda ailelerin çocuklarını bu mesleğe yönlendirmesindeki ilk amaç çevrelerinden övgü toplamaktır. Diğeri ise ailenin herhangi bir hastalığı olduğunda, doktor olan çocuklarının kendilerine en iyi şekilde bakacağını düşünmeleridir. Böylelikle aile bireyleri kendilerini bir nevi güvende hissederler. Yine aynı nedenlerden dolayı doktorlar en makbul damat adaylarıdır.

Cahiliye toplumunun doktorlara olan bu yanlış bakış açısı, kişiye tıp fakültesine girdiği andan itibaren aşılanmaya başlanır. Beyaz önlükle hastane koridorlarında yürüyen doktor adayları karşılarında tek bir model görürler. Onlara öğretilen doktor modelinde doktorlar öncelikle kendilerinden çok emin olurlar ve herşeyi kendilerinin bildiğini zannederler. Hastaların anlayamayacağı bir dille konuşup, cümlelerinin içinde birçok tıbbi terim kullanırlar. Bu kişiler elbette ki hastalarının bu kelimeleri anlamayacağını bilirler. Ama yine de bu tutumlarını değiştirmez, bunu doktorluğun bir gereği olarak algılarlar. Söz konusu ahlakın yaşandığı toplumlarda doktorların büyük bir kısmının mezun olduktan sonra dünyada yalnız birkaç tane amaçları kalır; ünlü bir uzman ya da profesör olmak, lüks bir muayenehaneye sahip olmak, mümkün olduğunca çok para kazanabilmek, vs.

Bazı toplumlarda insanlara aşılanan en büyük telkin, hayatlarının doktorların elinde olduğu yanılgısıdır. İşte bu gibi toplumlarda doktora gösterilen hürmet ve saygının altında insanların bu yanlış bilinçle yetiştirilmesi yatmaktadır. Kendilerini bir damla sudan yaratan, onlara rızıklarını veren Yüce Allah'ın üstün güç ve kudretinden tamamen habersiz yaşayan cahiliye toplumu, zihinlerinde adeta ilahlaştırdıkları doktorları (Allah'ı tenzih ederiz) insanüstü güçlere sahip birer varlıkmış gibi algılama yanılgısına kapılırlar. Hastalıklarının

geçmesi için cahilce onlardan medet umarlar. Halbuki Allah insanları uyarmış ve her insanın ancak bir kul olduğunu bildirmiştir:

> **Allah'tan başka taptıklarınız sizler gibi kullardır. Eğer doğru iseniz, hemen onları çağırın da size icabet etsinler. (Araf Suresi, 194)**

Elbette bir insanın iyileşmek için doktora gitmesi, onun tavsiye edeceği uygulamaları yapması gereklidir. Ama bunu yaparken unutmamak gerekir ki insanlara hastalığı da şifayı da veren Allah'tır. İnsanların nerede ve nasıl öleceğini de yalnızca Allah belirler. Allah herkes için bir ölüm tarihi tespit etmişken insanlar bundan habersiz o güne doğru yaklaşırlar. Bu büyük gerçeği unutarak gaflet içinde yaşayan insanlar Allah'a dua etmeyi unutur, ama doktorlardan yardım umarlar. Kendilerinden bu kadar ciddi bir beklenti içinde olunması, Kuran ahlakından uzak yaşayan doktorlarda da değişik bir kibir geliştirir.

Kimi doktorların özel muayenehanelerindeki tavırlarıyla, hastanede çalışırkenki tavırları arasındaki fark da cahiliye kıstaslarının çarpıklığını en güzel şekilde göstermektedir. Muayenehane özel bir kurum olduğundan, buraya gelen hastalar da genellikle maddi açıdan varlıklı kişilerdir. Cahiliye insanlarının para hırsı, varlıklı kişilere karşı son derece nazik davranmayı gerektirdiğinden, kimi doktorlar buraya gelen hastalara karşı oldukça kibar davranırlar. Çünkü muayeneye gelen kişi bu doktoru kendisi seçmiştir. Gördüğü ilgiyi beğenmediği takdirde parasını ödeyerek başka doktora gidebilecek güçtedir.

Olayların bir de diğer yönü vardır. O da, bazı doktorların, maddi açıdan varlıklı olmayan hastalara karşı olan tutumlarıdır. Parası olmayanın, cahiliye sistemi içerisindeki konumu her zaman ezilmeyi gerektirdiğinden, bu çarpık mantık örgüsü hastanelerde çalışan bazı doktorlarda da tam anlamıyla yerleşmiştir. Doktorların hastanelerde muhatap oldukları kişiler çoğu zaman fakir insanlardır. Bu yüzden cahiliye mantığıyla hareket eden bazı doktorlar kendilerini hastanenin en kıdemli kişisi olarak görürler. Cahiliye mantığında bu hastalara değer verilmediğinden, hastanede pek yüzlerine bakılmaz. Hatta pek çok hastane çalışanı da aynı yanlış bakış açısını almıştır. Bir yer veya doktor ismi soran hastalara oldukça ilgisiz davranırlar. Onlar da bu ortama ayak uydurarak şefkat ve merhamet hislerinden uzaklaşmış, gördükleri manzaralara alışmışlardır. Hastaneye gelen hastalar daha hastanenin kapısından girerken kapıda duran bekçilerin sinirli ve ters tavırlarıyla karşılaşırlar.

Cahiliye ahlakının hakim olduğu toplumlarda doktorların büyük çoğunluğu çok az bir maaşla hastanelerde gece gündüz çalışırlar. Yıllarca buralarda çalıştıktan sonra da en fazla bir bekleme salonuyla hasta odası olan bir muayenehaneye sahip olurlar. Bu, pek çok doktorun hayattaki en büyük idealidir. İnsanlara iyilik yapmak ve yardım etmek elbette ki takdir edilecek bir davranıştır. Ancak cahiliye ahlakının hakim olduğu doktor karakterinde bu yoğun çalışmanın temelinde sadece makam, maddiyat, ün gibi dünyevi beklentiler vardır. Oysa her ne meslekten olursa olsun kişiyi onurlu, saygın ve itibarlı yapacak olan bu kişinin Allah'ın sevgisini, rızasını ve ahireti kazanmak için çalışması ve kendi aczini bilerek gayret etmesidir.

Unutulmamalıdır ki, mesleği ne olursa olsun her insan kısa bir yaşam sürüp ahiret gerçeği ile karşılaşacaktır. Ölümün ardından, kaç hasta baktığı, tıbbi terimleri yeterince bilip bilmediği, mesleğindeki ünvanı ve bu tarz cahiliye kıstasları değil, Allah rızası için nasıl işler yaptığı sorulacaktır. Fakat din ahlakından uzak toplumlardaki doktorların çoğu bu gerçekleri görüp fark edemezler. Çünkü cahiliyenin yıllarca kendilerine verdiği yoğun telkinin etkisi altındadırlar. Onlar için sadece toplumun beğenisini kazanmak, insanların gözünde itibar sahibi olmak önemlidir.

Kuran ahlakına uygun olan ise yapılan her işin yalnızca Yüce Allah'ın rızasını kazanmak amacıyla yapılmasıdır. Müminler meslekleri ne olursa olsun güzel bir ahlak gösterirler. Müminler, yanlarında bulunan

hasta, güçsüz ve zayıf insanların en büyük destekçisi ve yardımcısıdırlar. Bu davranışlar, onların Kuran'a uymalarından ve Allah'ın emrettiği ahlak anlayışından asla ödün vermemelerinden kaynaklanır. Kuran'a sıkı sıkıya bağlanmış olan bir insan, tıp ilmini kavrayabilmesinin ancak Allah'ın dilemesiyle olduğunu, şifa olacak herşeyi Allah'ın yarattığını bilir. Bu nedenle de yaptıklarına ya da bildiklerine Allah dilemedikçe sahip olamayacağını açıkça görür. Kendisinin de her an hastalanabileceğini ve bu durumda da Allah'tan başka yardımcı ve şifa verici olmadığını unutmaz. Hz. İbrahim'in Kuran'da bildirilen bu konudaki duası tüm insanların kendilerine örnek alması gereken yüksek bir ahlakı yansıtmaktadır:

"Ki beni yaratan ve bana hidayet veren O'dur. Bana yediren ve içiren O'dur. Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur. Beni öldürecek, sonra diriltecek olan da O'dur. Din (ceza) günü hatalarımı bağışlayacağını umduğum da O'dur." (Şuara Suresi, 78-82)

CAHİLİYEDE HEMŞİRE KARAKTERİ

Öncelikle belirtmek gerekir ki, insanlara merhametle yaklaşan, az bir karşılık alarak son derece fedakarane bir şekilde sabahlara kadar hasta insanlara yardımcı olmaya çalışan çok fazla hemşire vardır. Ancak burada bahsedilecek olan cahiliyenin din ahlakından uzak yapısını yaşayan kişilerdir.

Bu tip kişiler gün boyu en ağır şartlar altındaki hastalarla iç içe yaşadıkları için hastaların tüm sorunlarına alışmışlardır. Hatta vicdani yönden iyice körelmiş olan bir kısmı, şefkat ve merhametle yardım etmek yerine sakin ve umursuz bir tavırla hastaları bekletmeyi, anlayışsız davranmayı ve hatta azarlamayı bile olağan tavırlar haline getirmiştir. Böyle kişiler, hastaların çoğunun hasta psikolojisiyle hareket ettiklerini ve durumlarını abarttıklarını düşünmekte ve kendilerinden talep edilen yardımı esirgeyebilmektedir.

Acizlik içerisindeki hastaların kendilerine muhtaç olduğunu bilmeleri cahiliye karakterindeki kimi hemşireleri kibirli bir tavra yöneltir. Hastalara karşı üstten bakan, onları küçümseyen ve hatta bazen de aşağılayan bir tavır gösterirler. Çünkü kendileri muhtaç olunan insan konumundadırlar. Onlara göre bu kadar 'önemli insanların' sıradan insanlara karşı olan tavırları da doğal olarak kibirli ve ters olmalıdır.

Bu kötü ahlakı yaşayan kimselerin birbirlerine karşı olan tavırları da hastalara olan tavırlarından pek farklı değildir. Herkese bulunduğu mevkiye göre davranırlar. Söz gelimi başhemşireye çok saygı gösterirken, diğer hemşireleri küçümserler.

Cahiliye ahlakını yaşayan bazı ev kadınlarının fikirleri nasıl evin dört duvarı arasına sıkışıp kalmışsa, bir kısım hemşireler de aynı karakterle hastane sınırlarına sıkışıp kalmışlardır. Bu dünya içerisinde kendilerini gözlerinde çok büyütür ve kibire kapılırlar. İnsanlara şifa dağıtanın kendileri olduğunu zanneder, sadece bir vesile olduklarını düşünmezler. Halbuki hasta yatağına yattıklarında kendilerine şifa veremediklerine, zararı engelleyemediklerine kendileri de açıkça şahit olurlar. Ama yine de çoğu bu batıl inançlarından vazgeçmezler. Allah bir ayetinde Kendisi'nden başka hiç kimsenin zarar veya yarar vermeye güç yetiremeyeceğini şöyle bildirir:

Andolsun, onlara: "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye soracak olsan, elbette "Allah" diyecekler. De ki: "Gördünüz mü-haber verin; Allah'tan başka taptıklarınız, eğer Allah bana bir zarar dileyecek olsa, O'nun zararını kaldırabilirler mi? Ya da bana bir rahmet vermeyi istese, O'nun

rahmetini tutup-önleyebilecekler mi" De ki: "Allah, bana yeter. Tevekkül edecek olanlar, O'na tevekkül etsinler." (Zümer Suresi, 38)

Allah insanlara yalnızca Kendisi'ne güvenmeleri gerektiğini bildirmiştir. Daha önce Hz. İbrahim'in Kuran'da bildirilen duasında gördüğümüz gibi, müminler yalnızca Allah'a güvenip, yardımı yalnızca O'ndan bekleyen insanlardır. Allah'ın yarattığı bir yararı ya da zararı yine O'ndan başka engelleyebilecek bir güç olmadığına gönülden iman ederler. Dünyadaki tüm ilaçların, doktorların, hemşirelerin ya da uygulanan tüm tedavilerin Allah'ın insanlara şifa vermek için yarattığı vesileler olduğunu unutmazlar.

ESNAF KARAKTERİ

Toplumda çalışan kesimin büyük bir bölümü esnaf adı altında sınıflandırılır. Mağaza sahiplerinden küçük tüccarlara, tezgahtarlardan sokak satıcılarına kadar pek çok meslek esnaf tanımına dahildir. Cahiliye ahlakının yaşandığı toplumlarda, esnaf olarak nitelendirilen kimselerin de pek çok meslek grubu gibi kendine has bazı özellikleri vardır.

Pek çok cahiliye karakterinde olduğu gibi cahiliyenin esnaf karakterine yön veren en önemli etken de yine maddi değerlerdir. Daha çok toplumun orta halli kesiminden gelen bu insanların büyük bir çoğunluğu, cahiliye ahlakını yaşadıkları ve Kuran'a uymadıkları için, para kazanmak uğruna her türlü şekle girebilen bir karakter geliştirmişlerdir. Çünkü toplumda yer edinebilmeleri ve saygın bir sıfat kazanabilmeleri ancak zengin olmalarıyla mümkün olur. Zira cahiliye toplumunda kişinin ahlakından, mesleğinden ya da kariyerinden önce gelen en önemli kriter zenginliğidir. Maddi bir güç söz konusu olduğunda kişinin ne cehaleti, ne görgüsüzlüğü, ne de dış görünümü sorun oluşturur. Maddi güç, her zaman, her türlü imkanın kapısını açabilir.

Bu nedenle cahiliye kriterlerine göre yaşayan esnaf kişilerin çoğu, iyi para kazanmanın yollarını arar ve tüm dünyaları da bundan ibaret hale gelir. Bir insanın maddi kazancının iyi olması için gayret göstermesinde hiçbir mahsur yoktur elbette. Ancak, bir kimsenin bunu yaparken malın ve zenginliğin gerçek sahibinin Allah olduğunu, Allah'ın dilediğini zengin dilediğini fakir kıldığını ve bunda birçok hikmet olduğunu unutmaması gerekir. Ganiy (çok zengin, herşeyden müstağni) olan Rabbimiz Allah'ın verdiğinden razı olması, Allah'ın hoşnutluğu ve rızası için zenginliği talep etmesi ve Allah'ın lütfu olan malı yine Allah yolunda en iyi şekilde değerlendirmesi gerekir. Bu şekilde olmadığında ise, çok bencil ve çıkarcı bir karakter gelişebilir. Bu nedenle cahiliyedeki esnaf karakterindeki pek çok kişinin büyük ideallere sahip, insani yönü güçlü bir birey olmak gibi hedefleri yoktur; en büyük amaçları zengin olup dünyaya yönelik çıkarlar elde etmektir. Genellikle menfaatçi bir karakter geliştirirler. İnsanlardan ne kadar çıkar elde ederlerse kendilerini o kadar kurnaz görürler.

Bu hırsın bir sonucu olarak kimi insanlarca dolandırıcılık, sahtekarlık bu mesleğin doğal yönlerinden biri olarak görülür. Elbette bu kesim içerisinde İslam ahlakını benimseyen, Kuran ahlakına uygun davranan ve her zaman dürüst olan insanlar da vardır. Bu mesleği uygulayan insanların mutlaka dürüstlükten taviz vermeleri gerekmemektedir. Burada söz edilen dolandırıcılık, sahtekarlık din ahlakından uzak cahiliye sisteminin sonuçlarıdır. Söz gelimi cahiliye toplumunda ticaretle uğraşan kişilerin bir kısmı ellerindeki hasarlı eşyaları hiç tereddüt etmeden sağlammış gibi satabilirler. Bundan en ufak bir vicdan azabı duymadıkları gibi bir kısmı da kendilerine asıl olarak bunu meslek edinmişlerdir. Defolu eşya alır ve bunu sağlam fiyatına müşterilerine satarlar. Bu kimselerin yaptığı bu işe aynı civardaki tüm esnaf şahit olur ama genellikle hiçbiri karşı çıkmaz.

Çünkü söz konusu kişilere göre bunlar ticaret hayatının gereğidir. Müşteri kavramı, bu insanların bir kısmına, kandırılacak ve üzerinden para kazanılacak kimseleri ifade eder. Oysa Allah tüm insanlara ticarette adil bir tutum sergilemelerini, insanları aldatmamalarını emretmiştir:

Ölçtüğünüz zaman ölçüyü tam tutun ve dosdoğru bir tartıyla tartın; bu, daha hayırlıdır ve sonuç bakımından daha güzeldir. (İsra Suresi, 35)

(Davud) Dedi ki: "Andolsun senin koyununu, kendi koyunlarına (katmak) istemekle sana zulmetmiştir. Doğrusu, (emek ve mali güçlerini) birleştirip katan (ortak)lardan çoğu, birbirlerine karşı tecavüz ederler; ancak iman edip salih amellerde bulunanlar başka. Onlar da ne kadar azdır."… (Sad Suresi, 24)

Tarih boyunca tüm cahiliye toplumlarında Allah'ın bu emirlerine uymayan, adaletsizlik yapmakta, insanları kandırmakta ısrarlı bir tutum sergileyen insanlar olmuştur. Allah elçileri vasıtasıyla bu insanları uyarmıştır. Hz. Şuayb'ın kavmine bu konuda yaptığı uyarılar Kuran'da şöyle haber verilir:

Medyen (halkına da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik). Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a ibadet edin, O'ndan başka ilahınız yoktur. Ölçüyü ve tartıyı eksik tutmayın; gerçekten sizi bir 'bolluk ve refah (hayır)' içinde görüyorum. Doğrusu sizi çepeçevre kuşatacak olan bir günün azabından korkuyorum." "Ey kavmim, ölçüyü ve tartıyı -adaleti gözeterek- tam tutun ve insanların eşyasını değerden düşürüp- eksiltmeyin ve yeryüzünde bozguncular olarak karışıklık çıkarmayın." "Eğer müminseniz, Allah'ın bıraktığı (helal işlerden olan kazanç) sizin için daha hayırlıdır. Ben, sizin üzerinizde bir gözetleyici değilim." (Hud Suresi, 84-86)

Ancak genelde cahiliye toplumlarında insanlar, sahip oldukları çirkin ahlak sebebiyle bu uyarıları dinlememiş ve bundan dolayı da hem dünyada bir sıkıntı ile karşılaşmışlardır, hem de ahirette bunların hesabını mutlaka vereceklerdir. Cahiliye toplumunda bu karakteri taşıyan insanlar menfaat elde etmek için gerektiğinde basit tavırlar göstermekten de çekinmezler. Cahiliyenin bu çarpık mantığını tezgahtar olarak çalışan bir kısım insanlarda da görmek mümkündür. Cahiliye toplumuna ayak uydurmuş olan bu kişiler, müşterilerine bir eşya satabilmek için her türlü yolu denerler. Yakışmadığı çok açık olan bir giysinin yakıştığını ispatlamak için olmadık yalanlar söyler, uzun uzun dil dökerler.

Bu tip kişilerin toplumda en çok saygı duydukları kimseler ise zengin insanlardır. Onların her türlü işini yapmayı kendilerince büyük bir fırsat olarak görürler.

Cahiliye toplumunun büyük bölümü gibi bu insanların da bir kısmı İslam dinini tanır ve Allah'ın koyduğu emir ve yasakları oldukça iyi bilirler. Ancak buna rağmen sırf dünya hayatından çıkar elde etmek amacıyla bu emir ve yasakların birçoğuna uymazlar.

Bunun yanında para kazanmak için son derece hırslı bir karakter gösteren, hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan bu insanlar, kendilerini yaratan ve sahip oldukları herşeyi veren Allah'ın emirlerini yerine getirme konusunda son derece tutuk ve isteksiz davranırlar. Allah bu karakterdeki kişileri ve aynı zamanda da tüm insanları dünyaya bu kadar kapılıp ahireti unutmamaları konusunda pek çok ayeti ile uyarmıştır:

Ey iman edenler, ne mallarınız, ne çocuklarınız sizi Allah'ı zikretmekten 'tutkuya kaptırarak- alıkoymasın'; kim böyle yaparsa, artık onlar hüsrana uğrayanların ta kendileridir. (Münafikun Suresi, 9)

De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kar getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resûlü'nden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez. (Tevbe Suresi, 24)

İşte müminlerin farkı ve Allah Katındaki üstünlükleri de buradadır. Onlar da gerektiğinde günlerinin büyük bölümünü çalışarak, para kazanmak amacıyla geçirebilirler. Ancak onlar iyi bir kazanç elde etmeyi, Allah'ın rızasını kazanabilmek, O'nun hoşnut olacağı harcamalarda bulunabilmek amacıyla isterler. Ayrıca yaptıkları iş ne olursa olsun, hiçbir zaman için Allah'ı zikretmeyi ve ahireti düşünmeyi unutmazlar. Allah'ın emri gereği, insanlara asla haksızlık, adaletsizlik yapmaz, hiç kimsenin hakkını ihlal etmezler. Allah bu güzel ahlaklı insanları Kuran'da şöyle tanıtmıştır:

(Öyle) Adamlar ki, ne ticaret, ne alış-veriş onları Allah'ı zikretmekten, dosdoğru namazı kılmaktan ve zekatı vermekten 'tutkuya kaptırıp alıkoymaz'; onlar, kalplerin ve gözlerin inkılaba uğrayacağı (dehşetten allak bullak olacağı) günden korkarlar. (Nur Suresi, 37)

MEMUR KARAKTERİ

Cahiliye mantığında memur karakteri taşıyan insanlar arasında farklı bir ruh hali hakimdir. Bu nedenle bu kimselerin "memur" oldukları bakar bakmaz anlaşılır. Ancak onları deşifre eden yaptıkları iş değil, yüzlerindeki ifade ve gösterdikleri tavırlardır. Cahiliye ahlakındaki bu insanların tavırlarına yön veren yanlış mantık ise şudur; bu kimseler sabit ücretlerle sabit mevkilerde bulunurlar. Dolayısıyla da normalin üzerinde gösterecekleri bir çaba onlara ne maaşları, ne mevkileri, ne de itibarları açısından ek bir menfaat sağlamayacaktır. Bu durumda ekstra bir iş yüklenerek sadece boşuna yorulmuş olacaklarını düşünürler. Ayrıca eğer yapılacak ek bir iş varsa bunu bir başkasının üzerine bırakmak varken kendileri üstlenmeyi de cahiliye bakış açısıyla "enayilik" olarak değerlendirirler. İşlerini halletmek için gelen kişilere gösterecekleri tavırlara da hiç özen göstermezler. Çünkü bu insanlara gösterecekleri güzel ahlaklı bir tavrı da "ek iş" olarak değerlendirirler.

İşte bu düşünceleri nedeniyle cahiliye ahlakına sahip olan memurların büyük çoğunluğu çevrelerine karşı umursuz bir karakter geliştirir. Sadece kendilerine verilen işi yapar ve bunun dışında birşey istendiğinde ya hiç ilgilenmez ya da bir başkasına yönlendirirler. İşyerlerine gelip kendilerine bir soru soran kişinin yüzüne ya hiç bakmaz ya da bakıp hiç cevap vermeden başlarını aşağıya doğru indirir ve işlerine devam ederler. Karşılarındaki kişiyi mağdur durumda bırakmaktan hiç sıkıntı duymazlar. Cahiliye ahlakındaki memurların bu baştan savma ve geçiştirici tavırları artık tüm toplumun neredeyse ezberlediği bir manzaradır. Karşılarındaki kimselere değer vermez ve sırf kendi rahatları için gerekirse onları sebepsiz yere saatlerce kuyruklarda bekletebilir ya da masa masa dolaştırabilirler. Umursuzlukları nedeniyle insani yönlerinin pek çoğu körelmiştir. Halden anlamak, ince düşünmek, nezaket ya da hoşgörü göstermek için bir gerekçe göremezler. Bu tavırları gösterseler de göstermeseler de nasıl olsa maaşlarını alacaklardır. Ve karşılarındaki insanı da bir daha görmeyeceklerdir zaten. Bu nedenle herşeyleri mekanikleşmiştir. Az konuşur, az güler, az düşünür ve sadece ellerine verilen işi yaparlar. Oysa Allah'ın emrettiği ahlakı yaşayan insanların böyle tavırlar göstermeleri mümkün değildir. Onlar diğer insanlara karşı her durumda saygılı, ilgili ve nezaketli bir tavır gösterir. Zor durumda kalan kişilere ellerinden geldiğince yardım eder, o an yardım edebilecek bir imkanları olmasa bile en azından güzel bir sözle karşılık verirler.

Burada tarif edilen memur karakterine sahip kişilerin bir başka özellikleri de her yönleriyle klasikleşmiş, yani hep aynı tavırları gösteren, olaylar karşısında belirli tepkiler veren kişiler olmalarıdır. Günlük hayatlarının akışı, görüştükleri insanlar, konuştukları konular, alışkanlıkları, zevkleri tamamen bu klasik yapının etkisi altındadır. Halen gençliklerinde moda olan tarzda giyinir, aynı saç stillerini uygularlar. Yeniliklere tamamen kapalı bir karakterleri vardır. Hiçbir konuda yerleşik olan düzenlerini bozmak istemezler. Onları, yapacakları yeniliğin eskisinden daha güzel olacağına ikna etmek mümkün olmaz. Her işlerini modası geçmiş aletlerle ve modası geçmiş yöntemlerle yapar, saatlerce uğraşır ve vakit kaybederler. Ama yine de alıştıkları stilden vazgeçmezler.

Tüm bu anlatılanlardan da anlaşılacağı gibi cahiliye ahlakının memur karakterini yaşayan insanların büyük kısmı hem ahlak yapılarında hem de sosyal yaşantılarında tembel ve üşengeç bir tavır sergilerler. Çıkar sağlayacaklarını düşündükleri bir olay olmadığı sürece de bu yapılarından ödün vermezler. Konunun başında da açıklandığı gibi bir çıkar söz konusu olmadığında yaptıklarının boşa gideceğine inanırlar. Oysa memurluk, bir hizmet mesleğidir. İslam ahlakını yaşayan bir memur bir iş için gelen kişilere çok güzel tavırlar göstererek hizmet eder. Asla onları sıkıntıya sokacak, boş yere vakitlerini alacak şekilde davranmaz. Çünkü, insanın iyilikten ve güzel ahlaktan yana yaptığı hiçbir şeyin boşa gitmeyeceğini bilir. Yaptığı her işi Allah'ın rızasını kazanmak, Allah'ın beğendiği ahlakı en fazlasıyla yaşamak niyetiyle bir ibadet olarak yerine getirir. Güzel davranışlarının hepsi hesap gününde ortaya konmak üzere Allah'ın Katında bir kitaptadır.

Kuran'da Hz. Lokman'ın oğluna bu konuyu şöyle hatırlattığı bildirilmiştir:

"Ey oğlum, (yaptığın iş) gerçekten bir hardal tanesi ağırlığında olsa da, (bu,) ister bir kaya parçasından ya da göklerde veya yer(in derinliklerinde) de bulunsa bile, Allah onu getirir (açığa çıkarır). Şüphesiz Allah, latif olandır, (herşeyden) haberdardır." (Lokman Suresi, 16)

Yine Allah'ın bu konuyu hatırlattığı ayetlerden bazıları ise şöyledir:

De ki: "Ey iman eden kullarım, Rabbinizden sakının. Bu dünyada iyilik edenler için bir iyilik vardır. Allah'ın arzı geniştir. Ancak sabredenlere ecirleri hesapsızca ödenir." (Zümer Suresi, 10)

... Kim bir iyilik kazanırsa, Biz ondaki iyiliği arttırırız. Gerçekten Allah, bağışlayandır, şükredene karşılığını verendir. (Şura Suresi, 23)

Hayır, kim (güzel davranış ve) iyilikte bulunarak kendisini Allah'a teslim ederse, artık onun Rabbi Katında ecri vardır. Onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 112)

Gerçek şu ki, Allah zerre ağırlığı kadar haksızlık yapmaz. (Bu ağırlıkta) Bir iyilik olursa, onu kat kat kılar ve Kendi yanından pek büyük bir ecir verir. (Nisa Suresi, 40)

Kim bir iyilikle gelirse, kendisine bunun on katı vardır, kim bir kötülükle gelirse, onun mislinden başkasıyla cezalandırılmaz ve onlar haksızlığa uğratılmazlar. (Enam Suresi, 160)

Elbette güzel tavırlarda bulunmak için insanın çaba harcaması ve emek vermesi gerekecektir, ama alınacak karşılık ayetlerden de anlaşılacağı gibi, güzellikle geçen bir yaşam, sonsuz bir cennet hayatı ve daha da önemlisi Allah'ın rızası olacaktır.

DİĞER CAHİLİYE
KARAKTERLERİNDEN ÖRNEKLER

ZENGİN KARAKTERİ

Cahiliye toplumunda insanların karakterlerine yön veren önemli bir etken de yetiştikleri ya da yaşadıkları çevredir. Her çevrenin herkes tarafından bilinen özel bir yapısı vardır ve kişiler bulundukları bu çevrelerin karakterini alır ve hayatlarının sonuna kadar da bu etkiyi üzerlerinde taşırlar. Bu, şehirlere göre olduğu kadar, bir şehir içerisindeki semtlere göre bile farklılık gösterebilen bir yapıdır.

Nitekim cahiliye sohbetlerinde yeni tanışılan bir insana isminin hemen ardından nerede doğup büyüdüğü ya da hangi semtte oturduğu gibi sorular sorulur. İşte bunun altında yatan asıl amaç karşı tarafın yetiştiriliş şartları ve karakteri hakkında genel bir fikir edinebilmektir. Çünkü cahiliye insanları da çevre faktörünün karakterlerine ne derece etki edebildiğinin farkındadırlar.

Çevrenin etkisiyle gelişen bu karakterlerden biri, "zengin karakteri"dir. Bu karakter yapısını özellikle küçük yaşlardan itibaren zengin çevrelerde yetişip büyüyen kimselerde görmek mümkündür. Çocukluklarından beri toplumun pek çok üyesine göre çok daha iyi şartlar altında yaşamış olan bu kimseler genellikle hayatlarında hiç zorluk ve sıkıntı tatmamışlardır. İstedikleri birşeyi hiçbir çaba harcamadan anında elde etmiş ve her zaman için hazır olarak bulmuşlardır. Acıktıklarında yemekleri önlerine gelmiş, bıraktıkları dağınıklıklar toplanmış, istedikleri eşyalar anında temin edilmiş, arabaları satın alınmış, paraları cüzdanlarına konmuştur. Bunların hiçbirini kazanmak için en ufak bir çaba harcamalarına gerek kalmamıştır. Oysa olayların arka planında tüm bunların önlerine gelmesini sağlayan pek çok insanın maddi manevi emekleri vardır. Birileri çalışmış para kazanmış, ihtiyaçlarını düşünüp tesbit etmiş, bunları temin edip hazırlamış ve en güzel şekilde sunmuşlardır. Ancak cahiliye ahlakını yaşayan insanların büyük kısmı bunu düşünmez, dolayısıyla da takdir edemez.

Bu umursuz yapının getirdiği temel özellikleri ise "halden anlamamaları"dır. Bu kimselerin büyük çoğunluğu kendileri zorluk ve sıkıntı yaşamadıkları için, zor şartlar altında yaşayan insanların içerisinde bulundukları durumu değerlendiremezler. Söz gelimi kendileri maddi yönden geniş imkanlara sahip oldukları halde sırf düşüncesizliklerinden, kısıtlı imkanlara sahip olan bir dostlarının imkanlarını kullanıp onu zor durumda bırakabilirler. Ve çoğu zaman neden oldukları bu sıkıntının farkına dahi varmazlar.

Cahiliye ahlakına sahip olan bu kimselerin bir kısmının dikkat çekici özelliklerinden bir diğeri de vefakar olmamalarıdır. Karşılarındaki insanların güzel özelliklerini ve üstün yönlerini takdir edemedikleri için onlara vefa göstermek için de bir sebep bulamazlar. Böyle insanlar genellikle samimi bir dostluğu hiçbir zaman elde edemezler. Ellerindeki maddi güce çok fazla güvendikleri için bir insanın dostluğunu kaybetseler bile ellerindeki imkanlarla başka birilerini bulabileceklerini düşünürler. Karşılarındaki kişinin insani yönlerini, Kuran'a göre güzel ahlaklı olmasını değil, ondan ne kadar dünyevi menfaat sağlayabileceklerini düşünürler. Bu durumda dostluktaki ölçüleri de sevgi ve güzel ahlaka dayalı olmadığı için asla gerçek bir dostluk kuramazlar.

Ya paralarından istifade etmek için yanlarına yaklaşan insanlarla ya da kendileri gibi zengin olup gerçek dostluğu bilmeyen, halden anlamayan insanlarla beraber olabilirler.

Elbette tüm bu olumsuz özellikleri sebebiyle kolay kolay mutlu da olamazlar. Büyük kısmı istediği herşeyi fazlasıyla elde etmeye alıştığı için maddi değerler karşısında kayıtsız ve monotonlaşmış bir tavır gösterir. Manevi güzelliklerden ise, incelikleri gereği gibi fark edemedikleri için çoğunlukla zevk alamazlar. Bu tavırları, diğer insanlarla kıyaslandığında daha da dikkat çekici bir hal alır. İncelikleri kavrayamayan bir insan kendisine sunulan güzelliği hem sıradan bir olay olarak değerlendirir, hem de kısa sürede unutup gider. Dolayısıyla da ortaya hiçbir şeyden kolay kolay tatmin olmayan bir karakter çıkar.

Bu kimseler insanların güzel yönlerini görememeleri nedeniyle onlara derin bir sevgi ve saygı da beslemezler. Hatta karşı tarafın sevmek için onlarda güzel özellikler görmek isteyebileceğini akıllarına bile getirmezler. Bu nedenle de mutlu olamaz, sevgiye, saygıya ve sadakate dayalı dostluklar kuramazlar.

Tüm bu anlatılanlardan da anlaşılacağı gibi, ortaya insani özelliklerden oldukça uzak bir karakter çıkar. Ancak şu da önemlidir ki, bu kimseler yaşadıkları çevreden koptuklarında ya da maddi imkanlarını kaybettiklerinde bile artık alıştıkları bu ahlakı yaşamaya devam ederler. Dolayısıyla da zengin karakteri sadece kelime anlamıyla zengin olan insanları içermez. Bu kimselerin sadece bu çevrede ve bu şartlarda yetişmiş olmaları bile kimi zaman bu karakteri yaşamaları için yeterli olur.

Oysa zenginlik ya da zengin bir çevrede yetişmiş olmak güzel bir ahlaka sahip olmamak için bir sebep değildir. Aksine zenginlik Allah'ın insanlara verdiği güzel bir nimettir. Önemli olan bu nimeti Allah'a şükrederek ve O'nu takdir ederek kullanmasını bilmektir. Bu konunun örneklerini peygamberlerde görmek mümkündür. Hz. Süleyman'ın Allah'ı zikretmek, O'nun nimetlerini anmak ve şükretmek için Allah'tan mal istediği Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

O da demişti ki: "Gerçekten ben, mal (veya at) sevgisini Rabbimi zikretmekten dolayı tercih ettim..." (Sad Suresi, 32)

Ayrıca Allah'ın verdiği nimeti takdir edebilecek ahlaktaki bir insan, aynı şekilde çevresindeki insanlarda gördüğü güzellikleri de kavrayabilecek bir düşünce ufkuna sahip demektir. Dolayısıyla böyle bir insan dünyanın en zengin insanı da olsa, herşeyi önüne hazır gelse, ya da hayatı boyunca hiçbir zorluk ve sıkıntıyla karşılaşmamış da olsa yine de halden anlayan, ince düşünceli, vicdanlı bir karaktere sahip olur. Sıkıntı çekenin, fakir olanın ruh halini, ihtiyaçlarını bilir. Sevgiyi, saygıyı, sadakati en derin şekliyle yaşayabilir. Dostluğu, arkadaşlığı herkesten daha iyi bilir. Çünkü bu kimse mümindir ve her ne kadar refah içerisinde olursa olsun vicdanını ve aklını bir kenara bırakmaz. Hep daha iyisini daha güzelini bulmak ve Allah'ın rızasını daha da fazla kazanmak için sürekli bir arayış içerisinde olur. Bu nedenle rahatlık onu ahlak tembelliğine itmez. Çünkü müminler Yüce Allah'a yakınlaşmak ve O'nun sevgisini kazanabilmek için yarışırlar.

İşte onlar, hayırlarda yarışmaktadırlar ve onlar bundan dolayı öne geçmektedirler. (Müminun Suresi, 61)

"SONRADAN GÖRME" KARAKTERİ

Cahiliye toplumunda "sonradan görme" olarak tanımlanan kimseler, genellikle orta halli bir hayat sürdükten sonra ya kendilerine kalan bir miras ya da benzeri bir imkan neticesinde aniden zenginleşen kimselerdir. Bu kişiler arasında dinden uzak yaşayanlar, yıllar sonra ellerine geçen bu nimeti Allah'a şükrederek değil de, insanlar arasında bir üstünlük elde etmeye çalışarak değerlendirirler. Konuşmalarında sürekli olarak ne kadar zengin olduklarından, nasıl hesapsız para harcadıklarından, neler aldıklarından, nerelerde tatil yaptıklarından bahsederler. Bir kıyafet alacaklarsa bunun mutlaka markası üzerinde yazananı tercih ederler. Gittikleri her yerin tabelası altında resim çektirir ve bunu evlerinin baş köşesinde sergilerler. Zevk alsınlar ya da almasınlar zengin insanların yaptığı herşeye özenir ve onların hayat tarzını taklit ederler. Söz gelimi yabancı dil biliyor ya da yurt dışından yeni gelmiş imajı vermek için konuşmalarının arasında doğru düzgün anlamını dahi bilmedikleri yabancı kelimeler kullanırlar. Pek çoğunda da yerli yerince kullanamadıkları için özentilikleri açıkça ortaya çıkar. Kaliteli görünmek isterken küçük düşmüş olurlar. Ya da sırf son moda kıyafetler giyiniyor imajını verebilmek için kendilerine hiç yakışmayan giysiler giyerler.

Kendilerine dışarıdan bakmayı bilmezler. Ya da bir başka deyişle bir başkasının gözüyle kendilerini değerlendiremezler. Neyin kendilerini komik duruma düşüreceğini, neyin yakışıp neyin doğal duracağını göremezler. Tüm güçleriyle zengin çevrede yaşayan insanların her yaptığını taklit etmeye devam ederler.

Onlara sonradan sahip oldukları tüm imkanları yaratanın Yüce Allah olduğu çok açık bir gerçektir. O ana kadar kendilerine daha çok mal ve mülk vermesi için belki defalarca Allah'a dua etmişlerdir. Ama bu duaları kabul olduğunda da hemen eski durumlarını ve Allah'a yakardıklarını unutmuşlardır. Kuran'da kendilerine nimet verildiğinde kötü ahlak gösteren insanlardan şöyle söz edilmiştir:

> **İnsana nimet verdiğimiz zaman, yüz çevirir ve yan çizer; ona bir şer dokunduğu zaman ise, artık o, geniş (kapsamlı ve derinlemesine) bir dua sahibidir. (Fussilet Suresi, 51)**

Zengin insanlara kendilerini beğendirebilmek için çok çeşitli yöntemler denerler, ama bu antipatiden başka bir şey oluşturmaz. Aslında bir anlamda da tuzağa düşmüş olurlar. Allah, Kendisi'ni razı etmek için yaşamak yerine insanlara kendilerini beğendirmeye çalışan bu insanlara umduklarının tam tersiyle karşılık verir. Bu durumda hem Allah'ın sevgisini hem de insanların beğenisini kaybetmiş olurlar.

"ENTEL" KARAKTERİ

Toplumda "entel" olarak bilinen bu kültür, cahiliye toplumunun önemli bir kesimini etkisi altına almış din dışı karakterlerden biridir. Cahiliye ahlakını taşıyan bu karakterin özelliklerine geçmeden önce şunu belirtmekte yarar vardır: Burada üzerinde durulan entel karakteri, her toplumda olması gereken ve saygı duyulan aydın kişileri kapsamamaktadır. Bir insan için aydın olmak, hür düşünceli olmak, içinde yaşadığı toplumun refahı ve düzeni için fikir geliştirmek son derece önemli ve değerli özelliklerdir. Burada anlatılan entel karakteri ise, temel felsefesini, inançsızlığın yaşam şekli ve düşünce yapısından alan ve bunu tüm hayata hakim kılmayı hedefleyen, aslında hiçbir entelektüel birikimi olmamasına rağmen kendini birikim sahibi gibi göstermeye çalışan bir karakterdir. Ancak pek çok insan, özellikle de gençler, temelinde yatan bu fikirden habersiz olarak, yalnızca toplumda bir şahsiyet kazanacaklarını düşündükleri için bu karaktere özenirler.

Bu kültürü genellikle üniversite çevrelerinde görmek mümkündür. Toplumda özellikle güzel sanatlarla ilgilenen insanların bu kültürü yaşaması gerektiğine dair yanlış bir inanç hakimdir. Bu nedenle de lise yıllarında

bambaşka bir karakter içerisinde olan bir kimse güzel sanatlar ya da benzeri bir üniversite dalında okumaya başladığında bir anda tüm kimliğini değiştirir. Giyim tarzından saç modeline, zevk ve alışkanlıklarına kadar tüm stiline "entel" havası vermeye çalışır. Çünkü cahiliye toplumu ona bir sanatçının ancak böyle bir stil içerisinde olursa başarılı olacağı telkinini verir.

Bu kimseler bundan sonraki hayatlarında artık bu imajın gerektirdiği herşeyi yapmaya hazırdırlar. Günlerini "entel kahveleri" adı verilen, sigara dumanının hakim olduğu, loş ve izbe yerlerde ya da barlarda "entel sohbetleri" yaparak geçirmeye başlarlar. Kendilerinin toplumun aydın ve ilerici kesimini temsil ettiklerini öne sürer ve insanlığı kurtarmak için formüller üretirler. Ancak çoğunlukla bunlar hikmetsiz, sonu gelmeyen ve sonuç çıkmayan karmaşık tartışmalardan ibarettir. Uç şeyler düşünmek, uç mantıklar öne sürmek ve buna uygun bir hayat yaşamak bu kimseler için büyük önem taşır. Bu şekilde diğer insanlardan farklı olabileceklerini düşünürler. Yaptıkları resimlerde, heykellerde, yazdıkları kitaplarda ve şarkılarında bu ruhu dile getirmeye özen gösterirler. Oysaki bakıldığında eserlerinin pek çoğunun "entellik" adı altında aslında ruhsuzluğu temsil ettiği görülür. Gerçek ve derin güzellikler sunan bir sanat anlayışları olmaz; genellikle karanlık, karamsar ve karmaşık bir ruh halinin hakim olduğu bir sanat anlayışına sahiptirler.

Seyrettikleri filmler, okudukları kitaplar hep bu entel havasını yansıtabilmeye yöneliktir. Yoksa bunların çoğundan kendileri de zevk almazlar. Kimi zaman da "entelliğin" bir kuralı olarak, okumuş havası vermek için hiç okumadıkları halde bir kitabı ellerinde dolaştırır ve içinden ezberledikleri birkaç kalıp cümleyi sağda solda söyleyerek "prestij" elde etmeye çalışırlar.

Felsefecilerin de kulaktan dolma birkaç sözünü ezberler ve buluştukları kahvelerde sık sık bunları dile getirirler. Sorulduğunda ise tüm felsefe akımlarını incelediklerini ve hatta bu konuda uzmanlaştıklarını söylerler. Oysaki çoğunun ciddi anlamda hiçbir bilgisi yoktur.

Orijinal olma saplantıları ahlak konusunda da uç fikirler geliştirmelerine neden olur. Aile ve evlilik kavramlarının gereksizliğini, sınır tanımadan özgür yaşamanın modernlik ve medeniyet alameti olduğunu savunurlar.

Karanlık bir ruh halleri vardır. Karakterlerine ve tüm hayatlarına bir ruhsuzluk hakimdir. İç karartıcı yerlerden, loş ve karanlık ortamlardan, karmaşadan ve kuralsızlıktan hoşlanırlar. Yaşadıkları ortamlar tüm detaylarıyla bu ruh hallerini yansıtır bir görünümdedir. Her yere içecek kutularının dağıldığı, kıyafetlerin, kitapların üst üste atıldığı dağınık ortamlarda, üstleri başları temizlikten uzak bir şekilde yaşamlarını sürdürürler.

Ancak genel hatlarıyla yaşadıkları bu hayattan aslında hiçbir zevk de alamazlar. Çünkü Allah dinsizliği insanın sıkıntı duyacağı ve mutsuz olacağı bir sistem olarak yaratmıştır. Hiç kimsenin hiçbir kural tanımadığı, dolayısıyla da herkesin birbirinin haklarına saldırabildiği, düzen ve sınırın olmadığı, dinin getirdiği insani ve ahlaki vasıfların yaşanmadığı bir ortamın zararı en başta kendilerine dokunacaktır. Bu nedenle hedefledikleri bu hayatın küçük bir bölümünü yaşamaları bile bu zararlarla karşılaşmaları için yeterlidir.

İnsanlara asıl şan ve şeref kazandıracak olan şey ise Allah'ın insanlar için indirdiği hak dindir. İnsan ancak bu sistemde rahat edebilir ve hayattan ancak Kuran ahlakını yaşadığı takdirde gerçek bir zevk alabilir.

TÜM CAHİLİYE KARAKTERLERİ HAKKINDA

Kitabın başından bu yana cahiliye toplumunda hakim olan pek çok insan karakterini tüm ahlak özellikleri, kişilik yapıları, hayata bakış açıları ve alışkanlıklarıyla inceledik. Unutmamak gerekir ki, bunlar arasında olumlu ve dengeli özelliklere sahip, mutlu ve huzurlu bir hayat yaşayan bir model yoktur. Çünkü tüm bu karakterler din dışı bir sistemden türemiştir. Allah insanları ancak din ahlakını yaşadıklarında ve iman ettiklerinde mutlu olacakları şekilde yaratmıştır. Kuran'da belirtilen bu ahlak modeli dışında binlerce yaşam şekli, binlerce karakter yapısı daha türetilse hepsi yine aynı sonucu verecek, sıkıntı, karmaşa ve huzursuzluk getirecektir. Allah din ahlakından uzak insanların bu durumunu Kuran'da verdiği bir örnekle şöyle açıklamıştır:

> **İşte bunlar, hidayete karşılık sapıklığı satın almışlardır; fakat bu alışverişleri bir yarar sağlamamış; hidayeti de bulmamışlardır.**
>
> **Bunların örneği, ateş yakan adamın örneğine benzer; (ki onun ateşi) çevresini aydınlattığı zaman, Allah onların aydınlığını giderir ve göremez bir şekilde karanlıklar içinde bırakıverir.**
>
> **Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler. Bundan dolayı dönmezler.**
>
> **Ya da (bunlar) karanlıklar, gök gürültüsü ve şimşek(ler)le yüklü, 'gökten şiddetli bir yağmur fırtınasına tutulmuş gibidirler ki, yıldırımların saldığı dehşetle'; ölüm korkusundan parmaklarıyla kulaklarını tıkarlar. Oysa Allah kafirleri çepeçevre kuşatıcıdır.**
>
> **Çakan şimşek neredeyse gözlerini kapıverecek; önlerini her aydınlattığında (biraz) yürürler, üzerlerine karanlık basıverince de kalakalırlar. Allah dileseydi, işitmelerini de görmelerini de gideriverirdi. Şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir.**
>
> **Ey insanlar, sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk edin ki sakınasınız. (Bakara Suresi 16-21)**

Allah'ın verdiği bu örnek cahiliye karakterlerinin neden kayıptan kurtulmadıklarını çok güzel açıklamaktadır. Bu kimseler "hidayet" yani "iman etme" imkanı varken, "sapıklığı" dolayısıyla "imansızlığı" tercih etmişlerdir. Belirli dünyevi hesaplar üzerine yaptıkları bu seçim onlara bir fayda sağlamamış, mutluluğu, huzuru ve aradıkları hiçbir şeyi bulamamışlardır.

Aksine bu seçimleri onları gerçeklere ve doğrulara karşı sağırlaştırmış, dilsizleştirmiş ve körleştirmiştir. Bu nedenle de kayıp içerisinde oldukları halde bu sistemlerinden geri dönmezler.

Allah onların durumunu bir şimşek örneğiyle tarif etmiştir; şimşek her çaktığında etraf bir an için aydınlanır, böylece biraz yol alır fakat hemen ardından yine karanlığa gömülüp oldukları yerde kalakalırlar. İşte cahiliye insanları bu çok kısa, bir anlık yol almalarına aldanır ve bununla idare edebileceklerini sanır. Halbuki kurtuluş ancak ayette de bildirildiği gibi Allah'a dönmek, O'na kulluk etmek ve O'nun istediği şekilde yaşamakla mümkündür.

NEDEN MUTLU OLAMIYORLAR?

Görüldüğü gibi yaşları, meslekleri, sosyal konumları her ne olursa olsun cahiliye toplumlarında yaşanan karakterlerin hiçbiri mutluluk getirmemektedir. Bunun başlıca sebeplerini ise şöyle açıklamak mümkündür:

ÇÖZÜMÜ KURAN'DA ARAMADIKLARI İÇİN

Cahiliye insanlarının yaptığı en büyük yanlış budur; çözümü Kuran'da aramamaları... Bu kimselerin büyük çoğunluğu içerisinde bulundukları durumun açmaz bir hal aldığını açıkça görürler. Yaşadıkları hayat tarzının, benimsedikleri karakter yapısının umdukları sonucu vermediğini, kendilerini tatmin etmediğini ve hatta sıkıntıya soktuğunu hayatlarının her anında hissederler. Ancak buna çözüm olarak cahiliyenin sunduğu diğer alternatifleri deneme yoluna giderler ki bu da onlara birşey kazandırmaz. Çünkü cahiliye sistemlerinin temelde birbirinden hiç farkı yoktur. İnsanlar, mekanlar ve şartlar değişir belki, ama yaşanan kaygılar, hedefler hep sabit kalır. "Entel" karakteriyle yaşayanın da, sosyete kültürünü benimseyenin de asıl hedefi hep dünya hayatı üzerinedir.

Oysa dünya hayatı hırsla bağlanmaya değmeyecek kadar kısadır. Burada dünyevi anlamda kazanılan hiçbir şey baki kalmaz. Ölümle birlikte insanlardan mutlaka uzaklaşır. Bu nedenle dünya adına atılan her adım sıkıntılıdır.

Bir insan ancak Allah'a yöneldiği zaman huzura kavuşur, insanlar ancak Allah ile dost olup O'nun beğendiği hayatı yaşadıklarında bu sıkıntılardan kurtulabilirler.

Allah bir ayette bu önemli sırrı şöyle bildirmiştir:

Bunlar, iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle mutmain olanlardır. Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur. (Rad Suresi, 28)

Allah ile dost olan bir insan ise yol gösterici olarak Rabbimizin indirdiği hak kitaba kusursuzca uyar. Artık onun karakterini ve yaşam tarzını belirleyecek tek ölçü Kuran'dır. Ve Kuran'ın Allah'ın izniyle insanları karanlıklardan nura çıkarıcı özelliği vardır:

Elif, Lam, Ra. Bu bir Kitap'tır ki, Rabbinin izniyle insanları karanlıklardan nura, O güçlü ve övgüye layık olanın yoluna çıkarman için sana indirdik. (İbrahim Suresi, 1)

Bu nedenle Kuran'ın kazandırdığı karakterde sıkıntı, huzursuzluk, kaygı ve karmaşa yoktur. Mutlaka güzel bir hayat, mutlaka dengeli bir ruh ve mutlaka güzel tavırlar vardır. Allah bu karakteri yaşayan müminlere yaptıklarının en güzeliyle karşılık vereceğini vaat etmiştir:

Çünkü Allah, yaptıklarının en güzeliyle karşılık verecek ve onlara Kendi fazlından artıracaktır. Allah, dilediğini hesapsız rızıklandırır. (Nur Suresi, 38)

ALLAH'IN DEĞİL DE İNSANLARIN HOŞNUTLUĞUNU HEDEFLEDİKLERİ İÇİN

Cahiliye insanlarının mutlu olamamalarının ve her ne yaparlarsa yapsınlar bir türlü çıkış yolu bulamamalarının bir sebebi de Allah için yaşamak yerine insanlar için yaşamalarıdır. Bu şu demektir; bir insan tüm doğrularını ve yanlışlarını insanların ne diyeceğine göre belirliyorsa, onların tavırlarına göre üzülüp, onların beğenmelerine göre seviniyorsa, onların gözünde değer kazanmaya çalışıyor ve onların yanında küçük düşmemeye göre kendini ayarlıyorsa, bu kimse insanlar için yaşıyor demektir.

İnsanlar için yaşamak ise büyük bir zorluktur. Çünkü her insanın beğenisi farklı ölçüler üzerine kurulmuştur. Bir insanın çevresinde yüzlerce insan olduğu düşünülecek olursa, bunların her birini memnun etmek için ayrı çaba harcanması gerektiği açıkça görülebilecektir. Biri yanında hareketli bir karakter görmek isterken, bir diğeri pasif ve ağır bir insan arayacaktır. Birinin memnun olduğu tavır bir diğerininkini tutmayacaktır. Bu uyumsuzluklar ve ölçülerdeki farklılıkların sayısı binleri bulur. Bu durumda "insanlar için yaşayan" kimselerin "binlerce farklı talebi birden aynı anda" karşılaması gerekmektedir. Ancak bundan sonra, istediği tüm insanlar kendisinden hoşnut olacak ve ancak bundan sonra ona değer verebileceklerdir.

Allah onların bu sıkıntılarına Kuran'da şöyle bir örnek vermiştir:

Allah (ortak koşanlar için) bir örnek verdi: Kendisi hakkında uyumsuz ve geçimsiz bulunan, sahipleri de çok ortaklı olan (köle) bir adam ile yalnızca bir kişiye teslim olmuş bir adam. Bu ikisinin durumu bir olur mu? Hamd, Allah'ındır. Hayır onların çoğu bilmiyorlar. (Zümer Suresi, 29)

Bu noktada insana yardımcı olabilecek tek bir yol vardır; Yüce Allah'ın sonsuz aklına ve bilgisine teslim olmak. Allah insanı ve tüm diğer varlıkları yaratandır. İnsanın nasıl yaşadığında, neler yaptığında mutlu olabileceğini de yine ancak Allah bilir. Ve Allah insanlar için kurtuluş yolunu Kuran'da bildirmiştir: Yalnızca Allah'tan korkup, yalnızca O'nun hoşnutluğunu aramak.

Allah dedi ki: "İki ilah edinmeyin: O, ancak tek bir ilahtır. Öyleyse Benden, yalnızca Benden korkun." (Nahl Suresi, 51)

Bunun aksi bir tavır sadece insanı mutsuz etmekle kalmaz aynı zamanda da kişinin Allah'a karşı büyük bir suç işlemesine neden olur. İnsanın Allah'ın dışında varlıkların hoşnutluğunu araması Kuran'da "şirk koşmak" olarak ifade edilir. Şirk koşan bir insan Allah'tan başka bir varlığı kendisine ilah edinmiş ve tüm hayatını da onun için yaşıyor demektir. Bu insanların ahirette görecekleri karşılık ise hüsrandır. Bu nedenle Allah insanları cehennemle ve telafi edemeyecekleri bir pişmanlıkla karşılaşmadan evvel bu konuyu bildirerek uyarmıştır:

Andolsun, sana ve senden öncekilere vahyolundu (ki): "Eğer şirk koşacak olursan, şüphesiz amellerin boşa çıkacak ve elbette sen, hüsrana uğrayanlardan olacaksın." "Hayır, artık (yalnızca) Allah'a kulluk et ve şükredenlerden ol." (Zümer Suresi, 65-66)

Gerçekten, Allah, Kendisi'ne şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, doğrusu büyük bir günahla iftira etmiş olur. (Nisa Suresi, 48)

Bir başka unutulmaması gereken konu da şudur: İnsanın dünyada iken uğruna tüm hayatını feda ettiği ve Allah'ı bırakarak onların hoşnutluklarını kazanmayı esas aldığı tüm insanlar ahiret günü onu yalnız

bırakacaklardır. Çünkü her insan yaptıklarından tek başına sorguya çekilecek ve kimsenin çabası bir başkasını kurtarmaya yetmeyecektir. Kuran'da bu önemli bilgi şöyle bildirilmiştir:

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız. İçinizden, gerçekten ortaklar olduklarını sandığınız şefaatçilerinizi şimdi yanınızda görmüyoruz. Andolsun, aranızdaki (bağlar) parçalanıp-koparılmıştır ve haklarında zanlar besledikleriniz sizlerden uzaklaşmıştır. (Enam Suresi, 94)

Yalnız kalmış olmanın korku ve telaşını tadan insanlar o gün, dünyada iken en yakınım dedikleri insanları, çocuklarını, eşlerini, dostlarını sırf cehennem azabından kurtulabilmek için fidye olarak teklif edeceklerdir. Ancak bu talepleri kabul görmeyecektir. Ayetlerde bu durum şöyle haber verilir:

(Böyle bir günde) Hiçbir yakın dost bir yakın dostu sormaz. Onlar birbirlerine gösterilirler. Bir suçlu-günahkar, o günün azabına karşılık olmak üzere, oğullarını fidye olarak vermek ister; Kendi eşini ve kardeşini. Ve onu barındıran aşiretini de; Yeryüzünde bulunanların tümünü (verse de); sonra bir kurtulsa. Hayır; (hiçbiri kabul edilmez). Doğrusu o (cehennem), cayır cayır yanmakta olan ateştir... (Mearic Suresi, 10-15)

Kuran'da verilen tüm bu bilgilerin ışığında insanların hoşnutluğu üzerine kurulan bir hayatın sadece dünyada mutsuzluk getirmekle kalmayacağı, aynı zamanda ahirette de insanı kayba uğratacağı görülmektedir. Bu durumdan kurtulmanın yolu ise çok açıktır; Allah'a teslim olup sadece O'nun hoşnutluğunu arayarak yaşamak.

DÜNYANIN BİR İMTİHAN YERİ OLDUĞUNU UNUTTUKLARI İÇİN

Cahiliye karakteri taşıyan insanların mutlu olamamalarının bir sebebi de neredeyse hepsinin dünyada bulunuş amaçlarını unutmuş olmasıdır. İnsan denenmek için yaratılmıştır. Allah'ı ve O'nun aklını, gücünü, sanatını ve tüm diğer üstün sıfatlarını takdir edebilecek mi, yoksa bunları ve yaratılış amacını unutup dünya hayatına kapılacak mı diye denenmektedir. Allah hayatın bu gerçeğini şöyle bildirmektedir:

O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi (ve güzel) olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O, üstün ve güçlü olandır, çok bağışlayandır. (Mülk Suresi, 2)

Allah bu doğrultuda insana sınırlı bir ömür süresi vermiştir. Aklı ermeye başladığı andan itibaren artık düşündüğü, yaptığı ve amaçladığı herşeyden sorumludur. İçinde kendisine her an doğru olanı bildiren vicdanına ait bir ses vardır. Her insan vicdanının kendisine söylediği sözlere uyup uymadığından ahirette sorguya çekilecektir. Çünkü vicdan doğruyu söylediği halde ona uymayan insan nefsinin isteklerine uymuş olur. Nefis ise insana daima kötü olanı emreder. İşte insan, içinde sürekli olarak bir imtihana tabi tutulur; ya nefsinden yana ya da vicdanından yana hareket edecektir.

Bu imtihan, hayatının her anında devam eder. Okulda, işte, evde, sokakta, yalnızken ya da kalabalıkta, hasta iken de sağlıklı iken de, dünyanın bir diğer ucuna gitse orada da yine denenmeye devam edilecektir. İstisna oluşturabilecek tek bir an dahi yoktur. Söylediği her söz, yaptığı her tavır ve düşündüğü herşey ahirette karşısına çıkarılacaktır. İyilikten ya da kötülükten yana yaptığı herşey mutlaka karşılık görecek, hiçbir şey karşılıksız kalmayacak ve sonuç olarak herkes hak ettiği yere sevk edilecektir.

İnsanın dünyada olup biten her olayın bir deneme olarak yaratıldığını unutması, tevekkülsüz bir tavır göstermesine neden olur. Cahiliye toplumunda sık sık duyulan "neden böyle oldu, keşke böyle olmasaydı" "işler yolunda gitmiyor", "mahvolduk", "bütün işler ters gidiyor", "şöyle yapmasaydım böyle olmazdı" ve bunlara benzer pek çok şikayetçi ifadenin altında yatan çarpık ahlak anlayışı işte yine bu tevekkülsüzlüktür.

Tevekkülsüzlüğün kesin sonucu ise sıkıntı ve mutsuzluktur. Hikmetini düşünmedikleri için aleyhlerinde gibi görünen en ufak bir durumla karşılaştıklarında hemen şikayet etmeye başlarlar. Bunun sonucunda da sürekli olarak huzursuz, mutsuz ve sıkıntılı bir hayat yaşarlar. Oysa insanın üzerine düşen, Allah'ın kendisi için yarattığı her andan razı olmasıdır. Ters gidiyor gibi görünen olaylar meydana gelse de, güzel ahlakta ve Allah'a sadakatte kararlı davranmasıdır. En önemlisi yaratılış amacının zaten tüm bunlarla denenmek olduğunu unutmamalıdır. Kuran'da emredilen güzel ahlakı yaşayan kimseler, bu tür olaylarda gösterecekleri sabrın ahirette kendilerine bir güzellik olarak döneceğini bilmenin huzurunu ve mutluluğunu yaşarlar.

SONSÖZ:
KURAN AHLAKINI YAŞAMAYA DAVET

Kitabın başından bu yana cahiliye toplumlarında hakim olan belli başlı insan karakterleri incelendi ve bu karakterleri üzerlerinde barındıran kişilerin istisnasız hepsinin de büyük bir **"sıkıntı"** ve **"kayıp"** içerisinde oldukları ortaya kondu. Ayrıca bu karakterlerden tek bir tanesinin bile dengeli ve huzurlu bir kişilik geliştiremediği, yaşadığı hayattan gerçek anlamda mutlu olamadığı görüldü.

Tüm bu karakterleri detaylıca incelemekteki amaç ise, cahiliye sisteminin oluşturduğu her fikrin, her yaşantının mutlaka **"açmazda"** olduğunu somut örneklerle gözler önüne sermektir. Çünkü müminler, Kuran'da açıklanan bu önemli gerçeği, **"bilmeyenlere"** bildirmekle ve onları vakit varken doğru olana çağırmakla sorumludurlar.

Şunu önemle belirtmek gerekir ki, tüm insanlar için tek çözüm, cahiliye sisteminden tamamen sıyrılıp, Kuran'da bildirilen **mümin ahlakını** yaşamaktır. Ancak o zaman Allah onlara olan nimetlerini artıracak ve mutluluğun yolunu açacaktır. Çünkü insanı yaratan Allah onun yaşayabileceği en ideal hayatı, herşeyden en çok zevki alabileceği sistemi ve mutluluğun yolunu yine Kuran'da bildirmiştir.

Unutmamak gerekir ki, tüm bu güzelliklerin kapısı istisnasız her insan için sonuna kadar açıktır. İnsanın önünde her an bu nimetleri yakalamak için bir fırsat vardır. Bunun için ne büyük fedakarlıklarda bulunmak, ne günlerce çalışıp yorulmak, ne de herhangi zor bir engeli aşmak gerekir. İnsanın sadece samimi olmaya ve Allah'a sığınmaya niyet etmesi, bu kapının açılması için yeterlidir. Bu ise çok kısa sürede gerçekleşebilecek bir karardır.

Bu nedenle cahiliyenin tüm bu çarpık karakterlerinden kurtulmak isteyen kişi bilmelidir ki bu çok kolaydır. İnsanın bu satırları okurken dahi tek bir niyetle Allah'ın rahmetini ve cennetini kazandıracak bir karakter kazanması mümkündür. Çünkü Allah her insanı duymakta ve kalbinden geçenleri bilmektedir; ona şah damarından daha yakındır. İnsan niyetini değiştirdiğinde Allah bunu o an bilir ve dilerse o kişinin üzerindeki nimetini değiştirip güzelliklerini artırır.

Allah samimi olarak tevbe etmeyle ilgili olarak bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

> **Ancak tevbe eden, iman eden ve salih amellerde bulunup davranan başka; işte onların günahlarını Allah iyiliklere çevirir. Allah, çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. (Furkan Suresi, 70)**

İşte bu kitap, bu fırsatı kaçırmadan, vakit varken cahiliye sisteminin sunduğu tüm zararlardan kurtulmak, müminlere vaat edilen nimetlere kavuşmak ve en önemlisi Allah'ın rızasını kazanabilmek için cahiliye ahlakını terk edip **mümin karakterini** yaşamaya bir davettir.

DARWİNİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." (Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır." (Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. *("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir.

Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"* demek zorunda kalmıştı. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır*: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.*

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni'*nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz

güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. *(Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *"Homo sapiens'e* uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. *(Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time,* Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, **bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar**. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.** Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda

elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem

akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, qAfrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)**

> **…Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)**

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

> **Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)**

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara

inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, **"büyü"**den başka bir açıklaması yoktur. Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Kuran'daki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. *Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43)*

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)

Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi'nin Yanilgilari:Tüba'nin Çevirisiyle Yayinlanan Bilim Ve Yaratilişçilik Kitabina Cevap

İÇİNDEKİLER

G İ R İ Ş

*A*merikan Ulusal Bilimler Akademisi (UBA), 1999 yılında *Bilim ve Yaratılışçılık: Ulusal Bilimler Akademisi'nin Görüşü* adında bir kitapçık yayınladı. Kitapçığın amacı, evrim teorisinin 'en önemli delillerini' biraraya getirerek, yaratılış-evrim tartışmalarına cevap vermekti. Kitapçık, tüm dünyada evrimciler tarafından çok önemli bir kaynak olarak kabul edildi. Evrimci çevreler bu kitabı internet sitelerinde ücretsiz olarak yayınladılar. Ülkemizde ise bu Darwinist misyonu, geçtiğimiz yıllarda zaten bu amaçla kurulmuş olan Türkiye Bilimler Akademisi (TÜBA) üstlendi. Kitapçık Türkçeye çevrildi ve *Bilim ve Ütopya* gibi Darwinist-materyalist çizgideki yayınlarda Türk evrimcilere müjdelendi.

Kitapçık hakkında öyle bir reklam kampanyası yürütüldü ki, gören bu kitapçığın evrim teorisi ile ilgili delillerle dolu olduğunu ve evrim teorisi aleyhindeki tüm tartışmalara son verdiğini sanabilirdi. Ancak, kitapçıkta bunları bulmayı umanlar, büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Çünkü kitapçıkta evrim teorisinin asıl tartışma konusu olan ve asla evrim teorisi ile açıklanamayacağı açıkça görülen Kambriyen Patlaması, hücrenin kökeni, insan bilincinin kökeni gibi konulardan bir kez bile bahsedilmiyor; evrimcilerin klasik iddiaları, defalarca bilimsel bulgularla çürütülmüş olmasına rağmen oldukça yüzeysel bir anlatımla, hiçbir delil getirilmeden tekrarlanıyordu.

Ulusal Bilimler Akademisi'nin kitapçığındaki iddialara, önceki çalışmalarımızda birçok kereler cevap vermiş, bu iddiaların bilimsel değeri olmadığını bilimsel delilleri ile göstermiştik. Ancak yine de bu kitapçığa cevap niteliğinde yeni bir çalışma hazırlama gereği doğdu. Çünkü bu çalışma ile dünyanın en önde gelen evrimci kuruluşlarından biri olan Ulusal Bilimler Akademisi üyelerinin, büyük bir bağnazlıkla bağlı oldukları Darwinizm ve materyalizm nedeniyle, çok açık gerçekleri dahi göremeyecek hale nasıl geldiklerini, bilimi dahi göz ardı ederek, delilleri nasıl çarpıtabildiklerini, göz göre göre bir yalanı nasıl savunabildiklerini göstermek istedik.

Bu kitabı objektif bir gözle okuyanlar, söz konusu gerçeği, yani evrim teorisinin tamamen dogmatik bir inatla, körü körüne savunulmakta olduğunu bir kez daha göreceklerdir.

Peki bu bilim adamları neden bilimsel gerçeklere rağmen, 19. yüzyıldan kalma bir dogmayı hala büyük bir ısrarla savunmaya devam ediyorlar?

Bunun nedeni, bu bilim adamlarının inandıkları materyalist felsefedir. Sadece maddenin varlığını kabul eden bir felsefe olan materyalizm, ateizmle eş anlamlı gibidir. Ve ateistlerin, yani Allah'ın varlığını, dini, ilahi kitapları ve ölümden sonraki sonsuz ahiret hayatını reddetmek isteyenlerin, hayatın kökenine ateist bir açıklama getiren Darwinizm gibi bir teoriye ihtiyaçları vardır. Eğer Darwinizm'in yıkıldığını kabul ederlerse, Allah'ın ve dolayısıyla, ahiretin varlığını ve peygamberlerin doğru söylediğini de kabul etmek durumunda kalacaklarını fark etmekte, bu nedenle büyük bir bağnazlıkla Darwinizm'i savunmaya devam etmektedirler.

Matematik ve astronomi profesörü Chandra Wickramasinghe, söz konusu Darwinist bağnazlığı fark etmiş olan bilim adamlarından biri olarak şu itirafta bulunmaktadır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır

alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Tanrı'ya inanmayı gerektiren açıklamaya karşı olarak öne sürülebilecek hiçbir argüman bulamıyorum… Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar değil.1

Evrimci antropolog Dr. Michael Walker ise, *'Birçok bilim adamı ve teknoloji uzmanının Darwin teorisini ikna olmasalar da kabul etmelerinin tek nedeninin, bu teorinin bir Yaratıcı olduğunu reddetmesi olduğunu kabul etmek zorundayız.'* 2 diyerek bu gerçeği kabul etmektedir.

Kitap boyunca da görüleceği gibi, *Bilim ve Yaratılışçılık* kitapçığının yazarları her ne kadar bilim adamı ünvanı taşıyan kişiler olsalar da, hem bilimi, hem de akıl ve mantığı bir kenara bırakmış, Allah'ın varlığını ve herşeyin Yaratıcısı olduğunu inkar etmeyi kendilerine bir amaç olarak belirlemiş kişilerdir. Bu kişiler tesadüfen meydana gelmesi $10^{40.000}$ de 1 ihtimal olan (yani kesinlikle imkansız olan) bir proteinin, tesadüfen meydana geldiğine, sonra bunu, tesadüfen gerçekleşmesi en az bu kadar imkansız olan yüzbinlerce tesadüfün izlediğine inanmaktadırlar. Canlılara, özellikle insanlara kanser gibi ölümcül hastalıklardan başka bir şey kazandırmayan mutasyonların, maymunları düşünen, akleden, muhakeme eden, kararlar veren, politikalar izleyen, medeniyetler kuran, sanat şaheserleri meydana getiren, sevinen, üzülen, arkadaş edinen, aile kuran, Nobel Ödülü, Oscar kazanan, yüzbinlerce sayfa kitabı okuyup öğrenen öğrencilere, sanatçılara, bilim adamlarına, politikacılara, mimarlara, öğretim görevlilerine dönüştüren bir güç olduğunu zannetmektedirler. İşte sahip oldukları ve gözü kapalı olarak savundukları bu ideolojileri nedeniyle, akılcı düşünme yeteneklerini kaybetmişlerdir.

İşte bu nedenle İskandinav bilim adamı Søren Løvtrup'un dediği gibi *'Sanırım herkes, bir bilim dalının tamamının yanlış bir teoriye bağımlı hale gelmesinin çok büyük bir şanssızlık olacağını kabul edecektir... İnanıyorum ki, Darwinizm efsanesi bir gün bilim tarihindeki en büyük aldanış olarak tanımlanacaktır.'*3

UBA'NIN HAYATIN KÖKENİ HAKKINDAKİ YANILGISI

K uşkusuz, hayatın kökenini açıklama iddiasında olan evrim teorisinin cevaplaması gereken ilk soru: cansız bir evrende ilk yaşamın nasıl başladığı, cansız maddelerin, canlı varlıkları nasıl meydana getirdiği sorusudur. Ne var ki, evrim teorisinin 'en önemli delillerini' ortaya koymak için hazırlandığı öne sürülen Ulusal Bilimler Akademisi'nin *Bilim ve Yaratılışçılık* adlı kitapçığında, bu soruların cevapları bulunmamaktadır. Bunun yerine, UBA yazarlarının, evrim teorisini sorunsuz, şüpheye yer vermeyen, kesinlikle ispatlanmış bir teori gibi gösteren, evrimciler için 'toz pembe' bir tablo çizen varsayımları yer almaktadır. UBA yazarları, sanki evrim teorisinin en büyük çıkmazlarından biri, cansız maddelerin nasıl olup da tesadüfi kimyasal süreçler sonucunda canlı maddelere dönüştüğü konusu değilmiş gibi şöyle demektedirler:

Yaşamın başlangıcını araştıranlar için soru artık yaşamın biyolojik olmayan bileşimlerden kimyasal bir süreç sonucunda ortaya çıkıp çıkmadığı değil, bu sürecin olası pek çok yoldan hangisi ile ilk hücreleri oluşturduğudur. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 6)

UBA yazarları söz konusu 'kimyasal süreç olasılıkları'ndan ise şöyle söz etmektedirler:

Dünyanın yeni oluştuğu zamanki koşullara benzer ortamlarda yapılan deneylerde proteinlerin, DNA'nın ve RNA'nın yapıtaşı bazı kimyasal bileşikler oluşmuştur. Ayrıca, bu moleküllerden bazıları, uzaydan dünyaya düşen meteorlarda bulunmuş, ve radyoteleskoplarla uzayı inceleyen astronomlar tarafından da keşfedilmiştir. Bilimciler, yaşamın temel yapıtaşları olan bu moleküllerin Dünyanın ilk oluştuğu zamanlarda mevcut olduğu sonucuna varmışlardır. (*Bilim ve Yaratılışçılık, s. 5*)

UBA yazarlarının ve evrimcilerin iddiaları özetle şöyledir: Cansız dünyada var olan ve ilkel çorba olarak adlandırılan ortamda, canlılığın oluşması için gereken tüm maddeler vardı ve bu maddeler kimyasal süreçlerle tesadüfen biraraya gelerek hücreyi oluşturdular.

Her ne kadar UBA özellikle belirtmemiş olsa da, söz konusu iddiayı destekleyecek hiçbir delil bulunmamaktadır. Hatta deliller evrimcilerin iddialarını çürütecek niteliktedir. Ayrıca, konunun uzmanı olan evrimciler dahi, UBA yazarları kadar kesin ve emin bir üslup kullanmamakta, hayatın kökeni konusunun evrim teorisi için bir bilinmez olduğunu kabul etmektedirler. Sadece ilkel dünya atmosferinin organik bileşikleri parçalayacak olan oksijen gazına bol miktarda sahip olduğunun anlaşılması (yani kimya diliyle "indirgeyici" olmadığının belirlenmesi) bile, yaşamın kökeni ile ilgili "kimyasal evrim" teorilerini çıkmaza sokmuştur. Örneğin *Biogenesis: Theories of Life's Origin* adlı kitabın (1999) yazarı olan evrimci Noam Lahav şöyle der:

İndirgeyici (oksijen içermeyen) bir atmosfere ilişkin varsayıma karşı gelmekle, biyolojik açıdan önemli organik bileşenler açısından zengin "pre-biyotik çorbanın" varlığına da karşı çıkmış oluyoruz. Dahası şimdiye kadar pre-biyotik çorbanın varlığına ilişkin hiçbir jeokimyasal delil yayınlanmamıştır. Gerçekten de çok sayıda bilim adamı, var olsa bile, organik yapıtaşları toplamının, prebiyotik evrim için anlamlı olabilmesi için çok küçük olduğunu kaydederek, pre-biyotik çorba kavramına karşı çıkmaktadırlar.1

Yani:

1) Hem ilkel atmosferdeki yüksek oksijen, "yaşamın temel yapıtaşlarının" oluşmasına engeldir.

2) Hem de bunların oluştuğu varsayılsa bile, bu "yapıtaşlarının" kimyasal reaksiyonlarla ya da tesadüfle proteinleri, RNA veya DNA'yı oluşturması mümkün değildir. Çünkü proteinler, RNA veya DNA, son derece yoğun bir bilgi içermektedir ve bu bilginin rastgele oluşması istatistiksel olarak imkansızdır.

Dikkat edilirse UBA yazarları, her iki gerçeği göz ardı etmişler, özellikle de ikinci gerçeği, çok kendini ele veren bir üslupla savuşturmaya çalışmışlardır: "Yaşamın yapıtaşları" ifadesini duyan pek çok insan, "bu yapıtaşları olduğu durumda, demek ki yaşam da kendiliğinden doğabiliyor" diye düşünebilir. (UBA yazarları da bunu düşündürtmek istemişlerdir.) Oysa bu bir aldanış ve (UBA açısından) aldatmacadır; çünkü sözü edilen "yapıtaşları" amino asitler veya nükleik asitler gibi basit organik bileşiklerdir ve bunların proteinler, RNA ve DNA gibi kompleks yapılara dönüşmesi imkansızdır. Bir evin "yapıtaşları" olan tuğlaların varlığının, bunların rastgele biraraya gelip bir ev yapacakları anlamına gelmediği gibi.

UBA "ilk hücreleri üretmek için izlenmiş olabilecek bilinen birçok yol" vardır iddiasındadır. Bu iddia kesinlikle yanlıştır. Hiçbir bilim adamı ilk hücreyi cansız maddelerden üretebilecek herhangi bir yol bulmuş değildir. Hayatın kökeni hakkındaki araştırmaları olan Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose bu sorunu şöyle ifade etmiştir:

Yaşamın kökeni konusunda kimyasal ve moleküler evrim alanlarında otuz yılı aşkın bir süredir yürütülen tüm deneyler, yaşamın kökeni sorununa cevap bulmaktansa, sorunun ne kadar büyük olduğunun kavranmasına neden oldu. Şu anda bu konudaki bütün teoriler ve deneyler ya bir çıkmaz sokak içinde bitiyorlar ya da bilgisizlik itiraflarıyla sonuçlanıyorlar. Yeni düşünce ve deneysel hareket tarzları denenmelidir... Bilim adamları arasında detaylı evrimsel aşamalara ilişkin oldukça büyük anlaşmazlıklar çıkmıştır. Problem prebiyotik (yaşam öncesi) moleküllerden progenotlara (en ilkel hücrelere) geçişi sağlayan temel evrimsel süreçlerin delillerle ispatlanmamış olmaları ve bu süreçlerin oluştuğu çevresel koşulların bilinmemesidir. Dahası, tüm canlı hücrelerin oluşumuna neden olan genetik bilginin nerede olduğunu, ilk kopyalanabilir polinükleotidlerin (çoklu nükleik asitler, ilk DNA) nasıl evrimleştiğini, ya da modern hücreler içerisindeki aşırı derece karmaşıklıktaki yapısal işlev ilişkilerinin nasıl oluştuğunu gerçekte bilmiyoruz... Öyle görünüyor ki bu alan artık bir açmaza, varsayımların deneyler ya da gözlemlerle temellendirilmiş olgular üzerinde baskın oldukları bir konuma ulaşmıştır.2

Evrimci biyolog Andrew Scott da benzer bir itirafta bulunmakta ve şöyle demektedir:

Biraz madde alın, karıştırın, ısıtın ve bekleyin. Bu, hayatın kökeninin modern versiyonudur. Yerçekimi, elekromanyetizma, zayıf ve güçlü nükleer kuvvetler gibi 'temel' güçler gerisini halledecektir... Peki ama bu kolay hikayenin ne kadarı sağlam temellere oturmaktadır ve ne kadarı umuda dayalı spekülasyonlara bağlıdır? Gerçekte, ilk kimyasal maddelerden canlı hücrelere kadar giden aşamaların bütün mekanizmaları ya tartışma konusudur ya da tamamen karanlık içindedir. 3

Biyokimya profesörü David A. Kaufman da, evrim teorisinin genetik hayatın kökeni hakkında bir açıklama getiremediğini şu ifadelerle itiraf etmektedir:

Evrim, hücrelerle beraber dikkatlice tasarlanmış genetik kodların kökenine dair kabul edilebilir bir bilimsel açıklama getirmekten uzak. Ki bunlar olmazsa proteinler ve dolayısıyla hayat da olamaz.4

UBA yazarları ise, hayatın kökeni hakkında evrim teorisinin bir açıklaması olmadığını itiraf etmek yerine, evrim teorisi lehinde gerçek dışı bir tablo çizerek okuyucuları aldatma yolunu seçmişlerdir. Evrimin her konuda delili olduğu, hayatın kökenini açıklayan birçok teze sahip oldukları gibi konunun uzmanı olan hiç kimse tarafından onay görmeyecek asılsız bir iddia ortaya atmışlardır. Evrimcilerin çizdikleri bu toz pembe tablo kesinlikle gerçekleri yansıtmamaktadır. Hayatın kökeni hakkında öne sürdükleri tezlerden her biri ayrı bir çıkmaz içindedir ve bu alternatifler hayatın kökeni sorununu çözmemekte, sadece sorunu bir başka sorun haline getirmektedir. *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabında sözü edilen bu sözde alternatiflerden biri "RNA Dünyası" tezidir. RNA Dünyası tezi günümüzde evrimciler arasında en çok kabul gören iddialardan biri olmasına rağmen, aşağıda da inceleneceği gibi çok fazla sorun içermektedir ve gerçekleşmesi imkansız bir senaryo olduğu açıkça ortadadır.

RNA Dünyası Senaryosu

Bilim ve Yaratılışçılık kitabında, RNA Dünyası olarak anılan hipotezin, hayatın kökeni hakkındaki alternatif (ve makul) açıklamalardan biri olduğu öne sürülmektedir. Oysa RNA Dünyası tezi de, evrimciler tarafından yapılan diğer açıklamalar gibi hayatın kökeni konusuna hiçbir açıklama getirememektedir.

RNA Dünyası tezine göre, ilk önce proteinler değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülü oluşmuştur. Bu tezin ortaya atılmasının nedeni ise, 70'li yıllarda ilkel dünya atmosferinin içerdiği gazların amino asitlerin oluşumunu ve dolayısıyla protein sentezini imkansız kıldığının anlaşılması olmuştur. Daha önceki yıllarda Miller ve Fox gibi evrimcilerin yaptıkları ve metan-amonyak temelli bir atmosfer modeline dayanan deneylerin tümü başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bunun üzerine yeni evrimci arayışlar başlamış ve RNA Dünyası tezi ortaya çıkmıştır.

RNA Dünyası senaryosuna göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen oluşmuştur. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştır. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştır.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmiştir. Bu sorunlardan bazıları şöyledir:

1- Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek bir tanesinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

Araştırmacılar RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor. RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?5

2- Tesadüfen oluştuğunu farz etsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmektedirler:

Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.6

3- Kaldı ki eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farz etsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise ham maddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede anlamsızdır.

Bir protein, hücre içindeki son derece karmaşık işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen organelde üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş karmaşık bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi olanak dışı bir varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrim teorisinin ünlü savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz. **Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur.**7

İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur. Ünlü bilim dergisi *Nature*'da yer alan bir makalede de 'kendini kopyalayan RNA' kavramının tamamen hayal mahsulü olduğu, gerçekte ise hiçbir deneyde bu tür bir RNA'nın elde edilemediği belirtilmektedir:

Maynard Smith ve Szathmary, 'DNA kopyalanması o kadar hataya açıktır ki, tek bir gen boyundaki bir DNA parçasının doğru kopyalanmasını sağlayacak enzim proteinlerinin önceden varlığına ihtiyaç vardır' demektedirler. Bu durumda, halen bilinen bilgisel ve enzimatik işlev taşıyıcı özelliğiyle RNA, yazarları şunu söylemeye yöneltiyor: 'Özde, ilk RNA molekülleri kendilerini kopyalamak için polimerleştirici bir protein enzime ihtiyaç duymadılar; kendi kendilerini kopyaladılar.' Bu bir gerçek midir, yoksa bir beklenti mi? Genelde tüm biyologlar için şunu belirtmenin açıklayıcı olduğunu düşünüyorum ki **suni olarak sentezlenmiş katrilyonlarca (1024) rastgele RNA dizilimleri arasından tek bir tane bile kendini kopyalayan (self-replicating) bir RNA çıkmamıştır.**8

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, 'hayatın RNA dünyası ile başlayabilmesi' ihtimali için 'senaryo' deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, *American Scientist'*in Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.9

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, 'olmazsa olmaz' şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek bilimsel düşünceye aykırıdır. Somut bilimsel gerçekler, hayatın rastlantılarla ortaya çıktığı iddiasının yeni bir versiyonu olan 'RNA Dünyası' tezinin, gerçekleşmesi imkansız bir senaryo olduğunu ortaya koymaktadır.

John Horgan da *The End of Science* adlı kitabında, sonradan geçersizliği ortaya çıkmış ünlü Miller deneyinin sahibi Stanley Miller'ın, son dönemlerde ortaya sürülen hayatın kökeni hakkındaki teorileri son derece anlamsız ve küçük gören tavrını şöyle aktarmaktadır:

İlk deneyinden yaklaşık 40 yıl sonra Miller bana, hayatın kökeni bilmecesini çözmenin kendisinin ya da başka herhangi birinin düşündüğünden çok daha zorlaştığını söyledi... Miller, 'anlamsız' veya 'kağıt üstü kimyası' adını verdiği, hayatın kökeni ile ilgili yeni tezlerden hiç etkilenmemişe benziyor. Bazı hipotezleri o kadar küçük gören bir tavır takındı ki, onlarla ilgili görüşlerini sorduğumda, kafasını salladı, iç geçirdi ve kıs kıs güldü, adeta insanlığın ahmaklığının farkına varmışcasına... Stuart Kauffman'ın otokataliz teorisi de bu kategoriye girmekte. Miller, 'Bir bilgisayarda denklemler hesaplamak bir deney teşkil etmez' diye burun kıvırdı. Miller, bilim adamlarının nerede ve ne zaman hayatın başladığını hiçbir zaman kesin bir biçimde bilemeyeceklerini de onayladı.10

Miller gibi, hayatın kökenine evrimci açıklama bulabilme çabasının öncülüğünü yapmış en ateşli evrim taraftarlarının bile, evrim açısından bu derece ümitsiz ifadeleri, teorinin içinde bulunduğu çaresizliği açık bir biçimde yansıtmaktadır.

UBA'NIN MARS'TAN GELEN HÜCRE YANILGISI

Bilim ve Yaratılışçılık kitapçığında, ilk hücrelerin Mars'ta oluşup Dünya'ya öyle gelmiş olabileceği öne sürülmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s.7)

Mars, iddia ettikleri ilkel dünya koşullarında ilk hücrenin nasıl olup da tesadüfen oluşabildiğine açıklama getiremeyen evrimcilerin sığındıkları yerlerden biridir. Ancak, dünyada ilk hücrenin nasıl oluştuğunu açıklayamayan bir teori, Mars'ta da aynı zorluklarla karşılaşacaktır. Hatta Mars'ta oluştuğu varsayılan hücrenin dünyaya gelişi sırasında karşısına çok daha fazla zorluk ve engel çıkacaktır, ki bu ilk hücrenin Mars'ta oluştuğu iddiasını daha da imkansız hale getirir.

Öte yandan böyle bir hücre oluşsa bile -ki bu imkansızdır- bunun dünyaya gelmesi de ayrı bir imkansızlıktır. Herhangi bir hücrenin bir "uzay yolculuğu" sırasında öleceğini ünlü fizik profesörü George Gamow şöyle açıklar:

Uzayda yolculuk yapan sporları bekleyen ve donarak ölmekten daha ciddi olan bir tehlikeyi unutmamak gerekir. Çok iyi bilindiği gibi Güneş'ten önemli oranda mor ötesi ışınlar yayılmaktadır. Yeryüzünü kuşatan atmosfer tabakasının çok azının geçmesine müsade ettiği bu ışınlar; uzay boşluğu içinde kendilerini koruyacak mekanizmaları bulunmayan bu mikroorganizma sporları için en büyük tehlikedir ve onları bir anda öldürebilecek güçtedir. Bu sebeple bakterilerin hayali yolculukları daha en yakın gezegene dahi ulaşmadan onların ölümüyle sonuçlanacaktır. 1966 yılında yapılan bir başka araştırma neticesi 'uzaydan gelme' hipotezinin tamamen terk edilmesine sebep olmuştur. 'Gemini-9' uzay aracının dış yüzeyine özellikle seçilmiş en dayanıklı mikroorganizmalar yerleştirildikten sonra uzaya gönderilmişti. Yapılan incelemelerde bunların tamamının yedi saat dahi geçmeden öldüğü görüldü. Halbuki bu hipoteze göre hayatı başlattığı ileri sürülen bakterilerin yolculuğunun yıllarca sürmesi gerekirdi.1

Prof. Gamow'un sözleri son derece açıktır ve yapılan deney Mars'ta bir hücre oluşmuş olsa bile bunun Dünya'ya ulaşmasının imkansız olduğunu göstermiştir.

Bu konuda, evrimcilerin asıl göz ardı ettikleri konu ise, hücrenin yapısındaki kompleksliktir. Evrimciler ilk hücrenin oluşumu ile ilgili sanki tek sorun dünyadaki koşullarmış gibi bir izlenim oluşturmaya çalışırlar. Bunun sonucunda ise, Dünya koşulları elverişsizse, ilk hücre Mars'ta oluşmuştur iddiasında bulunurlar. Oysa, ilk hücrenin kendi kendine, rastgele koşullarda oluşumunu imkansız kılan asıl nokta, hücrenin sahip olduğu, kompleks yapı ve üstün organizasyondur.

Hücre, kompleks yapılara sahip birçok organelin biraraya gelmesinden oluşur. Örneğin, hücre zarı, belli bileşiklerin hücrenin içine alınmasını veya hücreden dışarı çıkmalarını sağlar, hücre için zararlı olan maddeleri tanır ve içeri almaz. Hücrelerin içinde tüm canlı ile ilgili bilginin saklandığı nükleik asitler (DNA ve RNA) bulunmaktadır. Bu yapılar, çok büyük bir kütüphane ile kıyaslanacak kadar bilgi içermektedirler. Ayrıca hücrede protein üreten ribozomlar bulunur. Ribozomlar protein üretimi için, her biri farklı bir göreve sahip yüzlerce protein kullanırlar. Her bir parça muhteşem bir kompleksliğe sahiptir. Bu parçaların hiçbiri tek başına var olamaz, bunlardan birinin eksikliğinde ise hücre meydana gelemez. Bu nedenle hücrenin en başından itibaren tüm organelleri ve parçaları ile

birlikte var olması gerekir. Evrim teorisinin iddia ettiği gibi, küçük parçaların milyonlarca yıl içinde aşama aşama biraraya gelmesi ile oluşması imkansızdır.

Matematik ve astronomi profesörleri Prof. Fred Hoyle ve Prof. Chandra Wickramansinghe, hayatın ne Dünya'da ne de başka bir gezegende kendi kendine tesadüfler sonucunda oluşma ihtimalinin olmadığını şöyle açıklamaktadırlar:

... Hayat tesadüfi bir başlangıca sahip olamaz. Evrende var olan bütün maymunları birer daktilonun başına oturtsanız ve bu maymunlar rastgele daktilonun tuşlarına bassalar, bu maymunlardan birinin bile Shakespear'in bir çalışmasını oluşturmaları kesinlikle imkansızdır. Hatta pratikte yanlış denemelerin konması için gereken çöp kutularının yetmemesi sebebinden dolayı da bu imkansızdır. Aynısı canlı maddeler için de doğrudur. Hayatın cansız maddeden kendi kendine oluşma olasılığı için 1 sayısının yanına 40.000 sıfır koyun. İşte hayatın cansız maddeden kendi kendine oluşma olasılığı bu sayıda bir ihtimaldir… Eğer insan, sosyal inançlardan dolayı veya 'bilimin evrime inanması gerekir' şeklindeki eğitiminden dolayı ön yargılı hale gelmemişse bu basit hesap Darwin'i ve tüm teoriyi gömmek için yeteri derecede olanaksız bir sayıdır. Ne bu gezegende ne de bir başkasında, hiçbir ilkel çorba var olmamıştır ve eğer hayatın başlangıcı rastgele değilse, o zaman belli bir amaca yönelik bir aklın ürünü olmalıdır.2

Görüldüğü gibi, ilk hücrenin oluşumunu imkansız kılan tek nokta Dünya'nın ilk halindeki koşulların yetersizliği değil, hücrenin son derece kompleks bir yapıya sahip olması ve böyle bir yapının tesadüfler sonucunda oluşmasının imkansız oluşudur. Dolayısıyla, Dünya'da gerçekleşemeyen bir imkansızlığın, Mars'ta gerçekleşmesi için hiçbir neden yoktur. Dünya üzerinde, elimizdeki harfleri rastgele yere atınca nasıl anlamlı bir cümle elde etme ihtimalimiz yok ise, Mars için de aynı imkansızlık söz konusudur. Hiç kimse 'Mars'ta atarsak anlamlı bir cümle oluşur' diyemez.

Nobel Ödülü sahibi Prof. Dr. Manfred Eigen "uzaydan gelen yaşam" tezinin evrim teorisinin sorunlarını çözmeyeceğini şöyle belirtmiştir.

Pratikte test edilebilen dizilim sayıları ile teoride hayal edilebilenler arasındaki farklılık öyle büyüktür ki, hayatın kökenini Dünya'dan dış uzaya kaydırarak açıklamalarda bulunma çabaları, ikileme kabul edilebilir bir açıklama getirememektedir. 3

Ayrıca, Dünya'ya uzaydan gelen bir hücre, evrim teorisinin sorunlarını çözmeyecektir. Çünkü evrim teorisi hala bir hücrenin nasıl olup da balıklara, kuşlara, çiçeklere ve insanlara dönüştüğünü açıklayamamaktadır.

Yaşamın uzaydan geldiği (*panspermia)* düşüncesini ilk olarak gündeme getiren kişiler arasında Fred Hoyle ve Chandra Wickramasinghe bulunmaktadır (1981). Ayrıca Francis Crick (1981) ve Leslie Orgel (1973) de *panspermia* düşüncesini (uzaydan yeryüzüne düşen meteorlarda bulunan amino asitler ile organik maddelerin reaksiyona girdiği ve böylece canlılığın oluştuğu iddiası) ortaya atmışlardır. Hatta bu düşünceyi daha da ileri götürüp, yaşamın uzaylı canlılar tarafından tasarlanarak Dünya'ya gönderildiğini öne sürmüşlerdir. Bu, amino asitlerin veya ilk hücrenin meteorlarla geldiğini iddia etmek kadar vahim bir iddiadır. Çünkü bu iddiada, hayatı tasarladıkları iddia edilen uzaylıların nasıl ortaya çıktıkları sorusu yine cevapsız kalacaktır.

Evrimcileri hiçbir delili olmayan ve bilim kurgu filmlerine konu olmaktan başka bir değer taşımayan bu iddialara sahip çıkmaya iten sebep, bu kişilerin hayatın kökeninin evrimsel bir

yaklaşımla açıklanmasının olanaksız olduğunu görmeleri, ancak her koşulda materyalist bir açıklama arayışı içinde olmalarıdır. Bu bilim adamları, Allah'ın varlığını kabul etmemek için, ellerinde hiçbir delil olmamasına rağmen uzaylıların varlığına dahi inanabilecek -ve bu "uzaylıların" nasıl var olduğu sorusunun da kendilerini yine yaratılış gerçeği ile yüzyüze bırakacağını göremeyecek- kadar mantık çöküntüsü yaşamaktadırlar.

1 *Biyoloji 3*, Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Sürat Yayınları, Ağustos 1999, s. 254

2 Sir Fred Hoyle-Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, New York: Simon and Schuster, 1984, s. 148

3 Manfred Eigen, *Steps Toward Life*, Oxford:Oxford University Press, 1992, s. 11

UBA'NIN DOĞAL SELEKSİYON YANILGISI

Bilim ve Yaratılışçılık isimli kitapçığın 'Biyolojik Evrimi Destekleyen Kanıtlar' başlıklı bölümünde, evrim teorisinin delillerini bulmayı umanlar büyük bir hayal kırıklığına uğramaktadırlar. Çünkü, bu bölümde, evrimciler tarafından bir 'mantra'1 gibi devamlı tekrarlanan, geçersizlikleri defalarca kanıtlandığı halde evrimcilerin 'bilimsel delil' gibi sunmaktan vazgeçmedikleri konular yer almaktadır. Bu 'mantra'ların başında elbette ki evrimin temel mekanizmalarından biri olarak kabul edilen 'doğal seleksiyon' gelmektedir.

Doğal seleksiyonun Darwin'den önce de bilinen gerçek tanımı şudur: Herhangi bir çevrenin koşullarına en uygun özelliklere sahip olan canlılar doğal olarak daha fazla yaşama imkanına sahiptirler. Örneğin kışların uzun sürdüğü ve toprağın uzun süre karla kaplı olduğu bir yerde, beyaz tüylü tavşanlar, koyu renk tüylülere göre daha iyi kamufle olacakları ve daha az av olacakları için, daha fazla yaşama ve dolayısıyla daha fazla üreme ihtimaline sahiptirler. Bu durumda, bir süre sonra o çevrede beyaz tüylü tavşanların sayısı giderek artarken, koyu renk tüylü tavşanların sayısı giderek azalır. Bir başka örnek vermek gerekirse, sürekli olarak kaplanlardan kaçmak zorunda olan bir zebra sürüsünde, daha hızlı koşabilen zebralar hayatta kalırken, diğerleri ölürler. Her jenerasyonda daha hızlı koşanlar hayatta kalacağı için, birkaç jenerasyon sonra bu zebra sürüsü çok daha hızlı koşan bireylerden oluşacaktır.

Doğal seleksiyonun tanımı yukarıdaki gibidir, yani uygun olanlar yaşarlar, uygun olmayanlar ise elenirler. Bu ise, söz konusu türün giderek daha uygun hale gelmesine neden olur. Elbette ki bu her zaman için geçerli olmayabilir. Örneğin global ısınma nedeni ile, iklimi değişen ve kar örtüsü kalkan bir çevrede, beyaz tüylü tavşanlar 'en uygun ve hayatta kalan' iken, birdenbire 'en uygun olmayan ve elenen' tür olacaktır ve koyu renk tüylü tavşanlar avantajlı duruma gelecektir. Dolayısıyla, doğal seleksiyonun, bir tür için devamlı olarak aynı özellikleri seçmesi her zaman için beklenemez.

Evrimciler ise, doğal seleksiyonun, bir tür içinde milyarlarca yıl boyunca aynı özellikleri seçtiğine ve bu özelliklerin birikerek önce bir tür içindeki çeşitlenmeyi ve sonra da farklı türleri oluşturduğuna inanırlar. Oysa doğal seleksiyon sürekli olarak aynı özellikleri seçse bile, bu sadece canlı türlerinin bazı özelliklerinin (bu iyi özelliği tüm popülasyona yayarak) daha iyileşmesine neden olmakta, ancak bu canlıların yeni bir özellik kazanmalarını sağlamamakta, dolayısıyla başka türlere dönüşmesine kesinlikle olanak tanımamaktadır. Tavşanlar her zaman tavşan olarak, zebralar ise zebra olarak kalırlar. Çünkü bir türün sahip olduğu gen havuzu (genomu) onun bir başka türe evrimleşmesine engeldir, bir tür ancak sahip olduğu genlerin izin verdiği ölçüde değişiklik gösterebilir.

Ne var ki Darwin, doğal seleksiyona, bu bilimsel anlamının dışında bir anlam yüklemiş ve doğal seleksiyonun türlerin evriminin temel mekanizması olduğunu öne sürmüştür. Darwin'in ve günümüzdeki evrimcilerin bu iddiasına göre, aklı, bilinçli bir gücü olmayan doğal seleksiyon bir bakteri hücresi ile başlamış ve yavaş yavaş, milyarlarca yıl içinde ağaçlar, kuşlar, çiçekler, karıncalar, geyikler, papağanlar, çilekler, mandalinalar, atlar, tavuskuşları ve insanlar gibi harikaları yaratmıştır. Bunun bilimsel ve tutarlı bir iddia olmadığı açıkça ortadadır; çünkü doğal seleksiyon yeni bir özellik, yeni bir genetik bilgi oluşturmaz, sadece mevcutlar arasında seçim yapar.

Evrim teorisinin önde gelen isimlerinden Stephen Jay Gould, evrimcilerin doğal seleksiyondan, gücünü çok aşan bir yetenek istediğini şöyle açıklar:

Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: 'Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür'. Kimse doğal seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinist teori, 'uygun olanı yaratması'nı da istemektedir.2

Gould, 1994 yılında *Scientific American* dergisinde yayınlanan makalesinde ise, doğal seleksiyonun sınırlarını şöyle tarif etmiştir:

...Doğal seleksiyon bölgesel bir adaptasyonun temel kaynağıdır, genel gelişmenin ya da ilerlemenin değil."3

Evrimci bilim yazarı Roger Lewin de doğal seleksiyonun yaratıcı bir güç olamayacağını şöyle belirtmektedir:

Neo-Darwinizm'in temel özelliklerinden olan doğal seleksiyonun dengeleyici bir etkisi olabilir, fakat belirli bir yönde özelleşmeye ve gelişmeye bir katkısı olmaz. Birçok kişinin öne sürdüğü gibi **yaratıcı bir kuvvet değildir.**4

Parasitology dergisinde evrimci biyologlar tarafından hazırlanan bir yazıda ise doğal seleksiyon için şu açıklama yapılmaktadır:

Doğal seleksiyon yalnızca zaten var olan biyolojik özellikler üzerinde vazifesini görebilir; adaptasyonel gereksinimleri karşılayabilmek için özellikler (makro evrim) oluşturamaz"5

Evrimcilerin asıl açıklama getirmeleri gereken konu, yukarıdaki alıntıda belirtilen 'zaten var olan biyolojik özelliklerin' nasıl var olduğu sorusudur. Evrimcilerin kendileri de, doğal seleksiyonun bu soruya cevap veremeyeceğini kabul etmektedirler. Bu nedenle Neo-Darwinist teori ortaya atılmıştır. Neo-Darwinizm ise, doğal seleksiyonun seçmesi beklenen 'biyolojik değişikliklerin' mutasyonlarla sağlandığını ileri sürmektedir. Ancak ilerleyen sayfalarda görüleceği gibi, mutasyonlar bir canlının evrimleşmesi için gereken faydalı değişiklikleri sağlama yetenek ve özelliklerinden yoksundurlar.

Darwin'in Benzetme Metodundaki Yanılgısı

Darwin, doğal seleksiyonun türlerin kökenini açıklayan mekanizma olduğu kanısına deneyler veya gözlemler sonucunda değil, benzetme metodu ile varmıştır.

Darwin'in zamanında hayvan yetiştiriciliğine büyük bir ilgi vardı. Her ne kadar Darwin'in düşüncelerinin Galapagos ispinozlarının gagası ve Malthus'un çalışmaları ile filizlendiği iddia edilse de, Darwin'in düşüncelerini asıl etkileyen hayvan yetiştiriciliği olmuştu. Darwin, hayvan yetiştiriciliği (yapay seleksiyon) ile doğal seleksiyon arasında benzerlik kurmuş ve 'eğer bitki ve hayvan yetiştiricileri yapay seleksiyonu kullanarak hayvan ve bitkileri evcilleştirip geliştirebiliyorlarsa, daha yünlü koyunlar, daha etli sığırlar, daha hızlı koşan atlar yetiştirebiliyorlarsa, bunu doğa da yapabilir' sonucuna varmıştır.

Ancak bu benzetme birkaç yönden yanıltıcıdır. Herşeyden önce hayvan ve bitki yetiştiricileri akla en uygun olanı seçmek ve seçileni korumak için uzman bilgisine sahiptirler. Darwin'in teorisi ise,

amaçsız doğal süreçlerin akıllı bir sürecin yerini tutacağını öne sürer. Gould, Darwin'in bu benzetme yönteminin geçersizliği için şu yorumu yapmıştır:

Bethell, Darwin'in en uygun olan yaşar tanımını kurarken, benzetmeye dayandığını söylemekte oldukça haklı, ki bu tehlikeli ve güvenilmez bir stratejidir.6

En uzman yetiştiriciler için bile, varyasyonun, yani bir türün içinde çeşitli özellikler oluşturmanın bir sınırı vardır. Hayvan yetiştiriciliği sonucunda hiçbir zaman yeni bir hayvan türü elde edilmemiştir. Bunun nedeni hayvan veya bitki yetiştiricilerinin, yapay seleksiyonu en sonuna kadar devam ettirmemeleri değil, canlıların genetik sınırlarının sonuna gelmiş olmalarıdır. Tanınmış Fransız zoolog Pierre Paul Grassé, yapay seleksiyonun Darwinizm aleyhinde tanıklık ettiğini şöyle açıklar:

Yapay (seçim kriterini karşılamayan tüm bireyleri eleyen) seleksiyon tarafından oluşturulan yoğun baskıya rağmen, bütün bu bin yıllık dönem boyunca, hiçbir yeni tür doğmamıştır. Kan serumu, hemoglobinler, kan proteinleri, birbirinden üreyebilirlik vs. üzerinde yapılacak karşılaştırmalı bir çalışma, soyların aynı belirli tanımı taşımaya devam ettiğini ispatlayacaktır. Bu bir fikir ya da subjektif sınıflandırma değil, ölçülebilir bir gerçektir. Gerçek şu ki, seleksiyon bir genomun üretme kapasitesine sahip olduğu tüm türlere elle tutulur bir şekil verir ve tüm türleri biraraya toparlar, ancak yenilikçi evrimsel bir süreç teşkil etmez. 7

Diğer bir deyişle, köpeklerin aslanlara dönüşmemelerinin nedeni onları uzun süre yetiştirmiyor olmamız değil, köpeklerin bu derece bir değişim için yeterli genetik kapasiteleri olmamasıdır.

Doğal Seleksiyonun Kısır Döngü Mantığı: 'Hayatta Kalanlar Hayatta Kalır'

Türlerin kökeninin açıklaması olarak kabul edilen doğal seleksiyon aslında bilimsel bir teori değil, bir totoloji, yani kısır döngü bir mantıktır. Totoloji, bir bilgi verme görüntüsünde olan, ancak gerçekte sadece kısır döngü içinde olan ifadelerdir. Totolojiler, yeni bir bilgi vermezler, denenemezler ve bu nedenlerden dolayı bilimsel değildirler. Totolojiye verilebilecek basit bir örnek şu cümledir: 'Bütün şapkalar şapkadır'. Bu doğru bir cümledir, ancak bize hiçbir bilgi veya açıklama vermez. Totoloji esprilerde veya şiirlerde kullanılır, ancak kesinlikle bilimsel açıklamalarda kullanılmaz.

Bilim, sonuçları sebepleri ile açıklar. Sonuçlar ve sebepler farklı olduğundan, nedensel bir açıklamanın iki tarafı da aynı olamaz. Totolojide ise sebep ve sonuç aynıdır. Bu nedenle ortada bir açıklama yoktur, sadece ilk bakışta bir açıklama varmış görünümü olur. Örneğin doktor 'babanızın sağırlığının nedeni duyma bozukluğu' dediğinde bu bir totolojidir. Doktor, babanızın neden sağır olduğu ile ilgili bir açıklama getirmemektedir. Cümlede, sebep ve sonuç gibi görünen iki bölüm bulunmaktadır, ancak her ikisi de tamamen aynı anlama gelmektedir ve biri diğerini açıklamamaktadır.

Totolojiler, hiçbir açıklama getirmemelerinin yanında, yanlışlanabilir olmamaları ve test edilememeleri nedeniyle de bilimsel kabul edilmezler.

Doğal seleksiyon da evrimciler tarafından totoloji olarak formüle edilmektedir. Doğal seleksiyon, en uygun olanın hayatta kalmasıdır ve totoloji 'en uygun' ifadesinde ortaya çıkmaktadır. Çünkü 'en uygun olanlar', hayatta kalan olarak tanımlanmaktadır. 'Kim en uygun?' diye sorduğumuzda, aldığımız cevap 'hayatta kalanlar' olmaktadır. 'Kim hayatta kalır?' sorusuna aldığımız cevap ise, 'en

uygun olanlar'dır. Bu durumda Doğal seleksiyon, 'hayatta kalanların hayatta kalışıdır.' Bu kısır döngü içinde bir mantıktır.

Bazı evrimciler, doğal seleksiyonun totolojiden ibaret olmadığını, bunun kendilerine Yaratılışı savunanlar tarafından yöneltilen bir itham olduğunu öne sürerler. Oysa, önde gelen evrimciler de, doğal seleksiyonun önermesinin bir totoloji olduğunu kabul etmektedirler. Bu nedenle, önde gelen bazı evrimcilerin, doğal seleksiyon tezinin bir totolojiden ibaret olduğu yönündeki açıklamalarına yer vermeyi gerekli görüyoruz.

Örneğin İngiliz genetikçi J.B.S. Haldane, doğal seleksiyonun bir totoloji olduğunu 'en uygun olan hayatta kalır ifadesi bir totolojidir.'8 diyerek kabul etmiştir.

Kanada McGill Üniversitesinden, ekoloji profesörü R. H. Peters, evrim teorilerinin totolojiden ibaret olduğunu ve bilimsel teoriler olarak kabul edilemeyeceklerini belirtmektedir:

Ekoloji söz konusu olduğunda "evrim teorisinin" varsayımlarda bulunmayacağını, bunun yerine yalnızca deneyciliği (teoriler) sınıflandırmak ve bu tip bir sınıflandırmanın gerekli kılacağı ilişkileri göstermek için kullanılabilecek bir mantık formülü olduğunu iddia ediyorum. Bu teoriler aslında totolojiden ibarettir ve böylelikle deneycilik açısından test edilebilir varsayımlar yapamamaktadır. Kesinlikle bilimsel teoriler değildirler.9

Johns Hopkins Universitesi'nden Prof. Steven Stanley de, *Macroevolution: Pattern and Process* adlı kitabında doğal seleksiyon için şöyle demektedir:

Doğal seleksiyonu doğru bir teoriden çok bir totoloji olarak görenlere katılma eğilimindeyim.10

Çağımızın en büyük bilim felsefecilerinden biri olarak kabul edilen Karl Popper ise, Fisher, Haldane, Simpson gibi evrimcilerden de örnekler vererek şöyle demektedir:

En büyük çağdaş Darwinistlerden bazıları teoriyi öyle formüle ediyorlarki, 'en çok soy bırakan organizmalar en çok yavru bırakır' totolojisi ortaya çıkıyor.11

Bir bakteri hücresinin nasıl olup da bir balığa, bir balığın nasıl olup da bir kuşa, bir sürüngenin nasıl olup da bir insana dönüşebildiğini öğrenmek isteyen bir insana, 'en çok yavru bırakan organizmaların en çok yavru bırakanlar olduğunu' söyleyerek o insanın sorusunun cevaplanmayacağı açıktır. Doğal seleksiyon türlerin evrimini açıklayamamaktadır. Evrimciler ise bunun farkında olmalarına rağmen, mantık yürütmeler ve kelime oyunları ile, doğal seleksiyon ile evrimi kulağa mantıklı gelen bir hipotez olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

Gould gibi bazı evrimciler ise, doğal seleksiyonun savunuculuğunu yapmak konusunda kararsızdırlar. Gould, 'Darwinist etiketi büyük bir gururla taşımama rağmen, doğal seleksiyonun en ateşli savunucuları arasında değilim.'12 diyerek bu isteksizliğini itiraf etmiştir.

Darwin ise, doğal seleksiyon ile evrim tezini öne süren kişi olmasına rağmen, **'Doğal seleksiyon teorisinin, kendim göremememe rağmen pek çok hata içerdiğini ileride anlayacağım.'** diyerek oldukça 'ileri görüşlü' bir tespitte bulunmuştur.13

Evrimci bilim adamlarının ise, kısır döngü mantıkları içeriğini düşünmeden tekrarlayıp durmaları ve doğal seleksiyonu evrimleştirici bir güç olarak görebilmeleri oldukça şaşırtıcı ve düşündürücüdür. Pek çok insan, evrim teorisine, gerçekte neye inandığını bilmeden inanmaktadır. Bilim felsefecisi Arthur Koestler bu gerçeği şöyle ifade etmiştir:

Bu arada, eğitimli insanlar –rastgele mutasyonların konuyla ilgisiz olduğunun ve doğal seleksiyonun bir totoloji olduğunun ortaya çıktığı gerçeğinden büyük ölçüde habersiz olarak- Darwin'in rastgele mutasyonlar ve doğal seleksiyon büyülü formülüyle tüm gerekli cevapları sağladığına inanmaya devam etmektedir.14

Evrimcilerin Doğal Seleksiyonu Bilinçli Bir Mekanizma Sanma Yanılgıları

Bilim ve Yaratılışçılık kitapçığında, 'doğal seleksiyonun işlediği genetik çeşitliliğin rastgeleliğe dayandığı, ancak doğal seleksiyonun en uygun olanı seçerek rastgele davranmadığı' öne sürülmektedir. *(Bilim ve Yaratılışçılık, s.10)* Kitapçığı hazırlayan evrimciler burada da yanıltıcı ifadeler kullanmaktadırlar. Bu açıklama ile vermek istedikleri imaj, her ne kadar doğal seleksiyonun seçtiği mutasyonlar rastlantısal olsa da, doğal seleksiyon bu rastlantısal değişikliklerden uyumlu olanları seçtiği için, rastlantısal olaylar bu noktada son bulduğu, devreye 'bilinçli, amaca yönelik' bir mekanizmanın girdiğidir.

Oysa, konuya biraz daha geniş açıdan bakan biri buradaki aldatmacayı görecektir: Doğal seleksiyon sadece avantajlı bireyleri tercih ettiği için rastlantısal olmayabilir; ama bu durum doğal seleksiyonun evrimcilerin göstermeye çalıştığı gibi bilinçli ve amaca yönelik bir mekanizma olduğu anlamına gelmez.

Doğal seleksiyon bilinçli, ileriye dönük planlar yapabilen, olabilecekleri önceden görebilen bir mekanizma değildir. Bu da en açık olarak, indirgenemez kompleks organlar incelendiğinde ortaya çıkar: Bu yapılar, ancak eksiksiz olduklarında organizmaya bir fayda sağlarlar. Örneğin evrimcilerin hayal ettikleri sudan karaya geçiş aşamasında, birkaç parçası oluşmuş bir ciğere sahip olan bir balıktaki bu değişiklikleri doğal seleksiyon seçmeyecektir. Çünkü tam bir akciğer özelliği göstermeyen bir yapı, o canlıya bir fayda sağlamaz. Doğal seleksiyon da bu balığın yakında karaya çıkacağını ve bir ciğere ihtiyacı olacağını, ciğerin ise bu tür ara aşamalardan geçip bazı özelliklerinin birikmesini beklemesi gerektiğini hesaplayamayacağına göre, bu değişiklikleri seçmeyecek ve o canlıyı eleyecektir.

Dünyaca ünlü biyoloji tarihçisi William Coleman'ın işaret ettiği gibi:

Her bir parçasının diğer parçaların tümüyle yakın ilişki içerisinde olduğu, işlevsel anlamda tamamen bütünleşmiş bir organizma, derhal neslinin tükenmesi tehlikesi altında olduğundan, türün ilk anatomik kurallarıyla oluşturulan normlardan belirgin bir şekilde uzaklaşamaz.

Kalp atışında keskin bir artış ya da böbreğin yarısının küçülmesi ve böylelikle böbreklere ilişkin salgının azalması gibi temel bir değişiklik, başlı başına hayvanın genel beden yapısında düzensizliğe neden olacaktır. Bu kadar önemli bir değişiklikten sonra bir hayvanın yaşamını sürdürebilmesi için, vücudun diğer organlarının da orantılı olarak değişmesi önem kazanacaktır. Diğer bir deyişle bir organizma ya blok halinde bütün olarak değişmeli, ya da hiç değişmemelidir. Yalnızca sıçramalı değişiklikler oluşabilirdi ve ancak bu görüş, tıpkı modern zoologların tümü için olduğu gibi, Cuvier için de saçmaydı. Değişikliklerin birikimiyle dönüşüm, büyük ya da küçük olsun, bu nedenle imkansızdır.15

Doğal seleksiyonun bilinçsiz ve kör bir süreç olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. Örneğin evrim teorisinin en gayretli savunucularından biri olan Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker* adlı kitabında, doğal seleksiyonu şöyle tanımlamaktadır:

Darwin'in ortaya çıkarttığı kör, bilinçsiz, otomatik süreç olan ve şimdi bizlerin yaşamın amaçlarla dolu görünen tüm formlarının varlığının açıklaması olduğunu bildiğimiz doğal seleksiyonun aklında hiçbir amaç yoktur. Onun aklı ve aklının gözü yoktur. Gelecek için plan yapmaz. Hiçbir

vizyonu, öngörüsü, ya da herhangi bir şekilde görüşü yoktur. Eğer doğadaki saatçinin rolünü oynadığı söylenebilirse, bu kör bir saatçidir.16

Bilinçsiz ve kör bir mekanizmanın, canlılardaki kompleks bilgi ve tasarımı yaratmış olması ise imkansızdır. Doğal seleksiyonu, tüm canlıların yaratıcısı bir ilah gibi görmek isteyen evrimciler, putlara, totemlere tapan, yıldırım, gök gürültüsü gibi doğa olaylarını ilah edinen putperestlerden farklı değildirler; onlar yalnızca paganların 21. yüzyıl versiyonunu oluşturmaktadırlar.

UBA'NIN MUTASYONLAR HAKKINDAKİ YANILGILARI

Ulusal Bilimler Akademisi, mutasyonların evrim için gerekli olan genetik çeşitliliği sağladığını ileri sürmekte ve mutasyonlardan "Canlıyı, içinde bulunduğu ortamda varlığını sürdürebilme beklentisini artıracak araçlarla donatabilir ya da donatmayabilirler" diye söz etmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s.10) Oysa, mutasyonların canlılara UBA yazarlarının iddia ettikleri gibi faydalı özellikler kazandırmadığı, bu konuda yapılan bütün deney ve gözlemlerle ortada olan bir gerçektir.

Mutasyon, bir canlının DNA'sında, yani genetik bilgisinin saklı olduğu molekülde meydana gelen rastgele değişikliklerdir. DNA, bilim adamları tarafından bilgi bankasına veya büyük bir kütüphaneye benzetilir. Bir kütüphanedeki kitaplardan herhangi birine rastgele ve bilinçsizce harfler eklendiğinde veya harflerin yeri değiştiğinde nasıl o kitaptaki bazı kelimeler ve cümleler anlamını yitirecekse, mutasyon da DNA'da bilgi azaltıcı bir etki yapar. DNA'daki kompleks bilgiye rastgele ve bilinçsizce müdahale eden mutasyon, DNA'ya ve dolayısıyla organizmaya zarar verir, veya en iyi ihtimalle organizma üzerinde etkisiz olur. **Ancak, hiçbir zaman mutasyonlar DNA'ya yeni bir bilgi eklemez, organizmayı geliştirecek bir etki oluşturmazlar. Bunun gözlemlenmiş tek bir örneği yoktur.**

Bunun en yakın örneği, mutasyonların insanlar üzerindeki olumsuz etkileridir. Son yıllarda, genetik mutasyonların neden olduğu binlerce hastalık bulunmuştur. Tıp genetiği kitaplarında 4500 farklı genetik hastalık sayılmaktadır. Down sendromu, orak hücre anemisi, cücelik, zeka gerilikleri, kistik fibroz, akıl hastalıkları ve kanser türleri bu genetik mutasyonların neden olduğu hastalıklardandır. Çernobil ve Hiroşima'da radyasyon nedeniyle insanların birkaç nesil boyunca sakat veya hasta olarak doğmalarının nedeni de mutasyonlardır.

Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı ve 35 ciltlik *Traite de Zoologie* kitabının yazarı Pierre Paul Grassé mutasyonları bir metinde yapılan imla hatalarına benzetmiş ve mutasyonların evrim meydana getiremeyeceklerini şöyle açıklamıştır:

(Mutasyonlar) Mevcut olanı değiştirirler ancak bunu, hangi yöntemle olursa olsun düzensizlik içinde yaparlar. Düzenli bir canlıda en küçük bir düzensizlik meydana gelir gelmez, hastalık ve sonrasında ölüm gelecektir. Yaşam ve kargaşa arasında olası bir uzlaşma yoktur.1

Grassé'nin de belirttiği gibi, mutasyonlar son derece düzenli yapılara düzensizlik getirirler. Mutasyonlar bir şehirde meydana gelen depreme veya bir saatin duvara sertçe atılmasına benzetilebilir. Nasıl ki depremler şehri, duvara atılmak da saati geliştirmez, hatta zarar verirse, mutasyonlar da canlılara zarar verirler, onları geliştirmezler. Evrimciler bu gerçeği bildikleri halde, mutasyonları evrim meydana getiren bir mekanizma olarak öne sürerler. Evrimcilerin bu konudaki çelişkilerini daha iyi görebilmek için, bazı evrimci bilim adamlarının mutasyonların canlılar için zararlı olduklarına dair ifadelerine yer vermek yerinde olacaktır.

California Üniversitesinden biyoloji ve felsefe profesörü Francisco J. Ayala:

X ışınları gibi yüksek enerjili radyasyonlar mutasyon oranını artırırlar. Radyasyondan dolayı meydana gelen mutasyonlar rastgele, bir anlamda onları taşıyan bireylerin sağlığı üzerindeki etkilerden

bağımsız olarak meydana çıkar... Bir organizmadaki genom gibi tamamen organize bir sistemde rastgele bir değişiklik sistemin düzenini veya kullanılırlığını artırmaz, aksine azaltır.2

Wisconsin Üniversitesi, Tıp Genetiği Bölüm Başkanı, radyasyon ve mutasyon konusunda uzman James F. Crow:

Mutasyonların hemen hepsi zararlıdır ve bunun bedelini insanlar öder. Bu nedenle mutasyon oranını yükseltecek olan her türlü insan aktivitesi insanlık için ciddi sağlık ve ahlak sorunları oluşturuyor demektir.3

Hayatı oluşturan kimyasal işlemlerin bütünlüğüne isabet edecek rastgele bir değişikliğin bozucu etkisi olacağı kesindir. Aynen bir televizyondaki bağlantıların rastgele değiştirilmesinin görüntünün kalitesini artırmaması gibi.4

Biyolog Dr. Mahlon B. Hoagland:

Bugün canlı organizmalarda birikmiş bilgi... bütün dünya şiirlerinin toplamından daha çok işlenmiş, daha incedir. Bir harfte, bir kelimede, bir deyimde rastlantıya bağlı bir değişimin parçayı daha iyi yapması uzak bir olasılık; böyle rastlantısal bir çarpmanın zararlı olması daha akla yatkındır. Birçok biyolog, nükleer silahların, nükleer reaktörlerin ve endüstride üretilen mutasyona neden olabilecek türden kimyasal maddelerin artmasından, bu nedenle korkmaktadırlar.5

Hatırlayacaksınız, bir **organizmanın DNA'sında bir değişikliğin olması hemen her zaman onun için zararlıdır;** başka bir deyişle yaşamını sürdürebilme kapasitesinde azalmaya yol açar. Bir benzetme yapalım; Shakespeare'in oyunlarına rastgele eklenen cümlelerin onları daha iyi yapması pek olası değildir... **Temelinde DNA değişiklikleri ister mutasyonla, ister bizim dışarıdan bilerek eklediğimiz yabancı genlerle olsun, yaşamı sürdürebilme şansını azaltma özelliklerinden dolayı zararlıdır.6**

Ünlü matematikçi Dr. Warren Weaver :

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir? 7

Üstelik mutasyona uğramış genlerin, karşılaşılan durumların büyük çoğunluğunda ve şimdiye kadar üzerinde çalışılan türlerde zararlı etkilerine rastlanmıştır. En uç durumlarda zararlı etkiden kastettiğimiz ölüm demektir. Diğer durumlarda ise döl üretebilme olanağının azalması veya diğer bazı ciddi anormallikler anlamına gelir.8

Weaver'ın sorduğu soru çok önemlidir ve evrimciler tarafından cevaplanmayı beklemektedir: **Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir?**

New York Bilimler Akademisi üyesi I. L. Cohen "mutasyonların doğal seleksiyon ile birlikte 6.000.000 kompleks türün kökeni olduğunu ileri sürmek veya kanıtlamaya çalışmak, mantıkla alay etmek, kanıtları inkar etmek ve matematiksel olasılıkları reddetmektir."9 derken, canlı türlerinin mutasyon ve doğal seleksiyonun bir eseri olduğuna inananların durumunu ortaya koymaktadır.

Evrimcilerin mutasyonla ilgili iddialarının inandırıcı olmamasının bir diğer nedeni ise, faydalı mutasyonlar olmadığı gibi, doğada bu faydalı mutasyonları bilinçli bir şekilde koruma altına alarak

biriktirecek bir mekanizma da olmamasıdır. Örneğin kör bir canlının göze ve görme sistemine sahip olabilmesi için birçok mutasyona ihtiyacı olacaktır. Dolayısıyla, "faydalı" ve "göz, görme sinirleri ve beyindeki görme merkezi için gerekli-isabetli" mutasyonların sürekli olarak aynı canlının soyuna isabet etmesini beklemek, imkansıza inanmaktır. Bunun için bu canlının soyunu takip eden, bu canlının dış dünyayı görme ihtiyacı olacağını önceden görebilen, gözle ve görmeyle ilgili tüm genetik bilgiye sahip, dolayısıyla hangi mutasyonlara gerek olduğunu bilen, büyük bir özenle nesiller boyunca yararlı ve isabetli mutasyonları biriktiren bir bilince ve güce ihtiyaç vardır. Doğada ise böyle bir bilinç ve akıl yoktur. Birçok evrimci de bu imkansızlığa dikkat çekmiştir. Örneğin California Berkeley Üniversitesinden Prof. Kevin Padian, doğada meydana gelen rastgele mutasyonların canlı türlerini oluşturduğuna inanan biri olup olmadığını sormaktadır:

Büyük evrimsel değişiklikler nasıl başladı? Türlerin on binlerce yıl oturup faydalı mutasyonların meydana gelmesini beklediğine (bu arada bu nasıl oluşmaktadır?) ve büyük bir istekle bunları yeni ve yararlı bir tür değişimi oluşana kadar biriktirip koruduklarına inanan biri var mı? İşte bu durum Waddington ve diğerlerinin de belirttiği gibi Neo-Darwinizm'in "saçma ve mantık dışı" matematik argümanlarıdır.10

Grassé ise aynı konu hakkında şu yorumu yapmaktadır:

Mutasyonlar zaman içinde tutarsız şekilde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı değildirler, ayrıca, birbirini izleyen jenerasyonlar içinde belli bir yöne doğru birikmezler.11

Kaldı ki, eğer evrimcilerin varsaydıkları -ama hiçbir zaman gösteremedikleri- oranda "faydalı mutasyon" gerçekleştiğini kabul etsek bile, bu evrim teorisini kurtarmamaktadır. 1996 yılında yayınlanan *Not By Change* isimli kitabıyla bilim dünyasının gündemine gelen, MIT ve John Hopkins University gibi dünyanın en itibarlı üniversitelerinde çalışmış İsrailli biyofizikçi Dr. Lee Spetner'ın hesapları, bu konuda belirtilmesi gereken önemli bir gerçektir. Spetner, Neo-Darwinizm'i sorguladığı söz konusu kitabında evrimci otoritelerin verdikleri (mutasyon frekansı ve tüm mutasyonlar içinde "faydalı mutasyon" oranı gibi) rakamları kullanarak, bir türün bir başkasına dönüşmesinin mümkün olup olmadığını çok detaylı bir biçimde hesaplamıştır. Spetner'ın yaptığı bu hesabın sonucu ise çarpıcıdır: İmkansız! Eğer, gözlem ve deneylerimizde yeri olmayan "faydalı mutasyonların" varlığını teorik olarak kabul etsek bile, bunların belli bir canlı türünde art arda ve ayrı doğrultuda birikmesi, başka mutasyonların getireceği dezavantajlar nedeniyle elenmeden kalması ve bu süreç sonucunda yepyeni bir canlı türünün çıkması, imkansızdır.

Spetner'in bu hesabına tatmin edici bir cevap verebilen evrimci ise olmamıştır.

Evrimcilerin "Faydalı Mutasyon" Aldatmacaları

Görüldüğü gibi mutasyonlar canlılar için zararlıdır ve gözlemlenmiş faydalı mutasyon örneği yoktur. Evrimcilerin "faydalı mutasyon" örneği olarak ileri sürdükleri örnekler ise birer çarpıtmadan ibarettir. Bu örneklerin hiçbirinde organizmanın evrimi için gerekli olan faydalar, yani genetik bilgi artışı sağlanmamaktadır. Şimdi evrimcilerin verdikleri "faydalı mutasyon" örneklerinin gerçekte neden faydalı olmadıklarını ve evrim sağlayamayacaklarını inceleyelim.

Orak hücre anemisi:

Orak hücre anemisi, kanda oksijen taşımaya yarayan hemoglobin molekülünün üretimi için gereken koddaki kalıtımsal bir hatadan kaynaklanır. Bu hata sonucunda, hemoglobin molekülünün yapısı bozulur ve oksijen taşıma yeteneği ciddi şekilde zarar görür. Hemoglobin taşıyan alyuvar hücrelerinin de normal biçimleri olan dairesel şekilleri bozulur ve orak şeklini alırlar. Orak hücre anemisi olan kişilerin sıtmaya karşı bağışıklık kazanmasından dolayı evrimciler bu mutasyonu faydalı mutasyon olarak tanımlarlar. Oysa, ortada komplekslikte bir artış veya canlının fonksiyonlarında bir gelişme yoktur, aksine bir kusur vardır. Orak hücre anemisi olan hastalar, gelişme bozukluğu, enfeksiyonlara karşı dayanıksızlık, damar tıkanıklığından kaynaklanan kronik organ hasarları, organlarda fonksiyon yetersizlikleri ve bozuklukları, halsizlik gibi hastalıklara sahiptirler.

Tıp kitaplarının kan hastalıkları bölümünde ele alınan bu mutasyon örneğinin evrimciler tarafından "faydalı mutasyon" olarak değerlendirilmesi şaşırtıcıdır. Bu hastalığa sahip kişilerin sıtmaya olan kısmi bağışıklıklarının evrimin bu kişilere bir "armağanı" olduğunu, söz konusu mutasyonun bu nedenle faydalı olduğunu söylemek akla uygun değildir. Bu görme özürlü bir insana, yaygın bir göz nezlesine yakalanmadığı için avantajlı olduğunu söylemekle aynı mantıksızlıkta bir iddiadır.

Bakterilerin antibiyotik direnci kazanmaları:

Evrimcilerin faydalı mutasyonlara gösterdikleri örneklerden bir diğeri de bakterilerin antibiyotik direncidir. Bu örnek de diğerleri gibi bir aldatmacadan ibarettir.

Bakterilerin antibiyotiklere karşı zamanla bağışıklık kazandıkları bilinmektedir. Bu direncin işleyişi şudur: Antibiyotiğe maruz kalan bakterilerin büyük kısmı ölmekte, ama bazıları bu antibiyotikten etkilenmemekte ve bunlar hızla çoğalarak tüm popülasyonu oluşturur hale gelmektedirler. Böylece tüm popülasyon, antibiyotiğe dirençli hale gelmektedir.

Evrimciler ise, bakterilerin içinde bulundukları koşullara uyum sağlayarak evrimleştiklerini öne sürmektedirler. Oysa gerçek böyle değildir. İsrailli biyofizikçi Prof. Dr. Lee Spetner, bu konuda en detaylı çalışmalara sahip kişilerden biridir. Prof. Spetner, bakteri bağışıklığının iki ayrı mekanizma ile sağlandığını ve bu iki mekanizmanın da evrime hiçbir katkı sağlamadığını anlatır. Prof. Spetner'ın sözünü ettiği iki mekanizma şöyledir;

1) Bakterilerde zaten var olan direnç genlerinin aktarılması ve

2) Mutasyon sonucunda genetik bilgi kaybına uğrayan bakterilerin antibiyotiğe dirençli hale gelmesidir.

Birinci mekanizma evrime delil değildir:

Prof. Spetner, 2001 tarihli bir makalesinde ilk mekanizmayı şöyle açıklamaktadır:

Bazı mikroorganizmalar, antibiyotiklere direnç sağlayan genlere sahiptirler. Bu bağışıklık, antibiyotik molekülünün formunu bozma veya onu hücreden dışarı atma sayesinde gerçekleşir. Bu genlere sahip olan organizmalar bunu diğer bakterilere transfer ederek onlara da bağışıklık kazandırabilirler. Bağışıklık mekanizması belirli bir antibiyotiğe yönelik olsa da, pek çok patojenik bakteri... farklı gen setleri edinmeyi ve çeşitli antibiyotiklere karşı bağışıklık kazanmayı başarmıştır.12

Bu ise evrimin delili değildir ve Prof. Spetner bunu şöyle açıklar:

Antibiyotik bağışıklığının bu şekilde elde edilmesi... evrim için delil oluşturması beklenen mutasyonlar için bir prototip (örnek) oluşturmaz. Teoriyi (evrimi) sergileyen mutasyonlar, bakterinin genomuna bilgi ekleyen genetik değişiklikler değildir; bu değişiklikler aynı zamanda tüm biokozma (biyolojik dünyaya) bilgi eklemelidir. Genlerin yatay transferi, sadece, zaten bazı türlerde var olan genetik bir bilgiyi dağıtmaktadır.13

Yani ortada bir evrim yoktur, çünkü yeni bir genetik bilgi ortaya çıkmamakta, sadece zaten daha önceden var olan bir genetik bilgi bakteriler arasında transfer edilmektedir.

İkinci mekanizma evrime delil değildir:

Bağışıklığın ikinci türü, yani mutasyon sonucunda ortaya çıkan bağışıklık da bir evrim örneği değildir. Prof. Spetner konuyu şöyle açıklar:

Bazen de bir mikroorganizma, tek bir nükleotidin (DNA basamağının) rastlantısal olarak yer değiştirmesi sonucunda bir antibiyotiğe karşı bağışıklık edinir... İlk kez Waksman ve Albert Schatz tarafından 1944'de rapor edilen Streptomisin (Streptomycin), bakterilerin bu yolla bağışıklık kazanabildiği bir antibiyotiktir. Ama her ne kadar geçirdiği mutasyon, streptomisinin varlığı durumunda mikro organizmaya yararlı olsa da, yine de bu, Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyacı duyulan mutasyon türü için bir örnek oluşturmaz. Streptomisine bağışıklık sağlayan mutasyonun etkisi ribozomda ortaya çıkar ve bu mutasyon, antibiyotik molekülü ile ribozom arasındaki moleküler eşleşmeyi bozar.14

Spetner, bu olayı *Not By Chance* isimli kitabında kilit-anahtar ilişkisinin bozulmasına benzetmektedir. Streptomisin, bir kilide birebir uyan bir anahtar gibi, bakterilerin ribozomuna yapışır ve bu rizobomu etkisiz hale getirir. Mutasyon ise ribozomun şeklini bozmakta ve bu durumda streptomisin ribozoma yapışamamaktadır. Bu, "bakteri streptomisine karşı bağışıklık kazandı" gibi yorumlansa da, aslında bakteri için bir kazanç değil kayıptır. Spetner üstteki satırlarına şöyle devam eder:

Ortaya çıkmaktadır ki, (ribozomun yapısındaki) bu bozulma, bir spesifiklik (belirli bir işe göre özelleşme) azalması, yani bir enformasyon (bilgi) kaybıdır. Asıl nokta şudur ki, (evrim) bu gibi mutasyonlar ile sağlanamaz, bu mutasyonlar ne kadar çok olursa olsun. **Evrimin, spesifikliği azaltan mutasyonlarla inşa edilmesi mümkün değildir.15**

Konunun özeti şudur: Bakterinin ribozomuna isabet eden bir mutasyon, bu bakteriyi streptomisine karşı dirençli hale getirebilmektedir. Ama bunun nedeni, mutasyonun ribozomu "bozması"dır. Yani bakteriye bir genetik bilgi eklenmemektedir. Aksine ribozomunun yapısı bozulmaktadır, gerçekte bir anlamda bakteri "sakat" hale gelmektedir. (Nitekim bu mutasyonu geçiren bakterilerin ribozomunun normal bakterilere göre daha verimsiz olduğu belirlenmiştir.) Bu "sakatlık", ribozoma yapışacak şekilde bir tasarıma sahip olan antibiyotiği engellediği için, ortaya "antibiyotik bağışıklığı" çıkmaktadır.

Sonuçta ortada "genetik bilgiyi geliştiren" bir mutasyon örneği yoktur ve bakterilerdeki bağışıklık mekanizmaları evrim teorisine delil oluşturmaz. Prof. Spetner evrim teorisinin ihtiyacı olan mutasyonların hiçbir zaman gözlemlenmediğini şöyle açıklar:

Makroevrimin ihtiyaç duyduğu mutasyonlar hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyaç duyulan rastlantısal mutasyonları temsil edebilecek, moleküler düzeyde incelenmiş hiçbir mutasyonun genetik bilgi eklediği görülmemiştir. **Araştırdığım soru "gözlemlenmiş mutasyonlar, teorinin destek bulmak için ihtiyaç duyduğu mutasyonlar mıdır" sorusudur. Cevap "HAYIR" çıkmaktadır.16**

Meyve sinekleri üzerinde yapılan deneyler:

Bir mutasyon bir organizmanın morfolojisini yani şeklini değiştirmediği sürece evrim için ham madde oluşturamaz. Morfolojik mutasyonların yoğun olarak incelendiği canlılardan biri meyve sinekleridir *(Drosophila melanogaster)*. *Drosophila*'ya uygulanan birçok mutasyondan birinde, gerçekte iki kanatlı olan meyve sineği ikinci bir çift kanada sahip olmuştur. 1978 yılından bu yana bu 4 kanatlı meyve sineği ders kitaplarında ve diğer evrimci yayınlarda oldukça popüler olmuştur.

Ancak evrimci yayınların hemen hiç belirtmedikleri bir nokta, ekstra kanatların uçuş kaslarından yoksun olmalarıdır. Dolayısıyla bu meyve sinekleri sakattırlar, çünkü kanatlar uçmalarını ciddi şekilde engellemektedir. Bu nedenle çiftleşmek için de güçlük çekmektedirler. Doğaya bırakıldıklarında ise yaşayamamaktadırlar. Amerikalı biyolog Jonathan Wells, *Icons of Evolution* adlı önemli kitabında, diğer bazı klasik Darwinist propaganda malzemeleri ile birlikte 4 kanatlı meyve sineklerini de inceler ve bu örneğin gerçekte evrim teorisi için hiç bir kanıt oluşturmadığını detaylarıyla açıklar.

Gerçekte 20. yüzyıl boyunca meyve sinekleri evrim için bir kanıt değildirler ve bunu evrimciler de kabul ederler. Gordon Taylor şöyle demiştir:

Bu çok çarpıcı ama bu kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki genetikçiler evrimi kanıtlamak için meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller.17

Prof. Michael Pitman ise *Adam and Evolution* adlı kitabında, şu yorumu yapmıştır:

Sayısız genetikçi meyve sineklerini nesiller boyunca sayısız mutasyonlara maruz bıraktılar. Peki sonuçta insan yapımı bir evrim mi ortaya çıktı? Maalesef hayır. Genetikçilerin yarattıkları canavarlardan sadece pek azı beslendikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Pratikte mutasyona uğratılmış olan tüm sinekler ya öldüler, ya sakat kaldılar ya da kısır oldular.18

Sonuç olarak, ne meyve sinekleri, ne bakterilerin antibiyotik direnci ne de orak hücre anemisi, evrimcilere bir delil oluşturmamaktadır. Dolayısıyla evrimcilerin mutasyonların evrimin sebebi olduğu iddiası bilimsel olarak hiçbir delile dayanmamaktadır.

UBA'NIN TÜRLEŞME KONUSUNDAKİ YANILGILARI

Bilim ve Yaratılışçılık kitabında, evrimcilerin klasik yanılgılarından biri olan türleşme konusu da yer almaktadır (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 10). *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabına göre, "bilim insanları yeni türlerin oluşum sürecini anlayabilmişlerdir". Buna göre, coğrafi izolasyona maruz kalan, yani birbirinden coğrafi sınırlarla ayrılan canlılar mutasyon, doğal seçilim ve diğer süreçlerin sonucunda genetik olarak diğer ayrıldıkları gruptan farklılaşmakta ve bunun sonucunda yeni türler ortaya çıkmaktadır. Oysa, burada sözü edilen süreç, yeni türlerin ortaya çıkması değil, varyasyon yani bir tür içinde farklı çeşitlerin meydana gelmesidir. Evrimcilerin bu konudaki kullandıkları yanıltma, gerçekte tartışmalı bir kavram olan "tür"ü, kendi teorilerinin gerektirdiği şekilde kullanmalarıdır.

Biyolojinin farklı alanlarından çeşitli uzmanların öne sürdükleri pek çok tür tanımı vardır. Biyolog John Endler, bu farklı tanımların yol açtığı karışıklık için şu yorumu yapar:

Türler, organik çeşitliliği tanımlamak için oluşturulmuş araçlardır. Değişik amaçlar için yapılmış çeşitli ekskiler olduğu gibi, farklı amaçlara en uygun farklı tür kavramları vardır... Değişik organizma grupları üzerinde çalışan farklı insanların 'tür' ile farklı şeyleri ifade etmek istemeleri yüzünden sık sık karışıklık ve anlaşmazlık meydana gelmektedir.1

Darwinizm'in Türkiye'deki önde gelen sözcülerinden Ali Demirsoy da, söz konusu gerçek hakkında şunları dile getirir:

Hayvanların ve bitkilerin sınıflandırılmasında temel birim olarak alınan türün, diğer türlerle ayrılımı hangi sınırlarda olmalıdır sorusu, yani 'Tür Tanımı', biyolojinin en zor yanıtlanabilen sorularından biridir. Hayvan ve bitki gruplarının tümü için geçerli olabilecek bir tür tanımı vermek, bugünkü bilgilerimizle olanaksız görülmektedir.2

'Tür' dendiğinde insanların aklına çoğu zaman köpek, at, örümcek, yunus, elma gibi 'canlı tipleri' gelir. Evrim teorisinin 'türlerin kökeni' iddiası ise, insanlara bu canlı tiplerinin kökenini çağrıştırır. Oysa biyologlar tür kavramını biraz daha farklı tanımlarlar. Çağdaş biyolojiye göre en genel anlamıyla bir canlı türü, kendi içinde çiftleşen ve çoğalabilen bireylerden oluşan bir popülasyondur. Bu tanım, günlük hayatta sanki tek bir tür gibi söz ettiğimiz canlı tiplerini çok daha fazla türlere ayırır. Örneğin örümceklerin yaklaşık 34 bin türü tanımlanmıştır.3

Evrimin türleşme aldatmacasını anlamak içinse, önce 'coğrafi izolasyon'u belirtmek gerekir: Her canlı türü içinde, genetik varyasyondan kaynaklanan farklılıklar vardır. Eğer bu türe ait canlıların arasına dağ, nehir, deniz gibi coğrafi bir engel girerse, yani birbirlerinden 'izole' olurlarsa, o zaman birbirinden kopmuş olan bu iki grubun içinde büyük olasılıkla farklı varyasyonlar ağır basmaya başlar.4 Örneğin, bir grupta, daha koyu renkli ve uzun tüylü olan A varyasyonu ağırlık kazanır, diğerinde ise daha kısa tüylü ve açık renkli olan B varyasyonu baskın çıkar. Bu popülasyonlar ne kadar ayrı kalırlarsa, A ve B karakterleri de o kadar keskinleşir. Aynı türe ait olmalarına rağmen, aralarında belirgin morfolojik farklar bulunan bu gibi varyasyonlara 'alt tür' adı verilir.

Türleşme iddiası buradan sonra devreye girer. Bazen, coğrafi izolasyon yoluyla birbirlerinden kopmuş olan A ve B varyasyonları, bir şekilde yeniden biraraya getirildiklerinde, birbirleri ile

çiftleşmezler. Çiftleşmedikleri için de, modern biyolojinin 'tür' tanımlamasına göre, 'alt tür' olmaktan çıkıp, 'ayrı türler' haline gelmiş olurlar. Buna 'türleşme' (speciation) adı verilir.

Evrimciler ise, bu kavramı alıp hemen şu çıkarımı yaparlar: 'Doğada türleşme var, yani yeni canlı türleri doğal mekanizmalarla oluşuyor, demek ki tüm türler bu şekilde oluşmuş'. Oysa bu çıkarımda çok büyük bir aldatmaca gizlidir.

Bu aldatmacanın iki önemli noktası şöyledir:

1) Birbirlerinden izole olan A ve B varyasyonları, biraraya geldiklerinde çiftleşmiyor olabilirler. Ama bu olgu çoğu zaman 'çiftleşme davranışı'ndan kaynaklanır. Yani A ve B varyasyonuna ait bireyler, diğer varyasyon kendilerine yabancı göründüğü için, onu 'kendilerine yakın bulmadıkları' için çiftleşmezler. Ancak çiftleşmelerini engelleyecek bir genetik uyumsuzluk yoktur. Dolayısıyla aslında genetik bilgi açısından hala aynı türe aittirler. (Nitekim bu nedenle 'tür' kavramı biyolojide tartışma konusu olmaya devam etmektedir.)

2)Asıl önemli nokta ise, söz konusu 'türleşme'nin, bir genetik bilgi artışı değil, aksine genetik bilgi kaybı anlamına gelmesidir. Ayrışmanın nedeni, varyasyonlardan birinin veya her ikisinin yeni bir genetik bilgi edinmiş olmaları değildir. Böyle bir genetik bilgi eklenmesi yoktur. Örneğin iki varyasyondan herhangi biri yeni bir proteine, yeni bir enzime, yeni organa kavuşmuş değildir. Ortada bir 'gelişme' yoktur. Aksine, daha önceden farklı genetik bilgileri aynı anda barındıran popülasyon (örneğimize göre, hem uzun hem de kısa tüy özelliğini, hem koyu hem de açık renk özelliğini barındıran popülasyon) yerine, şimdi genetik bilgi yönünden daha fakirleşmiş iki ayrı popülasyon vardır.

Dolayısıyla 'türleşme'nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, ortaya 'genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar' koyabilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer organ ve sistemleri olmayan canlıların, nasıl bunları kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz bununla hiçbir ilgisi olmayan bir olgudur.

Bu ilgisizlik aslında evrimciler tarafından da kabul edilir. Bu nedenle evrimciler, bir türün kendi içindeki varyasyonlarını ve 'ikiye bölünerek türleşme' örneklerini 'mikro evrim' olarak tanımlarlar. Mikro evrim, zaten var olan bir türün içindeki çeşitlenmeler anlamında kullanılmaktadır. Ancak bu tanımda 'evrim' ifadesinin geçirilmesi bütünüyle maksatlı olarak yapılmış bir aldatmacadır. Çünkü mikro bile olsa ortada evrim gibi bir süreç yoktur. Durum, o türün gen havuzunda var olan genetik bilginin farklı bireylerdeki dağılımından, değişik kombinasyonlarından ibarettir.

Cevaplanması istenen sorular ise şunlardır: Canlı kategorileri ilk başta nasıl oluşmuştur? Monera, protista, mantarlar, bitkiler ve hayvanlar alemi yeryüzünde nasıl ortaya çıkmıştır? Türlerin daha üst kategorileri olan filumlar, sınıflar, takımlar, aileler (örneğin memeliler, kuşlar, eklem bacaklılar, yumuşakçalar gibi temel kategoriler) ilk başta nasıl meydana gelmiştir? Evrimcilerin asıl açıklamaları gereken konular işte bunlardır.

Evrimciler bu gibi temel kategorilerin kökeniyle ilgili teorilerine 'makro evrim' derler. Aslında evrim teorisi derken kastedilen ve tartışılan kavram da makro evrimdir. Çünkü mikro evrim denen

genetik çeşitlenmeler, gözlemlenen ve herkes tarafından kabul edilen biyolojik bir olgudur ve yukarıda da belirttiğimiz gibi bu olgunun -evrimciler her ne kadar tanımın içine 'evrim' ifadesini yerleştirmişlerse de- evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Makro evrim iddiasının ise ne gözlemsel biyoloji ne de fosil kayıtları açısından hiçbir kanıtı bulunmamaktadır.

İşte burada çok önemli bir 'püf nokta' vardır. Konu hakkında yeterli bilgisi olmayanlar, 'mikro evrim kısa bir zaman dilimi içinde gerçekleştiğine göre, on milyonlarca yıl içinde de makro evrim gerçekleşir' gibi bir yanılgıya kapılırlar. Bazı evrimciler de aynı yanılgıya düşer veya bu yanılgıyı kullanarak insanları evrim teorisine inandırmaya çalışırlar. Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni*'nde öne sürdüğü tüm sözde 'evrim delilleri' bu şekildedir. Ondan sonra gelen evrimcilerin öne sürdükleri örnekler de bu doğrultudadır. Tüm bu örneklerde evrimcilerin 'mikro evrim' diye tanımladıkları genetik çeşitlenmenin, yine 'makro evrim' diye tanımladıkları teorinin delili olarak kullanılması söz konusudur.

Bu yanılgının mantığını anlatmak için bir örnek verelim. Eğer birisi size şöyle bir mantık kursa, ne düşünürsünüz: "Bir tabancadan havaya doğru sıkılan kurşun, saatte 400 kilometre hızla ilerler. Dolayısıyla kısa süre sonra atmosferden çıkıp Ay'a varacak, ilerleyen haftalarda ise Mars gezegeninin yüzeyine ulaşacaktır."

Eğer birisi size böyle bir iddiada bulunursa, bunun çok basit bir aldatmaca olduğunu anlarsınız. İddiayı öne süren kişi, sadece çok dar bir gözlemi (kurşunun tabancadan çıkış hızını) dile getirmekte, buna karşılık kurşunun ilerlemesini sınırlandıran yerçekimi ve havanın sürtünmesi gibi iki temel gerçeği kasten gizlemektedir. İşte evrimciler de tüm 'mikro evrimden makro evrime delil çıkarma' girişimlerinde aynı yöntemi kullanırlar.

Tüm bu mikro evrim-makro evrim tartışmasının ve evrimci 'türleşme' hikayelerinin özet sonucu ise şudur: Canlılar, yeryüzünde birbirinden farklı yapılara sahip 'tipler' olarak ortaya çıkmışlardır. (Fosil kayıtları bunu kanıtlamaktadır.) Bu tiplerin içinde, genetik havuzlarının zenginliği sayesinde farklı varyasyonlar ve alt türler oluşabilmektedir. Örneğin 'tavşan' tipinin kendi içinde, beyaz tüylü, gri tüylü, uzun kulaklı, daha kısa kulaklı gibi çeşitlenmeleri olmakta ve bu farklı çeşitlenmeler, kendilerine hangi doğal şartlar uygunsa dünyaya o şekilde yayılmaktadırlar. Ama tipler hiçbir zaman birbirlerine dönüşmemektedir. Bunu yapabilecek, yeni tipler tasarlayabilecek, bunlar için yeni organlar, sistemler, vücut planları oluşturacak bir doğal mekanizma yoktur. Her tip, kendi özgün yapısıyla yaratılmıştır ve Allah tümünü zengin bir varyasyon potansiyeli ile var ettiği için, her tip kendi içinde zengin ama sınırlı bir çeşitlenme ortaya çıkarmaktadır.

Evrimcilerin Türleşme Hakkındaki İtirafları

Konu hakkında sadece yüzeysel bir bilgiye sahip olan 'amatör' evrimciler ve Ulusal Bilimler Akademisi ve TÜBA gibi gözü kapalı evrimciler hariç, Darwinistlerin hemen hemen tamamı kendileri açısından asıl sorunun ne olduğunun çok iyi farkındadırlar: Yeryüzündeki canlı tiplerinin, türlerin ve tür zenginliğinin kökenini açıklamak. Neo-Darwinizm'in mimarlarından Theodosius Dobzhansky'nin

Genetik ve Türlerin Kökeni adlı kitabının önsözünde yazdığı gibi, evrim açısından başlıca sorun, hayatın çeşitliliğini açıklamaktır.5

Charles Darwin ve takipçilerinin asıl aydınlatması gereken konu işte budur. Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, konuya ilişkin tek bir somut delil sunamamış, sadece spekülasyon yapmıştır. Charles Darwin, oğlu Francis Darwin tarafından yayımlanan *Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları* adlı kitapta yer alan bir mektubunda, bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

Bir türün diğerine değişimine ilişkin hiçbir kayıt yoktur... Tek bir türün değiştiğini kanıtlayamayız. 6

Darwin zaman içinde ve bilimsel araştırmaların ilerlemesiyle, söz konusu sorunun yanıtlarının bulunacağını, tür oluşumunun delillendirileceğini umuyordu. Ama aksine, bilimsel bulgular Darwin'i yalanladı. Aradan geçen yaklaşık 150 yılda evrimcilerin tüm çabalarına rağmen, evrimsel mekanizmalarla türleşme, delil ve dayanaktan yoksun bir iddia olarak kaldı.

Burada bazı evrimcilerin konuya ilişkin itiraflarına yer verilecektir.

Cornell Üniversitesi Profesörü Richard Harrison, 2001 yılında *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalesinde, bu konudaki yüzyıllık evrimci geçmişi şöyle özetler:

Doğal topluluklar çok büyük bir tür çeşitliliğini barındırır... Peki ya çeşitliliğin kökeni? Türleşme işlemi evrimsel biyolojinin merkezi olmasına rağmen, yeni türlerin nasıl ortaya çıktığına ilişkin çok az şey yazıldı. 7

Aslında bu konuda 'çok az şey yazılması' şaşırtıcı değildir. Zira bilimsel bulgular, bir türden başka bir türe dönüşümün mümkün olmadığını, değişimin sadece tür içinde ve belirli sınırlar dahilinde gerçekleştiğini ortaya koymuştur. Bugüne kadar evrimsel mekanizmalarla elde edilmiş hiçbir gözlenebilir türleşme örneği yoktur.

Pittsburgh Üniversitesi Antropoloji Profesörü Jeffrey Schwartz, 2000 yılında yayınlanan *Ani Başlangıçlar: Fosiller, Genler ve Türlerin Ortaya Çıkışı* isimli kitabında, bu gerçeği şöyle vurgular:

Bununla birlikte, durum hala şöyledir: Dobzhansky'nin yeni bir meyve sineği türüne dair iddiası (ki bu da bir varyasyon örneğidir) hariç tutulursa, herhangi bir mekanizma ile yeni bir türün oluşumu hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. 8

Bu gerçekler karşısında, bazı evrimciler: 'Evrim yoluyla türleşmeyi gözlemleyemiyoruz, çünkü evrimsel mekanizmalar ancak çok uzun zaman içinde etkili olur. Bu yüzden türleşme, doğada veya laboratuvarda gözlemlenemez' gibi bir açıklama öne sürerler. Ancak bu da hiçbir bilimsel temeli olmayan bir avuntudan başka bir şey değildir. Çünkü meyve sinekleri ya da bakteriler gibi yaşam süreleri çok kısa olan ve dolayısıyla tek bir bilim adamının bile binlerce neslini gözlemleyebildiği canlılarda da hiçbir türleşme vakası görülmemiştir. Bugüne kadar çeşitli mikroorganizma ve hayvan türleri üzerinde yapılan sayısız deney ve araştırma, evrimcilerin hayallerini yerle bir etmiştir. Bir evrimci olan, *Wired* dergisi editörü ve All Species Vakfı Başkanı Kevin Kelly bunu şöyle anlatır:

Yoğun bir gözleme rağmen, kayıtlı tarihte, doğada hiçbir yeni türün ortaya çıktığına tanık olmadık. Ayrıca, işin en ilginci, hayvan yetiştiriciliğinde hiçbir yeni hayvan türünün ortaya çıktığını da görmedik. Türleşmeyi sağlamak için sinek popülasyonlarına küçük ve büyük baskıların kasten uygulandığı meyve sineği araştırmalarında, yüz milyonlarca nesilde hiçbir yeni meyve sineği türünün oluşmaması da buna dahildir... Doğada, yetiştiricilikte ve yapay hayatta, varyasyonun ortaya çıkışını

görürüz. Ancak büyük değişimin yokluğu ile birlikte, varyasyon limitlerinin dar bir alanda ve çoğu kez türün kendi içinde sınırlanmış olarak göründüğünü de açıkça fark ederiz.9

Türleşmeyi kanıtlamak için, yaklaşık yetmiş yıldır meyve sinekleri yetiştirilmiş, bunlar sürekli olarak mutasyona uğratılmış; ancak hiçbir evrimsel değişim yaşanmamış, hiçbir türleşme vakasına rastlanmamış, meyve sineği yine meyve sineği olarak kalmıştır.10 Aynı şekilde, *Escherichia coli* bakterisi üzerinde yıllardır yapılan deney ve araştırmalarda, başka bir bakteri türü veya çok hücreli bir canlı türü ortaya çıkmamış; *Escherichia coli* yine *Escherichia coli* olarak kalmıştır.11

Kaldı ki evrimcilerin sıkıntısı bu gibi gözlem ve deneylerle de sınırlı değildir: Fosil kayıtları da türleşme kavramını kesinlikle reddetmektedir. Fosil kayıtlarında, Darwinizm'e göre yaşamış olması gereken sayısız 'ara tür'e ait hiçbir belirti yoktur. Bu fosillerin ileride bulunabileceğini düşünen Darwin'in görüşünün yanlış olduğu kesinlikle anlaşılmıştır. Evrimciler günümüzde 'türleşme fosil kayıtlarında görülemeyecek kadar hızlıdır' şeklinde bir bahane ileri sürmekte; daha doğrusu böyle bir avuntunun arkasına saklanmaktadırlar.

İngiliz biyologlar Paul Pearson ve Katherine Harcourt-Brown, türleşmenin fosil kayıtlarında görülmediğini üstü kapalı olarak şöyle ifade ederler:

Türleşmeyi, biyolojik anlamda, fosil kayıtlarında teşhis etmek oldukça güçtür... Fosil kayıtları türleşme işlemlerine dair anlayışımıza az miktarda katkıda bulunmaktadır. 12

Kısacası, türlerin kökeni, tür oluşumu ve hayatın çeşitliliği gibi konular, evrim teorisinin iddia ettiği gibi doğal süreçler ve rastlantısal etkilerle açıklanamaz. Dahası, bilimsel bulgular Darwinizm'in bilim dışı ve gerçek dışı bir teori olduğunu kanıtlamaktadır. Günümüzde pek çok bilim adamı bunun bilincindedir. Ancak bilim dünyasından dışlanmak korkusuyla, az sayıda biyolog görüşlerini açıkça dile getirmektedir. Bunlardan biri Massachusetts Üniversitesinden tanınmış bir profesör olan Lynn Margulis'tir. Margulis Darwinizm'in konuya ilişkin iddialarının 'tamamen yanlış' olduğunu belirtmektedir. Margulis'in bu konudaki görüşlerine Kevin Kelly'nin *Out of Control: The New Biology of Machines* (Kontrol Dışı: Makinaların Yeni Biyolojisi) isimli kitabında şöyle yer verilmiştir:

Açık sözlü biyolog Lynn Margulis, son hedefi olan Darwinist evrim dogması hakkında şunları söyledi: 'Tamamen yanlış. Pasteur'den önce bulaşıcı hastalık tedavisinin yanlış olduğu gibi yanlış. Frenolojinin (bir kişinin karakter ve zekasının kafatası yapısından anlaşılacağına dair geçersizliği kanıtlanmış bir teori) yanlış olduğu gibi yanlış. Her temel ilkesi yanlış.' Margulis yeni türlerin, aşamalı, bağımsız ve tesadüfi varyasyonların kesintisiz sıralanmasının sonucunda oluştuğuna inanan asırlık Darwinizm teorisinin çağdaş kurgusunun hatalarını ortaya koymaktadır. Margulis, Darwinist teori cephesine meydan okurken yalnız değil, ancak bu kadar açık konuşan az sayıda kişi var. 13

Minnesota Üniversitesi Ekoloji, Evrim ve Davranış Bölümü Profesörü David Tilman'ın, 11 Mayıs 2000 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan şu sözü konuyu çok iyi özetlemektedir: 'Dünyadaki muazzam tür çeşitliliğinin varlığı bir sır olarak kalmaktadır.'14

Darwin'in İspinozları Aldatmacası

Bilim ve Yaratılışçılık kitabında, 'türleşmenin özellikle güçlü bir örneği, Galapagos adalarında Darwin tarafından incelenmiş olan 13 ispinoz türünü kapsar' denmektedir (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 10). Oysa Darwin'in ispinozları türleşmenin değil, çeşitlenmenin (varyasyonun) örneğidir.

Darwin, Beagle adlı gemi ile yaptığı gezisinde, Galapagos Adalarındaki farklı ispinoz türlerini incelemiş, bu ispinozlar arasındaki gaga büyüklüğü ve beslenme alışkanlıkları farklılıklarını, evrime dayandırmıştır. Galapagos Adalarında 13 ispinoz kuşu türü, Galapagos'un yaklaşık 600 kilometre kuzeydoğusundaki Cocos Adası'nda da 1 ispinoz türü yaşamaktadır. Bu kuşlar her ne kadar 14 ayrı tür olarak sınıflandırılsalar da birbirlerine çok benzerler; benzer vücut şekline, renklere ve alışkanlıklara sahiptirler. *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabında, bu kuşların Güney Amerika'dan gelen bir türden evrimleştiği öne sürülmektedir. Darwin'den bu yana evrimciler, bu kuşları doğal seleksiyon yoluyla evrimleşmenin bir örneği olarak tanıtır ve evrimin en bilinen delili gibi sunarlar. Bu bölümde, ispinoz kuşlarının farklı türlerinin evrime hiçbir delil oluşturmadığı, evrimcilerin bulguları yanlış yorumlayarak bu kuşları evrimin delili gibi göstermeye çalıştıkları açıklanacaktır.

Neden İspinoz Kuşları?

Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, doğal seleksiyon yoluyla yeni türlerin ortaya çıkışının çok ağır işleyen bir süreç olduğunu; dolayısıyla bunun gözlemlenemeyeceğini ancak çıkarım yapılarak anlaşılabileceğini yazmıştı. Bu durum ise gelişen bilim standartlarınca kabul edilebilir bir şey değildi. Neo-Darwinistler evrim teorisinin bilimsel olduğu iddialarını sürdürebilmek için yeni 'delil' arayışları içine girdiler. İşte bu noktada Galapagos ispinozları hikayesi onlara kurtarıcı gibi göründü.

Böylece bu kuşlar kapsamlı araştırmaların odak noktası oldular. Çeşitli evrimciler gözlemlerine dayanarak açıklamalar yaptılar. Kuşbilimci David Lack, Nisan 1953 tarihli *Scientific American* dergisindeki makalesinde, Galapagos'taki kuşların evriminin yakın geçmişte gerçekleştiğini, hatta türler arasındaki ayrışmanın kanıtının hala görülebildiğini, iddia etti.15 Bir başka evrimci, Peter Grant ise, Galapagos ispinozlarının evriminin halen devam ettiğini öne sürdü.16

Söz konusu ispinozlar hakkındaki makale ve yazıların çoğunda Peter Grant ve eşi Rosemary Grant isimlerine rastlamak mümkündür. Nitekim *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabında da ispinozlar hakkındaki iddialar Peter ve Rosemary Grant'in çalışmalarına dayandırılmaktadır. Bu iki araştırmacı 'evrimin ispinozlar üzerindeki etkilerini' görmek amacıyla ilk defa 1973 yılında Galapagos Adalarına gitmiş ve yıllar boyunca çok detaylı gözlem ve araştırmalar yapmışlardır. Bu nedenle 'Darwin ispinozları uzmanları' olarak anılırlar.17

Peter ve Rosemary Grant'in Yanılgıları

Princeton Üniversitesi Ekoloji ve Evrimsel Biyoloji Bölümünden Peter Grant ve eşi, Galapagos'ta yıllarca 'orta yer ispinozu' olarak adlandırılan türün bireylerini incelediler ve farklı nesillerden yaklaşık yirmi bin ispinozu düzenli olarak takip ettiler. Bunlara ek olarak adaya düşen

yağış miktarını sürekli olarak ölçen Peter-Rosemary Grant ve ekibi, farklı iklimlerin kuşlar üzerindeki etkilerini de incelediler.

Bu noktada Galapagos'taki iklim şartlarından kısaca bahsetmek gerekir. Bu adalarda genellikle Ocak'tan Mayıs'a kadar sıcak ve yağmurlu bir mevsim yaşanır; diğer aylarda ise daha serin ve daha kuru bir mevsim hüküm sürer. Bununla birlikte sıcak ve yağmur mevsiminin başlangıcı ile, toplam yağış miktarı seneden seneye büyük farklılıklar gösterebilir. Ayrıca bölgede 2 ile 11 yıl arasında düzensiz aralıklarda, değişik şiddetlerde meydana gelen ve 'El Nino' olarak adlandırılan atmosferik olay da iklim dengelerini değiştirir. El Niño döneminde Galapagos'a aşırı derecede yağmur yağar; bunu takip eden seneler ise çoğunlukla yağışsız ve kurak geçer.

Yağış miktarı, tohumlarla beslenen yer ispinozları açısından hayati bir önem taşır. Bol yağış alan senelerde, yer ispinozları gelişmek ve üremek için gereksinim duydukları tohumları rahatlıkla temin edebilirler. Ancak kurak yıllarda adadaki bitkilerin ürettiği tohum miktarı sınırlı ve yetersiz kalabilir; bunun sonucunda da bazı ispinozlar besin bulamayarak ölürler.

Grant ve çalışma arkadaşları Galapagos'taki Daphne Major Adasının 1976'da normal, 1977'de ise bunun sadece beşte biri oranında yağış aldığını ölçtüler. 1976'nın ortasından Ocak 1978'de yağışlar tekrar başlayana kadar geçen 18 aylık kurak dönemde, adadaki tohumların büyük ölçüde azaldığını ve pek çok yer ispinozunun ortadan kaybolduğunu fark ettiler. Öyle ki yer ispinozu popülasyonu bir önceki senenin %15'i oranına düşmüştü. Yok olan kuşların büyük bölümünün öldüğünü, az bir kısmının ise göç ettiğini varsaydılar.

Grant ve ekibi ayrıca kuraklığın ardından hayatta kalan ispinozların normalden biraz daha büyük vücutlara ve biraz daha geniş gagalara sahip olduklarını kaydettiler. Adadaki yer ispinozlarının 1977'deki ortalama gaga derinliği, yani gaganın gövdeye birleştiği noktada, gaganın en altı ile en üstü arasındaki mesafe, 1976'daki ortalamaya göre yaklaşık yarım milimetre, yani %5 daha büyüktü. Adı geçen araştırmacılar buradan hareketle, doğal seleksiyonun yalnızca küçük tohumlarla beslenen ispinozları ayıkladığını; büyük ve sert tohumların kabuklarını kırarak açabilen büyük gagalı ispinozların ise hayatta kaldığını öne sürdüler.

Peter Grant, Ekim 1991 tarihli *Scientific American* dergisindeki makalesinde, söz konusu araştırmanın evrimin doğrudan doğruya bir kanıtı olduğunu ilan etti. Grant'a göre, orta yer ispinozunu büyük yer ispinozuna dönüştürmek için 20 seleksiyon vakası yeterliydi; kuraklığın on yılda bir gerçekleştiği varsayılırsa da, bu dönüşüm 200 yıl gibi çok kısa bir sürede meydana gelebilirdi. Tahminine hata payını da ekleyerek bunun 2000 yıl da sürebileceğini, ancak kuşların adalarda olduğu süre göz önüne alınırsa bu rakamın bile çok kısa olduğunu savundu. Doğal seleksiyonun orta yer ispinozunu kaktüs yer ispinozuna dönüştürmek için ise, daha uzun zamana ihtiyaç duyacağını öne sürdü.18 Grant sonraki makalelerinde de iddialarını yineledi; ispinozların, Darwinizm'i doğruladığına ve doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğinin bir kanıtı olduğuna dair iddialarını ısrarla sürdürdü.19

Bu açıklamalar, evrimci çevrelerde bir kurtuluş olarak görüldü; deney ve gözlemler karşısında daima başarısızlığa uğrayan doğal seleksiyonla evrimleşme teorisinin delili olarak sunuldu. Grant'lerin araştırmaları, Jonathan Weiner'in *İspinozun Gagası* adlı Pulitzer ödülü alan kitabının teması oldu. Bu kitap ile birlikte Peter ve Rosemary Grant, Darwinizm'in birer kahramanı haline geldiler.

Profesör Grant ve ekibinin Galapagos Adalarındaki çalışmalarına büyük emek verdikleri bir gerçektir. Ne var ki saha çalışmalarındaki özen ve titizliği, sonuçları değerlendirme aşamasında göstermemişlerdir. Bulguları bilime göre değil de, evrimci ön kabullere göre yorumlamaya kalkıştıkları için büyük hataya düşmüşlerdir.

Şimdi Profesör Grant ve Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi başta olmak üzere evrimcilerin konuya ilişkin yanılgılarını ele alalım.

İspinozların Gagalarındaki Değişimi Yanlış Yorumlama Yanılgısı

Daha önce de belirttiğimiz gibi, El Nino özellikle Kuzey ve Güney Amerika'nın batı bölgelerinde her birkaç yılda bir etkili olur ve bu dönemlerde Galapagos Adalarına bol miktarda yağış düşer. Bu durum adalardaki bitkilerin gelişimine ve bol tohum meydana getirmesine yol açar. Böylece yer ispinozları ihtiyaç duydukları tohumları kolaylıkla temin ederler. İspinozlar böyle yağışlı dönemlerde sayıca çoğalırlar.

Grant ve çalışma arkadaşları 1982-1983'te buna benzer bir duruma şahit olmuşlardır. Yağışlarla birlikte tohumlar bollaşmış ve yer ispinozlarının gaga büyüklüğü ortalaması 1977 kuraklığı öncesindeki değere geri dönmüştür. Bu durum, gaga büyüklüğünün düzenli bir artış göstereceği beklentisi içinde olan evrimci araştırmacıları şaşırtmıştır.

Galapagos ispinozlarının gaga büyüklüğü ortalamasındaki değişim şundan ibarettir: Tohumların az olduğu kuraklık yıllarında, normalden biraz daha büyük gaga ölçüsüne sahip kuşlar, daha güçlü gagalarıyla kalan sert ve büyük tohumları açabilmektedir. İspinoz popülasyonu içindeki küçük gagalı ve güçsüz bireyler, çevre şartlarına uyum sağlayamadığı için ölmekte; böylelikle gaga büyüklüğü ortalaması artmaktadır. Küçük ve yumuşak tohumların bol olduğu yağışlı dönemlerde ise bu durum tersine dönmektedir; bu kez daha küçük gagalara sahip olan yer ispinozları ortama daha iyi uyum sağlamakta ve sayıca çoğalmaktadır; böylece gaga büyüklüğü ortalaması normale geri dönmektedir. Nitekim Peter Grant ve öğrencisi Lisle Gibbs, *Nature* dergisinde 1987 yılında yayımlanan makalelerinde bu durumu kabul etmişlerdir.20

Kısacası, bulgular evrimsel değişim diye bir şeyin olmadığını açıkça göstermektedir. Gaga büyüklüğü ortalaması mevsimlere göre sabit bir değerin etrafında bazen biraz artmakta, bazen de biraz azalmakta, diğer bir deyişle dalgalanmaktadır. Sonuç olarak ortada net bir değişim söz konusu değildir.

Bu gerçeği fark eden Peter Grant, 'doğal seleksiyona maruz kalan popülasyonun (duvar saati sarkacı gibi) ileri ve geri salınım yaptığını' ifade etmiştir.21 Bazı evrimci araştırmacılar da doğal seleksiyonun birbirine zıt iki yönde de hareket ettiğini dile getirmektedirler.22

South Carolina Üniversitesinden Astronomi ve Fizik Profesörü Danny Faulkner, ispinoz gagalarındaki bu dalgalanmanın evrimin bir delili olamayacağını şöyle ifade eder:

Eğer bir yönde mikro evrim varsaymışsanız ve daha sonra durum tam tamına başladığı eski haline geri dönerse, bu evrim değildir, olamaz.23

İşte Galapagos ispinozları gaga ortalamasının besin kaynaklarına göre azalması veya artmasının, bundan hiçbir farkı yoktur. Evrimci araştırmacıların ispinoz gagalarındaki dalgalanmadan yola çıkarak evrim teorisine bir kanıt bulduklarını sanmaları tamamen ideolojiktir.

Grant ve ekibi'nin 1970'li yıllardan 1990'lara kadar binlerce orta yer ispinozunu *(Geospiza fortis)* incelemesi sonucunda, gaga büyüklüğünde net bir artış veya azalış eğilimi yoktur. Dahası, hiçbir yeni tür veya özellik oluşmamış, belirli bir yönde net bir değişim olmamıştır. İşte gözlemlenen bundan ibarettir. Objektif bir bilim adamına düşen görev, spekülasyon veya çarpıtma yapmadan bu gerçeği aktarmaktır. Bir olguyu sadece evrime delil üretmek uğruna abartmak veya gerçek anlamından saptırmak kabul edilemez. Ne var ki Profesör Grant bulgularıyla taban tabana zıt bir yorum yapmış; gözlemlemediği bir olguyu, bir ispinoz türünün 200 ile 2000 sene gibi kısa bir sürede başka bir türe dönüşebileceğini iddia etmiş ve böylelikle çalışmasına büyük bir gölge düşürmüştür. Biyolog Dr. Jonathan Wells'in ifadesiyle bu, 'delili abartmaktır'.24

Wells, Darwinistlerin böyle yöntemlere sık sık başvurduğunu belirtir ve *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabındaki ifadeleri buna örnek vererek şu yorumu yapar:

Ulusal Akademi tarafından yayımlanan bir 1999 kitapçığı Darwin ispinozlarını, türlerin kökeninin 'özellikle ikna edici bir örneği' olarak tanımlar. Kitapçık Grant'ler ve çalışma arkadaşlarının şunu gösterdiğini açıklayarak devam eder: 'Adalardaki tek bir yıl kuraklık ispinozlarda evrimsel değişimleri harekete geçirebilir. Eğer kuraklıklar adalarda her on yılda bir meydana gelirse, yeni bir ispinoz türü yaklaşık 200 yılda ortaya çıkabilir.' İşte bu kadar. Kuraklıktan sonra seleksiyonun tersine döndüğünden, uzun dönemde hiçbir evrimsel değişim meydana getirmediğinden bahsederek okuyucunun kafasını karıştırmaktan ziyade, kitapçık bu gerçeği açıkça atlıyor. 1998'de bir hisse senedinin değerinin %5 arttığı için hisse senedinin yirmi yılda iki katına çıkabileceğini iddia eden, ancak 1999'da %5 değer kaybettiğinden bahsetmeyen bir borsacı gibi, kitapçık kanıtın çok önemli bir bölümünü gizleyerek halkı aldatmaktadır. 25

Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi gibi bilimsellik konusunda güvenilir olduğunu iddia eden bir kurumun, ispinozlardan doğal seleksiyon ve evrime delil çıkarma girişiminde kullandığı aldatmaca hayret vericidir. California Üniversitesi Berkeley'den Profesör Phillip Johnson, konuyla ilgili olarak *Wall Street Journal*'daki makalesinde şunu dile getirmiştir:

Önde gelen bilim adamlarımız bir borsacıyı hapishaneye düşürecek tarzdaki bir tahrife başvurmak zorunda kaldıklarında, onların zor durumda olduğunu anlarsınız. 26

Özetle 'doğal seleksiyonla evrimin en etkileyici örneklerinden biri' olduğu iddia edilen Galapagos ispinozları hikayesi, açık bir aldatmacadır. Aynı zamanda evrimcilerin her türlü bilim dışı yönteme başvurduklarını gösteren yüzlerce örnekten biridir.

UBA'NIN FOSİL KAYITLARI HAKKINDAKİ YANILGILARI

Ulusal Bilimler Akademisi'nin kitapçığında, fosil kayıtlarının evrim teorisini kesin olarak kanıtladığı öne sürülmekte ve hatta 'o kadar çok ara geçiş formuna ait fosil bulunmuştur ki...' denmekte, 'kanıt yığınları'ndan söz edilmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 11-14) Ne var ki, kitapçıkta bir tane dahi ara geçiş formu örneği verilmemektedir. Oysa kitapçığın iddiası, evrim teorisinin 'en önemli delillerini' gözler önüne sermektir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. xii) Bu iddiada olan bir kitapçıktan beklenen ise, sözde 'yığınlar' halinde dizili olan söz konusu ara geçiş formlarının hangilerinin olduğunun belirtilmesi, öne sürülen bazı klasik ara form adayları (örneğin *Archaeopteryx*) hakkında yöneltilen eleştirilere ise cevap getirilmesidir. Ancak kitapçıkta hiçbir delil verilmemekte, sadece yuvarlak cümleler ve soyut ifadelerle, okuyucu ikna edilmeye çalışılmaktadır.

Ulusal Bilimler Akademisi'nin evrim teorisini 'bol delilli' bir teori gibi gösterme çabaları, 'o kadar çok delil var ki' şeklindeki üslubu, ölümü çok yaklaşan ve kolunu dahi kıpırdatamayacak durumda olan bir hastaya moral vermek için doktorlarının 'o kadar iyisiniz ki, yakında kalkıp koşuya bile çıkabilirsiniz' demelerine benzemektedir. Görünen o ki, Ulusal Bilimler Akademisi üyeleri, kendinden emin bir üslubun, teorilerini kurtarmaya yeteceğini sanmaktadırlar. Oysa önemli olan üsluptaki ton değil, somut bilimsel kanıtlardır. Bu kanıtların Darwinizm aleyhinde olduğu ise gizlenemez bir gerçektir. Günümüzde bilimsel bulguları tarafsız değerlendirme yeteneğini henüz kaybetmemiş evrimciler dahi, fosil kayıtlarının evrim teorisinin aleyhine olduğunu kabul etmektedirler, çünkü bu açıkça ortadadır.

Örneğin *Nature* dergisinin editörü Henry Gee, *In Search of Deep Time* isimli kitabında, fosil kayıtlarında evrim teorisini destekleyen 'kanıt yığınları' bulunduğunu değil, aksine eldeki kanıtların evrimciler tarafından kendi ön yargılarına göre taraflı şekilde yorumlandığını şöyle belirtmektedir:

Evrimle ilgili olarak yaptığımız varsayımların çoğu, özellikle fosil kayıtlarından anlaşıldığı kadarıyla yaşamın tarihi ile ilgili olanlar , temelsizdir.

Bunun sebebi bilim adamlarının ilgilendikleri, çok büyük olduğu için anlatı sanatının gücünü aşan jeolojik zamanın boyutudur. Atalarımız olarak değerlendirdiğimiz fosil varlıklar gibi fosiller hayatın tarihi için birinci derecede deliller oluşturmaktadır, ancak her bir fosil, diğer fosillerle ve günümüzde yaşayan canlılarla ilişkileri bulanık olan, dipsiz bir derinlikteki zaman denizinin içinde kaybolmuş sonsuz küçüklükteki birer noktadır. Jeolojik zaman sınırının aksine anlatılan ve fosilleri sebep ve sonuç *ya da ata ve torun* şeklinde diziler halinde birbirine bağlayan hikayelerin hepsi bu nedenle üretimi ancak bizlere ait olan hikayelerdir. Bu hikayeleri bizler, kendi ön yargılarımıza bağlı olarak hayatın tarihini haklı göstermek için icad ederiz.1

Evrimci ön yargılarla bakılmadığında, fosil kayıtlarının evrim teorisi ile birçok noktada çeliştiği açıkça görülecektir. Bu çelişkilerden bazıları özetle şöyledir:

1. Türler ve daha üst kategoriler, fosil kayıtlarında çok ani bir biçimde ve özgün yapılarıyla ortaya çıkmaktadırlar. Ulusal Bilimler Akademisi'nin öne sürdüğü **ara formlara** fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır. Evrimcilerin ara form olarak tanıttıkları fosillerin, bilim adamları tarafından taraflı yorumlandıkları zaman içinde ortaya çıkmıştır. Ara form olarak öne sürülen az sayıdaki fosilin hiçbiri,

evrimcilerin kendi aralarında bile kesin bir kabul görmüş değildir. Gerçekte bu gibi ara form iddiaları (*Archaeopteryx, Ambulocetus* veya *Australopithecus* gibi türler veya genuslar), söz konusu soyu tükenmiş canlıların bazı anatomik özelliklerinin, evrimciler tarafından bir başka türe benzetilmesine dayanmaktadır; ancak bu benzetmeler son derece yüzeysel ve zayıftır. Dahası bu sözde ara formlar ile onların sözde en yakın evrimsel akrabaları (örneğin *Archaeopteryx* ile *theropod* dinozorlar, *Ambulocetus* ile antik balinalar veya *Australopithecus* ile *Homo erectus*) arasındaki büyük farklar, bunların Darwin'in öngördüğü 'küçük kademeli değişimler'i temsil eden ara formlar olmadıklarını göstermektedir. Fosil kayıtları zenginleştikçe, türler arasındaki boşlukların gerçek ve kalıcı olduğu görülmektedir.

2. Evrim teorisi ile fosil kayıtları arasındaki ikinci çelişki, **durağanlık** konusudur. Fosil kayıtlarında, formların farklı vücut formlarına yavaş yavaş bir dönüşümü değil, formların durağanlığı yani değişmezliği görülmektedir.

3. **Jeolojik dizi,** teorinin tahmininin tam aksi yönindedir. Evrim teorisi küçük evrimsel değişikliklerin yavaş yavaş biriktiğini, yani daha ilkel sınıfların zaman içinde önce içlerinde çeşitlendiklerini ve bu çeşitlenmenin zamanla farklı ve daha kompleks vücut planlarına yol açtığını öne sürmektedir. Diğer bir deyişle, evrim teorisine göre çeşitlilik farklılaşmadan önce gelmelidir. Jeolojik dizi, yani fosillerin yeryüzü tabakalarındaki sıralaması ise tam tersini gösterir: farklılık çeşitlilikten önce gelmektedir. Birbirinden çok farklı temel vücut planları yaşam tarihinde, Kambriyen Dönemi olarak bilinen dönemde, aniden, hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan belirmektedir. Önceden var olan bu formları ise varyasyonlar izlemektedir. Yaşamın doğa tarihi sistematik olarak üstten alta doğrudur, Darwinci teorininin öne sürdüğü gibi alttan üste doğru değil.

Evrim teorisi ile fosil kayıtları arasındaki bu çelişkileri kısaca inceleyelim.

Ara Geçiş Formları Yoktur

Darwin, evrimi çok büyük zaman dilimleri içinde bir türden diğerine aşamalı geçişler olarak hayal etmişti. Buna göre türleri birbirlerine bağlayan sayısız ara halka olmalıydı. Darwin bunu *Türlerin Kökeni* adlı kitabında şöyle ifade etmişti:

...Daha önce dünyada var olmuş ara türlerin sayısı gerçekten muazzam olmalıdır. Öyleyse neden tüm jeolojik oluşumlar ve tüm katmanlar bu tür ara halkalarla dolu değil? Jeoloji kesinlikle bu tip incelikle derecelendirilmiş herhangi bir organik halka ortaya koymamaktadır, ve bu, belki de, benim teorime karşı geliştirebilecek en belirgin ve en ciddi itirazdır.2

Darwin, hayvan filumlarının hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan, aniden ortaya çıkışının çok ciddi bir sorun olduğunu yine *Türlerin Kökeni* kitabında şöyle ifade etmişti:

Çok daha ciddi bir şekilde ortaya çıkan ilişkili bir problem daha vardır ki, bu da hayvanlar aleminin temel sınıflarına ait türlerin bilinen en aşağı tabakalardaki fosil kayalarında aniden ortaya çıkmasıdır...3

Darwin'in sözünü ettiği ciddi problem günümüzde de devam etmektedir. Türlerin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermesi beklenen delillere fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır. Fosil kayıtlarında türler arasında ara geçişlerin olmadığı o kadar açıktır ki, birçok evrimci bunu itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bu itiraflardan bazıları şöyledir:

John Hopkins Üniversitesinden Prof. Dr. S.M. Stanley:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrim ile uyumlu değildir ve hiçbir zaman olmamıştır... Paleontologların çoğunluğu, delillerinin Darwin'in bir türün değişimine götüren çok küçük, yavaş ve giderek biriken değişiklikler üzerine yaptığı vurguyla çelişir durumda olduğunu hissetmiştir... Onların hikayeleri de örtbas edilmiştir. 4

Felsefe ve zooloji Profesörü Michael Ruse:

Fosil kayıtlarında pek çok boşluk olduğunun kabul edilmesi gerekir... bu boşlukların hepsinin ya da birçoğunun doldurulabileceğini düşünmek için hiçbir neden yoktur.5

Amerikan Doğa Tarihi Müzesinden paleontolog Niles Eldredge ve antropolog Ian Tattersall:

Kayıtlardaki sıçramalar ve tüm deliller kayıtların gerçek olduğunu gösteriyor: gördüğümüz boşluklar yapay bir fosil kaydının yapısını değil, yaşamın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır.6

India Moleküler Biyoloji Enstitüsü müdürü Rudolf A. Raff ve India Üniversitesinden araştırmacı Thomas C. Kaufmann:

Fosil türleri arasında ataların ya da ara geçiş formlarının eksikliği, erken metazoan tarihinin garip bir özelliği değildir. Bu boşluklar geneldir ve tüm fosil kayıtları boyunca hakimdir.7

20. yüzyılın belki de en önde gelen evrimci biyoloğu Ernst Mayr:

Paleontologlar Darwin'in kademeli evrim önermesiyle paleontolojinin gerçek bulguları arasında görünen çelişkinin uzun zamandan beri farkındaydı. Zaman içinde birbirini izleyen soy çizgileri yalnızca minimal düzeyde kademeli değişiklikleri ortaya koyar görünmektedir ancak bir türün farklı bir cinse değişimi için ya da evrimsel bir yeniliğin kademeli kökenine ilişkin hiçbir delil bulunmamaktadır. Gerçekten yeni olan herşey, fosil kayıtlarında son derece ani bir şekilde ortaya çıkmış görünmektedir.8

Darwin'in 150 yıl önce dikkat çektiği ve günümüzde evrimciler tarafından da kabul edilen Darwinizm'in fosil probleminin Ulusal Bilimler Akademisi tarafından görmezden gelinmesi veya okuyuculardan saklanmaya çalışılması bilimsel saygınlık iddiasında olan bir kuruluşa yakışmamaktadır. Stephen Jay Gould gibi evrim teorisinin açmazlarını itiraf etmekten kaçınmayan evrimciler, **fosil kayıtlarının evrim teorisi için 'inatçı ve rahat vermeyen' bir sorun olduğunu** kabul ederken9, Ulusal Bilimler Akademisi'nin bulguları görmezden gelmeye çalışması, bu kurumun bilimsel saygınlığı hakkında doğal olarak ciddi kuşkular doğurmaktadır.

Fosil Kayıtlarındaki 'Durağanlık'

'Durağanlık', biyolojik değişim yaşanmaması demektir, bu ise evrim olmadığı anlamına gelir. Nitekim yoktur da. Çünkü fosil kayıtlarında, bir türün, soyu devam ettiği sürece değişim göstermediği, 'durağan' olduğu, yani fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, fosil kayıtlarından kaybolana kadar

tamamen aynı formunu koruduğu görülmektedir. Stephen Jay Gould, fosil kayıtlarının evrim teorisi ile çeliştiğini ilk kez 1970'li yıllarda şöyle ilan etmiştir:

Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:

1. Durağanlık: Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönsel değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.

2. Aniden ortaya çıkış: Herhangi bir lokal bölgede, bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve 'tamamen şekillenmiş' olarak belirir.10

Gould ilerleyen yıllarda da fosil kayıtlarında görülen durağanlığı kabul ettiğini belirtmiştir. 1988 yılında *Natural History* dergisindeki bir yazısında şöyle demektedir:

Gelişmiş türler genellikle var oldukları süre boyunca ya hiç değişmez, veya çok az, oldukça yüzeysel biçimde değişirler (bu da çoğu zaman sadece büyüklük açısından olur). Bu nedenle gözlenen değişimler hakkında yapılan çıkarımları daha uzun jeolojik süreçlere uygulamak, büyük canlı gruplarının geçirdiği genel evrimsel süreçleri belirleyen kapsamlı değişiklikler hakkında bilgi vermez. Çoğu zaman, en iyi delillere sahip olunan türlere dahi bu açıdan bakıldığında bir çok türe pek bir şey olmadığını görürüz11

Bu sözünden de anlaşıldığı gibi Gould, birçok türün pek bir değişikliğe uğramadığını itiraf etmektedir. Gould, yine aynı dergide 1993 yılında yayımlanan bir yazısında ise şöyle demiştir:

Birçok fosil türünün jeolojik yaşam süresi boyunca durağanlığı ya da hiçbir değişim geçirmeyişi, tüm paleontologlar tarafından sözle ifade edilmeksizin onaylanmıştır, ancak asla üzerinde etraflıca çalışılmamıştır... Durağanlığın çok yaygın olması, fosil kayıtlarının utandırıcı bir özelliği haline geldi ancak yokluğun (ki bu evrimin yokluğudur) bir ilanı olarak göz ardı edilmiş olarak bırakıldı.12

Ian Tatterstall ve Niles Eldredge ise, *The Myths of Evolution* adlı kitaplarında, fosil kayıtlarının Darwin'in varsayımları ile olan çelişkisini ve durağanlık gerçeğini şöyle anlatmaktadırlar:

Paleontologlar fosillerini kaya kayıtları boyunca izlediklerinde, bekledikleri değişiklikleri görmemektedirler... Fosillerin her bir farklı türünün, fosil kayıtları içerisinde var oldukları süre boyunca tanınır şekilde aynı olduğu, Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayınlamadan çok daha öncesinden beri paleontologlar tarafından bilinmekteydi. Darwin'in kendisi, ... gelecek nesil paleontologların bu boşlukları gayretli arayışlarıyla dolduracakları tahmininde bulunmuştur... Daha sonrasında yapılan 120 yıllık paleontolojik araştırmalarsa, fosil kayıtlarının Darwin'in varsayımlarının bu kısmını teyid etmeyeceğini son derece açık bir şekilde ortaya koymuştur. Problem, kayıtların eksik olması da değildir. Fosil kayıtları açıkça bu varsayımın yanlış olduğunu göstermektedir.

Türlerin uzun zaman dilimleri boyunca şaşırtıcı şekilde sade ve durağan özellikler sergilemesi, kral çıplak hikayesinin tüm özelliklerini taşımaktadır; herkes bilir ancak göz ardı etmeyi tercih eder. Paleontologlar Darwin'in öngördüğü tabloyu inatla reddederek karşı koyan, ve tümüyle başka yöne bakan, söz dinlemez bir kayıtla karşı karşıya kaldılar.13

UBA'nın Jeolojik Dizi Hakkındaki Yanılgıları

Ulusal Bilimler Akademisi'nin iddiasına göre, fosil kayıtlarında canlı türleri en basitten karmaşığa doğru sıralanmışlardır. Yani en alt katmanlarda en basit yapıya sahip canlı türleri bulunmakta ve insanın ortaya çıkışına kadar bu komplekslik giderek artmaktadır. Bu, Darwinizm'in öngörüsüdür ve evrimcilerin fosil kayıtlarında delilini bulmayı umdukları hayalleridir.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, yeryüzü tabakalarında türlere ait fosiller basitten komplekse doğru bir sıra izlememektedir. Örneğin ilk hayvan filumlarının aniden ortaya çıktıkları Kambriyen Dönem'de yaşamış olan trilobitler oldukça kompleks bir göz yapısına sahiptiler. Bir trilobit gözü yüzlerce küçük petekten oluşur ve bu peteklerin her birinin içinde çift mercek yer almaktadır. Bu göz yapısı tam bir tasarım harikasıdır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversitelerinden jeoloji profesörü David Raup; 'trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahipti' demektedir. 14

Trilobitler hakkında belirtilmesi gereken bir diğer konu da, bu canlılardaki 530 milyon yıllık petek göz sisteminin, bugüne kadar hiç değişmeden gelmiş olmasıdır; arı ya da yusufçuk gibi günümüzdeki bazı böcekler de aynı göz yapısına sahiptir. 15 Bu bulgu, evrim teorisinin canlıların ilkelden karmaşığa doğru geliştiği yönündeki iddiasına da yine 'öldürücü bir darbe' indirmektedir.

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, deniz anaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi çok farklı canlılara aittir. 1999 yılındaki yeni bir bulgu ise, Kambriyen Dönem'de *Haikouichthys ercaicunensis* ve *Myllokunmingia fengjiaoa* olarak adlandırılan iki ayrı balık türünün bile var olduğunu göstermektedir. Bu tabakadaki canlıların çoğunda, modern örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Bu yapılar hem çok kompleks, hem de birbirinden çok farklıdır. Dolayısıyla, UBA'nın canlılığın ilkelden gelişmişe doğru evrimleştiği iddiası kesinlikle doğru değildir.

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan California Üniversitesi Berkeley'den Profesör Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

Darwinist teori, canlılığın bir tür 'giderek genişleyen bir farklılık üçgeni' içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte baş aşağı durduğunu göstermektedir: Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır. 16

Son olarak şunu da belirtmek gerekir ki, canlıların birbirlerinden türedikleri iddiasına delil olarak, canlı türlerinin jeolojik katmanlardaki sıralanışlarını göstermek hatalıdır. Evrimcilerin bu iddialarını kanıtlayabilmeleri için farklı jeolojik katmanlardaki farklı türler arasında evrimsel bir geçiş olduğunu gösteren ara formlara ait fosilleri gösterebilmeleri gerekir. Ancak önceki sayfalarda da belirtildiği gibi, bu ara formlardan eser yoktur. Sonuç olarak, UBA'nın fosil kayıtları hakkındaki 'kendinden emin' ifadeleri, gerçekte içi boş, delilsiz, sadece propaganda için kullanılmış iddialardan ibarettir.

UBA'NIN ORTAK YAPILARI EVRİME DELİL GÖSTERME YANILGISI

UBA'nın evrim teorisine delil olarak gösterdiği konulardan bir diğeri homolojidir; yani farklı canlıların sahip oldukları ortak yapılar. UBA, insan, fare ve yarasa gibi bazı canlıların iskeletlerindeki benzerlikleri örnek olarak vermiş ve bu benzerliklerin 'en iyi şekilde ortak bir atadan türeyişle açıklanabileceğini' öne sürmüştür. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 14) Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabındaki iddia ve örneklerini yineleyen UBA, Darwin'den bu yana anatomi ve biyolojide elde edilen yeni bilgileri tamamen göz ardı ederek, 150 yıl öncesinin bilimsel seviyesinde kaldığını bir kez daha göstermiştir.

UBA'nın bilim dışı iddialarına geçmeden önce, homoloji kavramını kısaca inceleyelim.

Darwin'in Homoloji Yanılgısı

Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabının 'Mutual Affinities of Organic Beings: Morphology, Embryology, Rudimentary Organs' (Canlılar Arasındaki Karşılıklı Yakınlık: Morfoloji, Embriyoloji, Temel Organlar) başlıklı bölümünde, türlerin sahip oldukları benzer yapılardan söz etmiş ve bunun ancak ortak bir atadan türeyiş teorisi ile açıklanabileceğini öne sürmüştür.

Her ne kadar Darwin ve ardından gelen evrimciler, canlılar arasındaki benzer yapıların tek açıklamasının ortak bir atadan türeyiş olduğunu öne sürseler de, Darwin'den önceki bilim adamlarının çoğu, bu benzer yapıların ortak bir tasarımın eseri olduğu görüşünde birleşiyorlardı.

Günümüze kadar Darwinistler, hem homolojinin nedenini ortak atadan türeyiş olarak gördüler, hem de homolojiyi ortak atadan türeyiş teorisinin en güçlü kanıtı olarak tanıttılar. Ancak, özellikle son 50 yıldır anatomi, biyokimya, mikrobiyoloji gibi bilim dallarındaki gelişmeler, homolojinin evrim teorisi için delil olamayacağını ve homolojinin doğru açıklamasının ortak bir atadan türeyiş olmadığını gösterdi. Tanınmış bilim yazarı Richard Milton, *Shattering the Myths of Darwinism* adlı kitabında, homolojinin evrimciler için en önemli delillerden biri olduğunu, ancak 20. yüzyıl boyunca gerçekleşen bilimsel gelişmelerle homolojinin Darwinizm için en önemli çıkmazlardan biri haline geldiğini söyler:

Sonuçta, homoloji Darwinist teorinin karşısına en büyük ve aşılması en zor engel olarak çıktı.

Son yüzyıl içinde, embriyoloji, mikrobiyoloji, moleküler biyoloji ve genetik alanlarında biyoloji bir dizi yenilik yaşadı. Bu yenilikler sonucunda laboratuvarlarda bitkilerin ve hayvanların nasıl inşa edildikleri en ince ayrıntısına kadar incelendi. Eğer Darwinistlerin homoloji yorumları doğru olsaydı, o zaman makroskobik seviyede görülen benzerliklerin aynılarının, mikroskobik seviyede de bulunması gerekirdi. Ancak, bu benzerlikler mikroskobik seviyede bulunamamıştır. [1]

Bu bölümde, UBA'nın homoloji konusundaki iddiaları ve homolojinin neden evrim teorisi için önemli bir sorun olduğu incelenecektir. İlerleyen sayfalarda daha detaylı olarak incelenecek olan bu sorunlar özetle şöyledir:

1. Evrimciler, homolojiyi hem ortak bir atadan türeyişin delili olarak gösterirler, hem de homolojiyi ortak bir atadan türeyiş olarak tanımlarlar. Bu bir totoloji yani bir kısır döngü mantığıdır ve bilimsel olarak hiçbir şeyi ispatlamaz.

2. Evrimcilerin dahi aralarında evrimsel akrabalık kuramadığı canlılar arasında da ortak yapılar bulunabilmektedir. Demek ki, ortak yapıların nedeni ortak bir ata değildir.

3. Birçok canlıda bulunan benzer yapılar, UBA'nın iddiasının aksine, benzer genler tarafından oluşturulmamaktadır. Bu da ortak bir evrimsel kökenden gelmediklerini gösterir.

4. Homolog organlara sahip canlılarda, bu organların embriyolojik gelişim safhaları birbirinden çok farklıdır. Bu ise yine ortak bir atadan gelmediklerini gösterir.

Homolojiyi Evrimin Delili Saymak Kısır Döngü Bir Mantıktır

UBA, Darwin ile aynı hataya düşmekte ve canlılar arasındaki ortak yapıların en iyi açıklamasının ortak bir atadan türeyiş olduğunu öne sürmektedir. UBA, bu varsayımda bulunurken, ortak atadan türeyişi kesin bir gerçek olarak, ön bir kabul ile kabul etmekte, sonra ortak yapıların tek açıklamasının ortak atadan türeyiş olduğunu söylemektedir.

Darwinistlerin homolog organlar konusunda sergiledikleri bir başka yanılgı ise, kurdukları kısır döngü mantıkta gizlidir. Darwin'e ve Darwin'in sadık taraftarı UBA'ya göre ortak yapılar evrim teorisinin hem sonucu hem de delilidir. Bu bozuk mantık özetle şöyledir: Ortak atadan türeyiş teorisi, ortak ata teorisini kanıtlayan homolojiyi kanıtlar.

Bu, önce "dünyadaki kırmızı renkli ve üstü açık arabalar aynı fabrikadan çıkmış olmalıdır" diye bir tanımlama yapmak, sonra da her kırmızı renkli üstü açık arabayı "bakın, işte birbirlerine benziyorlar, demek ki aynı fabrikadan çıkmışlar" diye yorumlamak gibidir. Gerçekte ortada herhangi bir şeyin kanıtı yoktur; sadece kanıtsız bir varsayım ve bu varsayıma göre yorumlanmak istenen nesneler vardır.

Evrim teorisinin birçok iddiasında görülen bu kısır döngü mantık, doğal seleksiyon konusunda da görüldüğü gibi birçok biyolog ve felsefeci tarafından eleştirilmektedir. Bunlardan biri olan New Jersey Ramapo College'de felsefe profesörü Ronald Brady, 1985'te bu konu hakkında şöyle yazmıştır:

Açıklanması gereken konumun tanımı içerisinde açıklamamızı yaparak, bilimsel bir hipotezi değil bir inancı ifade ediyoruz. Açıklamamızın doğru olduğu konusunda öylesine ikna olmuş durumdayız ki, açıklamaya çalıştığımız durumdan onu ayırt etmek için hiçbir gereksinim duymuyoruz. Bu tip dogmatik uğraşlar, sonunda bilimin alanını terk etmelidirler. [2]

Ortak Yapılar, Ortak Bir Atanın Delili Değildir

Evrimcilerin homoloji tezi, benzer yapılara sahip tüm canlılar arasında evrimsel bir ilişki kurma mantığına dayanır. Oysa, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de birbirlerine çok

benzeyen organları vardır. Kanat, bunun bir örneğidir. Bir memeli olan yarasada, kuşlarda, sineklerde kanat vardır. Ayrıca geçmişte yaşamış uçan kanatlı sürüngenler de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ veya akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu ise evrimciler bile iddia edememektedirler.

Bu durum karşısında, evrimciler bu organların **'homolog'** (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, **'analog'** (aralarında evrimsel ilişki olmadığı halde birbirine çok benzeyen) organlar olduğunu söylerler. Örneğin insan gözü ile ahtapot gözü onlara göre analog bir organdır. Ancak bir organı homolog kategorisine mi, yoksa analog kategorisine mi dahil edecekleri sorusu, tamamen evrim teorisinin ön kabullerine göre cevaplanır. Bu ise, benzerliklere dayalı evrimci iddianın bilimsel bir yönü olmadığını göstermektedir. Evrimciler, karşılarına çıkan bulguları, kayıtsız şartsız kabul ettikleri evrim dogmasına göre yorumlamakta, objektif davranmamaktadırlar.

Oysa ortaya koydukları yorum da son derece tutarsızdır. Çünkü 'analog' saymak zorunda kaldıkları organlar kimi zaman, olağanüstü derecede kompleks yapılarına rağmen birbirlerine o denli benzerdir ki, bu benzerliğin rastlantısal mutasyonlar sayesinde sağlandığını öne sürmek son derece tutarsızdır. Eğer ahtapotun gözü, evrimcilerin iddia ettiği gibi tamamen tesadüfen ortaya çıkmışsa, nasıl olur da omurgalı gözü de tıpatıp aynı tesadüfleri tekrarlayarak ortaya çıkabilir? Bu soruyu düşünmekten 'başı ağrıyan' ünlü evrimci Frank Salisbury şöyle yazmaktadır:

Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve artropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (Neo-Darwinist) teoriye göre, **farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.**[3]

Evrimci teoriye göre, kanatlar da birbirinden bağımsız olarak dört kez 'tesadüfen' ortaya çıkmıştır: Böceklerde, uçan sürüngenlerde, kuşlarda ve uçan memelilerde (yarasada). Doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarıyla açıklanamayan kanatların dört kez ayrı ayrı oluşmaları, hem de oluşan kanatların birbirine benzer yapılar sergilemeleri, evrimci biyologlar için bir başka baş ağrısı nedeni oluşturur.

Bu konuda evrimci tezi çıkmaza sürükleyen en somut örneklerden biri de, memeli canlılarda ortaya çıkar. Çağdaş biyolojinin ortak kabulüne göre, tüm memeliler iki temel kategoriye ayrılır; **plasentalılar ve keseliler** (marsupials). Evrimciler, bu ayrımın memelilerin henüz ilk başlangıcında doğduğunu ve her iki kategorinin birbirlerinden tamamen bağımsız olarak ayrı birer evrim tarihi yaşadığını varsayarlar. Ancak ne ilginçtir ki, bu iki kategoride birbirlerinin neredeyse aynı olan 'çiftler' vardır. Kurtlar, kediler, sincaplar, karınca yiyenler, köstebekler ve fareler, hem plasentalılar kategorisinde, hem de keseliler kategorisinde birbirlerine çok benzer yapılarıyla bulunmaktadır.[4] Yani evrim teorisine göre, birbirlerinden tamamen bağımsız mutasyonların, bu canlıları ikişer kez 'tesadüfen' tam aynı şekilde üretmiş olmaları gerekmektedir! Bu gerçek, evrimciler açısından baş ağrısının çok ötesinde sıkıntılar oluşturacak bir sorundur.

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki ilginç benzerliklerden biri, **Kuzey Amerika kurdu ile Tazmanya kurdu** arasındadır. Bu canlılardan ilki plasentalılar, ikincisi ise keseliler sınıflamasına dahildir. Evrimci biyologlar, bu iki farklı canlı türünün tamamen ayrı birer evrim tarihine sahip olduklarına inanırlar.[5] (Avustralya kıtasının ve çevresindeki adaların Antarktika'dan ayrılmasından itibaren, keseli ve plasentalı memelilerin ilişkilerinin kesildiği varsayılır ve bu dönemde hiçbir kurt türü yoktur.) Ancak ilginç olan, Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika kurdunun iskelet yapılarının neredeyse tamamen aynı olmasıdır. Özellikle kafatasları, birbirlerine son derece benzerdir.

Evrimci biyologların 'homoloji' örneği olarak kabul edemedikleri bu gibi benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir. Daha da ilginç olan, bazı canlılarda da bunun tam tersi bir durumun gözlemlenmesidir. Yani evrimciler tarafından çok yakın akraba sayıldıkları halde, bazı organları tamamen farklı yapılara sahip canlılar vardır. Örneğin kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, 'kırılma tipi' mercekli göz yapısı vardır. Kabukluların sadece iki türü, ıstakoz ve karideste ise, bu göz yapısından tamamen farklı olan 'yansıtma tipi' aynalı göz bulunur.

Ortak Yapılar Farklı Genler Tarafından Kontrol Edilmektedir

UBA'nın ve evrimcilerin homoloji konusundaki iddialarına göre, canlılardaki benzer yapı ve işlevler, yine benzer genler tarafından kontrol edilmelidir. Bilindiği gibi evrim teorisi canlıların genlerde oluşan rastlantısal ve küçük değişimlerle, yani mutasyonlarla geliştiğini öne sürer. Dolayısıyla birbirlerinin yakın evrimsel akrabası sayılan canlıların da genetik yapıları benzemelidir. Özellikle de benzer organları, birbirine yakın bir gen yapısı tarafından kontrol edilmelidir. Oysa genetik araştırmalar, bu evrimci tezle tamamen çelişen bulgular ortaya koymuştur.

Benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedirler. Bunun yanı sıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler. Avustralyalı moleküler biyolog Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* isimli kitabının 'The Failure of Homology' (Homolojinin Çöküşü) başlıklı bölümünde homolojinin evrim teorisine delil sunmadığını açıklar. Denton, homolojinin evrim teorisine delil oluşturabilmesi için, benzer organların benzer genler tarafından kontrol edildiklerinin görülmesi ve ayrıca benzer organların benzer embriyolojik bir süreç yaşadıklarının tespit edilmesi gerektiğini belirtmektedir. Ancak Denton, gerçeklerin böyle olmadığını ve homolojinin evrim teorisi için bir başarısızlık örneği olduğunu belirtmektedir:

Eğer embriyolojik ve genetik araştırmalar, homolog yapıların homolog genler tarafından belirlendiğini ve embriyolojik gelişim kalıplarını izlediğini gösterebiliyor olsaydı, homolojinin evrimsel yorumunun geçerliliği büyük ölçüde kuvvetlendirilmiş olacaktı... Ancak bu prensibin bu şekilde genişletilemeyeceği açık bir hale geldi. **Homolog yapılar genellikle homolog olmayan genetik sistemler tarafından belirlenir ve homoloji kavramı çok nadiren embriyoloji içerisinde genişletilebilir.[6]**

Denton yine aynı kitabında vardığı sonucu şöyle özetlemektedir:

Homolojinin evrimci temeli belki de en ciddi olarak, görünürde benzer olan yapıların, farklı türlerde bütünüyle farklı genler tarafından belirlendiği anlaşıldığında çökmüştür.[7]

Richard Milton, 1997 tarihli bir makalesinde moleküler biyolojinin, homoloji konusunda evrimcileri nasıl hayal kırıklığına uğrattığını şöyle anlatmaktadır:

Bu tür hayal kırıklıkları sadece embriyolojide yaşanmamaktadır. 1950'lerde moleküler biyologlar genetik kodu deşifre etmeye başladıklarında, onları bekleyen bir sürpriz daha vardı. Amino asitlerden protein üretmenin kodunu bulduklarında doğal olarak karşılaştırmalı anatomide makroskobik seviyede gördükleri benzerlikleri moleküler seviyede de göreceklerini sandılar.

Eğer insan kolunun kemiklerinin izi, yarasanın kanatlarına veya atın toynaklarına kadar sürülebilirse o zaman moleküler biyoloji, fiziksel benzerlikler olarak ortaya çıkan DNA'daki benzerlikleri (homolojiyi) keşfetmiş olacaktı. Ancak biyologlar genetiğin moleküler mekanizmasını anlamaya başladıklarında, **farklı türlerdeki homolog yapıların çok farklı genler tarafından belirlendiğini gördüler.** [8]

Aslında bu çok önceden beri bilinen bir gerçekti. Ünlü evrimci biyolog Gavin de Beer daha 1971 yılında bu konuda şöyle yazmıştı:

Ortak bir atadan gelen homolog yapıların nedeni olarak gen benzerliği görülemez.[9]

De Beer, homolog yapıların farklı genlerden ortaya çıkabileceğini birçok örnekle delillendirmiştir. Bunlardan biri, böceklerin gövdelerindeki bölümlerin (segment) oluşumudur. Meyve sinekleri ile, çekirge ve yaban arısında bu gövde bölümlerinin oluşumu için farklı genler kullanılmaktadır. Tüm böceklerin gövdelerinin bölümleri homolog olarak kabul edildiğine göre, bu durum homolog özelliklerin özdeş genler tarafından kontrol edilmesinin gerekmediğini göstermektedir. Bir başka örnek ise, meyve sineklerinde cinsiyetin belirlenmesi için gereken *sex-lethal* adlı gendir. Diğer böceklerde dişi ve erkeğin oluşması için bu gene gereksinim yoktur. [10]

Benzer organların benzer genler tarafından kontrol edilmediklerini gösteren bir başka konu da, bir genin çoğunlukla canlının birden fazla özelliğini belirliyor olmasıdır. Bir farenin kürkünün rengini belirleyen gen aynı zamanda farenin boyutlarını da belirlemektedir. Meyve sineği *Drosophila'*nın gözünün rengini belirleyen gen, aynı zamanda dişinin cinsel organını da belirler. Yüksek organizmalardaki genlerin neredeyse tamamı birden fazla etkiye sahiptir. Hatta Evrimci Biyolog Ernst Mayr tek bir özelliği belirleyen gen çok enderdir veya yoktur demektedir. [11]

Denton, tek bir genin birden fazla etkisi (pleiotropik etki) üzerine tavuklardan örnek verir. Tek bir gen üzerinde oldukça fazla zararlı etkisi olan bir mutasyonun sonuçları şöyledir: kanatların düzgün gelişmemesi, ayakta pençelerin oluşmaması, tüylerin az çıkması, akciğerler ve hava keselerinin eksikliği. Bunun önemi ise şudur: Kanatlar ve tüyler gibi etkilenen bazı özellikler sadece kuşlara özgü iken, akciğerler gibi diğerleri insanlar dahil birçok omurgalı için geçerlidir. Denton şuna dikkat çeker: 'bunun tek bir anlamı olabilir: homolog yapıların özelleşmesinde homolog olmayan genler görev almaktadır.'[12]

Bunun tersi, yani özdeş genlerden homolog olmayan yapıların oluşması da sık rastlanan bir durumdur. Örneğin *Distal-less* olarak bilinen gen, fare, kelebek, yumuşak solucan, tüylü solucan ve deniz kestanesinde kol, bacak gibi organların gelişimiyle ilişkilidir. Ancak bu canlıların bu organlarının tamamı birbirinden farklıdır, yani homolog değildir. 1997'de bu benzerlikleri inceleyen biyologlar, bu

canlıların kol, bacak gibi organlarının bu kadar farklı olmasının şaşırtıcı olduğunu, uzantıların anatomilerinin ve "evrimsel geçmişlerinin" birbirinden tamamen farklı olması gerektiğini belirtmişlerdir. 1999 yılında Duke Üniversitesi Zooloji Bölümünden Prof. Gregory Wray, *Distal-less* isimli gen ve 'dıştan bakıldığında benzer olan ancak homolog olmayan yapılar' arasındaki ilişkiyi 'şaşırtıcı' bulmuştur. Wray'in vardığı sonuç şöyledir:

Düzenleyici bir gen ile homolog olmayan birkaç yapı arasındaki bu ilişki, bir istisnadan ziyade bir kural görünümündedir. [13]

Evrimci biyolog De Beer, daha 1971 yılında yayınlanan *Homology: An Unsolved Problem* (Homoloji: Çözülmemiş Bir Sorun) adlı kitabında bu konuda çok kapsamlı bir analiz ortaya koymuş ve homolojinin evrim teorisi açısından neden sorun olduğunu şöyle özetlemiştir:

Aynı genler tarafından kontrol edilmedikleri halde, homolog organların, yani aynı biçimlerin ortaya çıkmaları hangi mekanizmanın sonucu olabilir? Bu soruyu 1938'de sordum ve hala cevaplanmadı.[14]

De Beer'ın 1938'de sorduğu, 1971 yılında cevabını alamadığı soru 2003 yılında hala cevapsızdır.

Homolog Organların Embriyolojik Gelişimleri de Farklıdır

Homoloji iddiasını çürüten bir başka delil ise, embriyolojik gelişim konusudur. Her ne kadar UBA yazarları, 'Gelişim Sırasındaki Benzerlikler' başlıklı bölümde, gelişim sırasında canlı türleri arasında benzerlikler olduğunu ve bunun ortak bir atadan türeyişin delili olduğunu öne sürseler de (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s.17), bu iddia gerçekleri yansıtmamaktadır.

Homoloji konusundaki evrimci tezin ciddi sayılabilmesi için, benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da paralel olmaları gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır. Her ne kadar evrimciler görmezden gelseler de, bu gerçek 19. yüzyıldan beri bilim adamları tarafından bilinmektedir. Örneğin Amerikalı embriyolog Edmund Wilson, daha 1894 yılında şöyle demiştir:

Yetişkinlik döneminde, birbiriyle oldukça uyumlu ve kesinlikle homolog olan yapıların, larva veya embriyo evresinde çoğunlukla şekil, pozisyon veya her ikisi açısından oldukça farklı olmaları bilinen bir gerçektir. [15]

Wilson'dan 60 yıl sonra De Beer aynı gerçeği tekrarlamış ve şöyle demiştir:

Gerçek şu ki, homolog yapılar arasındaki benzerlik, embriyodaki hücrelerin pozisyonlarının benzerliğine veya bu yapıları meydana getiren yumurtanın parçalarına ya da bu yapıları meydana getiren gelişim mekanizmalarına yüklenemez.[16]

Bu durum hala geçerlidir. Günümüz biyologlarından Pere Alberch bu konuda şu tespiti yapmaktadır:

Homolog organların tamamen farklı başlangıç durumlarından meydana gelmeleri, istisnadan daha çok bir kuraldır.[17]

Evrimsel gelişim biyoloğu Rudolf Raff ise, oldukça farklı yollardan neredeyse tamamen benzer formlara ulaşan iki deniz kestanesi türü üzerinde bir araştırma yapmış ve 1999 yılında aynı problemi şöyle ifade etmiştir:

İki ilişkili organizmadaki homolog özellikler benzer gelişimsel süreçlerle ortaya çıkmalıdır... ancak morfolojik ve filogenetik kriterlerden dolayı homolog olarak gördüğümüz özellikler gelişim içerisinde farklı yollarla ortaya çıkabilir. [18]

Homolog organların gelişim aşamaları arasındaki uyumsuzluk, omurgalıların bazı uzuvları için de geçerlidir. Bunun örneklerinden biri semenderlerdir. Birçok omurgalının uzuvlarındaki el ve ayak parmaklarının gelişimi arkadan öne doğru devam eder ki bu kuyruktan kafaya doğrudur. Örneğin kurbağaların uzuvlarının gelişimi bu şekildedir. Ancak kurbağalar gibi amfibiyen olan semenderlerin gelişim şekli daha farklıdır. Semenderlerde el ve ayak parmaklarının gelişimi ters yönde ilerler, baştan kuyruğa doğru.

Homolog organların aynı embriyolojik evreleri yaşamayışlarının bir başka örneği ise, bu organların çoğu zaman embriyonun farklı bölgelerinde gelişmeye başlamalarıdır. Araştırmalar, farklı hayvanlardaki benzer organların embriyodaki farklı hücre grupları tarafından oluşturulmaya başlandığını göstermiştir. Sindirim borusunun gelişimi bunun bir örneğidir; bu son derece önemli yapı dahi birçok omurgalıda çok farklı şekillerde ortaya çıkar. Sindirim borusu köpek balıklarında, embriyonun bağırsak boşluğunun tepesinde oluşur; yılan balıklarına benzer bir şekle sahip olan bir su balığında (lamprey) ise bağırsak zemininde oluşur; kurbağalarda embriyonun zemininde ve üst kısmında, kuşlarda ve sürüngenlerde embriyonik diskin veya blastodermin (gelişen embriyoda üç ana tabakanın belirlendiği devredeki hücre kümesi) en alt tabakasında oluşmaya başlar. [19]

Darwin'in klasik homoloji örneği olan omurgalıların ön ayakları da evrim teorisinin karşısına sorun olarak çıkmaktadır. Çünkü ön ayaklar farklı türlerde vücudun farklı bölümlerinden çıkar. Örneğin semenderde ön ayaklar hayvanın gövdesinin 2, 3, 4 ve 5. bölümlerinden çıkar; kertenkelede 6, 7, 8 ve 9. bölümlerden, insanlarda ise 13, 14, 15, 16, 17 ve 18. bölümlerden çıkmaktadır.[20] Moleküler biyolog Michael Denton'ın da belirttiği gibi sadece bu delilden yola çıkılarak ön ayakların homolog olmadıkları söylenebilir. [21]

Yine Denton'a göre:

Omurgalı böbreğinin gelişimi, homolog organların homolog embriyonik dokudan üretildiği varsayımını reddeden bir başka konudur. Balıklarda ve amfibiyenlerde böbrek direkt olarak mezonefron olarak bilinen embriyonik bir organdan oluşur. Sürüngenlerde ve memelilerde ise mezonefron, embriyonik hayatın sonlarında özelliklerini yitirmeye başlar ve yetişkin böbreğinin oluşmasında hiçbir rol almaz. Bu türlerde böbrek, mezodermal dokunun bir parçasından oluşmaya başlar..[22]

Benzer yapıların birbirine hiç benzemeyen süreçler sonucu ortaya çıkışına, gelişme evresinin son dönemlerinde de sık rastlanır. Birçok hayvan türü, erişkinliğe giden yolda, 'dolaylı gelişim' olarak bilinen bir süreçten, yani larva döneminden geçmektedir. Örneğin, birçok kurbağa hayata, yüzen tetarlar olarak başlar ve metamorfozun en son döneminde dört ayaklı bir hayvana dönüşür. Bununla birlikte, larva dönemini pas geçen ve doğrudan gelişen birçok kurbağa türü de vardır. Ancak doğrudan

gelişen söz konusu kurbağa türlerinin çoğunun erişkinleri, tetra evresinden geçerek gelişen diğer kurbağa türlerinden neredeyse hiç ayırt edilemezler.[23]

Kısacası genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in 'canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili' olarak gösterdiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde buna delil oluşturmadığını göstermektedir. Homoloji, kapsamlı olarak incelendiğinde tutarsızlığı açıkça ortaya çıkan evrimci bir yanılgıdır.

Richard Milton, evrim teorisinin homoloji konusundaki çıkmazlarına embriyolojiden örnekler verdikten sonra şöyle der:

Embriyolojiden daha birçok kıyas örneği verilebilir; bu örneklerin neredeyse tamamı üzerinde 'homolojinin çözülmemiş sorunları' etiketi olan bir çekmeceye konmakta ve sonra unutulmaktadır. [24]

UBA'nın, tüm bilim çevrelerinin bildiği ve kabul ettiği gerçekleri yok sayarak, evrim teorisinin çürük delillerini bu kadar kesin doğrular gibi göstermeye çalışmış olması ise gerçekten hayret vericidir.

UBA'NIN SÜRÜNGENLER VE MEMELİLER HAKKINDAKİ YANILGILARI

UBA'nın *Bilim ve Yaratılışçılık* isimli kitabındaki "Ortak Yapılar" konusunun sonunda, 'memeli kulağı ve çenesi, paleontoloji ve karşılaştırmalı anatominin birleşerek, taksonomik birimler arası geçiş aşamalarıyla ortak atadan gelişi işaret ettiği örneklerdir... Sürüngen çenesindeki diğer kemikler şimdi memeli kulağında bulunan kemiklerle homologdurlar.' denmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 14-15) UBA'nın bu bölümdeki iddiası özetle şöyledir: Memelilerin alt çeneleri tek bir kemikten oluşurken, sürüngenlerin çeneleri üç kemikten oluşmaktadır. Evrimciler, sürüngenlerdeki fazla kemiklerin, memelilerin kulağındaki kemiklerle homolog olduğunu, bunun memelilerin sürüngenlerden evrimleştiklerinin bir delili olduğunu öne sürerler. Bu geçişin bir delili ise, evrimcilere ve UBA'ya göre iki çene kemiği olan memeli benzeri sürüngen *Therapsida* adlı sözde ara geçiş formudur.

Yukarıdaki açıklama, evrimcilerin klasik iddialarından biridir. Evrimciler, iki canlı türü arasında en küçük bir benzerlik görseler, bu benzerliğin evrimci bir yorumunu yapmaktan geri kalmazlar. Ancak, bunu yaparken bu yorumu imkansız kılan gerçekleri görmezden gelirler.

Sürüngenlerin memelilere sözde evrimi, evrimciler açısından birçok sorun içeren bir konudur. İki memeli kemiğinin, sürüngenlerin bazı kemiklerine benziyor olması bu sorunu çözmemektedir. Çene kemiklerinin, mutasyonlar sonucunda, kulak gibi indirgenemez kompleks bir organa doğru nasıl "göç ettikleri"; bu mutasyonların iki çene kemiğini nasıl küçülttüğü, ideal boyut ve şekle getirdiği, etrafında kaslar oluşturduğu; bu rastgele değişikliklerle orta kulakta nasıl mükemmel bir denge kurulduğu; bu sırada canlının hala nasıl duymaya ve çenesini kullanmaya devam ettiği gibi soruların tümü cevapsızdır. Evrimciler bu sorulara cevap verememektedirler; çünkü tek biri bile sürüngen-memeli evrimi hikayesini çürütmek için yeterlidir.

Therapsida takımına ait canlıların fosilleri ise, evrimcilerin iddialarını kanıtlamaz. Herşeyden önce *therapsidler* fosil kayıtlarında Darwinizm tarafından beklenen kronolojik sırada ortaya çıkmazlar. Evrimcilerin iddialarının doğru olabilmesi için, *therapsid* fosillerinin en fazla sürüngen çenesi özelliği taşıyandan en fazla memeli çenesi özellikleri taşıyana doğru bir çizgi izlemesi gerekmektedir. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir sıra görülmemektedir.

Ünlü Darwinizm eleştirmeni Philip Johnson, *Darwin on Trial* adlı kitabında bu konu hakkında şu yorumu yapar:

(Sürüngenler ve memeliler arasında) Suni bir soy kökeni çizgisi oluşturulabilir, ancak bu yalnızca farklı alt gruplara ait türleri keyfi olarak karıştırarak ve onları kronolojik sıra dışında düzenleyerek gerçekleştirilebilir.[1]

Bunun dışında, *therapsid*lerin memelilerle ortak olan tek özelliği kulak ve çene kemikleridir. Sürüngenlerin ve memelilerin üreme sistemleri ve diğer organlarındaki büyük farklılıklar incelendiğinde, sürüngenlerin memelilere nasıl evrimleştiği sorusunun cevaplanmaktan ne kadar uzak olduğu görülecektir. Daha da ileriye gidecek olursak, işler daha da zorlaşacaktır; özellikle de, primatlar, atlar, yarasalar, balinalar, kutup ayıları, sincaplar, geviş getirenler gibi birçok farklı kategoriyi içeren bir grup olan memelilerin nasıl olup da tesadüfi mutasyonlar ve doğal seleksiyon ile sürüngenlerden evrimleştikleri sorusu karşımıza çıkacaktır.

(Evrimcilerin memelilerin kökeni hakkındaki çıkmazı hakkındaki detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, Şubat 2003, Araştırma Yayıncılık)

1 Philip E. Johnson, Darwin on Trial, Intervarsity Press, 1993, s. 79

UBA'NIN TÜRLERİN YAYILIŞINI EVRİME DELİL GÖSTERME YANILGISI

UBA, evrimciler arasında dahi oldukça tartışmalı olan bir konu olan biyocoğrafya konusunu ise, 'Türlerin Yayılışı' başlıklı bölümde evrime delil olarak göstermiştir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 15) UBA'nın bu konudaki görüşleri şu ifadelerinde özetlenmektedir:

Ve neden Galapagos gibi takım adalarda en yakın ana karadaki yaşam biçimlerine benzeyen ama yine de farklı türler yaşarlar? Evrim kuramı, biyolojik çeşitliliğin yerel ya da göçmen ataların soyundan gelenlerin farklı çevrelerine uyum sağlamaları sonucunda oluştuğunu açıklar. Bu açıklama, mevcut türlerin ve o bölgedeki fosillerin benzer yapılara sahip olup olmadıkları incelenip, birinin diğerinden nasıl türediği ortaya konarak sınanabilir. Ayrıca yerel atası olduğu saptanamayan türlerin dışarıdan geldiğini gösteren kanıtlar da olmalıdır.

UBA'nın yukarıdaki açıklamasını inceleyelim. UBA'nın açıklamasına göre, Galapagos veya Hawaii gibi okyanusla çevrili adalarda yaşayan canlılar, ya o bölgede bulunan diğer canlılardan evrimleşmişlerdir, ya da bir şekilde bu adalara göçeden 'göçmen atalarından' evrimleşmişlerdir. Bu tür adaların, coğrafi açıdan diğer karalarla aralarında engel vardır. Dolayısıyla, bu canlılar sadece belli bir bölgenin özelliğine uyum sağlar ve belli özellikler kazanırlar. Bu, daha önce anlattığımız gibi kimi biyologların "mikroevrim" dedikleri şeydir; yani bir organ, yeni bir genetik bilgi oluşturmayan dolayısıyla gerçekte bir "evrim" örneği olmayan varyasyon. 'UBA'nın Türleşme Yanılgısı' bölümünde incelendiği gibi, hangi canlı türü olursa olsun ve ne kadar uzun süre coğrafi açıdan izole olursa olsun, hiçbir tür bir başka türe evrimleşmez. Varyasyonun evrim gibi gösterilmesinin neden yanlış olduğunu söz konusu bölümde detaylı olarak incelemiştik.

Aslında bu örnek bizlere evrimcilerin sık kullandığı bir yanıltma yöntemini tanıtması açısından önemlidir: Doğadaki -hatta toplumdaki- herhangi bir değişimin "evrim" diye isimlendirilerek, teoriye delil gibi gösterilmesi. Kimi zaman evrimciler bu yöntemin daha da yanıltıcı bir örneğini kullanırlar ve "evrim, zaman içinde değişmedir" derler. Bu yanıltıcı tanımdan sonra doğadaki her türlü değişim "evrimin canlı örneği" gibi gösterilir. Hatta, başta belirttiğimiz gibi, insanların kültürel ve teknolojik gelişimi bile "evrim" olarak tanımlanır ve hemen Darwinizm'le ilişkilendirilir. Tüm bu çarpıtmalar, ancak konu hakkında bilgisi olmayan ve fazla düşünmeyen insanları etkileyebilecek aldatmacalardır ve gerçekte evrim teorisini savunanların delil bulmak konusunda ne kadar umutsuz olduklarını göstermektedir.

Öte yandan UBA'nın kitabında yer alan "laf kalabalığı" yöntemi de ilginçtir. Örneğin UBA yazarları, sadece Hawaii'de bulunan bazı salyangoz, kara yumuşakçası ve meyve sineği türlerinin, geçmişte bu karaya ulaşabilmiş olan birkaç ortak atadan evrimleştiklerini öne sürmektedirler. Ne var ki, bunu gösteren fosil delilleri bulunmamaktadır. UBA, her zamanki klasik evrimci mantığı kullanmakta, 'tüm canlılar evrimle meydana gelmiştir, bu canlılar bu adada bulunuyorlarsa, demek ki onlar da bir şekilde ortak bir atadan evrimleştiler' demektedir.

Biyocoğrafyanın, yani canlıların coğrafi dağılımlarının, evrim teorisine sağladığı hiçbir kanıt yoktur. Bu bilim dalı haritalama, organizmaların yokoluşu, ekoloji gibi konularla ilgilenir. New York

Amerikan Doğa Tarihi Müzesin'den G. Nelson ve N. Platnick, evrimci olmalarına rağmen biyocoğrafyanın evrim teorisi ile ilgisizliğini şöyle açıklarlar:

'Bu nedenle biyocoğrafyanın (veya canlıların coğrafi dağılımlarının) hiçbir şekilde evrimin lehinde veya aleyhinde bir delil sunmadığı sonucuna varıyoruz.'[1]

UBA'NIN EMBRİYOLOJİ ALDATMACASI

UBA'nın kitapçığında, daha 1920'li yıllarda geçersizliği ve büyük çaplı bir saptırmaya dayalı olduğu anlaşılan bir yanılgı, yani Ernst Haeckel'in biyogenetik yasası, evrim teorisine delil olarak gösterilmiştir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s.17) UBA söz konusu bölümde, embriyolojinin canlıların ortak bir atadan türediklerine delil oluşturduğunu, canlı türlerinin gelişim evrelerinin başında birbirlerine benzediğini öne sürmektedir. Bu hem bilim dünyasının hem de UBA'nın ve hatta söz konusu kitapçığın yazarlarından olan Bruce Alberts'ın bile geçerli olmadığını kabul ettiği bir iddiadır. Bruce Alberts bir röportajında, yazarlarından biri olduğu *Molecular Biology of the Cell* adlı kitabının bir sonraki baskısından Haeckel'in ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz, sahte embriyo çizimlerinin çıkartılacağını açıklamıştır.[2]

UBA'nın, geçersizliği bilim dünyasınca kabul edilmiş konuları evrim teorisine hala delil olarak göstermeye neden devam ettiği ayrıca incelenmesi gereken bir konudur. Bu bölümde, embriyolojinin neden UBA'nın iddiasının aksine, evrim teorisine bir delil oluşturmadığı açıklanacaktır.

Haeckel'in Rekapitülasyon Teorisi

Her ne kadar UBA kitapçığında Haeckel'in ismi anılmasa da, embriyolojiyi evrim teorisine delil gösterme konusunda öncülük eden kişi Ernst Haeckel olmuştur. Haeckel, bireyoluş (ontogeny) ve soyoluş (phylogeny) terimlerini icad etti. Bireyoluş bir bireyin embriyonik gelişimini, soyoluş ise bir türün evrimsel tarihini ifade ediyordu. Haeckel, embriyoların gelişirken atalarının yetişkin formlarından geçerek, evrimsel tarihlerini 'tekrar ettiklerini' öne sürdü. Yeni evrimleşen özellikler gelişimin sonunda ortaya çıkarken atalara ait özelliklerin gelişimin ilk safhalarında görüldüğünü öne sürdü. Haeckel 'Rekapitülasyon teorisi' adını verdiği bu sözde kanunu ünlü cümlesinde özetledi 'bireyoluş soyoluşun tekrarıdır'. Darwin de *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında Haeckel'in çizimlerini kendi teorisini destekleyen çok önemli bir kanıt olarak sundu.

Haeckel, bu sonuca gözlemler neticesinde değil, evrim teorisinden yola çıkarak ulaşmıştı. İngiliz zoolog Adam Sedgwick daha 1909 yılında Haeckel'in teorisi için şöyle demiştir:

Evrim teorisinden çıkarılan bir tümdengelimdir ve hala da öyle olmaya devam etmektedir. [3]

Rekapitülasyon teorisinin geçersizliği kısa sürede anlaşıldı. 20. yüzyılın başlarında birçok bilim adamı, bu teorinin doğru olamayacağını görmüştü. S. J. Gould, bu konuda şunları yazar:

Haeckel'in modern formların tüm atalarını embriyonik aşamalarında aramak için biyogenetik kanununu kullanma programı büyük bir umut ve alkışla izlendi. Ancak çok az olumlu sonuç elde edildi ve test edilemeyen filogenetik senaryalora ilişkin sonsuz çekişmeye yol açtı. Bütün bunların nedeni filogenetik kanunun temelde yanlış olmasıdır. Ondokuzuncu yüzyılın son yıllarında, Haeckel'in programı daha çok bir alay konusu haline geldi.[4]

Profesör K.S. Thomson ise 1988 yılında *American Scientist* dergisinde yayınlanan makalesinde şöyle demektedir:

Biyogenetik kanunu, eskiden kullanılan iri başlı kapı çivileri kadar modası geçmiştir. Sonunda ellili yıllarda biyoloji ders kitaplarından çıkartılmıştır. Ciddi teorik bir araştırma konusu olarak yirmili yıllarda geçerliliğini kaybetmişti. [5]

Moleküler biyolog, C. Mc Gowan'ın itirafı ise son derece açık yüreklilikle yapılmıştır:

Birçok fikir gibi, (rekapitülasyon) zamanında iyi bir fikir gibi görünüyordu ancak yaratılışçıların bize işaret etmekten hoşlandıkları gibi, bu fikir reddedileli çok uzun süre olmuştur. [6]

Ernst Mayr ise **'Rekapitülasyon teorisi artık geçersiz kabul edilmektedir.'** diyerek bu gerçeği itiraf etmişti.[7]

Rekapitülasyon teorisinin geçersizliğinin kabul edilmesinin nedeni, yeni buluşların teori ile çelişmeye başlaması değildir. Çünkü zaten en başından beri bu teorinin delillerle çeliştiği bilinmekteydi. Bilim tarihçisi Nicholas Rasmussen bu konuda şöyle der:

Biyogenetik kanunun reddedilmesi için kullanılan tüm önemli deliller kanunun kabul edildiği ilk günlerden beri mevcuttu. [8]

Haeckel'in sahte çizimleri

Konunun en önemli yönü ise "biyogenetik kanun" hikayesinin aslında bir bilim sahtekarlığına dayanmasıydı. Haeckel, teorisini ispatlamak için, farklı canlıların embriyolarının resimlerini çarpıtarak çizmişti. Çizimlerde çok benzer gözüken bu embriyolar, gerçekte birbirinden çok farklıydılar.

Haeckel'in çizimlerinde birkaç ayrı yönden sahtekarlık vardı:

1. Haeckel, sadece iddiasına uygun görünen embriyoları seçmişti. Omurgalıların yedi sınıfı olmasına rağmen (çenesiz balıklar, kıkırdaklı balıklar, kemikli balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler) çenesiz ve kıkırdaklı balıkları çıkararak sadece beş sınıfa ait embriyoları çizimlerine dahil etmişti. Ayrıca, seçtiği embriyoların yarısı memelilere aitti, ve bunların hepsi aynı takımdandı (palesentalılar); diğer memeli takımlarını ise dahil etmemişti. Sonuç olarak Haeckel çizimleri için örneklerini taraflı olarak seçmiş, bilimsel davranmamıştı.

2. Haeckel, kasıtlı olarak belirli canlıların embriyolarını seçmiş olmasına rağmen, bu embriyolar dahi iddiasına uygun değildi. Bu nedenle, embriyoların çizimlerinde hile yaptı. İngiliz embriyolog Michael Richardson, 1995 yılında Haeckel'in çizimlerinin doğru olmadığını ve çizimlerdeki embriyoların diğer verilerle birbirini tutmadığını detaylı bir araştırmayla ortaya koydu. Richardson şu sonuca varmıştır: 'Bu çizimler hatalıdır ve embriyonik gelişim hakkında yanlış bilgi vermektedir.' Richardson, 1997 yılında, uluslararası uzman bir ekip ile, Haeckel'in embriyolarını omurgalıların yedi sınıfından gerçek embriyoların fotoğraflarıyla karşılaştırdı. Bu şekilde Haeckel'in çizimlerinin büyük çarpıtmalarla dolu olduğunu delillendirdi.

3. Bunların yanı sıra, Richardson ve ekibi, amfibiyenlerin embriyonik morfolojileri (şekilleri) arasında büyük değişiklikler olduğunu buldu. Ancak Haeckel teorisine uygun görünebilmesi için amfibiyenlerden sadece semenderi seçmişti. Örneğin kurbağayı seçseydi, aradaki farklılıklar çok daha belirgin olduğu için, teorisine uygun olmayacaktı.

4. Richardson ve ekibi ayrıca omurgalı embriyolarının boyutlarının, 1 milimetre ile 10 milimetre arasında değişerek, olağanüstü farklılıklar gösterdiğini gözlemledi. Oysa Haeckel hepsini aynı boyutlarda çizmişti.

5. Richardson ve meslektaşları, 'somite'lerin –yani embriyonun gelişen omurgasının her iki tarafındaki tekrarlanan hücre bloklarının- sayılarının da çok büyük farklılıklar gösterdiğini gördüler. Her ne kadar Haeckel'in çizimleri her sınıfın yaklaşık aynı sayılarda somite içerdiğini gösteriyor olsa da, gerçek embriyolarınki 11 ile 60'ın üzerinde sayılarda değişiyordu. Richardson ve ekibi şu sonuca vardı:

Araştırmamız, Haeckel'in çizimlerinin güvenilirliğini ciddi şekilde temelinden yıkmaktadır. [9]

Haeckel'in embriyoları, gerçek embriyolarla yanyana konduklarında, Haeckel'in çizimlerinin teorisine uydurulmak için kasıtlı olarak saptırıldıkları açıkça görülüyordu. *Natural History* dergisinin 2000 Mart tarihli sayısında Stephen Jay Gould, Haeckel'in 'en ideal hale getirerek ve işine gelmeyenleri çıkartarak, benzerlikleri abarttığını' yazdı; ayrıca, Haeckel'in çizimlerinin 'hatalar ve açıkça yapılmış tahriflerle' karakterize edildiğini belirtti.

Richardson, yaptığı araştırmadan sonra *Science* dergisiyle yapılan bir söyleşisinde, Haeckel'in embriyo çizimleri için 'biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biridir' ifadesini kullanmıştır. *Science* dergisinin 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, yayınlanan 'Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi' başlıklı yazıda şöyle denmektedir:

Londra'daki St. George's Hospital Medical School'dan embriyolog Michael Richardson, '(Haeckel'in çizimlerinin) verdiği izlenim, yani embriyoların birbirine çok benzedikleri izlenimi yanlış' diyor... O ve arkadaşları Haeckel'in çizdiği türdeki ve yaştaki canlıların embriyolarını yeniden inceleyerek ve fotoğraflayarak kendi karşılaştırmalarını yapmışlar. Richardson, *Anatomy and Embryology* dergisine yazdığı makalede, **'embriyolar çoğu zaman şaşırtıcı derecede farklı görünüyorlar'** diye not ediyor.

Haeckel'in, embriyoları benzer gösterebilmek için bazı organları kasıtlı olarak çizimlerinden çıkardığını ya da hayali organlar eklediğini bildiren *Science* dergisindeki makalenin, devamında şu bilgiler verilmektedir:

Richardson ve ekibinin bildirdiğine göre, Haeckel sadece organlar eklemek ya da çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda farklı türleri birbirlerine benzer gösterebilmek için büyüklükleri ile oynamış, bazen embriyoları gerçek boyutlarından on kat farklı göstermiş. Dahası Haeckel farklılıkları gizleyebilmek için, türleri isimlendirmekten kaçınmış ve tek bir türü sanki bütün bir hayvan grubunun temsilcisi gibi göstermiş. Richardson ve ekibinin belirttiğine göre, **gerçekte birbirlerine çok yakın olan balık türlerinin embriyolarında bile, görünümleri ve gelişim süreçleri açısından çok büyük farklılıklar bulunuyor.** Richardson '(Haeckel'in çizimleri) **biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biri** haline geliyor' diyor.

Haeckel'in Embriyoların En Erken Evreleri İle İlgili Aldatmacası

Haeckel, özellikle embriyoların en erken evrelerinin birbirine daha çok benzer olduğunu öne sürmüştü. Oysa Haeckel'in çizimleri, erken aşamaları içermemekte, gelişimin ortasından itibaren başlamaktadır. Halbuki daha erken aşamalar arasında çok daha büyük farklılıklar vardır.

Bu aldatmacayı görebilmek için, embriyonun ilk evrelerine ve bu evrelerde aldığı şekillere kısaca değinelim. Bir hayvan yumurtası döllendiği zaman, döllenmiş yumurta ilk olarak "bölünme" olarak adlandırılan bir süreç yaşar. Bölünme sırasında, yumurta yüzlerce veya binlerce hücreye bölünür. Bölünmenin sonunda, hücreler hareket etmeye başlar ve gastrulasyon olarak bilinen yeni bir evreye geçerek kendilerini yeniden organize ederler. Gastrulasyon, hayvanın vücut planının, doku tipinin ve organ sistemlerinin genel olarak belirlenmesinde bölünmeden daha önemlidir.

Bir omurgalı embriyosu, bölünme ve gastrulasyon evrelerinden sonra Haeckel'in 'ilk evre' olarak adlandırdığı evreye geçer. Eğer Haeckel'in iddia ettiği gibi omurgalılar gelişimlerinin en erken evresinde en fazla benzerliğe sahip olsalardı, o zaman farklı sınıflar, en çok bölünme ve gastrulasyon evrelerinde benzerlik göstereceklerdi. Ancak Haeckel'in örnek verdiği beş omurgalı sınıfının (kemikli balık, amfibiyenler, sürüngenler, kuş ve memeliler) üzerinde yapılan araştırmalar, durumun böyle olmadığını göstermektedir.

Beş sınıf arasındaki farklılıklar döllenmiş yumurtalar arasında dahi oldukça açıktır. Zebra balığı ve kurbağa yumurtaları yaklaşık bir milimetre çapındadırlar; kaplumbağa ve civcivler yumurta sarısının üzerinde 3 veya 4 milimetre çapında diskler olarak başlarlar; insan yumurtası ise sadece bir milimetrenin onda biri çapındadır. Zebra balığı, kaplumbağa ve civciv embriyolarının en erken hücre bölünmeleri biraz benzerlik gösterir. Ancak birçok kurbağada embriyolar sarı yumurtanın içine girer. Memeliler ise tamamen farklıdır. Bölünmenin sonunda ve gastrulasyon evresinde hücre hareketleri beş sınıfta da birbirinden oldukça farklıdır. Zebra balığında, hücreler embriyonun gelişimini sağlayan yumurta bölümünden dışarıya doğru yavaşça inerler, kurbağalarda birbirini tutan ince levhalar halinde bir gözeneğin içinden akarak iç boşluğa doğru hareket ederler; ve deniz kaplumbağalarında, tavuklarda ve insanlarda bir oluk boyunca embriyonik diskin iç boşluğuna akarlar. Eğer omurgalılardaki erken gelişimle ilgili teori doğru olsaydı, bu beş sınıfın döllenmiş yumurta halindeyken birbirlerine en fazla benzerlik göstermelerini, bölünme sırasında çok belirsiz farklılıklar olmasını ve gastrulasyon evresinde biraz daha farklılaşmalarını beklerdik. Ancak gözlemlenen böyle değildir. Beş sınıfın yumurtaları birbirlerinden oldukça farklı şekillerde hayata başlarlar.

Sonuç

Asıl ilginç olan ise, bilim dünyasının on yıllardır kesin olarak geçersiz gördüğü bir teorinin, UBA tarafından hala evrim teorisine delil olarak gösterilebilmesidir. UBA, Haeckel'in isminin sahtekarlık ile birlikte anılıyor olmasından dolayı olacak, söz konusu bölümde Haeckel'den hiç söz etmemiş, ama Haeckel'in sahte teorisini bilimsel bir gerçek gibi aktararak, onun sahtekarlığına ortak olmuştur.

UBA'NIN MOLEKÜLER BİYOLOJİNİN EVRİME KANIT SAĞLADIĞI YANILGISI

UBA'nın kitapçığında yer alan gerçekle hiçbir ilgisi olmayan iddiaların en vahimleri belki de "Moleküler Biyolojiden Gelen Yeni Kanıtlar" bölümünde yer almaktadır. UBA, özellikle son 50 yıldır yapılan araştırma ve gözlemleri hiçe saydığını, evrim teorisini bilimsel verilere rağmen savunduğunu bu bölümde bir kez daha kanıtlamaktadır.

UBA'nın evrim teorisine kanıt olarak saydığı bilimsel veriler, gerçekte evrim teorisine kanıt olma özelliği taşımamaktadırlar. UBA ve diğer evrimciler önce evrim teorisini ispatlanmış bilimsel bir gerçek olarak kabul etmekte, sonra da bilimsel araştırma ve gözlemler sonucunda elde edilen bulguları, evrim teorisine göre değerlendirmektedirler. Bu değerlendirmelerini ise evrimin bir delili olarak sunmaktadırlar. İlerleyen sayfalarda detayları ile inceleneceği gibi, bunlar evrimcilerin kısır döngü mantıklarının örnekleridir.

Canlılar Arasındaki Moleküler Benzerliklerin Evrim Teorisinin Delili Olduğu Yanılgısı

Kitapçığın bu bölümündeki temel iddiaya göre, "çağdaş biyokimya ve moleküler biyolojide yaşanan buluşlar ortak bir atadan türeyişe deliller sunmaktadır". (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 17) Kitapçıkta bu sözde delillere verilen ilk örnek ise, evrimci ön yargılarla türetilmiş bir varsayımdan başka bir şey değildir. UBA, nükleoit dizilerini amino asit dizilerine çeviren şifrenin tüm canlılarda aynı olmasını ve tüm canlıların proteinlerinin değişmeksizin aynı 20 amino asitten oluşmasını, canlıların ortak bir atadan türediği iddiasına delil olarak göstermektedir. Bu çok komik bir iddiadır. Evrimciler, önce evrim teorisini kesin bir gerçek olarak kabul etmekte, sonra elde ettikleri verileri evrim teorisine uygulamaya çalışmaktadırlar. Oysa tüm canlıların benzer özellik ve fonksiyonlara sahip olmaları ortak tasarımın varlığının bir delili olarak da değerlendirilebilir. Tüm canlıları tasarlayan ve yaratan tek bir Yaratıcı vardır, dolayısıyla hepsinin temelde benzer özellik ve yapılardan oluşuyor olması son derece doğaldır.

Miyoglobin, Hemoglobin Molekülünün Evrimsel Atası Değildir

"Moleküler Biyolojiden Gelen Yeni Kanıtlar" başlıklı bölümde, hemoglobin ve miyoglobin adlı moleküller örnek verilmekte ve bu iki molekül arasında evrimsel akrabalık olduğu öne sürülmektedir. UBA'nın kitapçığında yer alan iddia şöyledir:

Ne var ki, her zincirde miyoglobindekinin tıpatıp eşi bir hem grubu vardır ve hemoglobin molekülündeki her dört zincir de aynı miyoglobin gibi katlanır. Böylece bu iki molekülün yakın akrabalığı 1959 yılında ortaya konmuş oldu.

Hemoglobin ve miyoglobin adlı moleküllerin benzer özelliklere sahip oldukları doğrudur. Doğru olmayan, UBA'nın ve diğer evrimcilerin, bu benzerlikten yola çıkarak hemoglobinin miyoglobinden evrimleştiğini öne sürmeleridir. Bu iddiaları hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır, sadece evrimci ön yargılarının bir ürünüdür. Bunun nedenlerini sırasıyla inceleyelim:

• Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, miyoglobin ve hemoglobin, benzer görevleri olan iki moleküldür; hemoglobin kanda oksijen taşır, miyoglobin ise oksijeni hemoglobinden alır, dokulara ve gerekli yerlere ulaştırır. Dolayısıyla benzer görevleri olan iki protein molekülünün benzer yapılara sahip olacak şekilde tasarlanmış olması son derece doğaldır. Bir benzetme yaparsak, tüm taşıtlar benzer özelliklere sahiptirler; hemen hepsinin motoru, dümeni veya direksiyonu, tekerlekleri, taşınacak eşya veya insanlar için özel bölümleri bulunur. Açıktır ki, bu benzerliklerin nedeni, bu taşıtların her birinin belli bir amaç için özel olarak tasarlanmış olması ve bu amaca uygun ortak özelliklere sahip olmasıdır. Hemoglobin ve miyoglobin de benzer bir amaç için tasarlanmış olan moleküllerdir ve bu nedenle benzer özelliklere sahiptirler.

• UBA'nın iddiasını biraz daha detaylı olarak incelediğimizde, imkansızlığını daha açık görebiliriz. Bu iddiaya göre, miyoglobin molekülü zaman içinde uğradığı mutasyonlar sonucunda evrimleşmiş, amino asit diziliminde farklılıklar oluşmuş ve böylece hemoglobin molekülü ortaya çıkmıştır. Ancak miyoglobin ve hemoglobin moleküllerinin son derece kompleks yapılara sahip oldukları bilinmektedir. Bu moleküllerden herhangi birinin, mutasyon gibi rastgele etkilere maruz kalması, mutasyonlarla ilgili bölümde de incelendiği gibi, bu molekülleri bozacak, işe yaramaz hale getirecektir. Orak hücre anemisi olarak bilinen hastalık bunun örneklerinden biridir. Bu hastalık, hemoglobin molekülünde meydana gelen bir mutasyon sonucunda ortaya çıkar ve oldukça ciddi sonuçları bulunmaktadır. Dolayısıyla, bir proteinin amino asit dizilimini rastgele değiştiren herhangi bir mutasyonun, bu proteini daha fazla özelliklere sahip, daha kompleks bir başka proteine dönüştürmesini beklemek, imkansıza inanmak olur. Evrimcilerin iddialarını kanıtlayabilmek için, miyoglobin ile hemoglobin arasındaki her geçiş aşamasının fonksiyonel (ve dahası bir önceki aşamadan daha yararlı) olması gereklidir ki, bu imkansızdır.

Evrim teorisini eleştiren Amerikalı kimyacı Dr. Robert Kofahl, hemoglobinin miyoglobinden evrimleştiği iddiasının imkansızlığı için şu yorumda bulunur:

Moleküler homoloji iddiasının iyi örneklerinden biri, insan dahil kara omurgalılarının sahip olduğu alfa ve beta hemoglobin molekülleridir. Bunların insan miyoglobinine benzeyen atasal bir miyoglobin molekülüyle homolog olduğu varsayılmaktadır. İki alfa ve iki beta hemoglobini, kanımızdaki oksijen ve karbondioksiti taşıyan olağanüstü hemoglobin molekülünü oluşturmak üzere iş birliği yapar. Ancak miyoglobin kaslarımızın içindeki oksijeni taşıyabilmek için tekli moleküller gibi davranır. (Evrimciler), ilk miyoglobin molekülünün evrimleşerek ... alfa ve beta hemoglobin molekülünü oluşturduğunu varsayarlar. Günümüzde, miyoglobin ve hemoglobin moleküllerinde bulduğumuz ise, özel ve üstün özelliklere sahip mükemmel bir tasarım mucizesidir. Hayali evrimsel değişim süresi boyunca, yarı evrimleşmiş moleküllerin faydalı fonksiyonlara hizmet edebileceğine ya da herhangi bir canlının kanında bu moleküllerle hayatta kalabileceğine dair herhangi bir delil var mı? Böyle bir bilgi yoktur. Modern omurgalılar bu moleküller içinde (sadece) çok küçük varyasyonları

tolere edebilirler. Yani iddiaya göre homolog olan globin moleküllerinin farz edilen evrimsel tarihi bilim değil bir fantezidir." [1]

Dr. Kofahl'ın da belirttiği gibi, UBA'nın moleküler homoloji konusundaki iddiaları, diğerleri gibi bilim değil, sadece fantezidir.

Ayrıca evrimcilerin açıklamaları, miyoglobin proteininin kökenine bir açıklama getirmemektedir. Hemoglobin miyoglobinden evrimleşmiştir demektedirler, ancak miyoglobinin nasıl oluştuğu konusu evrimciler açısından hala bir muammadır.

Moleküler Kıyaslamalar, Evrim Teorisinin Sözde Soy Ağacı İle Çelişmektedir

Bilim ve Yaratılışçılık kitapçığında, canlıların hemoglobin, miyoglobin veya sitokrom-c gibi proteinleri karşılaştırılarak evrimsel bir soy ağacı oluşturulabildiği ve bu ağacın paleontoloji ve anatomiden elde edilen verilerle uyumlu olduğu öne sürülmektedir. Bu iddia kitapçıkta şöyle ifade edilmektedir:

Değişik canlıların dizilimleri arasındaki farklar, canlılarda görülen hemoglobin ve miyoglobin varyasyonunu yansıtan bir aile ağacı oluşturmak için kullanılabilirdi. Bu ağaç, karşılaştırılan canlıların ortak bir atadan türediklerine ilişkin paleontolojiden ve anatomiden sağlanan gözlemlere tamamen uyuyordu.

…Enerji transferinde rolü olan sitokrom-c gibi diğer proteinlerin ve tripsin ile kimotripsin gibi sindirim proteinlerinin üç boyutlu yapılarından ve amino asit dizilimlerinden de benzer aile geçmişleri elde edilmiştir. Moleküler yapının incelenmesi, evrimsel ilişkilerin çalışılmasında yeni ve son derece güçlü bir araçtır. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 18)

UBA'nın, konu hakkındaki araştırma ve verileri yok sayarak, yukarıdaki gibi bir iddiada bulunması şaşırtıcıdır. Çünkü UBA'nın sözünü ettiği moleküler karşılaştırmalar, evrim teorisi için büyük sorunlar oluşturmakta, teorinin çelişkiler içerdiğini gözler önüne sermektedir. UBA'nın ve evrim teorisinin bu konudaki çelişki ve yanılgılarını incelemeden önce, moleküler karşılaştırmalar konusunda kısa bir bilgi verelim.

Canlıların yapı ve fonksiyonlarının bağlı olduğu protein molekülleri, amino asitlerden oluşurlar. Proteinlerde 20 tür amino asit vardır. Bu amino asitlerin belli bir sıra ile dizilmeleri sonucunda, farklı özellikleri olan proteinler oluşur. Örneğin bazı amino asitlerin belli bir sırada olmaları sonucunda midedeki yağı sindiren proteinler oluşurken, bir başka amino asit zinciri oksijen taşıyan protein molekülünü meydana getirir. Genellikle aynı tür içindeki aynı tür proteinin, amino asit dizilimi aynıdır. Ancak türler arasında, bir proteinin amino asit dizilimi değişebilmektedir. Örneğin kandaki oksijenin taşınmasını sağlayan hemoglobin adlı protein için durum böyledir. Birkaç tür arasında belli bir protein molekülündeki farklılıkların karşılaştırılması ve bu karşılaştırmalardan sonuç çıkartılması "moleküler homoloji" olarak adlandırılır. Örneğin, insan, fare ve atın hemoglobin moleküllerinin amino asit dizileri tespit edilip, birbirleri ile kıyaslanabilir. Evrimcilere göre, birbirlerine evrimsel açıdan daha yakın olduğu varsayılan türlerin protein dizileri de birbirine daha benzer olmalıdır. Söz gelimi, insan ile atın hemoglobin dizileri, fareye göre birbirine daha çok benzemelidir. Ne varki, bu yönde yapılan

araştırmalar, moleküler düzeyde yapılan kıyaslamaların evrim teorisinin iddiaları ile tutarsızlık gösterdiğini ortaya koymuştur. Bu tutarsızlığı ortaya koyan araştırma sonuçlarından bazıları şöyledir:

• UBA'nın evrime delil olarak sunduğu sitokrom–c adlı molekül üzerinden yapılan kıyaslamalar, aslında evrimcileri hayal kırıklığına uğratan sonuçlar getirmiştir. Bu kıyaslamalar sonucunda kaplumbağa kuşlara, bir başka sürüngen olan yılandan daha yakın çıkmıştır. Oysa evrimcilerin iddiasına göre her ikisi de sürüngen olan kaplumbağa ve yılanın protein dizilimi birbirine daha yakın olmalıdır.[2]

• Yine aynı araştırma sonucunda tavukların, ördeklerden çok penguenlerle benzerlik gösterdikleri tespit edilmiştir. İnsan ise, maymunlara değil, kangurulara daha yakın çıkmıştır. [3]

• *Popular Science* dergisinin Ocak 2002 sayısındaki bir makalede, ördeğe benzeyen dalgıç kuşunun DNA'sının daha çok flamingoya benzediği ortaya konmuştur. [4]

•LH adlı hormonun amino asit dizisinin kıyaslanması sonucunda ise amfibiyenlerin evrim teorisinin iddia ettiği gibi, sürüngenlere değil memelilere daha yakın olduğu sonucu elde edilmiştir. [5]

• Alfa hemoglobin proteini üzerinden yapılan karşılaştırmalarda, timsah ile tavuğun en fazla % 15 ortak amino asit dizilimine sahip canlılar oldukları belirlenmiştir. Bir sonraki sırada ise engerek yılanı ile tavuk bulunmaktadır(%10,5). En fazla benzerlik göstermesi gereken iki sürüngen olan engerek yılanı ile timsah ise en düşük benzerliğe sahiptir(%5,6). Colin Patterson, bu örnek ile evrimsel varsayımların açıkça çürütüldüğünü belirtmiştir. [6]

• Miyoglobin karşılaştırmalarında ise, timsahlarla kertenkelelerin %10,5 benzerliğe sahip oldukları görülmüştür. Ancak, kertenkele tavuk ile de %10,5 benzerlik göstermektedir. Yani sürüngen/sürüngen kıyası, sürüngen/kuş kıyası ile aynıdır.[7]

• Lizozom ve süt albümini kıyaslamalarında ise, insanlar test edilen diğer memelilerden çok, tavuklara yakın çıkmıştır. [8]

• Cambridge'ten Adrian Friday ve Martin Bishop ellerindeki "tetrapodların protein dizilimi" verilerini analiz etmişlerdir. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.[9]

• South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesinden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe'nin relaxinler üzerinde yaptığı çalışmalar oldukça ilginç sonuçlar ortaya koymuştur:

Yakın akraba olduğu bildirilen türlerin relaxinleri arasındaki yüksek değişkenliğin yanı sıra, domuzun ve balinanın relaxinleri bütünüyle aynıdır. Farelerden, Yeni Gine domuzundan, insandan ve domuzdan alınan moleküller, birbirlerinden yaklaşık %55 uzaktır. Buna rağmen insülin, insanı şempanzeden daha çok domuza yakın kılmaktadır.[10]

• Bir 1996 yılı çalışmasında, 88 protein üzerinde yapılan analizler, tavşanları kemirgenler yerine primatlarla aynı grupta çıkarmıştır; 1998 yılındaki bir araştırmada 19 hayvan türünde 13 gen analiz edilmiş ve bunun sonucunda deniz kestaneleri omurgalılar arasında gruplanmış; bir başka 1998 araştırmasında ise 12 protein analiz edilmiş ve bunun sonucunda inekler atlardan çok balinalara yakın çıkmıştır. [11]

• Örneğin California Üniversitesinden Richard Holmquist, sitokrom-c üzerinde yaptığı çalışmalar sonucunda, evrim teorisine göre birbirlerine son derece yakın olmaları gereken amfibiyenlerle sürüngenler arasındaki biyokimyasal farkın, teoriye göre birbirlerinden çok daha uzak

olan kuşlar ile balıklardan, memeliler ile balıklar veya memeliler ile böcekler arasındaki farklardan daha da büyük olduğunu ortaya koymuştur. Araştırmacının konu hakkındaki yorumu şöyledir:

Her iki durumda da, bu değişikliklerin büyüklüğüne ve zamanla ilişkisine bağlı olarak, bazı omurgalılarda birtakım anormallikler ortaya çıkmaktadır. Bu anormallikler "filogenetik ağaçlar" üzerinde evrimsel uyuşmazlığın gözle görünür olumsuzluğu olarak ya da bir organizmanın familya içinde taksonomik yerleşiminin yalnızca hatalı biçimde yapılmasıyla kendini gösterecektir...

...Ancak deniz kaplumbağası ve çıngıraklı yılan arasındaki her 100 kodon (DNA ya da RNA üzerinde, belirli bir amino asit için genetik kod formasyonunu sağlayan, üç komşu bazın belirlenmiş dizilimi) başına 21 amino asitlik farklılık, tavuk ve lampri (emici bir su hayvanı) arasındaki 17, at ve köpek balığı arasındaki 16 amino asitlik farklılık gibi birbirinden büyük ölçüde ayrılmış olan sınıfların temsilcileri arasındaki farklılıktan, hatta iki farklı filumdan gelen köpek ve vida kurdu sineği (screw worm fly) (yumurtalarını bazen insan ya da diğer hayvanların burun deliklerine ya da yaralı bölgelerine bırakarak ölümcül sonuçlara yol açan bir Amerikan sineği) arasındaki 15 amino asitlik farklılıktan dikkate değer şekilde büyüktür.[12]

Bu araştırmaların sayısı arttıkça, moleküler düzeyde yapılan karşılaştırmaların evrim teorisi ile çeliştiği daha da belirgin hale gelmektedir. Birçok evrimci biyolog bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştır. Örneğin Fransız biyologlar Hervé Philippe ve Patrick Forterre 1999 yılındaki bir makalelerinde "daha fazla dizi elde edildikçe görüldü ki **protein filogenileri hem birbirleri ile hem de rRNA ağacı ile çelişmektedir."** diyerek bu gerçeği itiraf etmektedirler. [13]

California Üniversitesinden moleküler biyologlar James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera ise yine 1999 yılında şöyle yazmaktadırlar:

Bilim adamları farklı organizmalardan farklı genleri analiz etmeye başladıklarında, bunların birbirleri ile ilişkilerinin rRNA analizleri ile oluşturulan evrimsel hayat ağacı ile çeliştiğini gördüler. [14]

RNA temelli karşılaştırmalar ile soy ağacı kurma konusunda öncü sayılan Illinois Üniversitesinden biyolog Carl Woese ise, UBA'nın yayını olan *PNAS*'ta *(Proceedings of the National Academy of Sciences)* yayınlanan bir makalesinde, söz konusu araştırmaların çelişkili sonuçları üzerine şu yorumu yapmaktadır:

Şimdiye dek üretilen birçok bireysel protein filogenisinden, organizmaya ilişkin tutarlı hiçbir filogeni ortaya çıkmamıştır. Filogenetik uyuşmazlıklar evrensel ağacın içinde, kökünde, içindeki temel dallarda, çeşitli gruplar arasında, birincil grupların kendi oluşumuna dek her yerde görülebilir. [15]

Biyolog Michael Lynch ise farklı genler üzerinde yapılan analizler kadar, aynı genler üzerinde yapılan farklı analizlerin dahi çelişkili sonuçlar getirdiğini belirtmektedir:

Farklı genler üzerinde yapılan analizlerle ve hatta filogenetik ağaçların bir çeşitlenmesini oluşturan aynı genler üzerinde yapılan farklı analizlerle ana hayvan filumlarının filogenetik ilişkilerine açıklık kazandırılması, içinden çıkılması güç bir problem oluşturmuştur.[16]

Moleküler biyolog Michael Denton, moleküler seviyede yapılan karşılaştırmaların evrim teorisi ile çeliştiğini şöyle açıklamaktadır:

Ancak 1960'larda daha fazla protein dizilimi elde edildikçe, moleküllerin doğadaki ardışık düzen için hiçbir delil sağlamayacağı açıkça görüldü. Aksine moleküllerin, evrim için hiçbir delilin bulunmadığı hiyerarşik şemayı destekleyen geleneksel görüşü onayladıkları anlaşılmıştır. Dahası,

sınıfların, matematiksel açıdan, en tutucu tipolojistlerin bile öngörebileceğinden, daha mükemmel olduğu ortaya çıktı. [17]

Dr. Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş bir bilim adamıdır. Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akrabalıklar kurmaya çalışmıştır. Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle demektedir:

Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metot olarak kabul edilmeye başlandı. Bir moleküler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken **moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor.** Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum.[18]

Durham Üniversitesi Biyolojik Bilimler Bölümü'nden Prof. Dr. Donald Boulter, amino asit dizilimleri üzerinde yapılan karşılaştırmaların evrim teorisinin varsayımları ile çelişkili sonuçlar verdiğini 1980 yılında şöyle açıklamıştır:

Omurgalılardaki sitokrom-c'nin amino asit dizilimlerinden elde edilen ilk sonuçlar fosil kanıtlarından türetilenlere benzer omurgalılar filogenisinin ana hatlarının oluşturulmasına yön verdi. Diğer proteinlerden elde edilen sonuçlar toparlandıkça bu çok umutlandırıcı başlangıç, kısa sürede daha az tatmin edici hale geldi. Farklı proteinlerin amino asit dizilim veri kümeleri her zaman aynı filogenetik yoruma uygun düşmemiş ya da temelde fosil ve morfolojik özelliklerden elde edilen kabul görmüş filogeniyle uyuşmamıştır.[19]

1998 yılında *Science* dergisinde Elizabeth Pennisi tarafından yayınlanan " Genome Data Shake Tree of Life " *(Genom Verileri Hayata Ağacını Sarsıyor)* başlıklı makalede, moleküler seviyede yapılan analizlerin, evrimciler tarafından kabul edilen sözde evrim ağacını sarstığı, sonuçların birbirleri ile çelişkili olduğu şöyle ortaya konuyordu:

O zamandan beri o (evrimci Carl Woese) ve diğerleri bir "yaşam ağacı" kurmak için hem büyük hem de küçük olmak üzere çok çeşitli canlının evrimsel ilişkilerini gösteren rRNA kıyaslarını kullanıyorlardı. Bu rRNA temelli ağaca göre milyarlarca yıl önce evrensel ortak bir ata iki mikrop dalına ayrılmıştı, archaea ve bakteriler (topluca prokaryotlar olarak adlandırılıyor). Daha sonra archaea'dan ökaryotlar gelişti. Ama dizilimleri yeni yapılan mikrobik genomlar ve bira mayası gibi ökaryotik genomlara yapılan kıyaslar bu düzenli resmi düzensizliğe götürüyor, bütün yaşamın sınıflandırılması hakkında şüpheler meydana getiriyor. [20]

Pennisi, kaynama noktasına yakın bir ısıda yaşayan ve DNA dizilimi tamamlanan *Aquifex aeolicus* bakterisinin moleküler evrimcilerin karşılaştıkları problemleri somutlaştırdığını söylüyordu. Söz konusu bakteri üzerinde incelemeler yapan bilim adamlarından moleküler genetikçi Robert Feldman 1998 yılının Şubat ayında Kuzey Carolina Hilton Head'deki Mikrobal Genom Konferansında vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Kullanılan genlere bağlı olarak farklı filogenetik ağaçlar elde ediyorsunuz." [21]**

Makalede, bu araştırmanın sonucunda elde edilen bazı veriler şöyle özetleniyordu:

Hücre bölünmesine yardım eden FtsY adlı proteinin geni, Aquifex'i toprak mikrobu Bacillus subtilus'a yakın bir yere yerleştirdi. Oysa her ikisinin de bakteriyel ağacın farklı dallarından geldikleri varsayılıyordu. Daha da kötüsü, tryptophan adlı amino asidi sentezlemekte kullanılan bir enzimi kodlayan gen, Aquifex'i archaea'larla ilişkili gösterdi. Diversa ekibinin archaea hakkında bulduğu tek anormallik bu da değildi. DNA'nın yapıtaşlarını inşa etmede yardımcı olan, CTP sentezini enzimini şifreleyen gen analizleri archaea'yı evrimleşen diğer bütün organizmaların dışına atar ve rRNA ağacının ileri sürdüğü gibi tutarlı ve farklı bir grup olmadıklarını ileri sürer. [22]

Pennisi'nin makalesinde görüşü belirtilen bilim adamlarından bir diğeri olan Ohio State Üniversitesi'nden mikrobiyolog John Reeves ise bu konu hakkında şöyle demektedir:

Daha önce rRNA ağaçları, canlıların (yaşam tarihi) ağacı ile denkleştirilmeye çalışılıyordu. Ancak tüm genomlara baktığınızda rRNA ağacıyla aynı sonucu vermeyen genlerle karşılaşıyorsunuz. 23

BENZERLİKLER EVRİMSEL AKRABALIK ANLAMINA GELMİYOR

Evrimciler, canlılar arasındaki sözde evrimsel akrabalığı, bu canlılar arasındaki bazı genetik veya morfolojik benzerliklerden yola çıkarak öne sürmektedirler. Ancak, son yıllarda yapılan araştırmalar, genetik ve morfolojik benzerliklerin, canlı türleri arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasına delil teşkil etmediğini göstermiştir.

Genler aynı fakat görünüş farklı

Bu alanda yapılan en son çalışmalardan biri ABD Ulusal Bilim Vakfı tarafından yürütüldü. Penn Eyalet Üniversitesi'nden evrim biyoloğu Blair Hedges başkanlığında yürütülen çalışmada su kuşlarının genleri karşılaştırıldı. Ancak aynı ailenin üyeleri oldukları iddia edilen kuşların, gerçekte genetik açıdan birbirine hiçbir şekilde benzemediği ortaya çıktı. Araştırmanın sonuçları şöyle özetleniyordu:

Su kuşlarının genleri, kuşların bedensel özelliklerini temel alan geleneksel akrabalık gruplamalarından tamamen farklı bir soy ağacı ortaya çıkardı.

Evrimciler bugüne dek fiziksel özellikleri karşılaştırma yolu ile, türler arasında akrabalık ilişkileri kurmuşlardır. Ancak araştırmacılar DNA analizleri sayesinde fiziki özelliklerden yola çıkılarak çizilen evrim soy ağaçlarının geçersiz olduğunu artık fark etmiş bulunuyorlar.

Araştırmanın şaşırtıcı bulguları arasında, birbirine çok benzer genlere sahip canlılar arasında herhangi bir bedensel benzerlik olmadığı saptandı:

"Çamurda yürümesini sağlayan uzun bacaklarıyla, flamingonun en yakın akrabası, çamurda yürüyen uzun bacaklı bir başka kuş değil, ancak dalmak üzere yapılmış kısa bacaklarıyla sıska dalgıç kuşu çıktı."

Evrim biyoloğu Blair Hedges bu sürpriz buluş karşısındaki şaşkınlığını şöyle belirtti:

Genleri birbirlerine diğer başka kuşlarla olduğundan daha çok benzeyen iki tür, dışarıdan hiçbir benzerlik göstermemekteler.

Görünüş aynı ama genler farklı

Benzer bir buluş ise Meksika'da yeni bir semender türünün bulunması ile ortaya çıkarıldı. Önce bir semender bulduklarını düşünen bilim adamları, DNA analizi sonrasında, buldukları fosile semender diyemeyecekleri sonucuna vardılar. Çünkü ellerindeki fosil, her ne kadar bilinen semenderle tıpatıp aynı olsa da genetik olarak çok farklıydı. ABD Ulusal Bilim Vakfı tarafından bu sonuç şöyle açıklandı:

Toprakta yaşayan bu semender, birkaç yüz mil ötedeki dağın eteklerinde yaşayan semenderlerin tıpatıp aynısı görünüyor. Fakat California Berkeley'deki zoologların yaptığı DNA analizi, apayrı türler olduklarını gösteriyor.

İşte bu noktada, çok büyük bir şaşkınlık hakim olmaktadır: birbirinin aynısı olmalarına rağmen, genetik açıdan tamamen ayrı türler olarak sınıflandırılmaları gerekmektedir. Çalışmayı

yürüten California Berkeley Üniversitesinden biyolog David Wake, vardığı sonucu çok açık olarak şöyle ifade ediyor:

Birbirlerinin yakın akrabaları değiller.

Görüldüğü gibi dış benzerlik genetik benzerlik dahi gerektirmemektedir. Bu nedenle uzmanlar bu sonucu büyük bir sürpriz olarak nitelendirmektedirler. Çünkü genetik olarak çok farklı olmaları kesinlikle ortak bir atadan evrimleşmedikleri, birbirleriyle akraba dahi olmadıkları sonucunu getirmektedir.

Bu değerlendirmeler ışığında evrimcilerin bedensel veya genetik benzerliklerden yola çıkarak varsaydıkları sözde evrimsel yakınlıkların geçersiz olduğu anlaşılmıştır. Böylece bugüne dek çizilmiş olan tüm soy ağaçlarının da bilimsel bir temele dayanmadığı, evrimci ön yargılarla oluşturuldukları ortaya çıkmaktadır.

Cheryll Dybas, *Genes of Aquatic Birds Reveal Surprising Evolutionary History*, National Science Foundation – Official News-Media tip, 1 Ağustos 2001

Cheryll Dybas, *New Salamenders Turn up From DNA Analysıs*, National Science Foundation, Official New Media Tip, 1 Ağustos 2001

UBA'nın Sitokrom-C ve Hemoglobin Yanılgısı

UBA'nın kitapçığında, canlıların sitokrom-C ve hemoglobin gibi moleküllerinin karşılaştırılması yoluyla elde edilen soy ağaçlarının evrim teorisine delil sağladığı iddia edilmektedir. Bu iddiaya göre, canlı türlerinin bu tür moleküllerinin amino asit dizilimleri arasındaki farklılıklar, bu canlıların birbirlerinden evrimleştiklerini göstermektedir. Bu da tümüyle yanlış bir iddiadır. Bazı türlerin sitokrom-c veya hemoglobin moleküllerinde bazı benzerlikler bulunması, bu canlıların birbirlerinden evrimleştiklerine delil olamaz.

Herşeyden önce belirtmek gerekir ki, başka moleküller üzerinde yapılan kıyaslamalar az önce incelediğimiz gibi, son derece farklı ve hiçbir evrim şemasına oturmayan çelişkili sonuçlar vermektedir.

Biyokimyacıların, sitokrom-C gibi bazı proteinler üzerinden yaptıkları kıyaslamaları bir tabloda topladıklarında buldukları ise şudur: Türleri moleküler yapılarına göre gruplara ayırmak mümkündür. Ve bu gruplar, karşılaştırmalı anatomi ile varılan gruplarla uyuşmaktadır. Ancak, böyle bir protein atlasında ilginç olan, bu grupların veya alt sınıfların her birinin diğerlerinden tamamen izole edilmiş, tamamen ayrı olmasıdır. Gruplar arasında hiçbir geçiş veya ara sınıf bulunmamaktadır, aynen fosil kayıtlarında veya günümüzdeki canlılar dünyasında ara türler olmadığı, türlerin keskin hatlarla ayrıldığı gibi.

Avustralyalı biyokimyacı Michael Denton, *Dayhoff Atlas of Protein Structure and Function* gibi sitokrom farklılıklarını gösteren tabloların bu tür ara geçiş eksikliğini çok belirgin şekilde ortaya koyduğuna dikkat çeker. [24]

Bu konuda dikkat çeken bir başka nokta ise şudur: Evrimcilere göre en ilkel organizma hücre çekirdeği olmayan bakterilerdir. Hücresinde çekirdek olan daha yüksek organizmalar, mayadan insana kadar, ökoryat olarak adlandırılır. Eğer tüm ökaryotlar bakterilerden türediyse -ki evrimcilerin iddiası budur- o zaman sitokrom-C gibi proteinlerde, kademe kademe farklılaşma görmeyi beklersiniz. Ancak, bulduğunuz şudur: insandan kangruya, meyve sineğinden tavuğa, ayçiçeğinden çıngıraklı yılana ve penguenlerden fırıncıların kullandığı mayaya kadar tüm ana sınıfların sitokrom-c'leri, bakterilerin sitokrom-c moleküllerinden aynı derecede farklılık göstermektedirler. (%65 ile %69 arasında değişen bir farklılık vardır).

Michael Denton bu konuda şu yorumu yapar:

İnsan, lampri (emici bir su hayvanı), meyve sineği, buğday ve maya gibi farklı organizmalardan alınan ökaryotik sitokromların hepsi, bu bakteriyal sitokromla, yüzde altmış dört ila yüzde altmış yedi arasında bir dizilim uyuşmazlığı sergilemektedir. Ökaryotik türlerin maya gibi tek hücreli organizmalardan, memeliler gibi çok hücreli organizmalara kadarki müthiş varyasyonu göz önüne alındığında ve ökaryotik sitokromların kendi aralarında yüzde kırk beşe kadar çeşitlendiği değerlendirildiğinde, bunun modern bilimin en şaşırtıcı bulgularından birisi olarak kabul edilmesi gerekir.[26]

Daha da olağanüstü olan ise, evrimci şemanın en temel iddiası olan balıktan amfibiyene, amfibiyenden sürüngene, sürüngenden memeliye geçiş iddiasının biyokimyada hiçbir delil bulamamasıdır. Amfibiyenler, sürüngenler ve memeliler gibi kara omurgalılarının protein farklılıkları, balıklarınki ile karşılaştırıldığında, yine hepsi eşit derecede izole olmuş olarak çıkarlar. Evrimsel diziden beklenen kademeli farklılaşma görülmemektedir.

Atlar, tavşanlar, kurbağalar ve kaplumbağalar, sitokrom-c'leri açısından sazan balığından %13 farklıdırlar. Denton, *"Moleküler seviyede balıktan amfibiyene, amfibiyenden sürüngene ve sürüngenden memelilere evrimsel geçişin hiçbir izi yoktur. Örneğin, balıklarla diğer kara omurgalıları arasında ara geçiş canlısı olarak görülen amfibiyenler, moleküler açıdan balıklardan diğer sürüngenler ve memeliler kadar uzaktır."* [27] demektedir.

Görüldüğü gibi, UBA'nın moleküler biyolojiden evrim teorisine kanıt olarak gösterdiği olguların tamamı birer yanılgıdır, veya evrimci bilim adamlarının kasıtlı çarpıtmalarıdır.

Sözde Genlerin Evrim Teorisine Delil Oluşturdukları Yanılgısı

UBA'nın evrim teorisine moleküler biyolojiden delil olarak gösterdiği konulardan bir diğeri ise işlevsel olmadıkları iddia edilen ve "sözde genler" (*pseudogenes*) olarak adlandırılan DNA dizileridir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 19)

Bilindiği gibi bir canlının vücudundaki proteinler, genlerde kodlu olan bilgi kullanılarak üretilir. Sözde genler ise, protein üretiminde veya bir başka fonksiyonda rol oynamadıkları varsayılan, dolayısıyla "işlevsiz" olarak kabul edilen DNA dizileridir.

Sözde genler kavramı, aslında DNA'da işlevsiz kısımlar bulunduğunu iddia eden "Junk DNA" (Hurda DNA) tezinin bir parçasıdır. Ancak bu tezin tümüyle çürük olduğu, 1990'ların ikinci yarısından

itibaren elde edilen bir dizi bulgu ile ortaya çıkmıştır. Çünkü işlevsiz ("junk") olduğu iddia edilen DNA dizilerinin hücre ve vücut için son derece önemli işlevler üstlendikleri bir bir ortaya çıkmıştır. En son olarak 1992 yılı sonunda elde edilen bulgular, "Junk DNA olarak tanımlanan genlerin, aslında vücudun genel yapısı ve diğer genlerin ne zaman aktif veya pasif hale getirileceğinin bilgisi gibi son derece hayati kodlar içerdiklerini ortaya koymuştur. *Washington Post* gazetesinin yazdığına göre, **"bilim adamları, yeni keşiflerin Junk DNA kavramının tamamen terk edilmesine yol açmaya aday olduğunu"** söylemektedirler. [28]

Öte yandan eğer gerçekten hücre içinde "sözde genler" (*pseudogenes*) var olsa bile, bunların evrim teorisine kazandırdığı herhangi bir şey yoktur.

Evrimcilerin, sözde genleri ortak bir atadan türeyişin delili olarak görmelerinin nedeni, onları DNA'da mutasyonlar tarafından oluşturulan hatalar olarak düşünmeleridir. Farklı canlı türlerinde benzer hataların meydana gelmesinin ise imkansız olduğunu, dolayısıyla bu hataların evrim süreci boyunca yeni türlere aktarıldığını öne sürmektedirler. Oysa bu iddiayı çürüten birçok delil bulunmaktadır. Bunlardan bazıları şöyledir:

1. Bazı gen bölgeleri mutasyona daha elverişlidir. Dolayısıyla farklı canlı türlerinde aynı gen bölgelerinin mutasyona uğramış olması şaşırtıcı değildir ve ortak bir atadan türemeyi gerektirmez.
2. Fonksiyonsuz olduğu iddia edilen sözde genlerin fonksiyonları olduğuna dair deliller, başta belirttiğimiz gibi, giderek artmaktadır.
3. Sözde genlere bağlı olarak kurulan filogenetik ağaçlar hem kendi içlerinde hem de diğer filogenetik ağaçlarla çelişkilidir.

1. Mutasyona daha elverişli olan gen bölgeleri, evrimcilerin sözde genler hakkındaki iddialarını geçersiz kılmaktadır

Birçok gende ve sözde gende "popüler mutasyonel noktalar" bulunduğu tespit edilmiştir.[29] Bunun anlamı şudur: DNA dizilerinin bazı bölgeleri, mutasyona uğramaya diğerlerine göre daha elverişlidir ve bunlar organizma üzerinde etkisi olmayan mutasyonlardır. Dolayısıyla, farklı canlıların DNA'sında bu bölgelerin mutasyona uğramış olması ve aynı nükleotidlerin değişmesi olası bir durumdur. Sırf bu benzer mutasyonlar dolayısıyla bu canlıların ortak bir atadan türediklerini iddia etmenin bir mantığı yoktur.[30]

2. Fonksiyonsuz olduğu iddia edilen sözde genlerin fonksiyonları olduğuna dair deliller giderek artmaktadır

Evrimcilerin, sözde genleri evrim teorisine delil olarak göstermelerinin nedeni, bu genlerin işlevsiz olduklarını varsaymalarıdır. Ancak, başta da belirttiğimiz gibi işlevsiz oldukları sanılan birçok sözde genin gerçekte işlevsel olduğu anlaşılmıştır. Bu yöndeki deliller ise giderek artmaktadır. Ayrıca, bazı bilim adamlarının da belirttiği gibi, herhangi bir deney ortamında bu DNA dizilerini protein kodlarken gözlemlememiş olmak, onların böyle bir yetenekleri olmadığını göstermemektedir. Nitekim, Leeds Üniversitesi Moleküler Tıp Bölümünden A. J. Mighell bu konuda şöyle der:

Bu ve diğer örneklerde bir genin kesin olarak sözde gen veya gen olup olmadığını söylemek mümkün değildir. Böyle bir tespit için analizin uygun zaman ve yerde ve uygun koşullarda yapılmamış olması mümkündür. [31]

Zuckerkandl, Latter ve Jurka ise, sözde genlerin işlevsiz oldukları iddiasının somut bir gerçek gibi kabul edilmesini şöyle eleştirir:

Bazı yayınlarda, protein ya da işlevsel RNA kopyaladıkları bilinmeyen DNA'dan, özellikle sözde genlerden, **sanki işlevsizlikleri ispatlanmış bir gerçekmiş gibi,** işlevsiz DNA olarak bahsedilmektedir.[32]

Nitekim daha önceleri işlevsiz olarak kabul edilen ve en bilinen sözde gen gruplarından biri olan Alu'nun gerçekte işlevsel olduğu yakın bir zaman önce delillendirilmiştir.[33] Ayrıca bazı sözde genlerin DNA'yı tersine kopyalayan RNA ile birbirlerini etkiledikleri düşünülmektedir.[34] Bazı sözde genlerin ise, genetik çeşitlilik oluşturmak için bilgi kaynağı olarak fonksiyon gösterdiklerine inanılmaktadır. [35]

Sözde gen dizilerinin bazı kısımlarının fonksiyonel genlere kopyalandıkları ve fonksiyonel dizinin değişik biçimlerini ürettikleri düşünülmektedir. Bu olgu birçok kereler rapor edilmiştir. Bazı örnekler arasında fındık faresi[36] ve kuş[37] immunoglobulinleri, fare histon genleri[38], ve atların globin genleri[39], ve insanın beta globin genleri[40] bulunmaktadır.

Bazı sözde genlerin ise gen tanzimi ile ilişkili olduğu gözlemlenmiştir.[41] Bu tür bir rol, düzenleyici protein için rekabet, sinyal RNA moleküllerinin ve diğer mekanizmaların üretimini içerebilir. [42]

Tüm bu örnekler, canlılarda "sözde genler" bulunduğu iddiasını çürütmek için yeterlidir. Sözde genler konusunda, birçok delil birikmeye başlamıştır ve bu, sözde genlerin yararsız oldukları iddiasının güvenilir olmadığını göstermektedir.

Bilindiği gibi, evrimciler 19. yüzyılda yüzlerce maddeden oluşan körelmiş organlar listesi çıkarmışlar, insan vücudunda evrim süreci içinde işlevini yitirmiş appendiks (apandisit), kuyruk sokumu gibi körelmiş organlar olduğunu iddia etmişlerdi. Oysa, 20. yüzyılda gelişen bilim ve teknolojik imkanlar sayesinde bu liste giderek küçülmüş, işlevsiz olduğu sanılan organların yaşam için oldukça önemli özelliklere sahip oldukları anlaşılmıştı. Görünen o ki, aynı süreç sözde genler için yaşanmaktadır ve evrimcilerin umut bağladıkları sözde delillerden biri daha yok olmaktadır.

3. Sözde genlere bağlı olarak kurulan filogenetik ağaçlar hem kendi içlerinde hem de diğer filogenetik ağaçlarla çelişkilidir

Öte yandan evrimcilerin sözde genler üzerine kurdukları evrim ağaçları da, hem kendi içlerinde hem de diğer evrim ağaçları ile oldukça çelişkilidir. Örneğin, Ulusal Bilimler Akademisi'nin kendi yayını olan *PNAS*'ta yayınlanan, M. Collard ve Bernard Wood'un, "How Reliable are Human Phylogenetic Hypotheses?" (İnsan Filogenetik Hipotezleri Ne Kadar Güvenilirdir?) başlıklı makalelerinde belirttikleri gibi sözde genler üzerine kurulan evrim ağacına göre, insanlar tarih sahnesine şempanze ve gorillerden önce çıkmışlardır. Oysa evrimcilerin kendi iddialarına göre, şempanze ve goril insanlardan önce evrimleşmişlerdir.[43]

Elbette ki bu tür tutarsızlıklar sadece insan-şempanze ve goril üçlüsü arasında yapılan kıyaslamalara özgü değildir. Örneğin beta globin molekülü ile ilgili veriler, morfolojik verilerle karşılaştırılarak genel bir primat filogenisi (evrim ağacı) inşa edilmek istenmiştir. Ancak iki verinin birbiriyle çelişkili olduğu görülmüştür.[44] Bir başka çalışmada, Alu dizileri, cadı makileri (cüce bir maymun türü) "hominid"lerin (ve insanın) kardeş grubu olarak çıkarmıştır.[45] Ancak bu sonuç, cadı makiyi primat filogenisinde başka yerlere yerleştiren verilerle çelişmektedir. Benzer sözde genlerin

birbirine evrimsel açıdan uzak olarak kabul edilen filumlarda bulunması da evrimcilerin açıklayamadıkları bir durumdur.[46] Bunun yeni bir örneği, oldukça şaşırtıcı bir buluş olan SINE dizileridir. Bu sözde gen dizileri, alabalık türleri[47], kemirgenler ve mürekkep balığı [48] gibi birbirlerinden evrimsel açıdan oldukça uzak canlılar arasında dahi paylaşılmaktadır.

Diğer moleküller üzerinde yapılan filogenetik ağaçlarda görülen çelişkiler, sözde genler kullanılarak inşa edilen evrimsel ağaçlarda da görülmektedir. Tüm bu veriler, sözde genlerin ortak bir atadan türeyişin delilleri olmadığının görülmesi açısından yeterlidir.[49]

Moleküler Saat Yanılgısı ve Bir Kısır Döngü Mantık Daha

UBA'nın evrim teorisine delil olarak gösterdiği konulardan bir diğeri de "moleküler saat" tezidir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 19) Moleküler saat tezi 1970'lerin ortalarında ileri sürüldü. Bu tez, birbiriyle evrimsel akraba sayılan canlı türleri arasındaki genetik farklılığın, bu canlı türlerinin fosil kayıtlarından tespit edilen "ayrışma" süreleri ile kıyaslanmasıyla belirli bir "evrim hızı" hesaplanabileceğini varsayıyordu. Örneğin tüm memelilerin ortak bir atadan evrimleştiği varsayılırsa, at ile kangurunun ortak atasının 70 milyon yıl kadar önce yaşadığı varsayılıyor, sonra bu iki canlı arasındaki genetik farklılık 70 milyon yıla bölünerek zaman içindeki "evrimleşme hızı" tespit ediliyordu.

Buna göre, bir genin veya bir proteinin ortalama evrimleşme hızı "moleküler saat" olarak adlandırılır. Evrimciler, moleküler saatin canlılar arasındaki evrimsel ilişkiyi ortaya koyduğunu, türlerin birbirlerinden ne zaman ayrılmaya başladıklarını ve tüm olayların gerçek zaman dizinlerini saptamada yardımcı olduğunu öne sürmektedirler.

Ancak, ilk ortaya atıldığında evrimciler tarafından büyük bir heyecanla benimsenen ve Yaratılışçılara karşı büyük bir koz olarak görülen bu tezin, evrimcilerin elindeki tüm verilerle, özellikle moleküler evrim teorileri ve paleontolojik bulgular ile çeliştiği kısa süre içinde ortaya çıkmıştır.

Moleküler saat kullanılarak elde edilen veriler ve kurulan soy ağaçları fosil kayıtları ile büyük bir tutarsızlık gösterir. Örneğin antropologlar, fosil kayıtlarına dayanarak maymun ve insan nesillerinin en az 15 milyon yıl önce birbirlerinden ayrıldıklarını öngörmektedirler, ancak "moleküler saat" tezi uyarınca bu ayrılmanın 5 ile 10 milyon yıl öncesi bir dönemde meydana gelmesi gerekmektedir.[50]

Daha yakın dönemlerde, sadece anneden kız çocuğuna geçen mitokondriyal DNA üzerinde yapılan analizler sonucunda günümüz insanının 200.000 yıldan daha kısa bir süre önce Afrika'da yaşayan bir kadının torunları olduğu öne sürülmüştü. Ancak antropologlar bu sonucu kabul etmediler, çünkü bu durumda 200.000 yıldan daha yaşlı tüm *Homo erectus* ve sonrası fosilleri yok saymak durumunda kalacaklardı. [51]

Moleküler saat yönteminin güvenilir olmadığının en açık göstergelerinden biri ise, 1996 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makalede aktarılmaktadır. Söz konusu makalede biyokimyacı Russell Doolittle ve ekibinin, moleküler saat yöntemi ile çekirdekli tek hücreli canlıların (ökaryotların) bakteri gibi çekirdeksiz canlılardan (prokaryotlardan) 2 milyar yıl önce ayrıldıklarını öne sürdüğü belirtilmektedir. Ancak evrimci mikrobiyolog Norman Pace ise farklı bir saat kullanarak aynı olayın 4 milyar yıl önce gerçekleştiğini öne sürmüştür. (Oysa yeryüzündeki yaşamın 3.7 milyar yıldan daha geriye gitmediği kabul edilmektedir.) Mikrofosil uzmanı William Schopf ise, her iki sonucu da reddetmiş ve en eski bakteri fosillerinin Doolitle'ın verdiği tarihten 1.5 milyar yıl önce bulunduğunu iddia etmiştir. Doolitle ise onun bu iddiasına karşı, bu fosillerin gerçek olup olmadıklarının şüpheli olduğunu belirtmiştir. [52] Görüldüğü gibi moleküler saat kullanılarak elde edilen veriler hem kendi içlerinde hem de fosil kayıtları ile açıkça çelişmektedirler.

Biyokimyager Schwabe ve Warr da, yaptıkları relaxin (hamileliğin son günlerinde salgılanan bir hormon) analizlerinin "evrimsel saat modeli"ne uymadığını belirtmektedirler. [53]

Araştırmacılar Vawter ve Brown tarafından yapılan DNA analizleri ise evrimcilerin beklentilerinin tamamen dışında sonuçlar vermiştir ve bu nedenle bu araştırmacılar moleküler saat hipotezinin tamamen terk edilmesi için çağrıda bulunmaktadırlar:

Mitokondriyal DNA ve çekirdeğe ait DNA sapmalarının göreceli oranlarındaki uyuşmazlık, mitokondriyal DNA ve çekirdeğe ait DNA'nın ait oldukları genomların işlediği denetimler ve sınırlamaların birbirinden bağımsız olarak evrimleştiklerini ortaya koyar ve fosil tarihlendirmesinden bağımsız, DNA evriminin **genelleştirilmiş moleküler saat hipotezinin, reddedilmesi adına sağlam bir delil sağlar.** [54]

Moleküler saate göre elde edilen sonuçların güvenilir olmadığını, görüldüğü gibi evrimci araştırmacılar da kabul etmektedirler.

Moleküler saat tezinin güvenilir bulunmamasının bir başka nedeni ise, canlı türlerinin birbirlerine moleküler açıdan uzaklıklarını ölçmek için kullanılan tekniklerin yetersiz olmasıdır. İsveç Doğa Tarihi Müzesi'nden Prof. Dr. James S. Farris bunu şöyle açıklar:

Öyle görünüyorki çıkartılabilecek tek genel sonuç moleküler uzaklık verisinin analizi için kullanılan mevcut tekniklerin, hiçbir şeyinin tatmin edici olmadığıdır...

Bilinen genetik uzaklık ölçütlerinin hiçbiri mantıklı savunması yapılabilecek bir metod sağlayamaz ve elektroforetik verinin analiz edilmesi için tamamen farklı yaklaşımların benimsenmesi gerekli görülmektedir...[55]

Farris'in söz konusu tekniklere getirdiği eleştiriler itibar görmektedir, çünkü moleküler uzaklığı ölçmek için en çok kullanılan tekniklerden birini kendisi geliştirmiştir.

Münih Teknik Üniversitesi Mikrobiyoloji Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Siegfried Scherer ise moleküler saat tezinin geçersizliğini şöyle vurgular:

Genellikle deneysel biyolojide uygulanan kuvvetli talepler göz önüne alındığında, (moleküler saat) konseptinin neden bu kadar uzun bir süre varlığını devam ettirdiğini anlamak güçtür. Ne filogenetik ayırımların tarihinin saptanması için bir gereç ne de herhangi bir belirli filogenetik hipotez için güvenilir destekleyici bir delil olarak kullanılabilir... Protein dizilimleri konusunda güvenilir bir moleküler saat var olmamış görünmektedir... Moleküler saat hipotezinin reddedilmesi gerektiği sonucuna varılmıştır.[56]

Kısacası, evrimcilerin "moleküler saat"i çalışmamaktadır. Denton'a göre moleküler saat kavramı "durumu kurtarmaya yönelik bir totolojiden" ibarettir. Denton, evrim teorisini bu konuda şöyle eleştirmektedir:

Evrimsel paradigmanın ön yargılı davranışı öylesine güçlüdür ki, ciddi bir yirminci yüzyıl bilimsel teorisinden çok orta çağa ait bir astroloji prensibine benzeyen bir düşünce, evrimsel biyologlar için bir gerçeklik haline gelmiştir. [57]

Her ne kadar moleküler saat kavramı, olağanüstü bilimsel ve teknik bir görünüm sunsa da, gerçekte Denton'ın da belirttiği gibi kısır döngü bir mantığın ürünüdür ve hiçbir şeyi açıklamaz. Çünkü moleküler saati kurabilmek için, önce canlıların ortak bir atadan türedikleri iddiasını kabul etmek gerekir. Evrimciler önce bu ön kabul ile moleküler saati kurmakta, sonra da UBA yazarlarının yaptıkları gibi bu saati ortak bir atadan türeyişin delili gibi göstermektedirler. Philip Johnson

evrimcilerin bu son derece bilimsel (!) görünümlü ama gerçekte içi boş tez ile insanları nasıl etkilemeye çalıştıklarını şöyle açıklar:

Darwinciler düzenli olarak moleküler saat bulgularının "evrimin bir gerçek olduğunun" tartışılamaz kanıtı olduğundan bahsederler. Saat tam da bilim adamı olmayanların gözünü korkutacak türden bir şeydir: ürkütücü şekilde tekniktir, sihir gibi işler ve etkileyici şekilde kesin sayısal değerler verir. Darwin tarafından, hatta Neo-Darwinist sentezin kurucuları tarafından bile bilinmeyen bir bilim dalından gelmektedir ve bilim adamları, (moleküler saatin) onların bize bunca zamandır söylediklerini bağımsız bir şekilde onaylar nitelikte olduğunu söylemektedirler.[58]

Johnson'ın da belirttiği gibi, moleküler saat tezi ile ilgili insanlarda büyü etkisi yapan, karmaşık görünümlü hesaplar, insanların bu tezin olağanüstü gerçekleri açıklayan, bilimsel bir tez olduğuna inanmasını sağlar. Oysa, yukarıda da açıklandığı gibi, moleküler saat kavramı kısır döngü içindeki bir mantığın içine yerleştirilmiştir; evrim teorisine delil sağlamak gibi bir özelliği bulunmamaktadır. UBA yazarları, kitapçık boyunca sürdürdükleri "Belki inanırlar" mantığını bu bölümde de sürdürmüş, "sözde delilleri" art arda sıralamışlardır.

Balinalar ve Su Aygırları Arasında Kurulmaya Çalışılan Evrimsel Akrabalık

"Moleküler Biyolojiden Gelen Yeni Kanıtlar" bölümünün en sonunda, bilimsel verilere aykırı bir iddia daha öne sürülmektedir. UBA, bazı süt proteinleri arasında yapılan karşılaştırmaların balinaların kökeninin su aygırları olduğunu gösterdiğini ve bunun fosil kayıtlarınca da desteklenen sonuç olduğunu iddia etmektedir. Oysa, söz konusu araştırmanın sahipleri ve balinaların kökenini inceleyen bilim adamları UBA ile tamamen farklı görüşlere sahiptirler. Bu araştırmayı yürüten Tokyo Teknoloji Enstitüsü'nden bilim adamları, 14 Ağustos 1997 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan raporlarının sonunda balinaların kökeninin su aygırları olduğu tezinin fosil kayıtlarına ve morfolojik karşılaştırmalara uygun düşmediğini şöyle kabul etmişlerdir:

Geriye dönük konumsal **analizlerimizin sonuçları daha önceki morfolojik temelli hipotezlerle çelişmektedir.** Paleontolojik ve morfolojik veriler modern balinanın kökeninin ilk olarak erken dönem Eosen (üçüncü çağa ait en eski tabaka) çağında ortaya çıkan, Archaeocetes'den (eski balinalardan) geldiğini ileri sürer. Archaeoceteslerin Eosen'den önce ortaya çıkan mesonychians'dan (bir kara memelisi grubundan) geldiğine inanılır. Ancak, en ilkel Artiodactyl (her bir ayağında çift sayılı işlevsel parmaklı toynakları olan plasentalı memeli)ler (*Dichobunids*) ilk olarak erken Eosen'de ortaya çıkmıştır ve Artiodactyl'lerin neredeyse tüm familyaları geriye doğru yalnızca orta ya da son dönem Eosen'e kadar izlenebilmektedir. **Bu hayvanların bu tipteki ortaya çıkma dizilimleri bizim moleküler verilerimizle tutarlı değildir...** Yeni elde edilen moleküler verilerin, paleontologları Artiodactyl'in birçok fosil kaydını bizim sonuçlarımıza uyacak şekilde yeniden yorumlamaya yönlendireceğine inanıyoruz. O zaman fosil kayıtlarındaki büyük boşluklar kadar büyük çapta morfolojik geri dönüşlerin ve yakınsaklıkların onaylanması gerekecektir.[59]

Brüksel Üniversitesi, Moleküler Biyoloji Bölümünden Michel C. Milinkovitch ve Northeastern Ohio Üniversitesi Tıp Fakültesinden J. G. M. Thewissen, Japon araştırmacıların bulguları üzerine yine

Nature dergisinin aynı sayısında (UBA'nın iddiasının aksine) balinaların kökeni konusundaki moleküler analizler ile morfolojik ve paleontolojk yorumların çeliştiğini yazmışlardır:

Shimamura ve arkadaşlarının bu sayının 666. sayfasında anlatılan moleküler analizleri, filogenetik dogmayı daha fazla bozmaktadır. Gerçekten de yazarlar Artiodactyller ve balinalar arasındaki yakın ilişkiyi teyid etmekle kalmaz, balinaların Artiodactyl'lerin filogenetik ağaçlarının içinde derinlere yerleştiğini ileri sürerler. **Bu sonuçlar mevcut morfolojik verilerin yaygın yorumuyla (ortiodactyl monofili) şaşırtıcı şekilde çelişmektedir** ve, eğer doğruysa, bir inek ya da hipopotamı bir yunus ya da balinaya, bir domuz ya da deveden daha yakından ilişkili hale getirecektir. 60

Bu bilim adamları ayrıca, konunun hala tartışmalı olduğunu belirtmekte ve şöyle demektedirler:

Ancak konu halen çelişkilidir çünkü hangi moleküler dizi verisinin hangi yöntemlerle analiz edileceği konusu hala tartışmalıdır. [61]

Diğer moleküller üzerinde yapılan analizler de benzer şekilde çelişkili sonuçlar vermiştir. Zoolog John Gatesy, deniz memelilerinin kan pıhtılaşma proteini üzerinde yapılan analizlerin, balinalarla su aygırları arasında evrimsel bir bağ olduğunu gösterdiğini ancak bunların paleontolojik bulgularla çeliştiğini belirtmektedir.[62]

Görüldüğü gibi, araştırmaların asıl sahibi olan bilim adamları, deniz memelilerinin kökenini bulmak için yapılan moleküler karşılaştırmaların paleontolojik ve morfolojik verilerle çelişkili olduğunu açıkça belirtmektedirler. UBA ise, bu gerçekler açıkça bilinmesine rağmen, tam aksi görüş bildirmektedir. Bunun bilgi eksikliği olmadığı ise ortadadır, çünkü UBA dünyanın en önde gelen bilim kuruluşu olma iddiasındadır. Görünen o ki, UBA kasıtlı olarak, konu hakkında bilgisi olmayan, okuduklarını araştırma ihtiyaç veya imkanı bulunmayan okuyucuları evrime ikna etmek için bu tür asılsız iddialarda bulunmaktadır. Balinaların kökeni konusundaki evrimci tezlerin geçersizliğini, daha önceki "National Geographic'ten Yeni Bir Balina Masalı" başlıklı bir makalemizde de kapsamlı olarak incelemiştik. Burada detaylı olarak açıkladığımız gibi, balinaların kara memelilerinden evrimleştiği tezi, hiç bir bilimsel dayanağı olmayan bir hikayeden ibarettir. Balinaların karasal ataları olarak öne sürülen *Pakicetus* ve *Ambulocetus* gibi soyu tükenmiş kara memelileri ile bilinen en eski balinalar arasında çok büyük morfolojik farklar vardır. Öte yandan "balina evrimi" için evrimciler tarafından öne sürülen "adaptasyon süreçleri", Lamarkçı mantıklara dayalı, bilim dışı senaryolardan ibarettir.

Deniz memelileri, son derece özgün yapılara sahip canlılardır. Bu canlıların rastgele mutasyonların sağlayacağı morfolojik bozukluklar sonucunda karadan deniz ortamına geçiş için gerekli onlarca farklı adaptasyonu yaşadıklarını iddia etmek, evrim teorisi için başlıbaşına bir sorundur, çünkü evrim teorisi böyle bir geçişin nasıl gerçekleştiğini kesinlikle açıklayamaz. Evrimci bilim yazarı Francis Hitching yıllar önceki bir kitabında bu konu hakkında şunları söylemiştir:

Darwincilerin problemi dinozorlarla yanyana yaşayan ve onlar tarafından baskılanan, küçük ve ilkel, karaya bağlı bir memeliyi, memelilerin daha önceleri bilmedikleri çok büyük bir ortam olan, okyanusların derinlerinde yüzebilecek şekilde özel olarak şekillendirilen kocaman bir hayvana dönüştürmek için gereken çok sayıdaki adaptasyon ve mutasyonlar için bir açıklama bulmaya çalışmaktır... Bütün bunların en çok beş ila on milyon yıl içerisinde -ilk yürüyen maymun türlerinden

bize kadar göreceli olarak çok daha önemsiz bir evrimle yaklaşık aynı zaman içerisinde- evrimleşmiş olması gerekmektedir.[64]

Böyle bir geçiş yaşadığı öne sürülen canlı, ara geçiş aşamasında hem denizde hem de karada dezavantajlı hale gelecek ve elenecektir. UBA'nın deniz memelilerinin kökeni ve moleküler karşılaştırmalar konusundaki iddiaları, tamamen spekülasyona dayalıdır, bilimsel ve akılcı olmaktan çok uzaktır.

Sonuç

Evrim teorisinin yeryüzündeki tüm farklı canlı kategorilerinin tek bir ortak atadan, rastlantısal mutasyonlar ve doğal seleksiyon yoluyla türediği iddiası moleküler biyolojide hiçbir delil bulamamaktadır. Evrimsel diziden beklenen kademeli farklılaşma, ne fosil kayıtlarında ne de moleküler analizlerde görülmemektedir.

Michael Denton moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... **Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir**... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.[65]

UBA'NIN İTİRAFLARI

UBA her ne kadar, *Bilim ve Yaratılışçılık* adlı kitapçıkta, evrim teorisini gözü kapalı savunmuş ve evrim teorisinin bilimin ilgili tüm alanlarında kesin delillere sahip olduğunu öne sürmüşse de, *PNAS (Proceedings of the National Academy of Sciences)* isimli yayınında evrim teorisi ile ilgili bazı çelişkileri itiraf etmiştir. *PNAS*'ta 25 Nisan 2000 tarihinde yayınlanan "The New Animal Phylogeny: Reliability and Implications" (Yeni Hayvan Sınıflaması: Güvenilirliği ve Anlamları) bu itiraf dolu makalelerden biridir.

Fransa Ulusal Bilimsel Araştırmalar Merkezinden bilim adamlarının hazırladıkları makalede, evrimsel soy ağaçlarının ne kadar güvenilmez ve birbirleriyle çelişkili olduğu belirtilmekte ve yeni teoriler üretilmesi gerektiği belirtilmektedir. Söz konusu makalede yer alan bazı ifadeler şöyledir:

DNA dizilerinin analizleri, evrimsel soy ağaçların yeniden yorumlanmalarını gerektirmektedir. Bir zamanlar, Metazoan (çok hücreli hayvanlar) soy ağacının tabanında yer alan ve birbirini takip eden komplekslik derecelerini temsil ettiği düşünülen sınıflar şu anda soy ağacında çok daha yüksek yerlere doğru yer değiştirmektedirler. Bu gelişme hiçbir evrimsel "ara form" bırakmamakta ve bizi simetrik kompleksiliğin başlangıcını tekrar düşünmeye zorlamaktadır.

Hepsinden kötüsü, genellikle üzerinde yeterli kritik değerlendirme yapılmayan birbiri ile çelişkili birçok ağaç ortaya çıkıp duruyor.

Atasal bağlantıların birbirinden böyle aniden ayrılışı, evrim sürecinde çok sık meydana gelmiş görünüyor. Bu olay, büyük miktarlardaki dizi verilerine rağmen ayrılma sıralarını yeniden yapılandırmayı zorlaştırmaktadır.

Yeni moleküler tabanlı sınıflandırmanın birçok önemli sonucu bulunmaktadır. Bunların arasında en önemlisi, süngerler, deniz anaları, deniz tarakları ile simetriklerin son ortak atası olan *Urbilateria* arasındaki "ara" sınıfların ortadan kaybolmasıdır.

Sonuç olarak, *Urbilateria*'ya giden kökte büyük bir boşluğa sahibiz. Eski evrimsel mantıkta yaygın olan, mevcut "ilkel" dalların anatomisine dayalı olarak, birbirini takip eden artan komplekslik derecelerini içeren bir senaryo ile *coelomate* (karın boşluklu canlıların genel ismi) atanın morfolojisini yeniden inşa etmek hususunda umudumuzu yitirmiş bulunuyoruz.[1]

1 *Proceedings of National Academy of Sciences*, 25 Nisan 2000, cilt 97, no:9, s. 4453-4456, The New Animal Phylogeny: Reliability and Implications)

U B A ' N I N İ N S A N I N E V R İ M İ Y A N I L G I S I

Ş üphesiz evrim teorisinin en tartışmalı konularından biri, insanın evrimi senaryosudur. UBA'ya göre, "primatlar ve insan arasındaki evrimsel ilişkilerin yakınlığı konusunda ciddi bir bilimsel şüphe bulunmamaktadır". (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 23) Oysa, özellikle son yıllarda elde edilen bulgular ve ortaya çıkarılan fosiller insanın maymunlarla ortak bir atadan evrimleştiği iddiasının bilimsel bir delile dayanmadığını göstermektedir. Evrimci bilim adamları dahi, insanın evrimi konusunun içinden çıkılmaz büyük bir probleme dönüştüğünü itiraf etmektedirler. UBA'nın insanın hayali evrimi hakkındaki iddiaları, hiçbir bilimsel delil ile desteklenmemektedir. Şimdi bu iddiaları ve cevaplarını sırasıyla inceleyelim.

İnsanın Sözde Evrimini Kanıtlayan Ara Geçiş Formları Olduğu İddiası Doğru Değildir

UBA, kitap boyunca sürdürdüğü kendinden emin, ancak delilsiz üslubu insanın sözde evrimi ile ilgili bölümde de sürdürmüş ve insanın evrimini kanıtlayan birçok ara geçiş formuna ait fosil olduğunu ileri sürmüştür. Ancak, evrimciler de kabul etmektedir ki, bu iddia gerçekleri yansıtmamaktadır. Türkiye'deki evrimcilerin yakından tanıdıkları, İngiliz Doğa Tarihi Müzesi Paleontoloji Bölümünden Prof. Peter Andrews'un *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalesinde itiraf ettiği gibi, insanımsıların fosil kayıtlarındaki eksikliği, evrimciler için hayal kırıklığına neden olan bir engeldir. [1]

Dünyanın en önde gelen evrimci yayınlarından biri olan *Nature* dergisinde dahi, evrim teorisinin, insanın kökeni konusundaki çıkmazları itiraf edilmiştir. Derginin editörü Henry Gee, 12 Temmuz 2001 tarihli *Nature*'da yayınlanan makalesinde, evrimciler tarafından insanın ataları olduğu iddia edilen hominid (insansı) fosillerinin, ilkelden gelişmişe doğru bir sırayı takip etmediğini, aksine kayıtlarda bu fosillerin bir anda ortaya çıktığını belirtmektedir. Makalede, evrim teorisinin 150 yıldır umulan kanıtı olan "ara formların" var olmadığı, farklı türlerin hep aniden ortaya çıktığı şöyle bir benzetmeyle açıklanmaktadır:

Hominid fosillerinin keşfi, yolcu otobüslerine benziyor. Bir süre için hiçbiri yokken, aynı anda 3 tanesi birden ortaya çıkıveriyor.[2]

Henry Gee, yapılan tüm paleontolojik kazılara rağmen, şempanze ve insan bağlantısını gösterecek hiçbir fosil bulunmadığını da şöyle itiraf etmektedir:

Hominid fosillerinin çok nadir olduğu konusu çok ünlü bir gerçektir, şempanze bağlantısı ise nedense hiçbir fosil kaydına sahip değildir.[3]

Bu tür itiraflar konusunda Henry Gee yalnız değildir. Örneğin George Washington Üniversitesinden Profesör Bernard Wood da, *Nature* dergisindeki bir makalesinde, insanın evrimsel kökeni ile ilgili taksonomik ve filogenetik ilişkilerin karanlıkta kaldığını belirtmekte ve şöyle demektedir:

Bizim kendi genusumuzun, yani Homo'nun bilinen en eski temsilcilerinin taksonomisinin ve filogenetik (evrimsel akrabalık) ilişkilerinin karanlıkta olması dikkat çekici bir durumdur. Mutlak tarihlendirme tekniklerindeki gelişmeler ve fosillerin yeniden yorumlanması, basit, çizgisel bir insan evrimi modelini savunulamaz hale getirmiştir ki bu modelde *Homo habilis Australopithecus*ardan sonra gelir ve sonra da *Homo erectus* aracılığıyla *Homo sapiens*'e evrimleşir. Ama, (bu modele karşılık) herhangi bir alternatif ortak görüş de ortaya çıkmış değildir.[4]

Kısacası *Australopithecus*'tan insana giden klasik evrim şemasının bilimsel bulgulara uymadığı ortaya çıkmıştır, ama başka bir evrim modeli de öne sürülememektedir. Evrim teorisi, insanın kökeni konusunda da, Michael Denton'ın ifadesiyle "kriz içinde"dir.

Time dergisinin 1994 yılındaki bir sayısında ise, fosil kayıtlarının evrim teorisini nasıl bir çıkmaz içinde bıraktığı çok açık bir şekilde belirtilmektedir:

Ancak, bir asırdan fazla sürelik kazılara rağmen, fosil kayıtları çıldırtırcasına eksik kalmaya devam eder. Çok az sayıdaki ipucu ile, hatta resme uymayan tek bir kemik bile herşeyi alt üst edebilir. Neredeyse her büyük buluş geleneksel anlayışta derin çatlaklar açmış ve bilim adamlarını ateşli tartışmalar ortasında yeni teoriler üretmeye zorlamıştır"[5]

Görüldüğü gibi, evrimci bilim adamları ve yayınlar dahi fosil kayıtlarının insanın evrimi iddiası için bir kanıt sağlamadığını kabul etmektedirler. UBA ise yayınladığı kitapçıkta tüm bu gerçekleri görmezden gelerek delilsiz iddialar sıralamıştır.

UBA'nın *Australopithecus* Hakkındaki Yanılgıları

UBA, insanın evrimi bölümünde en çok *Australopithecus*lara yer vermekte, bu canlıların yarı insan yarı maymun özellikler gösteren ara geçiş formları olduğunu öne sürmektedir. Oysa, kuyruksuz maymunun latince karşılığı olan "*-pithecus*" eki ile isimlendirilen bu canlılar, aslında soyu tükenmiş bir maymun cinsidir ve insanın evrimi için hiçbir delil teşkil etmezler. Gerçekte *Australopithecus* şempanzelere çok benzer. Örneğin en ünlü *Australopithecus* örneği olan Lucy'nin *(Australopithecus afarensis)* şempanzelerle aynı büyüklükte bir beyni vardır, kaburgaları ve çene kemiği günümüz şempanzeleriyle aynı şekildedir, kolları ve bacakları canlının bir şempanze gibi yürüdüğünü göstermektedir. Hatta leğen kemiği de şempanzelerinki gibidir. [6]

Bu konudaki evrimci iddia ise, *Australopithecus*'ların, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik olarak yürüdükleri tezidir.

Söz konusu "**dik yürüme**" iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların on yıllardır savundukları bir görüştür. Ama pek çok bilim adamı, *Australopithecus*'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur. İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen,

*Australopithecuslar*ın sadece **sıradan bir maymun türü** oldukları ve **kesinlikle dik yürümedikleri** sonucuna varmıştır.[7] Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus*'un iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınınkine benzetmektedir.[8]

Evrimcilerin iki ayaklılık konusunda özellikle dikkat ettikleri nokta, "taşıyıcı açı" olarak adlandırılan, kalça ve kaval kemiklerinin dizdeki karşılaşma açısıdır. İnsanlar yürürken ağırlıklarını ayakları üzerinde taşıyabilirler, çünkü kalça kemikleri, kaval kemiğiyle yaklaşık 9 derecelik bir taşıyıcı açı ile dizde birbirine yaklaşır. Şempanze ve gorillerin ise, bunun aksine neredeyse 0 derecelik bir taşıyıcı açıya sahip geniş alana yayılmış bacakları vardır. Bu hayvanlar, ancak bedenlerini bir taraftan diğerine doğru, bildik "maymun yürüyüşü"yle salınarak yürüdüklerinde ağırlıklarını ayakları üzerinde tutmayı başarırlar. Evrimciler, yüksek taşıyıcı açıya sahip (insan benzeri) fosil maymunların iki ayaklı olduklarını ve böylelikle insanlara doğru evrimleştiklerini varsayarlar. Güney Afrikalı *Australopithecus* türleri (Lucy gibi) büyük ölçüde 15 derecelik taşıyıcı açıya sahip olmaları nedeniyle insanın atası olarak değerlendirilirler. Ancak birçok evrimci artık bu taşıyıcı açının aslında *Australopithecus* türünün usta ağaç tırmanıcıları olduğunu gösterdiğini kabul etmektedir. Nitekim yaşayan primatlar arasında en yüksek taşıyıcı açı, her ikisi de fevkalade usta ağaç tırmanıcıları olan orangutan ve örümcek maymununda bulunur. Diğer bir deyişle, evrimcilerin iki ayaklılığa delil olarak sundukları anatomik özelliğe, ağaçlarda yaşayan günümüz maymunları sahiptir; ancak hiç kimse bu hayvanların insanın ataları olduğunu öne sürmemektedir.

Lucy'nin diz ekleminin durumundan ayrı olarak, kanıtlar, bu canlının, yaşayan maymunların ayırdedici bir özelliği olan boğum yürüyüşlü (knuckle-walker: ayak eklemleriyle yürüyen dört ayaklı hayvan) morfolojisine sahip olduğunu da göstermektedir. Richmond ve Strait yaşayan boğum yürüyüşlü (knuckle walker) maymunlar, şempanzeler ve gorillerin dört iskelet özelliğini tanımlamışlardır. Lucy ve insanımsı olduğu iddia edilen başka fosiller üzerinde de incelemeler yapan iki araştırmacı, Lucy'nin boğum yürüyüşlü maymunların sahip oldukları iskelet yapısına sahip olduğunu belirtmişlerdir.[9]

Görüldüğü gibi, *Australopithecus* üzerinde yapılan detaylı incelemeler, bu canlıların dik duran ve iki ayak üzerinde yürüyen canlılar olmadıklarını, aksine günümüz şempanze ve gorillerinde de görülen diz yapılarına ve yürüyüş şekline sahip olduklarını göstermektedir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, *Australopithecus* iki ayaklı olsa bile, bu insanın atası olduğunu kanıtlamak için yeterli değildir. Bernard Wood, iki ayaklılığın insan ile maymunları birbirinden ayıran bir özellik gibi kabul edilmemesi gerektiğini belirtmekte ve şöyle bir örnek vermektedir: "kuşların kanatları vardır ancak kanadı olan her canlı bir kuş değildir." [10]

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilir hale gelmiştir. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. *Australopithecus afarensis* türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "**Adieu Lucy**" (**Elveda Lucy**) başlığını kullanarak *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir *Australopithecus* fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

Yeni bir teori ***Australopithecus* cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını** söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel

teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... *Australopithecus*lar ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.[11]

Moleküler Biyolojinin, İnsanın Sözde Evrimine Delil Sağladığı İddiası Doğru Değildir

UBA yazarları moleküler biyolojiden gelen verilerin insanın sözde evrimine delil sağladığını iddia etmektedirler. Bu da UBA'nın gerçek dışı iddialarından bir başkasıdır. Moleküler biyolojinin evrime kanıt sağlamadığı önceki bölümlerde incelenmişti, bu bölümde ise moleküler biyolojiden gelen verilerin insanın evrimi ile ilgili iddialarla çeliştiğine kısaca değinilecektir.

UBA'nın moleküler biyoloji hakkındaki iddiası, insanların genetik olarak şempanze ve gorile daha yakınken, orangutan ve diğer primatlara daha az benzediği tezi üzerinde kuruludur. Oysa bu tümüyle yanlış bir değerlendirmedir. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, UBA'nın bu kitapçığı yayınladığı 1998 yılında insan genomu henüz deşifre edilmemişti. Bilindiği gibi İnsan Genom Projesi'nin sonuçları 2001 yılında yayınlandı. Şempanze ve orangutanların genetik şifreleri ise hala çözülmüş değildir. Dolayısıyla, bu türler arasında güvenilir sonuçlar elde edilecek bir kıyas yapmak henüz mümkün değildir. Bazı yayınlarda karşımıza çıkan bu tür moleküler kıyaslamalar ise, bazı proteinler veya genler üzerinden yapılan kısıtlı kıyaslar sonucunda elde edilen verilerdir. Bu nedenle, bir başka protein veya moleküler bir yapı üzerinde bir kıyas yapıldığında daha farklı, hatta birbiriyle çelişkili sonuçlar elde edilebilmektedir.

Örneğin Bjorn Kurten, söz konusu çelişkili sonuçlar için şöyle yazmaktadır:

Şempanze, goril ve insan kolları arasındaki ilişki halen çok belirgin değildir; bazı sonuçlar şempanzenin gorilden çok insana daha yakın olduğunu gösterirken, diğerleri, örneğin mitokondriyal DNA ile ilgili bir yakın dönem çalışması, maymun soyunun insan soyundan şempanze ve gorillere bölünmeden önce ayrıldığını ileri sürer.[12]

Kısacası bu tür veriler çelişkili sonuçlar vermektedir. Evrimci yayınlarda evrimci ön yargılara uyan sonuçlar yayınlanmakta, diğerlerinden söz edilmemektedir. Moleküler biyolojiden elde edilen verilerin insanın evrimi iddiası ile uyuşmadığı evrimcilerin de kabul ettikleri bir gerçektir. Örneğin Dr. Takahata, "A Genetic Perspective on the Origin and History of Humans," başlıklı bir makalesinde şöyle demektedir:

DNA dizilim verileriyle bile, evrim süreçlerine doğrudan hiçbir erişimimiz yoktur, yani yok olan geçmişin objektif rekonstrüksiyonu yalnızca geniş bir hayal gücüyle sağlanabilir.[13]

Moleküler analizlerin, diğer alanlardaki bulgularla çeliştiği ve insanın sözde evrimi için bir çıkmaz oluşturduğu gerçeği ise, UBA'nın bilmediği bir konu değildir. Örneğin, UBA'nın yayın organı *PNAS*'ta 25 Nisan 2000 tarihinde yayınlanan "İnsan Filogenetik Hipotezleri Ne Kadar Güvenilir?" başlıklı makalede, moleküler incelemelere dayalı yorumların, anatomik benzerliklerle zıt sonuçlar verdiği belirtilmektedir.[14] Bu makale referans alınarak *Nature* dergisinde yayınlanan Henry Gee imzalı yazıda ise şöyle denmektedir:

Diş ve iskelet kalıntıları evrimsel geçmişi çizmede güvenilmezdirler. Bu kalıntılardan yola çıkılarak yapılan soy ağaçları moleküler araştırma sonuçlarına ters düşmektedir. [15]

Ayrıca aynı yazıda bu durum "paleontolojiye hakim olan belirsizlik" diye yorumlanarak, insanın evriminin "her zaman olduğu gibi bir sır" olarak kaldığı aktarılmaktadır.

TÜBA'nın Çeviri Editörlerinin Notundaki Büyük Yanılgı

İnsanın evrimi ile ilgili bölüme, TÜBA'nın çeviri editörleri bir dipnot eklemişler ve dipnotta, 2001 yılında açıklanan İnsan Genom Projesi sonuçlarının "gerçekten de canlılar arasında akrabalık yakınlıklarını yansıtacak biçimde büyük bir genom benzerliği olduğunu gösterdiğini ve insan genomu ile şempanze genomunun %98'den fazla benzerlik gösterdiğini" iddia etmişlerdir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 24) Bu %98 benzerlik iddiası, evrimcilerin en önemli propaganda malzemelerinden biridir ve evrimci yayınlarda sık sık kullanılır. Ne var ki,

1) Önceki sayfalarda da belirtildiği gibi, şempanze genomu hakkındaki çalışmalar henüz başlatılmamıştır. Dolayısıyla, insan genomu ile şempanze genomu arasında sağlıklı bir kıyas yapmak mümkün değildir.

2) Ayrıca, daha önce de söz edildiği gibi, moleküler kıyaslamalar sonucunda elde edilen veriler, çoğu zaman evrimcilerin beklentileri ile çelişmektedir, dolayısıyla iki canlı türü arasında moleküler benzerlik bulunması, o canlıları birbirlerinin evrimsel akrabası olarak kabul etmek için yeterli değildir.

3) Tüm bunların dışında belirtilmesi gereken bir başka önemli nokta, yakın zaman önce yapılan bazı analizler sonucunda insan ve şempanze arasındaki farklılığın bilinenin en az üç katı olduğunun anlaşılmış olmasıdır. Söz konusu araştırmada, evrimci yayınlarda (örneğin UBA kitapçığında) iddia edildiği gibi insanlar ve şempanzelerin genetik yapısının "%98 benzer" olmadığı ve genetik benzerliğin %95'ten öteye gitmediği belirtilmektedir. **CNN**'in web sayfasında 25 Eylül 2002 tarihinde yayınlanan **"Humans, chimps more different than thought" (İnsanlar, şempanzeler düşünüldüğünden daha farklı)** başlıklı yazıda bu araştırmanın sonuçları şöyle haber verilmiştir:

Yapılan yeni genetik araştırmaya göre, insanlar ve şempanzeler arasında bir zamanlar inanıldığından çok daha fazla farkılık var.

Biyologlar uzun bir süre şempanzelerin ve insanların genlerinin %98.5 benzer olduğunu savundular. Ancak California Institute of Technology biyologlarından Roy Britten, bu hafta yayınlanan çalışmada, genleri karşılaştırmak için kullanılan yeni bir yöntemin insanlar ve maymunların arasındaki genetik benzerliğin yalnızca %95 oranında olduğunu gösterdiğini açıkladı.

Britten, araştırmasını, insan DNA zincirindeki 3 milyon baz çiftinden 780.000 tanesini şempanzelerinki ile karşılaştıran bir bilgisayar programına dayandırdı. Daha önceki araştırmacıların bulduklarından daha fazla birbirine benzemeyen bölüm buldu ve DNA bazlarının en az %3.9 oranında farklı olduğu sonucuna vardı.

Bu durum onu, türler arasında yaklaşık %5 oranında genetik bir farklılık olduğu sonucuna götürdü. [16]

Darwinizm'e olan koyu bağlılığı ile tanınan İngiliz bilim dergisi *New Scientist* de aynı konuyu 23 Eylül 2002 tarihli internet haberinde **"Human-Chimp DNA Difference Trebled" (İnsan-Şempanze Genetik Farkı Üç Katına Çıktı"** başlığıyla haber yaptı:

İnsan ve şempanze DNA'ları arasında yapılan yeni karşılaştırmalara göre, eskiden düşünüldüğünden daha eşsiziz. Uzun bir süre, en yakın akrabalarımız ile genetik yapımızın %98.5 benzeştiği görüşü savunuldu. Şimdi bunun yanlış olduğu ortaya çıkıyor. Gerçekte, genetik yapımızın %95'den daha az kısmını paylaşıyoruz, şempanzeler ile aramızdaki farklılık düşünüldüğünden 3 kat daha fazla. [17]

Ortak Tasarım

Peki insanların DNA'larının %95 oranında da olsa şempanzelerinkine benzemesi ne anlama gelmektedir? Bu soruyu cevaplamak için, insan ile başka canlılar arasında yapılan diğer bazı karşılaştırmalara da bakmak gerekir.

Bu karşılaştırmalardan biri, insan ile nematod filumuna bağlı solucanlar arasında yapılmış ve %75 benzerlik gibi ilginç bir sonuç ortaya çıkmıştır. [18] Öte yandan bazı proteinler üzerinde yapılan analizler de, insanı çok daha farklı canlılara yakın gibi göstermektedir. Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmacıların yaptığı bir çalışmada, kara canlılarının bazı proteinleri karşılaştırılmaktadır. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır. [19]

Tüm bu tablonun gösterdiği gerçek ise şudur: İnsan ve diğer canlılar arasında genetik benzerlikler bulunmaktadır. Ama bu benzerlikler herhangi bir "evrim şeması" ortaya çıkarmamaktadır.

Bu genetik benzerliklerin var olması ise, son derece doğal, hatta kaçınılmazdır. Çünkü insan bedeni de diğer canlılarla aynı malzemeden, aynı elementlerden oluşur. İnsanın soluduğu hava, yediği besinler, içinde yaşadığı iklim hayvanlarınkiyle aynıdır. Dünya üzerindeki tüm yaşam "karbon bazlı"dır; yani karbon atomunun kurduğu kimyasal bileşiklerle inşa edilmiştir. Dolayısıyla insan da diğer canlılarla benzer proteinlere ve bunların genetik kodlarına sahiptir. Ama bu, insanın diğer canlılarla ortak bir kökenden geldiği, onlardan evrimleştiği gibi bir anlam taşımaz.

Nitekim, farklı canlılar arasında yapılan genetik karşılaştırmalar, 150 yıllık evrim ağacını alaşağı etmiş durumdadır. Peki bu durumda canlılardaki benzer yapıların bilimsel açıklaması nasıl yapılabilir? Bu sorunun cevabı, Darwin'in evrim teorisi bilim dünyasına hakim olmadan önce verilmişti. Canlılardaki benzer yapıları ilk kez gündeme getiren Carl Linneaus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu yapıları "**ortak tasarım**" örneği olarak görmüşlerdi. Bu açıklamaya göre benzer organlar veya benzer genler, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için bilinçli bir şekilde tasarlanmış oldukları için benzerdir.

Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak tasarım" açıklaması olduğunu göstermektedir. Diğer bir ifadeyle, canlılar ortak bir planla yaratılmışlardır.

UBA'nın Afrika'dan Çıkış Yanılgısı

UBA, evrimciler arasında dahi ihtilaf konusu olan bir iddiayı, yine kesin bir gerçek gibi okuyucuya sunmakta ve ilk insanın Afrika'da geliştiğini, dünyaya ise buradan yayıldığını öne sürmektedir. Oysa buna dair hiçbir delil bulunmamaktadır. Tim White'ın 2002 yılında *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalesinde böyle bir varsayımda bulunmanın imkansızlığı konu edilmiş ve şöyle denmiştir:

Bu sınıfın (Homo sınıfı) Avrasya'da ve güney-doğu Asya'da ortaya çıkışı hakkındaki belirsizlikler, *H. erectus*'un kökeninin yeri ve zamanını doğru olarak belirlemeyi imkansız kılmaktadır. Elimizdeki deliller coğrafi yayılımının yönünü saptamak için yetersiz.[20]

Delil olmamasına rağmen üzerinde en çok spekülasyon yapılan konulardan biri olan insanın atasının göç haritası hakkında 1980'li yıllarda başlıca iki görüş geliştirildi. Bunlardan bir tanesi UBA'nın da iddia ettiği gibi ilk insanların Afrika'da tek bir kaynaktan ortaya çıktıkları ve dünyaya buradan yayıldıkları tezi idi. Diğer görüşe göre ise, ilk insanlar dünyanın birkaç bölgesinde birden ortaya çıktılar. Bunlardan kimi göç ederek birbirini buldu ve karışarak yeni türleri meydana getirdi.

Her iki tez de herhangi bir kanıta değil evrimci bilim adamlarının ön yargılarına dayalı olarak ortaya atıldığı için, ortak bir karara varılamamaktadır. Çünkü her iki tez de birçok çelişki ve açmazla doludur. Nitekim bu konuya Ağustos 1999 sayısında yer veren *Scientific American* dergisinde "Her iki buluşun öneminin sorgulandığı" belirtilmiştir. [21]

Sonuçta, ortada herhangi bir kanıta dayanmayan hipotezler, varsayımlar ve senaryolardan başka birşey yoktur. Evrim teorisi, yeryüzünde hayatın nasıl ortaya çıktığı, farklı canlı gruplarının nasıl var olduğu gibi temel soruları hiçbir şekilde açıklayamamakta, fosil kayıtlarında aniden beliren farklı türler ya da canlılardaki kompleks tasarımlar karşısında çaresiz kalmaktadır. Bu nedenle de evrim savunucuları, temel ve somut gerçeklerden değil, ortaya atılan ve birbiriyle çelişen evrim senaryolarından söz etmektedirler. Bu yolla, evrim teorisinin yolun sonuna geldiğini, bu teoriyi destekleyen hiçbir bilimsel kanıt olmadığını gizleme çabasındadırlar.

UBA'nın Neandertal İnsanı Hakkındaki Yanılgıları

UBA, İnsanın Evrimi başlıklı bölümde, Neandertal insanının korunan kemiklerinden elde edilen DNA ile, moleküler saat yönteminin kullanıldığını ve Neandertal insanının modern *Homo sapiens*'ten yarım milyon yıl öncesinde ayrıldığının tespit edildiğini ve daha sonra bu türün soyunun tükendiğini iddia etmektedir. Bir paragraf sonra ise UBA, modern insanın eski insanlardan 100.000–150.000 yıl önce ayrıldığını öne sürmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 24) Buradaki klasik evrimci ima, Neandertallerin modern insana tam evrimleşmiş olmadan soylarının tükendiği, günümüz insanından tamamen farklı bir tür oldukları yönündedir. Oysa, günümüzdeki bulgular Neandertal insanlarının *Homo sapiens* ile birlikte yaşadığını, ve Neandertallerin soyu tükenmiş bir insan ırkı olduğunu, insandan farklı bir tür olmadığını göstermektedir. Bu konu ile ilgili detayları *Hayatın Gerçek Kökeni* adlı kitabımızda okuyabilirsiniz. Burada ele alınacak olan konu ise, Neandertal DNA'sından elde edilen bilgilerin güvenilir olmadığının incelenmesidir.

Söz konusu DNA analizi, Münich Üniversitesi'nden Svante Pääbo tarafından yürütülmüştür. Pääbo ve ekibi, çekirdek DNA'sı yerine Neandertal insanının fosilinden elde edilen mitokondriyal DNA (mtDNA) üzerinde incelemeler yapmıştır. Bu tür araştırmalarda mtDNA'nın kullanılmasının nedeni, her hücrenin çekirdeğinde DNA'nın yalnızca iki kopyası varken, her hücrede mtDNA'nın 500-1000 arasında kopyasının bulunmasıdır. Bu durumda eski mtDNA'ların korunmuş olma olasılığı daha yüksektir. Ancak söz konusu DNA analizinin güvenilirliğini azaltan çok ciddi sorunlar bulunmaktadır. Bu sorunlardan bazıları şöyledir:

1. Yapılan kıyaslarda izlenen yöntem yanlıştır

Söz konusu araştırma sonuçlarında yapılan bir yanlış değerlendirme ise şudur: Neandertal insanından elde edilen mtDNA ile, günümüz insanlarının mtDNA'larının dizilimleri kıyaslanmış ve Neandertal insanı ile günümüz insanının mtDNA dizilimleri arasındaki farkın, günümüz insanlarının mtDNA'larının arasındaki farktan daha büyük olduğu belirtilmiştir. Ancak burada kullanılan yöntem hatalıdır. Çünkü tek bir Neandertal insanının mtDNA'sından alınan tek bir dizilim, günümüzde yaşayan 1669 farklı insandan alınan 994 dizilim ile kıyaslanmıştır. Bu 1669 insan arasında, Neandertal insanın mtDNA dizilimi kadar farklılıklar gösterenler olduğu da göz önüne alınırsa, elde edilen istatistiki sonuçların güvenilir olmadığı açıkça görülecektir. [22] Çünkü ortada günümüz insanlarına ait bir ortalama varken, Neandertal insanının ortalaması alınamamış, sadece tek bir bireyin mtDNA dizilimi incelenmiştir.

2. Tür yakınlığı sorunu

Söz konusu araştırmacılar, mtDNA dizilim farklılıklarını aynı zamanda evrimsel akrabalığın bir ölçütü olarak da kullandılar. Böylelikle Neandertalleri evrimsel dizilimde modern insanlar ve şempanzeler arasına ayrı bir tür olarak yerleştirdiler. Ancak, günümüzde kendi aralarındaki mtDNA dizilimi farklılıkları, Neandertal bireyin aralığı içerisinde olan bazı modern insanlar da vardır. Öyle ise, bu mantığa göre, günümüzde yaşayan bu insanların da, Neandertalden daha az evrimleştiklerini ve şempanzeye daha yakın olduklarını kabul etmek gerekir (!) Bu, evrimciler açısından dahi kabul edilebilir bir sonuç değildir.

3. Moleküler saat sorunu

Daha önceki bölümlerde de incelendiği gibi, moleküler saat kavramı üzerine kurulu evrimsel çıkarımlar gerçekleri yansıtmamaktadır. Modern insanlar ve Neandertallerin birbirlerinden ayrı türler olduğu varsayımının temelinde ise "moleküler saat" kavramının evrimciler tarafından koşulsuz kabulü yatmaktadır.

G. A. Clark ise moleküler saat yönteminin güvenilir olmadığı hakkında şöyle der:

Moleküler saat modelleri problemli varsayımlarla doludur. Baz çiftlerinin yer değiştirme oranlarıyla ilgili düşünce farklılıkları bir kenara bırakılsa bile, moleküler bir saatin nasıl ayarlanabileceği ve mtDNA mutasyonlarının nötr olup olmadığı, Neandertal dizilimlerinin... modern insanınkinden farklı olması, "modernler" ve "Neandertallerin" farklı türler olup olmadığı sorusunu çözmemektedir."[23]

Cornell Üniversitesinden Karl J. Niklas, türlerin akrabalıklarını belirleyebilmek için moleküler saat kavramının kullanılmasından şu şekilde bahseder:

...Mevcut durumda, çok az verinin ardındaki çok fazla spekülasyonla karakterize edilen bir araştırma alanı." [24]

Science dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede ise "moleküler saat"in yirmi kat kadar hata yapıyor olabileceği belirtilmektedir. Texas Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden Niel Howard şöyle demektedir:

Biz buna bir kronometre gibi davranıyorduk, ancak doğruluğu bence bir güneş saati kadar. [25]

4. Evrimsel akrabalığı belirlemede mtDNA'nın kullanılmasındaki sorunlar

Evrimcilerin kendileri dahi, evrimsel akrabalıkların belirlenmesi için mtDNA'nın kullanılmasının doğru bir metod olup olmadığını sorgulamaktadırlar. Standford Üniversitesinden genetikçi l. Luca Cavalliq Sforza ve yardımcıları şöyle yazmaktadırlar:

Mitokondriyal genom bir bireyin genetik materyalinin yalnızca küçük bir bölümünü temsil etmektedir ve bütünün temsilcisi olamaz.[26]

Primat akrabalıklarını belirleyebilmek için mtDNA'nın kullanımındaki varsayımları test ettikten sonra, Columbia Üniversitesinden D. Melnick ve G. Hoelzer şu bilgiyi vermektedirler:

"Bizim sonuçlarımız "doğru" popülasyonun genetik yapısının tahmin edilmesi, genetik olayların tarihlendirilmesi, filogenilerin oluşturulması için mtDNA'nın kullanımına ilişkin ciddi problemler ileri sürmektedir." [27]

Bunların dışında, yukarıda bahsedilen PCR kopyalama tekniğinde görülebilen kopyalama hataları gibi sorunlar da bu tür çalışmaların güvenilirliğini zayıflatmaktadır. Bu sorunların en önemlisi ise, söz konusu evrimci bilim adamlarının, evrim teorisine körü körüne olan bağlılıklarıdır. Bu nedenle, evrim konusundaki araştırmalar objektiflik içinde yürütülmemekte, veriler evrim teorisine uydurulmaya çalışılmaktadır. Cornell Üniversitesi'nden Kenneth A. R. Kennedy bu konuda şu yorumda bulunur:

Paleontolojik ve arkeolojik verilerin, evrimsel ve genetik modellere uygun olması için zorlanması uygulaması, mitokondriyal DNA'nın moleküler saatini temel alan tarihlerin yeniden yorumlanmasında da görülmektedir...[28]

Pääbo'nun Neandertal mtDNA'sı üzerine yaptığı çalışma ise bunun tipik bir örneğidir. Cambridge Üniversitesinden antropolog Robert Foley'e göre, Pääbo ve ekibinin söz konusu çalışması; "genleri, daha fazla bilgiye -örneğin seleksiyon ve kayma, kültürel iletim süreçleri, tarih ve coğrafya, fosiller, antropoloji ve istatistik hakkında bilgiye- sahip olmaksızın, yorumlamanın ne kadar anlamsız olduğunu göstermektedir." [29]

Evrimciler Dahi İnsanın Sözde Evrimine Dair Delil Olmadığını Kabul Etmektedirler

Her ne kadar UBA, okuyucu kitlesini ikna edebilmek için, insanın evrimi konusunda hiçbir ciddi bilimsel şüphe bulunmadığını iddia etse de, gerçek böyle değildir. İnsanın sözde evrimi, evrim teorisinin en büyük çıkmazlarından birini oluşturmaktadır. İnsanın kökeni konusundaki ünlü yayınlardan biri olan *Discovering Archeology* dergisinde, derginin editörü Robert Locke tarafından yazılan makalede "insanın atalarını aramak, ışıktan çok ısı veriyor" denmekte ve ünlü evrimci paleoantropolog Tim White'ın şu itirafı aktarılmaktadır: "Bugüne dek cevaplayamadığımız sorulardan dolayı hepimiz hüsrana uğramış durumdayız."[30]

Yazıda, evrim teorisinin insanın kökeni konusunda içinde bulunduğu açmaz ve bu konuda yürütülen propaganın temelsizliği şöyle anlatılmaktadır:

Belki de bilimin hiçbir alanı insanın kökenini bulma çabalarından daha fazla tartışmalı değildir. Seçkin paleontologlar insan soy ağacının en temel hatları üzerinde bile anlaşmazlık içindeler. Yeni

dallar büyük patırtı ile oluşturulur, ancak yeni fosil bulguları karşısında geçerliliğini kaybedip yok olurlar.[31]

Aynı gerçek, ünlü *Nature* dergisinin editörü Henry Gee tarafından da yakın zaman önce kabul edilmiştir. Gee, 1999 yılında yayınlanan *In Search of Deep Time* adlı kitabında "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama gece yarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir, ama bilimsel değildir.[32]

George Washington Üniversitesi, Antropoloji bölümünden Daniel E. Lieberman ise, 2001 yılında bulunan *Kenyanthropus platyops* adlı fosil için yaptığı açıklamada şöyle bir yorumda bulunmuştur:

"İnsanın evrim tarihi çok karmaşık ve çözümlenmemiştir. Şimdi 3.5 milyon yıllık başka bir türün bulunması ile durum daha da karışacak gibi görünüyor... *Kenyanthropus platyops*'un yapısı genel olarak insanın evrimi ve türlerin davranışı konuları hakkında birçok soruyu beraberinde getiriyor... *K. platyops'in önümüzdeki birkaç yıl içindeki başlıca rolünün, birlikleri bozucu ve insanımsılar arasındaki evrimsel ilişkinin araştırmalarında karşılaşılan kargaşayı daha da büyütücü bir rolü olacağını düşünüyorum.*" [33]

Evrimci paleontologlar Villie, Solomon ve Davis ise **"biz insanlar fosil kayıtlarında aniden beliriyoruz"** diyerek, insanın yeryüzünde aniden, yani hiçbir evrimsel atası olmadan ortaya çıktığını kabul etmektedirler.[34]

Collard ve Wood ise 2000 yılında kaleme aldıkları bir makalede "insan evrimi hakkındaki mevcut filogenetik (evrimsel) hipotezler hiç güvenilir değil" demek zorunda kalmışlardır.[35]

Diğer bazı evrimcilerin konu hakkındaki görüşleri ise şöyledir:

J. Bower:

Verilerin birçok sorunla yüklü olduğu doğrudur… Birçok fosil parçalar halindedir ve kemikler kendi orijinal konumlarına ender olarak geri getirilebilir. Buna ek olarak bir başka problem de insan fosillerinin tarihlendirilmesinin genellikle karmaşık ve bulanık olmasıdır. Sonuç olarak, fosil kayıtlarında ciddi boşluklar vardır. [36]

A.Hill:

Diğer bilimlerle karşılaştırıldığında, masalsı unsurlar en çok paleontolojide vardır. İnsan evriminin hipotezleri ve hikayeleri sıklıkla veriler tarafından desteklenmemiş şekilde ortaya çıkar ve büyük ölçüde genel ön kabuller içerir ve var olan veriler de genellikle onları yanlışlamak ya da kanıtlamak için bile yetersizdir. Bir çok yorum yapılması olasıdır. [37]

Niles Eldredge ve Ian Tattersall:

Böylece kalıp ortaya çıkar. Zaman içerisinde beyin gelişmesine ya da insan duruşuna doğru sabit bir şekilde ilerleyen bir tırmanış görmüyoruz. Bunun yerine henüz baştan tam olarak gelişmiş dik

duruş gibi yeni "düşünceler" görüyoruz. Milyonlarca yıl boyunca türün değişmez bir şekilde devam etmekteki ısrarını görüyoruz. [38]

D. Willis:

Son birkaç yıl içinde hominidler, şempanzeler, goriller, orangutanlar ve gibonlar arasındaki bölünme sırası için beş farklı ağaç ileri sürülmüştür. [39]

Dünya üzerindeki kendi kökenlerimize ilişkin deliller büyük ölçüde bilinmez kalmışlardır. [40]

G.L. Stebbins:

İnsanın kökenleriyle ilişkili olarak, son on beş yıl içerisinde yapılan buluşlar karmaşık bir resim sunmaktadır. Olgular basit bir *Ramapithecus-Australopithecus-Homo habilis, Homo erectus-Homo sapiens* dizilimi hipotezini desteklememektedir. [41]

Görüldüğü gibi, evrimciler dahi, insanın sözde evriminin bilimsel bulgular tarafından desteklenmediğini kabul etmektedirler. Kitap boyunca da incelendiği gibi, evrim teorisi bilimsel delillerle savunulmamakta, tamamen ideolojik ön yargılarla sahiplenilmektedir. Tek bir hücrenin dahi tesadüfi mekanizmalarla nasıl oluştuğunu, insanı insan yapan bilincin, insan ruhuna ait özelliklerin nasıl kazanıldığını, cansız ve şuursuz maddenin nasıl olup da düşünen, konuşan, sevinen, neşelenen, endişelenen, heyecanlanan, buluşlar yapan insana dönüşebildiğini kesinlikle açıklayamayan evrim teorisi, dünya tarihinin en akıl ve bilim dışı iddialarından biridir.

UBA'NIN YARATILIŞÇILIK VE EVRİMİN KANITLARI BÖLÜMÜNDEKİ YANILGILARI

Fosil Kayıtlarında Canlı Türlerinin Belli Bir Sırada Bulunduğu ve Bunun Evrimin Kanıtı Olduğu İddiası Doğru Değildir

UBA yazarları, evrim teorisine körü körüne bir inançla bağlı oldukları için, evrim teorisi aleyhindeki kanıtları dahi teori lehinde yorumlayabilmektedirler. Bunun bir örneği, fosil kayıtları hakkındaki yorumlarıdır: UBA'ya göre canlı türleri yeryüzü katmanlarında belli bir sırada bulunmaktadır ve birbirine benzer olan türler, katmanlarda birbirlerinin ardı sıra dizilmişlerdir. Evrimciler ise bunu evrim teorisinin bir delili olarak göstermektedirler.

Ancak bu açıklama son derece yanıltıcıdır ve fosil kayıtlarının gerçek mesajı tamamen görmezden gelinerek ileri sürülmüştür.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, canlı türleri, yeryüzü katmanlarında evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir sırada dizilmiş olsalardı bile, bu evrim teorisinin bir delili olmazdı. Böyle bir dizilimin evrim teorisi lehine bir delil sayılabilmesi için, birbirlerinden evrimleştikleri iddia edilen canlı türleri arasında ara geçişi sağlayan canlıların fosillerinin de yeryüzü katmanlarında bulunmuş olması gerekirdi. Oysa, önceki bölümlerde incelendiği gibi bu tür ara formlara kesinlikle rastlanmamıştır. Dahası, fosil kayıtları dışında morfoloji, genetik bilimi, biyokimya gibi bilim dalları da bu tür geçişlerin mümkün olduğunu delillendirmiş olmalıydı. Ancak bu bilim dalları canlı türlerinin birbirlerine evrimleşerek türemelerinin imkansız olduğunu göstermektedir. Sonuç olarak, yeryüzü katmanlarında evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir fosil sırası olsaydı bile, bu, evrim teorisini kanıtlamazdı.

Olayın kuşkusuz asıl önemli yönü ise, ortada UBA'nın sözünü ettiği gibi evrimsel bir doğa tarihi olmayışıdır. Yaklaşık 550 milyon yıl önce gerçekleştiği belirlenen Kambriyen patlaması, canlılığın yeryüzünde evrimsel bir gelişmeyle değil, aniden ve kompleks yapılarla ortaya çıktığının çok açık bir göstergesidir. UBA yazarları, dikkat çekecek şekilde kitapçıkta bir kez bile Kambriyen patlamasından söz etmemektedirler. Oysa bu kitapçığın Yaratılışı savununlara cevap olarak hazırlandığı iddia edilmektedir. Yaratılışı savunanların evrimcilere yönelttikleri ve evrim teorisinin en önemli çıkmazlarından biri olarak gündeme getirdikleri konuların başında Kambriyen patlaması gelmektedir.

Bugün bilinen tüm hayvan filumları, yeryüzünde aynı anda, Kambriyen devri olarak bilinen jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Kambriyen devri, yaşı 570-505 milyon yıl olarak hesaplanan 65 milyon yıllık bir jeolojik dönemdir.

Ana hayvan gruplarının ani ortaya çıkış süresi Kambriyen döneminin, genellikle "Kambriyen patlaması" olarak bahsedilen daha da kısa bir dönemine rastlamaktadır. Stephen C. Meyer, P. A. Nelson ve Paul Chien detaylı bir literatür araştırmasına dayanan, 2001 tarihli makalelerinde, *"Kambriyen patlaması jeolojik zamanın, 5 milyon yıldan fazla sürmeyen, fazlasıyla dar bir zaman aralığında oluşmuştur"*[1] demektedirler.

Bu devirden önceki fosil kayıtlarında, tek hücreli canlılar ve çok basit birkaç çok hücreli dışında hiçbir canlının izine rastlanmaz. Kambriyen devri gibi son derece kısa bir dönem içinde ise (beş milyon yıl, jeolojik anlamda çok kısa bir zaman dilimidir) bütün hayvan filumları, tek bir eksik bile olmadan bir anda ortaya çıkmışlardır! *Science* dergisinde yayınlanan 2001 yılına ait bir makalede, *"yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen Devri'nin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu"* denmektedir. Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen farklı canlı gruplarının evrim teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır:

Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken olan bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur. [2]

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, deniz anaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi çok farklı canlılara aittir. Bu tabakadaki canlıların çoğunda, modern örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Bu yapılar hem çok kompleks, hem de çok farklıdır. Hiçbir evrimsel ataları olmadan, aniden ortaya çıkmışlardır.

Kambriyen Devri'nde ortaya çıkıp çıkmadığı uzun zaman tartışılan tek filum, omurgalıların da içinde bulunduğu *Chordata*'dır. Ancak 1999 yılında elde edilen iki balık fosili, bu konudaki evrimci tezi de yıkmıştır. Kambriyen Devri'ne ait olan ve *Haikouichthys ercaicunensis ve Myllokunmingia fengjiaoa* diye adlandırılan bu balıklar, tam 530 milyon yıl yaşındadır. Ünlü paleontolog Richard Monastersky tarafından "Waking Up to the Dawn of Vertebrates" (Omurgalıların Ortaya Çıkışına Uyanış) başlığıyla yazılan bir haberde, bu bulgunun önemi şöyle açıklanır:

Paleontologlar omurgalıları, uzun zamandan beridir evrim tarihine, ilk baştaki patlama ve heyecan dindikten sonra katılan bir grup olarak kabul edegelmişlerdir. Ancak Çinli paleontologlar, **omurgalıların kökenini, neredeyse tüm diğer hayvan gruplarının fosil kayıtların da ortaya çıktığı güçlü biyolojik patlamaya kadar götüren iki balık fosili buldular.** Yunnan bölgesindeki 530 milyon yıllık kayalar içinde saklı olan bu kalıntılar bilinen en eski balıklara aitler ve bilinen diğer en eski omurgalı fosillerden en az 30 milyon yıl daha yaşlılar.[3]

Kambriyen Devrinde omurgalı hayvanların da ortaya çıktığını ispatlayan bu kanıt, yaşam tarihini evrimsel bir şemaya oturtma yönündeki umutları daha da çıkmaza sokmuştur.

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan Berkeley, California Üniversitesi profesörü Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte baş aşağı durduğunu göstermektedir: **Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.**[4]

Philip Johnson'ın belirttiği gibi, filumların kademeli olarak oluşması bir yana, tüm filumlar bir anda var olmuşlar, hatta ilerleyen dönemlerde bazılarının soyu tükenmiştir.

Dolayısıyla UBA yazarlarının neden Roger Lewin'in *"hayvanların tüm tarihindeki en önemli olay"*[5] olarak tarif ettiği, Kambriyen patlamasından bahsetmediklerini de anlamak mümkündür: Ne UBA yazarlarının ne de bir başka evrimcinin Kambriyen patlaması hakkında söyleyebileceği bir şey yoktur. Bu nedenle bu olayı -ya da bunun gibi evrim teorisini çürüten diğer açık delilleri- görmezden gelmeyi tercih etmektedirler.

"Hiç Kimse Evrimleşmeyi Görmemiştir" Konusundaki Yanılgılar

UBA yazarları, Yaratılışçıların özel tezlerinden birinin "hiç kimse evrimleşmeyi görmemiştir" şeklinde olduğunu öne sürmektedirler. Oysa bu Yaratılışçıların özel tezlerinden biri değildir, sadece birkaç kişinin öne sürdüğü bir iddia olabilir. Biz evrim teorisini çürütürken, hiçbir zaman "evrim teorisi doğru değildir, çünkü hiç kimse evrimleşmeyi görmemiştir" gibi bir iddiada bulunmamaktayız. UBA yazarlarının da belirttiği gibi, evrim teorisinin kanıtlanması için, evrimleşmenin gözlemlenmesi gerekmez, ancak eğer evrim teorisi doğruysa bunun sonuçlarının veya mekanizmalarının gözlemlenmiş olması gerekir. Eğer evrim yaşandıysa, fosil kayıtlarında canlıların birbirlerinden türediklerini gösteren ara geçiş formlarını bulmalıydık, genetik analizler evrimsel akrabalığı olduğu iddia edilen canlıların genetik yapılarının da birbirlerine yakın olduğunu diğerlerinin ise çok farklı olduğunu göstermeliydi, genetik ve morfolojik benzerlikler temel alınarak kurulan soyağaçları birbirleriyle uyumlu olmalıydı, kompleks yapıların rastlantısal mekanizmalarla nasıl oluşabildiği açıklanabilmeliydi, mutasyonların canlıların genetik bilgilerini artırdığı laboratuvar deneylerinde gözlemlenmiş olmalıydı… Ancak, kitap boyunca da incelendiği gibi ne doğa tarihi, ne biyoloji, morfoloji, paleontoloji, mikrobiyoloji, biyokimya, genetik gibi bilim dalları, evrimin yaşandığına dair sonuçlar sunmamaktadır. Aksine, tüm bu bilim dallarında elde edilen sonuçlar, canlıların ayrı ayrı yaratılmış olduklarına dair deliller sunmaktadır. Sonuç olarak, Yaratılışı da gözlemlememiz mümkün değildir, ancak söz konusu bilim dallarında yapılan araştırma ve deneyler sonucunda elde edilen veriler canlıların yaratıldıklarını açıkça göstermektedir.

Evrimin İşlediğine Dair Günlük Hayattan Verilen Örnekler Birer Aldatmacadır

UBA yazarları, evrimin işlediğine dair günlük hayatta birçok örnek olduğunu öne sürmekte ve şu örnekleri vermektedirler: Bakterilerin antibiyotik direnci, böceklerin DDT direnci, sıtma asalaklarının ilaçlara karşı direnç kazanmaları. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 21)

Bakterilerin zaman içinde antibiyotiklere direnç kazanmalarının evrimle bir ilgisi olmadığını, önceki sayfalarda mutasyon konusu dahilinde incelemiştik, bu nedenle burada tekrar etmeyeceğiz. Böceklerin, ilaçlara direnç kazanmaları da benzer şekilde evrimin bir delili değildir.

Böcek ve sineklerin DDT bağışıklığı evrimin delili değildir

Her ne kadar evrimciler, sineklerin ve böceklerin DDT gibi ilaçlara direnç kazanmalarını evrim teorisinin bir delili gibi göstermeye çalışsalar da, gerçek böyle değildir. Böcekleri ve sinekleri böcek ilacına dirençli hale getiren bir mutasyondur. Ancak bu mutasyon, evrim teorisi lehine bir delil oluşturmamaktadır.

Bunu incelemeden önce, DDT'nin böcekler üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu kısaca özetleyelim. DDT'nin bir molekülü, kendisini böceğin sinir hücrelerinin zarının belirli, uygun bir alanına bağlayarak hareket eder. Bu şekilde sinirin normal bir şekilde işlev görmesini engeller. Böceğin sinir hücreleri üzerine yeteri kadar DDT molekülü bağlandığında, sinir sistemi yıkılır ve böcek ölür.[6]

Peki bir böcek DDT'ye karşı nasıl dirençli hale gelir? DDT'ye karşı hassasiyetini kaybederek... Bu kayıp DDT molekülünün bağlandığı sinir hücresindeki alanı değiştiren, DDT molekülünün bağlanmasını engelleyen bir mutasyonun sonucudur.[7] DDT ve sinir hücresi arasındaki eşleşmeyi bozacak her tür mutasyon böceği dirençli hale getirecektir. Bakteride olduğu gibi, sinir hücresi proteininin belirli bir amaca yönelik işlevselliğini azaltarak da direnç kazanabilir.

İşte evrimciler, böceğin mutasyon yoluyla direnç kazanmasını evrim teorisine delil olarak göstermektedirler. Oysa göz ardı ettikleri veya bilerek görmezden geldikleri önemli bir nokta bulunmaktadır: Bir protein içindeki bir amino asidin değiştirilmesi çoğunlukla o proteinin işlevlerini etkiler. Proteindeki bu değişiklik bir yandan canlının DDT gibi zehirlere karşı direnç kazanmasını sağlarken, diğer yandan zarar görmesine, bazı işlevlerini veya özelliklerini kaybetmesine neden olur. Elbette ki söz konusu ilaç var olduğu sürece canlı, başka bir açıdan daha az uygun olmak pahasına direnç kazanmakta ve hayatta kalabilmektedir. Ancak ilaç ortadan kalktığında, dirençli olmayan tür, yine daha avantajlı hale gelecektir.

İngiltere Hertfordshire'daki Rothamsted Araştırma Merkezinde, M.W. Rowland Dieldrin dirençli hale gelen sivrisineklerin, diğer böceklerden daha az aktif ve uyarılara karşı daha yavaş cevap verir hale geldiklerini rapor etmiştir.[8] Bu sineklerin böcek ilaçlarına direnci, "daha miskin" bir sinir sistemi pahasına elde edilmiştir. Moleküler seviyedeki bilgi kaybı bu durumda böceğin performansında bir kayıp olarak ortaya çıkmaktadır.

Dolayısıyla böcek ilaçlarına karşı direnç sağlayan mutasyonları bir evrim örneği olarak görmek büyük bir yanılgıdır. Bu gibi direnç mekanizmalarının özelliği, böceklerin veya bakterilerin yapısında bir bozulma meydaha getirerek, zehirlerin veya antibiyotiklerin etkisini engellemeleridir. Bu işlem direnç sağlar, ama böcekte veya bakteride genetik bilgi artışı sağlamaz. Aksine, gözlemlenen örneklerde direnç kazancının hep başka yönden kayıp getirdiği tespit edilmiştir. Dolayısıyla ortada bir evrim yoktur. Bakterilerin antibiyotik direnci ve böceklerin DDT direnci gibi konular evrim teorisine bir delil oluşturmamaktadır.

UBA'nın İndirgenemez Komplekslik Konusundaki Çarpıtmaları

Canlılardaki "indirgenemez kompleksliğe" sahip yapılar ve sistemler, evrim teorisinin en önemli sorunlarından biridir. Evrim teorisine göre, bir canlıdan başka bir canlıya evrim sırasında geçilen aşamaların hepsi tek tek avantajlı olmalıdır. Diğer bir deyişle, A'dan Z'ye doğru gidecek bir evrim sürecinde, B, C, D... U, Ü, V ve Y gibi tüm "ara" kademelerin canlıya mutlaka avantaj sağlaması gerekmektedir. Doğal seleksiyon ve mutasyonun bilinçli bir şekilde önceden hedef belirlemeleri mümkün olmadığına göre, tüm teori canlı sistemlerinin avantajlı küçük kademelere "indirgenebileceği" varsayımına dayanmaktadır.

İşte Darwin bu nedenle *"eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır"* demiştir.

Darwin, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde canlıların indirgenebilir bir yapıda olduklarını düşünmüş olabilir. Ancak 20. yüzyılın bilimsel bulguları, gerçekte canlılardaki pek çok sistem ve organın, basite indirgenemez olduklarını ortaya koymuştur. **"İndirgenemez komplekslik" adı verilen bu olgu, Darwinizm'i, tam da Darwin'in endişe ettiği gibi "kesinlikle" yıkmaktadır.**

UBA yazarları ise, evrim teorisini tek başına yıkmaya yeterli olan "indirgenemez komplekslik" konusuna da kitapçıkta yer vermiş, ancak sadece, hiçbir delile ve mantıklı bir açıklamaya dayanmadan, indirgenemez kompleks yapıların gerçekte öyle olmadıklarını ileri sürmüştür:

Ancak "çözülemeyecek" kadar karmaşık olduğu öne sürülen bu yapı ve süreçlerin daha dikkatli bir gözle bakınca hiç de öyle olmadıkları görülür. Örneğin karmaşık bir yapının veya biyokimyasal sürecin ancak tüm öğelerinin bugünkü haliyle var olmaları ve işlemeleri durumunda işlevsel olacağı tezi yanlıştır. Karmaşık biyokimyasal sistemler doğal seçilim yoluyla daha basit sistemlerden kurulabilirler." (Kitabın çevirmenleri, "irreducible complexity" ("indirgenemez komplekslik") ifadesini "çözülemeyecek kadar karmaşık" olarak çevirmişlerdir.) (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 21)

UBA yazarları bu iddialarını hemoglobin molekülü ile örneklendirmektedirler. UBA'nın iddiasına göre, çeneli balıklar çenesiz balıklardan evrimleşmişlerdir. Bu balıkların hemoglobinleri de, çenesiz balıkların hemoglobinlerine göre daha komplekstir. Yani UBA'nın iddiasına göre, indirgenemez kompleksliğe sahip olan bir çeneli balık hemoglobini, kendisinden daha basit yapıda olan bir hemoglobinden evrimleşmiştir. UBA bu iddiası ile, indirgenemez kompleksliğe sahip bir molekülün nasıl oluştuğunu açıkladığını ZANNETMEKTEDİR!

Bu bir zandır, çünkü ortada evrim teorisi adına açıklanmış bir şey yoktur. UBA yazarları, açıklamaları gereken konuyu (indirgenemez kompleks yapıların kökenini) açıklamaya kalkarken, somut bilimsel bir gerçek değil, evrim teorisinin varsayımlarına dayanmaktadırlar. Çenesiz balıkların çeneli balıklara evrimleştiği, bilimsel bir gerçek değil Darwinist bir varsayımdır. Kanıtı olamayan bu varsayımı, bir başka varsayım olan "indirgenemez kompleks organlar aslında indirgenebilir" iddiasına delil gibi sunmak, en hafif ifadeyle mantıksal bir çelişki, daha gerçekçi bir ifadeyle de aldatmacadır.

Öte yandan farklı canlılardaki hemoglobin molekülleri arasındaki yapıların komplekslik derecesini bir evrim kanıtı olarak göstermek de ayrı bir yanılgıdır. Çünkü evrimcilerin izah etmeleri gereken, doğada farklı komplekslik derecesinde iki farklı hemoglobin molekülü olduğunu göstermek değil, hemoglobinin (ve tüm diğer proteinlerin) ilk olarak nasıl ortaya çıktığını açıklamaktır.

UBA yazarları, daha basit bir hemoglobinin daha kompleks bir hemoglobine dönüştüğünü iddia ederek, hemoglobin gibi indirgenemez kompleks bir molekülün kökenini açıkladıklarını düşünebilmektedirler. Ancak, **"daha basit" dedikleri hemoglobinin de indirgenemez kompleks bir yapıda olduğunu** ya düşünememekte ya da bu gerçeği görmezden gelmektedirler.

UBA yazarlarının indirgenemez komplekslik karşısındaki kaçış yöntemleri, bu kompleks yapılara birtakım "ilkel" ara aşamalar hayal etmekten ibarettir. "Doğal seleksiyon, bir sistemin parçalarını her seferinde bir işlev olmak üzere biraraya getirebilir, ve sonra daha ileriki bir zamanda, başka öğeleri içeren sistemlerle birleştirerek yeni işlevler kazandırabilir" diye yazmaktadırlar. Peki ama bu "başka işlev"ler nedir? Soru budur ve UBA yazarları bunu tamamen cevapsız bırakmakta, bu senaryolarına bir delil veya örnek vermemektedirler. Bunun için, en basitten en karmaşığa doğru işlev kazanan bir yapı veya süreç örneği vermeleri ve bu örneklerini delillendirmeleri gerekmektedir. Ayrıca, bu ara işlevlerin de kompleks olması durumunda yine aynı sorunla karşı karşıya kalacakları ortadadır.

Bunun dışında, UBA yazarları doğal seleksiyondan bilinçli bir varlıkmış gibi söz etmektedirler. Doğal seleksiyonun, sanki gelecekte elde edilmek istenen asıl fonksiyonun ne olduğundan haberi varmış gibi, zaman içinde uygun parçaları birbirine ekleyerek, her seferinde faydalı bir fonksiyon elde ettiğini öne sürmektedirler. Oysa doğal seleksiyon bilinçsiz bir doğa mekanizmasıdır ve bir plana göre hareket etmez.

Farklı canlı sınıflarında görülen özgün organ ve sistemlerin kaynağı nedir? Bunları tanımlayan yeni genetik bilgi nasıl ortaya çıkmıştır? Tüm evrimciler gibi UBA yazarlarının da bu konu hakkında en küçük bir fikirleri dahi bulunmamaktadır. Önceki bölümlerde de açıkladığımız gibi, mutasyonlar canlılara faydalı özellikler kazandıramazlar. Öyle ise doğal seleksiyonun seçeceğini umdukları yeni fonksiyonlar nasıl elde edilecektir? Bu hayati soru hep cevapsızdır. Ancak dünyanın en önde gelen evrimcileri, sadece "doğal seleksiyon bunu yapar" diyerek hiçbir delil ve açıklama getirmeden, canlılardaki yapı ve sistemlerin indirgenemez kompleksliğini evrimsel olarak açıkladıklarını zannetmektedirler.

UBA'nın evrimci yazarları, kanın pıhtılaşmasında izlenen karmaşık biyokimyasal aşamaları ise genlerin doğal seleksiyon tarafından çoğaltılması, değiştirilmesi ve etkilerinin artırılması ile açıklamaya çalışmaktadırlar. Gen kopyalaması, UBA yazarlarının bir canlıya genetik bilgi nasıl eklenebilir sorusuna verdikleri bir cevaptır. Bu açıklamaya göre, bir canlının genlerinden biri fazladan kopyasını yapar. Daha sonra bu fazladan kopya üzerinde bir mutasyon meydana gelir ve böylece canlının genetik bilgisinde bir değişiklik olur. Bu değişiklik kopya genin üzerinde olduğu için de mutasyon organizmada etkili olmamakta, böylece söz konusu genin tanımladığı işlev zarara uğramamaktadır. Mutasyona uğrayan gen, kopya gendir.

Ne var ki kopya gen açıklaması evrim teorisine hiçbir katkıda bulunmamaktadır. Çünkü, herşeyden önce, tam doğru zamanda (yani tam da canlının yeni bir işleve ihtiyacı olduğu anda), doğru gen gereksiz yere çoğalmalıdır. Sonra yine tam da bu kopya gene çok uygun bir mutasyon isabet etmelidir ve bu öyle bir mutasyon olmalıdır ki, organizma yeni bir işleve sahip olmalıdır.

Bu kadar tesadüfün art arda gelebileceğine inanmak, hem de bunun yeryüzündeki milyonlarca farklı türün kökenini oluşturduğunu düşünmek, akıl dışıdır. Kaldı ki, genler çok nadiren çoğalırlar. Araştırmacılar Lynch ve Conery, ortalama gen çoğalmalarının 100 milyon yılda bir gerçekleştiğini

belirlemişlerdir.[9] Dahası kopyalanan genlerin büyük bir çoğunluğunun birkaç milyon yıl içinde kayboldukları bulunmuştur.[10] İndirgenemez kompleksliğe sahip yapıların en belirgin özelliğinin birçok parçadan oluşmaları olduğu düşünülürse, her 100 milyon yılda bir gen kopyalayarak doğru parçaları doğru zamanda biraraya getirmenin imkansızlığı tamamen ortaya çıkar.

Nitekim gen kopyalarının evrime neden olduğu iddiası evrimciler tarafından dahi şüphe ile karşılanmaktadır. Örneğin Conery ve Lynch, gen kopyalamasının evrimin oluşumuna katkıda bulunmasını sağlayan mekanizmaların anlaşılmadığını belirtmektedirler:

Ancak, kopya genlerin, evrimsel süreç içerisinde bir kopyanın rahatlıkla harcanabileceği tamamen bolluk ve gereksizlik ifade eden bir başlangıç konumundan, her iki kopyanın da doğal seleksiyon yoluyla korunacağı durağan bir konuma doğru nasıl başarıyla yolunu bulduğu son derece zor anlaşılırdır. Bu olayların hangi sıklıkta oluştuğu da anlaşılır değildir. [11]

UBA'nın öne sürdüğü mekanizmaların aşama aşama evrim meydana getirmesinin imkansızlığı ortadadır. Ayrıca kan pıhtılaşma sürecinin bu mekanizmalarla aşama aşama evrimleşebileceğini iddia eden UBA yazarlarının, bu iddialarını çok detaylı açıklamalarla delillendirmeleri gerekir. Örneğin "hangi aşamada, hangi gen, hangi yolla, nasıl bir değişikliğe uğradı"; "bu değişiklik, gene veya canlıya zarar vermeden, organizmaya nasıl bir özellik veya fonksiyon kazandırdı" gibi sorular cevaplanmalıdır. Yan sayfada, kanın pıhtılaşma süreci açıklanmaktadır. Böyle bir sistemin nasıl ortaya çıktığı sorusunun, evrimin tesadüfi mekanizmaları ile açıklanamayacağı o kadar açıktır ki, bu yönde yapılan her açıklama mantıksız demagojilerden öteye gitmeyecektir.

Kitapçıkta son olarak gözün yapısında bulunan indirgenemez komplekslik ele alınmaktadır. Hemoglobin konusunda yapılan mantık hatası burada da tekrarlanmakta, kompleks gözün daha basit gözden evrimleştiği öne sürülmektedir. Oysa farklı komplekslik seviyelerine sahip her göz yine de indirgenemez kompleksliğe sahiptir. UBA yazarları *"Aşamalar, (bugün yassı kurtlarda görülen) ışığa duyarlı retinula hücrelerinin oluşturduğu basit bir göz noktasından başlayarak..."* ifadesiyle, kompleks gözün çok basit bir noktadan aşama aşama oluştuğunu iddia etmektedirler. Oysa, burada ele alınması gereken nokta, UBA yazarlarının "ışığa duyarlı basit bir göz noktası" dedikleri noktanın ne kadar basit olduğu, daha doğrusu ne kadar kompleks olduğudur.

En basit şekliyle dahi olsa, "görme"nin oluşabilmesi için, bir canlının bazı hücrelerinin ışığa duyarlı hale gelmesi, bu duyarlılığı elektriksel sinyallere aktaracak bir yeteneğe sahip olması, bu hücrelerden beyne gidecek olan özel sinir ağının oluşması ve beyinde de bu bilgiyi değerlendirecek bir "görme merkezi"nin meydana gelmesi gerekir. Tüm bunların rastlantısal olarak ve aynı anda, aynı canlıda oluştuğunu öne sürmek ise akıl dışıdır. Evrimci yazar Cemal Yıldırım, evrim teorisini savunmak niyetiyle kaleme aldığı *Evrim Kuramı ve Bağnazlık* adlı kitabında bu gerçeği şöyle kabul eder:

Görmek için çok sayıda düzeneğin iş birliğine ihtiyaç vardır: Göz ve gözün iç düzeneklerinin yanı sıra beyindeki özel merkezlerle göz arasındaki bağıntılardan söz edilebilir. Bu karmaşık yapılaşma nasıl oluşmuştur? Biyologlara göre evrim sürecinde, gözün oluşumunda ilk adım, kimi ilkel canlılarda deri üzerinde ışığa duyarlı küçük bir bölümün belirmesiyle atılmıştır. Ancak **doğal seleksiyonda bu kadarcık bir oluşumun kendi başına canlıya sağladığı avantaj ne olabilir?** Öyle bir oluşumla birlikte beyinde görsel merkez ile ona bağlı sinir ağının da kurulması gerekir. Oldukça

karmaşık olan bu birbirine bağlı düzenekler kurulmadıkça "görme" dediğimiz olayın ortaya çıkması beklenemez. Darwin varyasyonların rastgele ortaya çıktığı inancındaydı. Öyle olsaydı, görmenin gerektirdiği o kadar çok sayıda varyasyonun organizmanın değişik yerlerinde aynı zamanda oluşup uyum kurması gizemli bir bilmeceye dönüşmez miydi?… Oysa görme için birbirini tamamlayıcı bir dizi değişikliklere ve bunların tam bir uyum ve eşgüdüm için çalışmasına ihtiyaç vardır… Sıradan bir yumuşakça olan ibiğin gözünde bizimkinde olduğu gibi retina, kornea ve selüloz dokulu lens vardır. Şimdi evrim düzeyleri bu denli farklı iki türde bir dizi rastlantıyı gerektiren bu yapılaşmayı salt doğal seleksiyonla nasıl açıklayabiliriz?... Darwincilerin bu soruya doyurucu yanıt verip veremedikleri tartışılabilir...[12]

Bu sorunu evrimciler açısından daha da içinden çıkılmaz hale getiren bir başka nokta ise, Kambriyen devrinde aniden ortaya çıkan canlılardan biri olan trilobitlerin gözüdür. 530 milyon yıllık bu petek göz yapısı, çift mercek sistemiyle çalışan bir "optik harika"dır ve bilinen en eski gözdür. Bu durum, evrimcilerin "kompleks gözler ilkel gözlerden evrimleşti" varsayımını tümüyle geçersiz kılmaktadır.

Sorun evrim teorisi açısından o kadar büyüktür ki, ne kadar detaya girilirse, o kadar içinden çıkılmaz hale gelmektedir. Bu noktada incelenmesi gereken önemli bir "detay" da, "ışığa duyarlı hale gelen hücre" hikayesidir. Acaba Darwin'in ve diğer evrimcilerin "görme, tek bir hücrenin ışığa duyarlı hale gelmesiyle başlamış olabilir" derken geçiştirdikleri bu yapı, nasıl bir tasarıma sahiptir?

İNDİRGENEMEZ KOMPLEKS BİR SİSTEM:
KANIN PIHTILAŞMASI

Bir yeriniz kesildiğinde ya da eski bir yaranız kanadığında, zaman içinde kanamanın duracağını bilirsiniz. Kanayan yerde bir pıhtı oluşacak, bu pıhtı zamanla sertleşecek ve yara iyileşecektir. Bu sizin için basit ve olağan olabilir. Oysa, biyokimyacılar yaptıkları araştırmalarla bunun oldukça karmaşık bir sistemin işleyişinin sonucu olduğunu ortaya çıkardılar. (Michael Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press, 1996, s. 79-97) Bu sistemin parçalarından herhangi birinin eksilmesi veya zarar görmesi sistemi işlemez kılacaktır.

Kan doğru yerde, doğru zamanda pıhtılaşmalı ve şartlar normale döndüğünde pıhtı ortadan kalkmalıdır. Sistem en küçük ayrıntıya varana dek kusursuz bir biçimde çalışmalıdır.

Eğer bir kanama söz konusu ise, canlının kan kaybından ölmemesi için pıhtının hemen meydana gelmesi gerekir. Ayrıca, pıhtının yaranın üzerinde boylu boyunca oluşması ve en önemlisi de sadece yaranın üzerinde kalması gereklidir. Yoksa canlının tüm kanı pıhtılaşarak sertleşecek ve onu öldürecektir. Bu nedenle kanın pıhtılaşması sıkı bir denetim altında tutulmalı ve pıhtı doğru zamanda doğru yerde oluşmalıdır.

Kemik iliği hücrelerinin en küçük temsilcisi olan kan plakçıkları ya da trombositler vazgeçilmez bir özelliğe sahiptir. Bu hücreler, kanın pıhtılaşmasındaki ana unsurdur. Von Willebrand faktörü adlı bir protein, kanda dolaşıp durmakta olan trombositlerin kaza yerini geçmemelerini sağlar. Kaza yerinde takılı kalan trombositler, o anda diğer trombositleri de olay yerine getiren bir madde salgılar. Bu hücreler daha sonra hep birlikte açık yarayı kapatır. Trombositler, görevlerini yerine getirdikten sonra ölür. Onların kendilerini feda etmeleri, kan pıhtılaşma sisteminin yalnızca bir parçasıdır.

Kan pıhtılaşmasını sağlayan bir diğer protein de trombindir. Bu madde yalnızca açık bir yaranın olduğu yerlerde üretilir. Bu üretim ne az ne de fazla olmalıdır. Üstelik üretim, tam zamanında yapılmalı ve yine tam zamanında durdurulmalıdır. Şu ana değin trombin üretiminde rol alan ve tamamı "enzim" olarak adlandırılan yirmiden fazla vücut kimyasalı tanımlanmıştır. Bu enzimler, kendi üretimlerini durdurabilir ya da başlatabilir. Süreç öylesine bir denetim altındadır ki, trombin ancak tam bir doku yaralanması söz konusu olduğunda oluşur. Vücutta pıhtılaşma için gerekli olan tüm enzimler yeterli miktara ulaşır ulaşmaz, yapısal maddesi protein olan uzun iplikçikler oluşturulur. Bu iplikçiklerin adı fibrinojendir. Kısa zamanda fibrinojen iplikçiklerinden bir ağ oluşturulur. Bu ağ kanın dışarı akışının olduğu yerde kurulur. Diğer yandan ise kandaki trombositler bu ağa takılarak birikir. Bu birikim yoğunlaşınca bir tıkaç vazifesi görerek kanamanın durmasını sağlayacaktır. İşte pıhtı dediğimiz şey de bu yığılmayla oluşan tıkaçtır.

Yara tamamen iyileşince ise kan pıhtısı çözülür.

Bir kan pıhtısının oluşması, pıhtının sınırlarının belirlenmesi, oluşan pıhtının güçlendirilmesi veya ortadan kaldırılmasını sağlayan sistem indirgenemez kompleksliğe sahiptir. Kanın pıhtılaşması, bir parçanın diğer bir parçayı harekete geçirmesi şeklinde ortaya çıkan bir olaylar zinciridir.

Bir sonraki sayfada bu zinciri gösteren bir şema verilmiştir. Daha ilk bakışta olayın ne kadar karmaşık olduğu görülebilir.

Sistem en küçük ayrıntıya varana dek kusursuz bir biçimde çalışır.

Eğer bu mükemmel işleyen sistemde en ufak bir aksaklık olsaydı ne olurdu? Mesela yara olmadığı halde kanda pıhtılaşma olsaydı? Ya da yaranın etrafında oluşan pıhtı yerinden rahatlıkla ayrılsaydı? Bu soruların tek bir cevabı vardır: Böyle bir durumda kalp, akciğer veya beyin gibi hayati organlara giden yollar pıhtı tıkaçlarıyla tıkanırdı. Bu ise kaçınılmaz olarak ölümle sonuçlanırdı.

Bu gerçek de bizlere bir kez daha göstermektedir ki, insan vücudu kusursuzca tasarlanmıştır. Sadece kanın pıhtılaşma sisteminin bile rastlantılarla ve evrim teorisinin iddia ettiği "kademeli gelişim" varsayımıyla açıklanması imkansızdır. Her detayı ayrı bir plan ve hesap ürünü olan bu sistem, yaratılışın mükemmelliğini gözler önüne sermektedir. Bizi yaratan Rabbimiz, hayatımız boyunca karşılaşacağımız küçük, büyük her türlü yaralanmaya karşı, bedenimizi bu sistemle birlikte yaratmıştır.

Kanın pıhtılaşması, sadece gözle görülür yaralar için değil, bedenimizde her gün sürekli gerçekleşen kılcal damar parçalanmalarının tamiri için de çok önemlidir. Siz fark etmezsiniz, ama gerçekte gün boyunca sürekli küçük iç kanamalar geçirirsiniz. Kolunuzu kapının kenarına çarptığınızda ya da bir koltuğa sertçe oturduğunuzda, yüzlerce küçük kılcal damarınız parçalanır. Bu parçalanma sonucunda oluşan iç kanama, pıhtılaşma sistemi sayesinde hemen durdurulur, daha sonra da vücut aynı kılcal damarları yeniden inşa eder. Eğer çarpma biraz şiddetliyse, pıhtılaşma öncesindeki iç kanama da biraz daha şiddetli olur ve bu yüzden çarptığınız yerde bir "morarma" oluşur. Kandaki bu pıhtılaşma sisteminden mahrum olan bir insanın, hayatı boyunca en ufak bir darbeden korunması, ve adeta pamuk içinde yaşatılması gerekecektir. Nitekim kanlarındaki pıhtılaşma sistemi kusurlu olan "hemofili" hastaları, bu şekilde ömür sürerler. İleri derecede hemofili hastaları genellikle fazla uzun yaşayamazlar. Yolda yürürken tökezleyip düşmeleriyle oluşan bir iç kanama bile, hayatlarını sona erdirmek için yeterlidir. Bu gerçek karşısında her insanın kendi bedenindeki yaratılış mucizeleri üzerinde düşünmesi ve bu bedeni kusursuzca yaratan Allah'a şükredici olması gerekir. Bizim tek bir sistemini, hatta tek bir hücresini dahi üretmekten aciz olduğumuz bu beden, Allah'ın bizlere bir lütfudur. Allah insanlara bir ayetinde şöyle buyurur:

Sizleri Biz yarattık, yine de tasdik etmeyecek misiniz? (Vakıa Suresi, 57)

YARATILIŞ BİLİMSEL BİR GERÇEKTİR

U BA, evrimcilerin klasik iddiasını tekrarlamakta ve yaratılışın bilimsel bir açıklama olmadığını öne sürmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. xii) Oysa, Yaratılış gerçeği, özellikle içinde bulunduğumuz dönemde bilimsel bulgularla kesin olarak desteklenmektedir.

Bir teorinin bilimsel olup olmadığını görmek için bu teorinin iddialarının bilimsel gözlem ve deneylerle sınanması, elde edilen verilerin bu iddialarla uyumlu olup olmadığının belirlenmesi gerekir. Canlıların bilinçli bir tasarımla yaratıldıkları açıklamasını da aynı metodla sınamak mümkündür. Tüm bu sınamalar ise tüm canlıların ve evrenin yaratıldıkları gerçeğini ortaya koymaktadır.

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hür düşünebilen, belli ideolojilere bağnazca bağlanmamış her insan, tüm evrenin ve canlıların kusursuz bir yaratılışla yaratıldıklarını, üstün bir güce, sonsuz bir akla sahip bir Yaratıcı'nın eseri olduklarını kolaylıkla görebilir. Bunun için, kendi bedenini, evindeki tek bir çiçeği, soluduğu havayı düşünmesi yeterlidir. Ancak evrim teorisine bağnazca kapılanların düşünmelerine ve akıllarını kullanmalarına faydası olur ümidiyle, canlıların bilinçli bir tasarımla yaratılmış olduklarının bazı delillerini açıklama gereği duyuyoruz:

1. Canlılar, tesadüfi süreçlerle aşama aşama birbirlerinden evrimleşerek türememişler, tek bir anda, özgün yapılarıyla yaratılmışlardır.

Burada belirtilen gerçeği test etmenin en kesin yolu, fosil kayıtlarıdır. Fosil kayıtları, Yaratılış açıklamasını kesin olarak doğrular niteliktedir. Canlılar yeryüzü tabakalarında, kendilerine has yapılarıyla, eksiksiz olarak ve aniden ortaya çıkmaktadırlar. Yaklaşık 530 milyon yıllık Kambriyen patlaması, canlıların yaratıldıklarının en açık delillerinden biridir. Çünkü, bu tabakalarda yaklaşık 100 hayvan filumu, hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan aniden ortaya çıkmaktadırlar. Daha önceden sadece tek hücrelilerin ve bazı basit çok hücrelilerin yaşadığı yeryüzünde, birden bire 100 farklı filuma ait canlının ortaya çıkması, bunların birbirlerinden son derece farklı ama bir o kadar kompleks organ ve sistemlere sahip olmaları, elbette ki bilinçli bir tasarımın ve dolayısıyla yaratılışın kanıtıdır. UBA yazarlarının kitap boyunca bir kez bile Kambriyen Dönemi'nden bahsetmemelerinin nedeni, bu gerçeği gözlerden kaçırmak isteyişleridir.

2. Canlılardaki kompleks yapı ve sistemler tesadüfi doğa mekanizmalarıyla meydana gelmiş olamaz.

Canlıların yaratıldıklarının bir diğer delili de, ancak bilinçli tasarımla açıklanabilecek olan kompleks yapı ve sistemlerdir. Hücre, bakteri kamçısı, kanın pıhtılaşma sistemi, proteinler, beyin, göz gibi birçok organ ve yapı olağanüstü bir tasarıma ve indirgenemez kompleksliğe sahiptir. Bunların bilinçten yoksun cansız maddeler ve tesadüfen meydana gelen doğa olayları sonucunda var olduklarını iddia etmek, evinizdeki video kameranın veya televizyonun bir deprem sonucunda hurda yığınında tesadüfen oluştuklarını iddia etmekten çok daha mantıksızdır. Bir yerde bilinçsiz etkilerle açıklanamayacak, kompleks, anlamlı bir tasarım var ise, o zaman bu tasarımı gerçekleştiren akıl sahibi bir güç de var demektir. Bu çok açık bir gerçektir.

Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemek için getirdikleri mantık dışı itirazlardan biri de, tasarımın nasıl tespit edileceği sorusudur. Bunun cevabı da çok açıktır. Öncelikle sağduyu bu konuda

insana yol gösterir. Örneğin ağaçlarla kaplı, insan eli değmemiş bir adada yürüyen ve bu adaya gelen ilk kişi olduğunu düşünen bir insanın karşısına eğer bir araba çıkarsa, bu insan bu arabanın bu adada, kendiliğinden tesadüfler sonucu meydana geldiği sonucuna varmayacaktır. Adada başka insan görmemiş olmasına rağmen, bu arabayı tasarlamış, imal etmiş insanlar olduğundan emin olacaktır. Ayrıca, adaya ilk gelen akıl sahibi varlığın kendisi olmadığını da bu delil (araba) yoluyla anlayacaktır.

Biyolojik yapılarda tasarımın nasıl tespit edileceği konusunda ise, matematikçi William Dembski'nin ortaya koyduğu bilimsel kriterler yol göstericidir. Dembski, *The Design Inference: Eliminating Chance Through Small Probabilities* (Tasarım Çıkarımı: Tesadüfün Küçük Olasılıklarla Elimine Edilmesi) adlı kitabında, bir yapının tesadüflerle açıklanmasının hangi aşamada imkansız sayılacağını ve bilinçli bir tasarımın varlığının tartışmasız kabul edileceğini matematiksel olarak göstermektedir. Dembski'nin kriterine karşı evrimciler suskundur.

Evrimcilerin bu konudaki kaçış yöntemi ise, daha önceki konularda da incelendiği gibi, kompleks olduğu söylenen yapıların aslında doğal seleksiyon yoluyla evrimleşebileceğini iddia etmeleridir. Oysa bu da çok kolay sınanabilecek bir iddiadır. Örneğin, kamçısı olmayan bir bakteriyi laboratuvarda binlerce nesil boyunca yetiştirip, tesadüfi mutasyonlara maruz bıraktıktan sonra, bu bakteride indirgenemez kompleksliğe sahip bakteri kamçısının oluşup oluşmadığı gözlemlenebilir. Eğer, bu deney sonucunda bakteride, bakteri kamçısı oluşursa, o zaman tesadüflerin ve doğal seleksiyonun indirgenemez kompleksli̇kte yapılar oluşturabildikleri iddiasının bir anlamı olur. Bırakın bunu, bu bakteride tek bir yeni proteinin oluşması bile evrimciler için başarı hanesine yazılacaktır. Ancak hiçbir deney böyle bir sonuç vermemiştir. Böyle bir deneyin sonuç vereceğine inanmak, bir hurda yığınını milyonlarca sene bırakıp, ileride bu yığından bir jet çıkıp çıkmayacağını denemek kadar anlamsız olur.

Aslında, bu noktada evrimcilerin içinde bulundukları sığ, materyalist felsefeye bağnazca bağlanmaktan dolayı çok açık gerçekleri dahi göremeyen garip mantık çöküntüsüne şahit olmaktayız. Bir insan, odaya girdiğinde masadaki kağıdın üzerinde "SAAT 10'DA EVDE OLACAĞIM" diye bir not görse, bu notun rüzgardan açılan pencerenin çarpıp döktüğü mürekkep tarafından tesadüfen yazıldığını düşünmez. Bu yazıyı eşinin veya çocuğunun yazdığından emin olur. Bunun için bilimsel metodla bir inceleme gerekmez. Neyin kendiliğinden oluşabileceği, neyin oluşamayacağı, neyin akıllı bir tasarımın eseri, neyinse kendiliğinden oluştuğu açıktır. Örneğin ormanda yürürken, önünüze çıkan bir ağacın yıkılmış olduğunu görürseniz, bu ağacın kendiliğinden, rüzgar nedeniyle veya bir başka etkenle yıkılmış olabileceğini düşünürsünüz. Ancak ormandaki patikanın sağ tarafındaki ağaçlar ardışık olarak yıkılmış ise, burada bilinçli bir yıkma eylemi olduğunu, buraya gelen akıl sahibi insanların bir plan üzerine yolun bir tarafındaki ağaçları birer atlayarak yıktıklarını ve bunun bir amacı olduğunu anlarsınız.

Öyle ise, canlıları ve yaratılışı düşünelim. Eğer, yeryüzünde tek bir canlı bile yokken, cansız topraktan, madenlerden, kumdan, minerallerden oluşan yeryüzünde, en az bir şehir kadar kompleks bir yapıya sahip bir hücrenin ortaya çıktığını öğrenirsek, bu bize bu hücrenin bilinç ve akıl sahibi bir güç tarafından yaratıldığını gösterir. Kameranın tesadüfen oluşamayacağını bilen bir akıl, kamerayı tasarlamak için model alınan ve kameradan çok daha kusursuz bir sisteme sahip olan gözün de tesadüfen oluşamayacağını görür. Diyaliz makinesinin, tesadüflerin eseri olmadığını, bu makineyi

tasarlayan, üreten, monte eden, kullanan doktorlar, mühendisler, işçiler, teknisyenler olduğunu bilen akıl, diyaliz makinesi için model olarak kullanılan ve diyaliz makinesinden çok daha yetenekli, çok daha kullanışlı, çok daha küçük olmasına rağmen çok daha fazla kapasiteli böbreklerin tesadüfen oluşamayacaklarını kavrayabilir. Bir bilgisayarın oluşturulabilmesi için binlerce zeki, bilgili, tecrübeli ve yetenekli mühendisin, teknisyenin, programcının ve tasarımcının görev aldığını bilen bir akıl, bir bilgisayardan binlerce kez daha üstün yeteneklere ve kompleksliğe sahip insan beyninin tesadüfler sonucunda oluşamayacağını görebilir.

Bu açık gerçekleri göremeyenler ise materyalizme ve Darwinizm'e, putperest bir dine bağlanır gibi bağlananlardır. Evrimciler, materyalist dünya görüşlerini kaybetmemek için, dünyaya, canlılığa, doğa kanunlarına materyalizm dışında bir açıklama getiren her türlü düşünceyi en başından, hatta daha dinlemeden reddetmektedirler. Yaratılış gerçeğini eleştiren UBA yazarlarının ve diğer evrimcilerin, Yaratılış hakkında ve kendi iddiaları üzerinde hiç düşünmedikleri, tek amaçlarının ideolojilerini kaybetmemek olduğu, bunun getirdiği endişe ve telaşla yazdıkları ve konuştukları açıkça belli olmaktadır.

Yukarıda verdiğimiz örneğe geri dönüp bir benzetme ile evrimcilerin içinde bulundukları garip durumu açıklayabiliriz. Hatırlarsanız, önceki sayfalarda, bir ıssız adaya ayak basan ilk kişinin kendisi olduğunu zanneden bir insanın örneğini vermiş ve bu insan bu adada bir araba ile karşılaşırsa doğal olarak bu adaya daha önce başka insanların geldiğini anlayacaktır demiştik. Peki ya bu insan, bu adaya ilk ayak basan kişinin kendisi olması gerektiği konusunda anlaşılmaz bir inat ve kararlılık içinde ise? Ve kesinlikle bu adaya kendisinden önce başka hiç kimsenin gelemeyeceği konusunda ısrar ediyor ve adada böyle bir arabanın bulunması dahi onu ikna etmiyorsa? O zaman bu insan, o arabanın varlığını açıklamak durumunda kalacak ve elbette ki öne sürdüğü açıklamalar "saçmalamak"tan öteye gitmeyecektir. Bu arabanın en yakın kara parçasından bir fırtına ile buraya sürüklendiğini, veya milyonlarca yıl içinde çıkan fırtınaların adadaki çalı çırpıyı, hayvanların derilerini, kemiklerini biraraya getirip bu arabayı oluşturduğunu iddia etmeye kadar mantıksızlıklarını sürdürebilecektir. Ve bu kişi bütün ömrünü teoriler üretip, adaya ilk çıkanın kendisi olduğunu ve bu arabanın buraya insanlar tarafından getirilmediğini ispatlamaya çalışmakla geçirecektir. Bir teorisi tutmayınca diğerine yönelecektir. Ancak dikkat edilirse amacı gerçeği bulup araştırmak değil, hayatını adadığı "takıntısını" insanlara kabul ettirmeye çalışmak olacaktır. Yani delillerin ona gösterdiğini görmezden gelecek, kendi inanmak istediğine inanmaya devam edecektir. İşte evrimciler en az bu kadar saçma ve mantıksız bir inat ve bağnazlık içindedirler. Amaçları, hayatın gerçek kökenini bulmak değil, hayatlarının tek ideolojisi olan materyalizmi sonuna kadar yaşatabilmektir. Bu nedenle açık olan delilleri görememekte, gördüklerini ise ya saklamaya ya da çarpıtmaya çalışmaktadırlar. UBA'nın kitapçığı bunun en açık örneğidir.

OKULLARDA YARATILIŞ GERÇEĞİ ÖĞRETİLMELİDİR

UBA yazarları kitapçıkta Yaratılış'ın okullarda okutulamayacağını çünkü bilimsel olmadığını, inançla ilgili olduğunu iddia etmektedir. Ancak önceki sayfalarda da belirtildiği gibi Yaratılış, bilimsel

delillerle desteklenen bir gerçektir ve elbette ki fen derslerinde müfredata alınabilir. Örneğin biyoloji derslerinde, hücredeki, proteindeki, beyindeki, hücreler arası haberleşme sistemindeki bilinçli tasarım anlatılabilir.

ABD'de ve birçok ülkede okullarda evrim teorisi, hayatın kökenini açıklayan tek açıklama ve ispatlanmış bilimsel bir gerçek gibi sunulmaktadır. Oysa, artık böyle olmadığı bilinmektedir. Bu kitapta da incelendiği gibi, evrim teorisinin tek bir bilimsel delili dahi bulunmamaktadır. Dolayısıyla, eğer öğrencilere hayatın kökenini açıklayan teoriler öğretilecekse, bunların arasında Yaratılış gerçeği de olmalıdır. Bunun yanında, evrim teorisinin yeryüzündeki yaşamı açıklayamadığı belirtilmeli ve teorinin aleyhindeki bilimsel kanıtlar da öğrencilere öğretilmelidir. Aksi takdirde, öğrenciler tek yönlü ve ideolojik bir sistemin dayattığı bir teoriye inanmaya mecbur bırakılmaktadırlar.

İşte Amerika'daki müfredatla ilgili tartışmanın özünde bu dogmatik Darwinist düzene karşı gösterilen haklı tepki vardır.

Yakın zamana kadar Darwinizm'i eleştirmek, büyük bir tepkiyi göze almak demekti. Darwinizm'i eleştiren öğretim görevlileri görevlerinden alınıyor, bilim adamlarının makaleleri bilim dergilerinde yayınlanmıyor, bu kişilere karşı medyada ateşli bir anti propaganda yürütülüyordu. Ancak bilimsel delillerin giderek artan bir hız ve miktarda Darwinizm'in aleyhinde birikmeye başlamasıyla, Darwinizm eleştirileri de daha fazla ses getirmeye ve etkili olmaya başladı. Bunun bir sonucu da eğitim sistemine olan etkisi oldu. Evrim teorisinin bilimsel bir gerçek olmadığının farkında olan birçok bilim adamı, politikacı, öğretim görevlisi ve veli, çocuklarına evrim teorisinin tek yanlı olarak anlatılmasına karşı yoğun bir kampanya başlattılar. Bu kampanyanın bir sonucu olarak Georgia ve Ohio eyaletlerinde, okullarda yaratılışın da anlatılmasına izin verilmesine karar verildi. İlk karar Amerika'nın güneydoğu eyaletlerinden biri olan Georgia eyaletinde çıktı. ABC News, internet sitesinde bu haberi şöyle duyurdu:

Georgia'nın ikinci en büyük okul bölgesi yönetim kurulu perşembe akşamı öğretmenlere hayatın kökenine ilişkin, yaratılış dahil, farklı görüşleri öğretme izni verilmesi konusunu oyladılar. Cobb Eyalet okulu yönetim kurulu tarafından oy birliğiyle onaylanan teklif, eyaletin "türlerin kökeni çalışması dahil, bilimsel olarak tartışılan akademik konuların dengeli bir eğitim sağlamanın önemli bir unsuru".... olduğuna inandığını ifade etmektedir.

Lise üçüncü sınıf öğrencisi Michael Gray dahil destekçiler, yönetim kurulunun seçiminin akademik özgürlüğü desteklediğini söylediler. Pope Lisesi'ne devam eden Gray, "Evrim ile ilgili bir dönem ödevi hazırlamak zorunda kaldım ve içinde aksini benim bile ispatlayabileceğim ya da aksi nedenler sunabileceğim şeyler vardı. Erkek kardeşim ve kız kardeşime bu seçeneğin verilmesini ve bunun (evrimin) mutlak gerçek olduğunun söylenmemesini istiyorum" dedi.[1]

Darwinist çevreler bu karar karşısında alarma geçtiler. Buradaki ilginç durum ise evrimcilerin, entelektüel bir çaba göstermek yerine, hukuki yolları kullanmalarıydı. ABC News'in bildirdiğine göre, Americans United for Separation of Church and State yönetim kurulu üyesi Barry Lynn, Cobb Eyalet okuluna dava açacaklarını söyledi. Lynn'in göz ardı ettiği nokta, Ortaçağdaki engizisyon mahkemelerinin kullandığı metodun aynısını kullanıyor olmasıydı: Bilimsel bir görüşü "hukuki" yollardan yenmeye çalışmak.

Engizisyon, Batlamyus'a ait evren modeli gibi dogmalarını korumayı başaramamıştı ve bilimsel bulgular üstün gelmişti. Darwinist çevreler de evrim adlı dogmayı korumayı başaramayacaklardır.

Georgia Eyaletinden sonra, Ohio Eyaleti Eğitim Kurulu da Ohiolu öğrencilerin evrim teorisine karşı delilleri öğrenmelerini talep etti. Darwinizm'i eleştiren çalışmaları destekleyen bir kuruluş olarak Seattle'da kurulan Discovery Institutetan John G.West Jr. tarafından yazılan bir makalede Darwinizm'in düşüşü, taraftarlarının bağnazlığı ve ilkel taktikleri oldukça iyi özetleniyordu:

Aylar süren görüşmelerden sonra, 10 Kasım'da, Ohio Eyaleti Eğitim Kurulu, oybirliğiyle, Ohiolu öğrencilerin "bilim adamlarının araştırmalarını nasıl sürdürdüklerini ve evrimsel teorinin konularını eleştirerek nasıl analiz ettiklerini" öğrenmelerini gerektiren bilim standartlarını benimsedi.

Böylelikle Ohio, öğrencilerin yalnızca Darwin'in teorisini destekleyen bilimsel delilleri değil, aynı zamanda onu eleştiren bilimsel delilleri de öğrenmelerine hüküm veren ilk eyalet oldu... Ohiolu öğrencilerin, lise diploması almak için gereken mezuniyet testlerini geçmek için Darwin'in teorisinin bilimsel eleştirilerini de öğrenmeleri gerekecek.

Ohio, eyalet yetkililerinin müfredat programını evrimin bilimsel eleştirilerini de içerecek şekilde genişlettiği tek yer değildir. Eylül ayında, ülkedeki en büyük banliyo okul bölgesi olan, Georgia'daki Cobb Eyalet Okulları Bölgesi, "dengeli bir eğitimin" parçası olarak evrimle ilgili " karşıt görüşleri" tartışmaya teşvik eden bir politika benimsedi. Ve geçen sene, Kongre, bir dönüm noktası olan "Hiçbir Çocuğun Geride Bırakılmaması Kanunu" (No Child Left Behind Act)nun öğrencilerin "biyolojik evrim gibi" tartışmalı bilimsel konuları kapsarken "bilimsel görüşlerin bütün genişliğiyle" bilgilendirilmesini gerektirdiğini rapor etti.

Yıllarca gündem dışına atıldıktan sonra, Darwin'in teorisinin eleştirileri mesafe katetmiş görünmektedir. Neler oluyor? Ve neden şimdi?

Çok önemli iki gelişme var.

Birincisi, evrimin birçok okulda aslında kalitesiz yoldan öğretildiğinin giderek artan şekilde kamuoyu tarafından fark ediliyor olmasıdır. Biyolog Jonathan Wells'in *Evrimin İkonları* (Icons of Evolution) adlı kitabı sayesinde, daha fazla kişi biyoloji ders kitaplarının birçoğunun, birçok biyolog tarafından artık iyi bilim olarak kabul edilmeyen, itibarını kaybetmiş evrim "ikonlarını" nasıl devam ettirdiğini öğrendi. Aslında 19. yüzyıl Alman Darwinisti Ersnt Haeckel tarafından uydurulmuş sahte bulgular olduğu utandırıcı gerçeğinin ortaya çıkmasına rağmen, birçok ders kitabında Darwin'in ortak soy kökeni teorisini ispatladığı iddia edilen embriyo çizimleri halen görünmeye devam etmektedir. Ders kitapları bunun gibi, altında yatan araştırma şu anda birçok biyolog tarafından sorgulanıyor olmasına rağmen, Sanayi Devrimi kelebeklerini Darwin'in doğal seleksiyon mekanizmasının delili olarak göstermeye devam etmektedir.

Ders kitapları, evrim teorisi üzerindeki hararetli bilimsel anlaşmazlıkları da göz ardı etmektedir. Örneğin çok az öğrenci, bundan 500 milyon yıl öncesinde kompleks canlıların patlaması olarak bilinen Kambriyen patlaması hakkında sürdürülen hararetli tartışmalardan haberdardır.

Öğrencileri Darwinizm'in sorunları konusunda bilgilendiren öğretmenler genellikle yalnızca Darwinci düşünce polisleri olarak tanımlanabilecek kişiler tarafından yapılan eziyetlerle karşılaşmışlardır. Washington Eyaletinde, Haeckel'in embriyoları ve Sanayi Devrimi kelebekleri gibi

konulardaki bilimsel tartışmaları öğrencilere anlatmak isteyen saygıdeğer bir biyoloji öğretmeni sonunda yerel Darwinciler tarafından okul çevresinden uzaklaştırılmıştır...

Darwin'e yönelik eleştirilerin son dönemlerde güçlenmesini ateşleyen ikinci bir gelişme de eski bir kalıbın ortadan kalkmasıdır.

... Evrimin yeni eleştirmenleri, laik üniversitelerin biyoloji, biyokimya, matematik ve ilişkili bilim dallarından doktora dereceleri olan kişilerdir ve birçoğu Amerikan üniversitelerinde eğitmenlik ya da araştırma yapmaktadır. Bu eleştirmenler Lehigh Üniversitesi'nden biyokimyager Michael Behe, Idaho Üniversitesi'nden mikrobiyolog Scott Minnich ve Baylor Üniversitesinden filozof ve matematikçi William Dembski gibi bilim adamlarıdır.

Darwin'in bu akademik eleştirmenlerinin sayısı artmaktadır. Geçen sene içinde, 150'den fazla bilim adamı -Yale, Princeton, MIT ve Smithsonian gibi kuruluşların fakülte üyeleri ve araştırmacıları dahil- neo-Darwinizm'in "rastgele mutasyon ve doğal seleksiyonun hayatın karmaşıklığı için delil oluşturduğu" temel iddiasına yönelik kuşkularını ifade eden bir bildirgeyi benimsemişlerdir.[2]

Darwinizm'in ABD'deki bu hızlı düşüşü önümüzdeki yıllarda da devam edecek gibi görünmektedir. Belki yalnızca birkaç on yıl sonra, insanlar böylesi çürük bir iddianın nasıl olup da 20. yüzyıl bilimine hakim olduğunu soracaklardır. Ve, insanlık, Darwinistlerin gizlemeye çalıştıkları gerçeği, yani tüm evrenin ve canlıların doğanın kör güçlerinin değil, üstün bir güç ve akıl sahibi Allah'ın eseri olduğunu kabul edecektir.

SONUÇ

Kitap boyunca, evrim teorisinin paleontoloji, moleküler biyoloji, biyokimya, genetik, antropoloji gibi bilim dallarında elde edilen veriler neticesinde çöktüğünü, evrim teorisini destekleyen tek bir bilimsel kanıt dahi olmadığını gördük. Kitabın giriş bölümünde de bahsettiğimiz gibi, evrim teorisi bilimsel deliller olduğu için değil, materyalistlerin Allah'ın varlığını inkar etmelerine sözde bilimsel bir zemin hazırladığı için savunulmaktadır. Darwinizm, bilimle değil felsefe ile savunulur. Bu felsefenin temelini ise rastlantılar oluşturur. Zeki, dünyanın belki de en iyi eğitimlerini almış milyonlarca insanın, böyle akıl ve bilim dışı bir teoriye kendilerini adamalarının tek açıklaması ise, 19. yüzyıldan günümüze kadar süren "büyü"dür.

Ulusal Bilimler Akademisi'nin kitapçığında da görüldüğü gibi, evrimciler ne dediklerini, iddialarının gerçekte ne anlama geldiğini düşünmemektedirler. Onlar için gerçekler, deliller ve doğanın gerçek işleyişi değil, ideolojilerinin her ne pahasına olursa olsun savunulması önemlidir. Bu yüzden bilinen tüm bilimsel gözlem ve deneylere aykırı olan, akıl dışı iddiaları "bilimsellik" kılıfı altında savunurlar. Columbia Üniversitesinden Profesör Erwin Chartaff'ın da belirttiği gibi, *"Bizim zamanımız mitolojinin moleküler seviyeye ilk kez sızdığı bir za*mandır."

Evrim teorisini eleştiren kitapları ile tanınan Philip E. Johnson, *Defeating Darwinism by Opening Minds* (Zihinleri Açarak Darwinizm'i Yenmek) isimli kitabında evrimcilerin Darwinizm'in iddialarına hiç düşünmeden, bir ön kabulle inandıklarını ve aslında bu iddiaların ne anlama geldiğini hiç tartmadıklarını şöyle ifade etmiştir:

Bu konu üzerinde üniversitelerdeki konuşmalarım ve tartışmalarımdan edindiğim tecrübelerim bilim adamlarının ve profesörlerin akıllarının evrim konusunda karışık olduğunu gösterdi. Birçok detay biliyorlar, ama temelini anlamıyorlar. **Söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmüyorlar. Bir ön kabul oluşuyor.** Örneğin bir molekülden insana (doğru ilerleyen sözde) evrimin, köpek çeşitleri veya gagalardaki farklılıklarla açıklayabilecekleri kadar basit bir işlem olduğunu zannediyorlar. Fosillerin Darwinizm'i doğruladığını, maymunların eğer doğal seleksiyon gibi bir mekanizma ile desteklenirlerse hiç yanlışsız olarak Hamlet'i daktilo edebileceklerine inanabiliyorlar.[1]

Michael Denton da, *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında bir Darwinist'in canlıların üstün kompleks sistemlerinin "tesadüflerin eseri" diye görmesindeki garipliği şöyle anlatmaktadır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin **tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!**[2]

Cansız maddelerin rastlantısal olaylar sonucunda biraraya gelerek New York şehri kadar kompleks bir organizma olan hücreyi meydana getirdiğine, insan aklının mutasyonların eseri olduğuna, dünyanın bir anda, tesadüflerin sonucunda 100 farklı hayvan filumu ile dolduğuna inanan

bir insan gerçekten de büyü altında demektir ve büyünün etkisi ile "insan aklına yönelik bir saldırıda" bulunmaktadır.

Bu bilim adamlarının dışında kalan kesim ise, bilim adamı veya "Bilimler Akademisi" ünvanı taşıyan bu kişi ve kuruluşların ünvanları ile büyülenmekte, onların her dediği doğrudur mantığı ile hareket ederek, kendilerine sunulan iddiaları düşünmeden kabul etmektedirler. İnsanlık üzerinde yaklaşık 2 asırdır devam eden bu büyüyü kaldırmanın yolu ise, evrim teorisinin mantıksızlıklarını ortaya koymak, bu teoriyi hem bilimsel hem de felsefi yönden çürütmektir.

İçinde bulunduğumuz yüzyılda, insanlık büyük ölçüde bu büyüden kurtarılmıştır. Elinizde bulunan kitap ise, bu büyünün en önemli kaynaklarından birinin geçersizliğini ortaya koyarak, büyünün etkisini daha da kırmaktadır. 21. yüzyılın sonunda büyü tamamen kalkmış olacak ve insanlık 2 yüzyıl boyunca insanların nasıl olup da bu kadar saçma bir teorinin esiri olduklarına şaşıracaktır.

NOTLAR

GİRİŞ

1 Chandra Wickramasinghe, London Daily Express ile bir röportajından, 14 Ağustos 1981
2 Dr. Michael Walker, Quadrant, Ekim 1982, s.44
3. Søren Løvtrup, Darwinism: The Refutaion of a Myth, s.422 (1987)

UBA'NIN HAYATIN KÖKENİ HAKKINDAKİ YANILGISI

1 Lahav, Noam, Biogenesis: Theories of Life's Origins, s. 138-139 (Oxford University Press, 1999).
2 Klaus Dose, 'The Origin Of Life: More Questions Than Answers', Interdisciplinary Science Reviews, cilt 13, no.4, 1988, s. 348
3 Andrew Scott, 'Update on Genesis', New Scientist, vol. 106, 2 Mayıs 1985, s. 30
4 SBS Vital Topics, David B. Loughran, Nisan 1996, Stewarton Bible School, Stewarton, Scotland, URL:http://www.rmplc.co.uk/eduweb/sites/sbs777/vital/evolutio.html
5 John Horgan, 'In the Beginning', Scientific American, cilt 264, Şubat 1991, s. 119
6 G.F. Joyce, L. E. Orgel, 'Prospects for Understanding the Origin of the RNA World', In the RNA World, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13
7 Jacques Monod, Chance and Necessity, New York: 1971, s.143
8 Gabby L.Dover, "Looping the Evolutionary loop. Review of the origin of life from the birth of life to the origin of language", Nature, 1999, 399: 218
9 Leslie E. Orgel, 'The Origin of Life on the Earth', Scientific American, Ekim 1994, cilt 271, s. 78
10 John Horgan, The End of Science, MA Addison-Wesley, 1996, s. 139

UBA'NIN DOĞAL SELEKSİYON YANILGISI

1 Genelde düşünülmeden tekrarlanan bir fikir veya ifade, deyim.
2 Stephen Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", Natural History, cilt 86, Temmuz-Ağustos 1977, s. 28
3 S.J. Gould, Scientific American, Ekim 1994, s. 85.
4 Science, 1982, no: 217, s. 1239-1240
5 Noble, et al., Parasitology, sixth edition, "Evolution of Parasitism", Lea and Febiger, 1989, s. 516.
6 Stephen Jay Gould, Ever since Darwin, W. W. Norton, 1997, NewYork, s. 40-41
7 Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, 1977, s. 124-125
8 J.B.S. Haldane, "Darwinism Under Revision", in
Rationalist Annual (1935), s. 24.
9 R.H. Peters, "Tautology in Evolution and Ecology", American Naturalist (1976), Vol. 110, No. 1, s. 1
10 Steven Stanley, Macroevolution: Pattern and Process (1979), John Hopkins University, s. 193.

11. K.R. Popper, A Pocket Popper, ed. David Miller, Fontana, London, 1983; s. 242
12 Stephen J. Gould, Ever Since Darwin, W. W. Norton, NewYork, 1977, s. 39
13 Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Cilt.II, New York:D. Appleton and Company, 1888, s.10
14 Arthur Koestler, Janus: A summing Up, Vintage Books; 1978, s. 185.
15 W. Coleman, Georges Cuvier:Zoologist, Harvard University Press, Cambridge, Mass, s. 172-173
16 Richard Dawkins: The Blind Watchmaker. Harmondsworth, Penguin, 1988, s. 5

UBA'NIN MUTASYONLAR HAKKINDAKİ YANILGILARI

1 Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, 1977, New York, N.Y., s.97-98
2 Francisco J. Ayala, "Genotype Environment and Population Numbers", Science, vol.162 (27 Aralık 1968), s. 1456
3 James F. Crow, "Ionizing Radiation and Evolution", Scientific American, vol. 201 (Eylül 1959), s. 138
4 "Genetic Effects of Radiation", Bulletin of Atomic Scientists, No: 14, s. 19-20
5 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları 12.Basım, Mayıs 1998, s. 69
6 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, s. 153
7 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", Science, cilt 123, 29 Haziran 1956, s. 1159
8 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", Science, s. 1158
9 I.L. Cohen, Darwin Was Wrong: A Study in Probabilities, New York: New Research Publications, Inc., 1984, s. 81
10 Kevin Padian, "The Whole Real Guts of Evolution", Review of Genetics, Paleontology and Macroevolution, By Jeffrey S. Levinton, s. 77
11 Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, 1977, New York, N.Y., s.97-98
12 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
13 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
14 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
15 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
16 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
17 Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, New York, Harper & Row, 1983, s. 48
18 Michael Pitman, Adam and Evolution, London, River Publishing, 1984, s. 70

UBA'NIN TÜRLEŞME KONUSUNDAKİ YANILGILARI

1 J.A. Endler, "Conceptual and Other Problems in Speciation", s. 625, D. Otte, J.A. Endler (editors), Speciation and Its Consequences, Sinauer Associates, Sunderland, Massachusetts, 1989.
2 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Cilt I / Kısım I, 11. baskı, Meteksan Yayınları, Ankara, 1998, s. 624.
3 M. Encarta Encyclopedia 2001 Deluxe Edition CD, "Spider (arthropod)".
4 Timothy A. Mousseau, Alexander E. Olvido, "Geographical Variation", Encyclopedia of Life Sciences, 2000, ğ.els.net
5 Niles Eldredge, The Pattern of Evolution, W.H. Freeman and Company, New York, 2000, s. 61.
6 Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Cilt.II, D. Appleton and Company, New York, 1888, s. 210.

7 Richard G. Harrison, "Diverse origins of biodiversity", Nature, vol. 411, 7 Haziran 2001, s. 635-636.
8 Jeffrey H. Schwartz, Sudden Origins: Fossils, Genes, and the Emergence of Species, John Wiley & Sons, New York, 2000, s. 300.
9 Kevin Kelly, Out of Control: The New Biology of Machines, Fourth Estate, London, 1995, s. 475.
10 Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, Harper & Row, New York, 1983, s. 48; Michael Pitman, Adam and Evolution, River Publishing, London, 1984, s. 70; Jeremy Rifkin, Algeny, Viking Press, New York, 1983, s. 134.
11 Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 87; L.P. Lester, R.G. Bohlin, The Natural Limits to Biological Change, second edition, Probe Books, Dallas, 1989, s. 88.
12 Paul N. Pearson, Katherine G. Harcourt-Brown, "Speciation and the Fossil Record", Encyclopedia of Life Sciences, 2001, ğ.els.net.
13 Kevin Kelly, Out of Control: The New Biology of Machines, Fourth Estate, London, 1995, s. 470-471.
14 David Tilman, "Causes, consequences and ethics of biodiversity", Nature, vol. 405, 11 Mayıs 2000, s. 208.
15 David Lack, 'Darwin's Finches', Scientific American, Nisan 1953
16 Peter R. Grant, 'Natural Selection and Darwin's Finches', Scientific American, Ekim 1991, s. 82-87
17 Jonathan Weiner, The Beak of the Finch, Vintage Books, New York, 1994, s. 19
18 Peter R. Grant, 'Natural Selection and Darwin's Finches', Scientific American, Ekim 1991, s. 82-87
19 Peter R. Grant, B. Rosemary Grant, 'Speciation and Hybridization in Island Birds', Philosophical Transactions of the Royal Society of London B 351, 1996, s. 765-772; Peter R. Grant, B. Rosemary Grant, 'Speciation and Hybridization of Birds on Islands', s. 142-162 in Peter R. Grant (editor), Evolution on Islands, Oxford University Press, Oxford, 1998.
20 Lisle Gibbs, Peter Grant, 'Oscillating Selection on Darwin's Finches', Nature, vol. 327, 1987, s. 511-513
21 Peter R. Grant, 'Natural Selection and Darwin's Finches', Scientific American, Ekim 1991, s. 82-87
22 Jonathan Weiner, The Beak of the Finch, Vintage Books, New York, 1994, s. 104-105
23 Gailon Totheroh, 'Evolution Outdated', 2001, http://?.discovery.org/viewDB/index.php3?program=CRSCstories&command=view&id=59
24 Jonathan Wells, Icons of Evolution, Regnery Publishing Inc., 2000, s. 173-174.
25 Jonathan Wells, Icons of Evolution, Regnery Publishing Inc., 2000, s. 174-175; Bkz. National Academy of Sciences, Science and Creationism: A View from the National Academy of Sciences, Second Edition, Washington DC, 1999
26 Phillip E. Johnson, 'The Church of Darwin', The Wall Street Journal, 16 Ağustos 1999

UBA'NIN FOSİL KAYITLARI HAKKINDAKİ YANILGILARI

1 Henry Gee, In Search of Deep Time, Cornell University Press, Ithaca, 1999, s. 1-2
2 C. Darwin (1859), The Origin of Species (Reprint of the first edition), Avenel Books, Crown Publishers, New York, 1979, s.292
3 C. Darwin, 1859, Origin of Species, London: John Murray.
4 S.M. Stanley, The New Evolutionary Timetable:Fossils, Genes and the Origin of Species, Basic Books, Inc Publishers, New York, s.71

5 Michael Ruse, 'Is There a Limit to Our Knowledge of Evolution', Commentary in Bioscience, Vol.34, No.2, s. 101; Also printed in (editor) But Is it Science? Philosophical Question in the Creation/Evolution Controversy, Promotheus Books, Buffalo, New York, 1988, s. 116-126
6 Niles Eldredge and Ian Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s. 59
7 R. A. Raff and T. C. Kaufman, Embryos, Genes and Evolution: The Developmental Genetic Basis of Evolutionary Change, Indiana University Press, 1991, s. 34
8 Ernst Mayr, One Long Argument: Charles Darwin and the Genesis of Modern Evolutionary Thought, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, 1991, s. 138
9 S. J. Gould, Is a new and general theory of evolution emerging?', In Maynard Smith (editor, 1982, s. 140
10 S.J. Gould,'Evolution's Erratic Pace', Natural History, vol. 86, Mayıs 1977
11 S. J. Gould, 'Ten Thousand Acts of Kindness,' Natural History, Vol. 97, No.12, Aralık 1988, s. 14
12 S. J. Gould, 'Cordelia's Dilemma', Natural History, Şubat, s. 10-18
13 N. Eldredge ve I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s. 45-46
14 David Raup, 'Conflicts Between Darwin and Paleontology', Bulletin, Field Museum of Natural History, cilt 50, Ocak 1979, s. 24
15 R. L. Gregory, Eye and Brain: The Physiology of Seeing, Oxford University Press, 1995, s. 31.
16 Phillip E. Johnson, 'Darwinism's Rules of Reasoning', Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics, 1994, s. 12

UBA'NIN ORTAK YAPILARI EVRİME DELİL GÖSTERME YANILGISI

1 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 179
2 Ronald H. Brady, 'On the Independence of Systematics', Cladistics 1 (1985), s. 113-126
3 Frank Salisbury, 'Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolmution', American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 338
4 Dean Kenyon, Davis Percical, Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins, Dallas: Haughton Publishing, 1993, s. 33
5 Dean Kenyon, Percival Davis, Of Pandas and People, s. 117
6 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, s. 145
7 Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis. London, Burnett Books, 1985, s. 145
8 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s.180-181
9 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London, Oxford University Press, 1971, s. 15-16
10 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London, Oxford University Press, 1971; Jonathan Wells, Icons of Evolution, Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution Is Wrong, Regnery Publishing, Washington 2000, s. 73-74
11 Ernst Mayr, Population, Species and Evolution, Harvard University Press, 1970; Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 181
12 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 181

13 Gregory Wray, 'Evolutionary dissociations between homologous genes and homologous structures', Homology, (Novartis Symposium 222; Chichester, UK: John Wiley & Sons, 1999)s. 195-196; Jonathan Wells, Icons of Evolution, 2000, s.76
14 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London: Oxford University Press. 1971, s.16
15 Edmund B. Wilson, 'The Embryological Criterion of Homology', s. 101-124 in Biological Lectures Delivered at the Marine Biological Laboratory of Wood's Hole in the Summer Session of 1894 (Boston: Ginn & Company, 1895), s. 107; Jonathan Wells, Icons of Evolution, 2000, s. 71
16 Gavin de Beer, Embryos and Ancestors, Third Edition, (Oxford:Clarendon Press, 1958), s. 152
17 Pere Alberch, 'Problems with the Interpretation of Developmental Sequences,' Systematic Zoology 34 (1): 46-58, 1985
18 Rudolf Raff, 'Larval homologies and radical evolutionary changes in early development', s. 110-121 in (Novartis Symposium 222; Chichester, UK: John Wiley & Sons, 1999), s. 111
19 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London, Oxford University Press, 1971; Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 180
20 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London, Oxford University Press, 1971; Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 180
21 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 180
22 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 180
23 Rudolf A. Raff, The Shape of Life: Genes, Development, and the Evolution of Animal Form, Chicago (1996): The University of Chicago Press
24 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s.180

UBA'NIN TÜRLERİN YAYILIŞINI EVRİME DELİL GÖSTERME YANILGISI

1 G. Nelson, N. Platnick, Systematics and Biogeography:Cladistics and Vicariance, Columbia University Press, 1981
2 James Glanz, New York Times, 8 Nisan 2001, Biology Text Illustrations More Fiction Than Fact
3 Adam Sedgwick, 'The Influence of Darwin on the Study of Animal Embryology', s. 171-184 in A.C. Seward (editör)Darwin and Modern Science, (Cambridge: Cambridge University Press, 1909), s. 174-176
4 Stephen Jay Gould, 'Heterochrony', in Keller and Llyod (editörler), 1992, s. 161
5 K. S. Thomson, 'Ontogeny and Phylogeny Recapitulated', American Scientist, vol.76, 1988, s. 273
6 C. McGowan, In the Beginning... A Scientist Shows Why the Creationists are Wrong, Prometheus Books, 1984, s. 122
7 Ernst Mayr, The Growth of Biological Thought : Diversity, Evolution and Inheritance, The Belknap Press of Harvard University Press, 1982, s. 215
8 Nicholas Rasmussen, 'The Decline of Recapitulationism in Early Twentieth-Century Biology:Disciplinary Conflict and Consensus on the Battleground of Theory', Journal of the History of Biology 24 (1991), s. 51-89
9 M. K. Richardson, et al., 'There is no highly conserved embriyonic stage in the vertebrates: implications for current theories of evolution and development', Anatomy & Embryology 196 (1997), s. 91-106; ayrıca bkz. Michael K. Richardson, Steven P. Allen, Glenda M. Wright, Albert Raynaud, ve James Hanken, 'Somite number and vertebrate evolution', Development 125 (1998)

UBA'NIN MOLEKÜLER BİYOLOJİDEN EVRİME KANITLAR OLDUĞU YANILGISI

1 Robert E. Kofahl, Probability and the Origin of Life, http://www.parentcompany.com/creation_essays/essay44.htm.
2 Francisco Ayala, "The Mechanisms of Evolution", Scientific American, V. 239, No. 3,1978, s. 56
3 Francisco Ayala, "The Mechanisms of Evolution", Scientific American, V. 239, No. 3,1978, s. 56
4Popular Science, Ocak, 2002,
5 J.King ve R. Millar, "Heterogeneity of Vertebrate Luteinizing Hormone-Releasing Hormone", Science, V. 206, 1979, s. 67.
6 Luther D. Sunderland ve Gary E. Parker, Evolution? Prominent Scientist Reconsiders, Impact No:108 Haziran 1982, http://www.icr.org/pubs/imp/imp-108.htm
7 Luther D. Sunderland ve Gary E. Parker, Evolution? Prominent Scientist Reconsiders, Impact No:108 Haziran 1982, http://www.icr.org/pubs/imp/imp-108.htm
8 G. Brown, 1998. "Skeptics choke on Frog: Was Dawkins caught on the hop?", Answers in Genesis Prayer News (Australia), Nov. 1998, s. 3
9 Mike Benton, "Is a Dog More Like Lizard or a Chicken?", New Scientist, c. 103, 16 Ağustos 1984, s. 19)
10 Christian Schwabe, "Theoretical Limitations of Molecular Phylogenetics and the Evolution of Relaxins", Comparative Biochemical Physiology, cilt 107B, 1974, s.171-172
11 Dan Graur, Laurent Duret, ve Manolo Gouy, "Phylogenetic Position of the Order Lagomorpha (rabbits, hares and allies)", Nature, 379 (1996). S. 333-335,
12 Juke & Holmquist, "Evolutionary Clock: Nonconstancy of Rate, in Different Species", 177 Science 530, 530 (1972)
13 Hervé Philippe ve Patrick Forterre, "The Rooting of the Universal Tree of Life Is Not Reliable", Journal of Molecular Evolution 49 (1999), s. 510
14 James a. Lake, Ravi Jain, ve Maria C. Rivera, "Mix and Match in the Tree of Life", Science 283 (1999), s. 2027
15 Carl Woese, "The Universal Ancestor", Proceedings of the National Academy of Sciences USA 95 (1998), s. 6854 16 Michael Lynch, "The Age and the Relationships of the Major Animal Phyla", Evolution 53 (1999), s. 323
17 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, 1985, s.277-278
18 Christian Schwabe, "On the Validity of Molecular Evolution", Trends in Biochemical Sciences, cilt 11, Temmuz 1986
19 Donald Boulter, "The Evaluation of Present Results", 1980, s235-236
20 Elizabeth Pennisi, " Genome Data Shake Tree of Life", Science, Volume 280, Number 5364, 1 Mayıs 1998, s. 672-674.
21 Elizabeth Pennisi, " Genome Data Shake Tree of Life", Science, Volume 280, Number 5364, 1 Mayıs 1998, s. 672-674.
22 Elizabeth Pennisi, " Genome Data Shake Tree of Life", Science, Volume 280, Number 5364, 1 Mayıs 1998, s. 672-674.
23 Elizabeth Pennisi, " Genome Data Shake Tree of Life", Science, Volume 280, Number 5364, 1 Mayıs 1998, s. 672-674.
24 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s.183
25 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, 1985, s.279-280
26 A. Ferguson, Biochemical Systematics and Evolution, Blackie, Glasgow, 1980
27 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s.184
28 Justin Gillis, "Junk DNA' Contains Essential Information", Washington Post, Çarşamba, 4 Aralık 2002
29 Usdin, K. and Furano, A.V., "Insertion of L1 elements into sites that

can form non-B DNA", J. Biological Chemistry 264:20742, 1989. Q. Feng, . et al., Human L1 retrotransposon encodes a conserved endonuclease required for retrotransposition, Cell 87:907–913, 1996.
30 R. M. Menotti, W. T. Starmer, D. T. Sullivan, Characterization of the structure and evolution of the Adh region of Drosophila hydei, Genetics 127:355-366. 1991.
31 A.J. Mighell., Vertebrate pseudogenes, FEBS Letters 468:113, 2000.
32 E. Zuckerkandl, et al., "Maintenance of function without selection", J. Molecular Evolution 29:504, 1989.
33L.K. Walkup, " Junk DNA", CEN Tech. J. 14(2):18–30, 2000.; K.H. Hamdi, et al., Alu-mediated phylogenetic novelties in gene regulation and development, J. Molecular Biology 299(4):931–939, 2000.
34 J.R. McCarrey veA.D. Riggs, Determinator-inhibitor pairs as a
mechanism for threshold setting in development: a possible function for pseudogenes, Proc. Nat. Acad. Sci. USA 83:679–683, 1986.
35 M. E. Fotaki ve K. Iatrou, 1993, Silk moth chorion pseudogenes: hallmarks of genomic evolution by sequence duplication and gene conversion. Journal of Molecular Evolution 37:211-220 ; A. Wedell ve H. Luthman. 1993. Steroid 21-hydroxylase (P450c21): a new allele and spread of mutations through the pseudogene. Human Genetics 91:236-240
36 E. Selsing, J. Miller, R. Wilson ve U. Storb. 1982. Evolution of mouse immunoglobulin lambda genes. Proceedings, National Academy of Sciences 79:4681-4685
37 Reynaud, C-A., A. Dahan, V. Anquez and J-C. Weill. 1989. Somatic hyperconversion diversifies the single VH gene of the chicken with a high incidence in the D region. Cell 59:171-183.
38 T. J Liu, L. Liu, ve W. F. Marzluff. 1987. Mouse histone H2A and H2B genes: four functional genes and a pseudogene undergoing gene conversion with a closely linked functional gene. Nucleic Acids Research 15:3023-3039.
39 J. Flint, A. M. Taylor ve J. B. Clegg. 1988. Structure and evolution of the horse zeta globin locus. Journal of Molecular Biology 199:427-437.
40 S. M. Fullerton, R. M. Harding, A. J. Boyce ve J. B. Clegg. 1994. Molecular and population genetic analysis of allelic sequence diversity at the human beta-globin locus. Proceedings of National Academy of Sciences 91:1805-1809.
41M. Singh, ve G. G. Brown. 1991. Suppression of cytoplasmic male sterility by nuclear genes alters expression of a novel mitochondrial gene region. Plant Cell 3:1349-1362.; Assinder, S. J., P. De Marco, D. J. Osborne, C. L. Poh, L. E. Shaw, M. K. Winson and P. A. Williams. 1993. A comparison of the multiple alleles of xylS carried by TOL plasmids pWW53 and pDK1 and its implications for their evolutionary relationship. Journal of General Microbiology 139(3):557-568.; Koonin, E. V., P. Bork and C. Sander. 1994. A novel RNA-binding motif in omnipotent suppressors of translation termination, ribosomal proteins and a ribosome modification enzyme? Nucleic Acids Research 22:2166-2167.
42 Örneğin Bkz.T. Enver, et al. 1991. Autonomous and competitive mechanisms of human hemoglobin switching. s. 3-15 in (Stamatoyannopoulos and Nienhuis, eds.) The regulation of hemoglobin switching. Proceedings of the seventh conference on hemoglobin switching, held in Airlie, Virginia, September 8-11, 1990. Johns Hopkins Press. Baltimore and London.
43 M. Collard ve B. Wood, "How reliable are human phylogenetic hypotheses?", Proc. Nat. Acad. Sci. USA 97:5003–5006, 2000.
44 V. Barriel, "Pan paniscus and hominoid phylogeny", Folia Primatologica 68:50–56, 1997.
45 E. Zietkiewicz, et al., "Phylogenetic affinities of tarsier in the context of primate Alu repeats", Molecular Phylogenetics and Evolution, 11(1):77, 1999.

46 K. Ohshima, et al., "Several short interspersed repetitive elements (SINEs) in distant species may have originated from a common ancestral
retrovirus", Proc. Nat. Acad. Sci. USA 90:6260–6264, 1993.)
47 M. Hamada, A newly isolated family of short interspersed repetitive
elements (SINEs) in Coregonid fishes, Genetics 146:363–364, 1995.
48 K. Ohshima, et al., Several short interspersed repetitive elements (SINEs) in distant species may have originated from a common ancestral retrovirus, Proc. Nat. Acad. Sci. USA 90:6260–6264, 1993.
49 B. Farlow, "Stuff or nonsense?", New Scientist, 166(2232):38–41, 2000.
50 Philip Johnson, Darwin on Trial, Intervarsity Press, 1993, s. 99
51 Philip Johnson, Darwin on Trial, s. 99
52 Science, Vol. 271, 26 Ocak 1996, s. 448, 470-477
53 Schwabe & Warr, A Polyphyletic View of Evolution: The Genetic Potential Hypothesis, 27 Perspectives in Biology & Medicine 465, 471 (1984)
54 Vawter & Brown, "Nuclear and Mitochondrial DNA Comparisons Reveal Extreme Rate Variation in the Molecular Clock", 234, Science 194, 1986.
55 Farris, Distance Data in Phylogenetic Analysis, in Advances in Cladistics 3, 22, (V. Funk & D. Brooks editörler. 1981)
56 S. Scherer, "The Protein Molecular Clock: Time For A Reevaluation" in Evolutionary Biology, Vol. 24, edited by hecht, Wallace, and Macintyre, Plenum Press 1990, s. 102-103
57 Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 306
58 Philip Johnson, Darwin On Trial, s. 99
59 Nature, 14 Ağustos 1997
60 Michel C. Milinkovitch, J. G. M. Thewissen, Evolutionary biology: Even-toed fingerprints, Nature, 14 Ağustos 1997, 388, 622 - 623
61 Michel C. Milinkovitch, J. G. M. Thewissen, Evolutionary biology: Even-toed fingerprints, Nature, 14 Ağustos 1997, 388, 622 - 623
62 J. Gatesy, "More DNA Support for a Cetacea/Hippopotamidae Clade . . ."
Molecular Biological Evolution 14(5):537-543 (1997).
63 http://www.harunyahya.org/ Makaleler/balina_masali.htm
64 F. Hitching, The Neck of the Giraffe (Ticknor & Fields, New Haven & New York, 1982), s. 90.
65 Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 290-91

UBA'NIN İNSANIN EVRİMİ YANILGISI

1 P. Andrews, Nature, 360 (6405): 641-6, 1992.)
2 Nature, 12 Temmuz 2001
3 Nature, 12 Temmuz 2001
4 B. Wood, " Origin and evolution of the genus Homo", Nature 355 (6363): 783-90, 1992.
5 http://www.icr.org/pubs/btg-a/btg-105a.htm

6 Richard Allan & Tracey Greenwood, Primates and Human Evolution in the textbook: Year 13 Biology 1999. Student Resource and Activity Manual, (Biozone International. Printed in New Zealand.) , s. 260
7 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94
8 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, Cilt 258, s. 389
9 E. Stokstad, "Hominid ancestors may have knuckle walked", Science 287(5461):2131, 2000.
10 Time, Lemonick ve Dorfman, s. 61
11 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", Science et Vie, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62
12 Bjorn Kurten, Not From the Apes: A history of Man's Origins and Evolution, Columbia University Press, s. xii
13 "A Genetic Perspective on the Origin and History of Humans," Dr. Takahata, writing in the Annual Review of Ecology and Systematics 1995,
14 "İnsan Filogenetik Hipotezleri ne kadar güvenilir?", PNAS, 25 Nisan 2001, s. 5003
15 Henry Gee, Nature, 12 Temmuz 2001
16.http://www.cnn.com/2002/TECH/science/09/24/humans.chimps.ap/index.html
17 http://www.newscientist.com/ news/news.jsp?id=ns99992833
18 New Scientist, 15 Mayıs 1999, s. 27
19 New Scientist, c. 103, 16 Ağustos 1984, s. 19
20 Tim White et al, Remains of Homo erectus from Bouri-Middle Awash-Ethiopia, Nature 416, s. 317-320, 21 March 2002
21 Kate Wong, "Is Out of Africa Going Outdoor?", Scientific American, Ağustos 1999
22 http://www.answersingenesis. org/docs/4218tj_v12n1.asp, Recovery of Neandertal mtDNA: An Evaluation, by Marvin Lubenow
23RS Corruccini, 1992. Metrical reconsideration of the Skhul IV and IX and Border Cave 1 crania in the context of modern human origins. American Journal of Physical Anthropology, 87(4):440-442
24 K.J. Niklas,, 1990. Turning over an old leaf. Nature, 344:587.
25 A. Gibbons, 1998. Calibrating the mitochondrial clock. Science, 279 (2 January 1998), s. 28.
26 J.L. Mountain, A.A. Lin, A.M. Bowcock, and L.L. Cavalli-Sforza,, 1993. Evolution of modern humans: evidence from nuclear DNA polymorphisms. The Origin of Modern Humans and the Impact of Chronometric Dating, M.J. Aitken, C.B. Stringer, and P.A. Mellars (eds), Princeton University Press, Princeton, s. 69.
27 Melnick, D. and Hoelzer, G., 1992. What in the study of primate evolution is mtDNA good for? American Journal of Physical Anthropology, Supplement 14, p. 122.
28 K.A.R. Kennedy, 1992. Continuity of replacement: controversies in Homo Sapiens evolution. American Journal of Physical Anthropology, 89(2):271, 272
29 R. Foley, 1995. Talking genes. Nature, 377 (12 October 1995) s. 493–494.
30 Robert Locke, "Family Fights" Discovering Archaeology, July/August 1999, s. 36-39
31 Robert Locke, "Family Fights" Discovering Archaeology, July/August 1999, s. 36
32 Henry Gee, In Search of Deep Time, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117
33 Daniel E. Lieberman, "Another face in our family tree", Nature, 22 Mart 2001
34 Villee, Solomon and Davis, Biology, Saunders College Publishing,1985, s. 1053
35 "Hominoid Evolution and Climatic Change in Europe" Volume 2 Edited by Louis de Bonis, George D. Koufos, Peter Andrews, Cambridge University Press 2001 Bölüm 6
36 J. Bower, "The Evolution and Origin of Humankind", in Wilson, D.B. editör, 1983, s. 123

37 A. Hill, Book Review, American Scientist, vol. 72, 1984, s.189
38 N. Eldredge ve I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s.8
39 D. Willis, The Hominid Gang: Behind the Scenes in the Search for Human Origins, Viking Press 1989, s. 284)
40 D. Willis, The Hominid Gang: Behind the Scenes in the Search for Human Origins, Viking Press 1989, s. 34
41 G.L. Stebbins, Darwin to DNA, Molecules to Humanity, Published by W.H. Freeman and Company, 1982, s 352

UBA'NIN YARATILIŞÇILIK VE EVRİMİN KANITLARI BÖLÜMÜNDEKİ YANILGILARI

1 Stephen C. Meyer, P. A. Nelson, and Paul Chien, The Cambrian Explosion: Biology's Big Bang, 2001, s. 2.
2 Richard Fortey, The Cambrian Explosion Exploded?, Science, Cilt 293, No 5529, 20 Temmuz 2001, s. 438-439
3 R. Monastersky, "Waking Up to the Dawn of Vertebrates", Science News, Vol. 156, No. 19, 6 Kasım 1999, s. 292.
4 Phillip E. Johnson, 'Darwinism's Rules of Reasoning', Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics, 1994, s. 12
5 R. Lewin, Science, vol. 241, 15 Temmuz 1988, s. 291
6 R.W. Beeman, 'Recent advances in the mode of action of insecticides', Annual Review of Entomology, 1982, vol. 27, s. 253-281
7 K. Tanaka, J. G. Scott, F. Matsumura, 'Picrotoxinin receptor in the central nervous system of the American cock-roach: its role in the action of cyclodiene-type insecticides.', Pesticide Biochemistry and Physiology, 1984, vol. 22, s. 117-127
8 M. W. Rowland, 'Fitness of insecticide resistance', Nature, 1987, vol. 327, s. 194
9 Michael Behe, Darwin's Black Box, 1996.
10 Huges, Austin L., 'Adaptive Evolution of Genes and Genomes'. (see chapter 7, 'Evolution of New Protein Function' s. 143-180. (Oxford University Press, New York, 1999
11 M. Lynch, J. S. Conery, 'The Evolutionary Fate and Consequence of Duplicate Genes' Science 290:1151-1155 (Nov 10, 2000).
12 Cemal Yldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989, s. 58-59

YARATILIŞ BİLİMSEL BİR GERÇEKTİR

1 abcnews.go.com/wire/SciTech/ ap20020926_2544.html
2 John G. West Jr., "Darwin in the Classroom: Ohio allows alternatives", National Review, 17 Aralık 2002; http://www.nationalreview.com/comment/comment-west121702.asp

SONUÇ

1 Philip E. Johnson, Defeating Darwinism by Opening Minds, Intervarsity Press, 1997 s.11
2 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 351

... Sen yücesin, bize öğrettiğinden
başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)